

САНДРА БРАУН ПОД ОПЕКА

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

Двамата едри полицаи от магистралния патрул, охраняващи барикадата, я изгледаха равнодушно, но заради медийния шум от изминалите няколко дни тя знаеше, че са я познали. И че въпреки безизразните им лица те са любопитни да разберат защо съдия Холи Спенсър се опитва да се приближи до мястото на кръвопролитие.

„... куршум в гърдите...“

„... следи от връзване по китките и глезените...“

„... наполовина във водата...“

„... кървава баня...“

Тези фрази бе използвал сержант Лестър, за да ѝ опише сцената зад барикадата, макар да ѝ каза, че ѝ спестява „ужасяващите подробности“. Нареди ѝ да се маха, да си върви у дома, да не стои там, защото няма какво да направи. После се наведе и се промуши под барикадата, влезе в колата си и я паркира така, че да е с предницата към местопрестъплението.

Сега, ако не си тръгнеше доброволно, двамата патрулни полицаи щяха да я ескортират от мястото и това щеше да предизвика още по-голяма разправа. Тя пое към колата си.

През няколкото минути, докато я нямаше, там се бяха скупчили още повече служители на реда и на спешната помощ. Растяща колона от коли, пикапи и миниванове се бе оформила по протежението на банката на тесния път от двете страни на отбивката. Мястото бе толкова навътре в гората, че беше отбелязано само на някои карти. Беше почти невъзможно да се намери, освен ако човек не знаеше, че трябва да се оглежда за знака за препариране с броненосец, изобразен на него.

Тази нощ обаче се бе превърнало в гореща точка. Настроението на събраната тълпа сякаш беше почти празнично. Проблясващите светлини на полицейските коли напомняха на Холи за крайпътен карнавал. Все повече зяпачи, привлечени от извънредното събитие като акули от кръв, стояха на групички наоколо и си разменяха

предположения за броя на труповете, мъчейки се да отгатнат кой е умрял и как. Дочу как едни сеирджии се обзалагаха кой е оцелял и й се прииска да закрепци: „Това не е никакво шоу“.

Устата й пресъхна от тревога, докато стигне до колата си. Влезе, стисна здраво волана и притисна чело до него толкова силно, че чак усети болка.

— Потегляй, съдия.

За малко да й се пръсне сърцето, когато се обърна рязко и глухо изрече името му, в мига, в който забеляза прогизналите му от кръв дрехи.

Огромното червено петно бе съвсем прясно и проблясваше под калейдоскопа от примигващи червени, бели и сини светлини наоколо. Очите му също проблясваха, потънали в сенките под клепачите му. Пот бе избила по челото му, по което бяха залепнали кичури коса.

Той стоеше напълно неподвижен, излегнат в тъгла на задната седалка, протегнал левия си крак на нея, а върхът на опръскания му с кръв каубойски ботуш сочеше към тавана на купето. Десният му крак бе свит в коляното. Беше облегал ръка върху него, стискайки огромен пистолет.

Каза само:

— Кръвта не е моя.

— Така чух.

Той сведе поглед към дългото си тяло и се изсмя дрезгаво и горчиво.

— Беше мъртъв, преди да падне на земята, но исках да съм сигурен. Тъпо решение. Съсипах си ризата, а ми беше от любимите.

Тя не се подведе от привидното му безразличие, нито от отпуснатата му поза. Всеки момент можеше да скочи, рефлексите му бяха светкавични.

Напред в колоната полицаите бяха започнали да се спират поред до всяка кола и да насочват зяпачите да се изтеглят от мястото. Холи или трябваше да изпълни каквото искаше той, или да бъде хваната с него в автомобила си.

— Сержант Лестър ми каза, че ти...

— Застрелял съм копелето, така ли? Вярно е. Мъртви са. Сега тръгвай.

ПЪРВА ГЛАВА

Пет дни по-рано

Крофърд Хънт се събуди с мисълта, че това е денят, който бе очаквал ужасно дълго. Още преди да отвори очи, почувства някакво радостно вълнение в гърдите си, но като крехко балонче то бързо се спуска от пронизваща тревога.

Нещата можеше да не се наредят в негова полза.

Взе си душ с обичайната експедитивност, но отдели повече от обичайното време за външния си вид: изтърка добре зъбите, обръсна се старателно, дори използва сешоар, вместо да остави косата си да изсъхне сама. Но понеже не го биваше със сешоара, прическата му се получи, както обикновено — рошава. Защо не се беше сетил да се подстриже?

Забеляза няколко сиви косъма в бакенбардите си. Те, както и фините бръчици в ъгълчетата на очите му и от двете страни на устата, му придаваха по-зрял вид.

Но съдията вероятно щеше да ги сметне за доказателство за трудния му живот.

— По дяволите. — Ядосан, че толкова настойчиво се взира в отражението си, той извърна гръб на огледалото и отиде в спалнята си да се облече.

Поколеба се дали да не облече костюм, ала реши, че ще е прекалено, сякаш се старае твърде много да впечатли съдията. А и тъмносиният вълнен плат го караше да се чувства като погребален агент. Вместо това избра спортно сако и вратовръзка.

Макар тежестта на кобура на кръста да му липсваше, реши, че е по-добре да не носи оръжие.

В кухнята си направи кафе и си сипа зърнена закуска в една купа, но нито едното, нито другото се отразиха добре на нервния му стомах, затова ги изхвърли в боклука. Докато се бореше с неприятния вкус в устата си, звънна неговият адвокат.

— Добре ли си? — Качествата, които правеха Уилям Мур добър в професията, не допринасяха с нищо за образа му на дружелюбен човек. Той не притежаваше особен такт и напълно му липсваше чар, затова, макар че се обаждаше да се поинтересува как е Крофърд, въпросът прозвуча като предизвикателство, на което очаква положителен отговор.

— Добре съм.

— Съдът ще започне заседанието си точно в два.

— Да. Щеше ми се да е по-рано.

— На работа ли ще идеш преди това?

— Може би... Не съм сигурен.

— Би било добре. Така няма да мислиш само за изслушването.

Крофърд отвърна уклончиво.

— Ще видя как ще потръгнат нещата.

— Нервен ли си?

— Не.

Адвокатът изсумтя скептично. Крофърд си призна, че му е леко притеснено.

— Преговорили сме всичко — каза Уилям Мур. — Гледай всички в очите, особено съдията. Бъди искрен. Ще се справиш чудесно.

Макар да звучеше съвсем лесно, Крофърд въздъхна дълбоко.

— На този етап съм направил каквото мога. Сега всичко е в ръцете на съдията, който сигурно вече е взел решение.

— Може би. А може би — не. Решението често зависи от това как се държиш на скамейката.

Крофърд се намръщи.

— Не го казваш, за да ме притесниш.

— Имам добро предчувствие.

— Предполагам, че това е хубаво. Но какво ще стане, ако не спечеля днес? Какво ще правя след това? Освен да поръчам да ликвидират съдия Спенсър...

— Дори не си помисляй за възможността да загубиш. — Понеже Крофърд не отговори, Мур продължи с поучителен тон: — Последното, което ни трябва, е да се домъкнеш в съда с намръщена физиономия.

— Добре.

— Сериозно говоря. Ако изглеждаш неуверен, свършено е с теб.

— Добре.

— Трябва да влезеш в залата наперено, категорично, сякаш вече си спечелил.

— Разбрах, де...

Доловил раздражението на клиента си, Мур смекчи леко тона.

— Ще се видим пред съда малко преди два. — Затвори, без да каже довиждане.

Оставаха му доста часове за запълване, преди да се яви в съда, и Крофърд обиколи дома си, проверявайки всичко отново... Хладилникът, фризерът и килерът бяха заредени. Предния ден беше наел услугите на агенция за почистване на домовете и три усърдни жени бяха лъснали всичко до блясък. Разтреби банята и си оправи леглото. Не виждаше какво друго може да свърши.

Най-накрая отиде във втората спалня, която седмици наред бе подготвял за завръщането на Джорджия, без да си позволява и капка съмнение, че от тази нощ насетне малкото му момиченце няма да прекарва всяка вечер под покрива на дома му.

Бе оставил обзавеждането изцяло в ръцете на жената от магазина за мебели.

— Джорджия е на пет — обясни й тогава той. — Тъкмо ще тръгне на предучилищна.

— А какъв е любимият й цвят? — попита жената.

— Розово. И пак розово.

— А каква сума може да си позволите?

— Не се ограничавайте в цената.

Тя бе приела думите му буквално. Всичко в стаята бе розово, освен матовобялата табла в горния край на леглото, скрина и тоалетната масичка с овално огледало, което се завърташе между две странични тънки подпори.

Сам бе добавил някои детайли, които смяташе, че ще допаднат на Джорджия: книжки с картинки в пастелни цветове с изрисувани по кориците дъждовни дъги и еднорози, цяла менажерия от плюшени играчки, балетна пачка с бляскави пантофки към нея и една кукла с розова дълга рокля на принцеса и златна корона. Продавачката в магазина го бе уверила, че това е мечтаната детска стая за всяко петгодишно момиче.

Липсваше единствено момичето.

Огледа стаята за последен път, после излезе от къщата и без да се разбере, усети, че е поел към гробищния парк. Не бе ходил там от Деня на майката, когато заедно с бабата и дядото на Джорджия я доведоха на гроба на майка ѝ, която тя не помнеше.

Момиченцето тържествено положи букет рози, както му бяха казали, а после го погледна и попита:

— Може ли вече да идем за сладолед, тате?

Той остави възрастните хора да отдадат почит на починалата си дъщеря, грабна Джорджия в прегръдките си и я понесе обратно към колата. Тя пицеше радостно всеки път, когато той се преструваше, че залита и се препъва под тежестта ѝ. Крофърд вярваше, че Бет нямаше да се засегне. Нима не би предпочела Джорджия да се смее със сладоледена фунийка в ръка, вместо да плаче над гроба ѝ?

Някак си му се стори уместно да дойде тук днес, макар да беше с празни ръце. Не разбираше какво значение имаше един букет за човека под земята. Докато стоеше до гранитната плоча, той не сподели нищо с духа на мъртвата си жена. Беше изчерпал всичко, което имаше да ѝ казва, преди години, а и от онези пречистващи излияния никога не се почувства по-добре. Пък и определено бяха напълно безполезни за Бет.

Затова само се взираше в датата, гравирана върху плочата, проклинайки своята вина. А после даде обет пред всеки възможен божествен господар на човешките съдби, който би могъл да го чуе, че ако му дадат попечителството на Джорджия днес, ще направи всичко по силите си, за да изкупи вината си.

Холи си погледна часовника, докато чакаше пред асансьора на първия етаж на съдебната палата. Когато вратите се отвориха, тя потисна въздишката си при вида на Грег Сандърс сред хората вътре. Отстъпи встрани, за да могат всички да излязат. Сандърс се приближи до вратата и остана там, блокирайки входа.

— Виж ти, съдия Спенсър — провлачено заговори той. — Какъв късмет да се срещнем. Можеш да ме поздравиш първа.

Тя се усмихна насила.

— Има ли повод за поздравления?

Той опря ръка на вратата, за да не се затвори.

— Тъкмо излизам от съда. И знаеш ли каква е присъдата по делото Малъри? Невинен.

Холи се намръщи.

— Не виждам защо това да бъде повод за празнуване. Клиентът ти беше обвинен в жесток побой над продавачка в хранителен магазин по време на извършването на въоръжен грабеж. Продавачката изгуби окото си.

— Само че клиентът ми не е ограбил магазина.

— Защото се паникьосал и избягал, след като си помислил, че е пребил до смърт продавачката. — Беше запозната със случая, но понеже представляващият обвиняемия, Сандърс, бе неин опонент в предстоящия избор за областен съдия, делото бе прехвърлено за разглеждане в друг съд.

Грег Сандърс се ухили самодоволно.

— Прокурорът не успя да докаже тезата си. Моят клиент...

Холи го прекъсна:

— Вече си защитил тезата си по време на процеса. Не бих си и помислила да те моля да я изложиш отново пред мен тук и сега. Би ли ме извинил?

Тя се вмъкна покрай него, за да влезе в асансьора. Той излезе, но отново задържа с ръка вратата.

— Отбелязах поредната си победа. А идва и ноември... — Той намигна. — И голямата победа.

— Опасявам се, че те чака голямо разочарование. — Тя натисна бутона на асансьора за петия етаж.

— Този път го няма съдия Уотърс, за да ти поднесе всичко наготово.

Задържаха единия от трите асансьора и хората почнаха да стават нетърпеливи. Тя забеляза раздражените им погледи и прецени, че сега не е моментът да се остави да бъде въввлечена в обяснения нито за своето поведение, нито за това на ментора ѝ пред Грег Сандърс.

— Очакват ме в залата след петнайсет минути. Моля, пусни вратата.

Вече се налагаше Сандърс да се бори с автомата, за да задържи вратата. С приглушен глас, така че само тя да чуе, той изрече:

— Какво ли може да е правила хубава млада адвокатка като теб за стария съдия Уотърс, че той да се застъпи за теб пред губернатора?

„Хубава“ в случая не беше комплимент, а опит да я принизи.

Тя се усмихна, но едва сдържаше яда си.

— Наистина ли, Сандърс? Ако си готов да прибегнеш до инсинуации, намекващи за неуместни сексуални отношения между мен и достопочтения съдия Уотърс, значи се чувстваш ужасно притеснен за успеха си през ноември. — Без да употреби „моля“, този път тя отчетливо нареди: — Пусни вратата.

Той вдигна ръце в знак, че се предава и се дръпна назад.

— Ще стъпиш накриво. Въпрос на време е. — Вратата се затвори и скри ухиленото му лице.

Холи влезе в офиса си и завари асистентката си, госпожа Дебра Бригс, да хапва кофичка кисело мляко на бюрото си.

— Искаш ли и ти?

— Не, благодаря. Тъкмо се сблъсках очи в очи с опонента си.

— И това ако не развали апетита ти, не знам какво би могло. Напомня ми за едно старо муле, което дядо ми имаше, когато бях дете.

— Има определена прилика. Издължено лице, големи уши, озъбена усмивка.

— Говорех за другия край на мулето.

Холи се разсмя.

— Някакви съобщения?

— Мерилин Видал звъня два пъти.

— Свържи се с нея и ѝ кажи, че ме очакват в залата. Ще ѝ се обадя след изслушването.

— Няма да ѝ хареса, че отлагаш разговора.

Мерилин, диригентът и основен двигател на изборната ѝ кампания, можеше да бъде дразнещо настояща.

— Така е, но ще го преживее.

Холи влезе в личния си кабинет и затвори вратата. Имаше нужда няколко минути да остане сама, за да си събере мислите преди предстоящото дело. Срещата със Сандърс я бе разстроила излишно. Ядосваше се, че допусна да ѝ причини това. Беше уверена, че ще го победи в изборния ден и че ще запази мястото на съдия, на което бе временно назначена. Но докато закопчаваше ципа на тогата си, последните му думи отекнаха в главата ѝ като зловеща прокоба.

— Крофърд?

Беше пристигнал по-рано и се мъчеше да прогони от ума си негативните мисли, докато зяпаше през армираното стъкло на прозорец на четвъртия етаж на многоуважавания съд на окръг Прентис.

Произнасянето на името му го накара да се обърне. Грейс и Джо Гилрой вървяха към него със сериозни лица, както подобаваше на повода да са тук.

— Здравсти, Грейс.

Тъща му беше дребничка и нежна и в погледа ѝ се четеше благият ѝ характер. Външните ъгълчета на очите ѝ бяха леко извити нагоре, черта, която Бет бе наследила от нея. Двамата се прегърнаха за миг.

Когато го пусна от прегръдката си, тя го огледа одобрително.

— Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Здравей, Джо.

Той стисна ръката на бащата на Бет. Хобито на Джо бе дърводелство, от което по дланите му имаше стари мазоли. Всъщност всичко у него беше жилаво и здраво като за човек, тъкмо преминал седемдесетте.

— Как я караш? — попита той.

Крофърд се усмихна пресилено.

— Супер.

Джо явно не повярва на преувеличението, но не каза нищо. Нито отвърна на усмивката на Крофърд.

— Предполагам — каза Грейс — че всички сме леко нервни. — Поколеба се, после попита Крофърд дали има някакво предчувствие за изслушването.

— Имаш предвид дали ще спечеля или загубя?

Тя го погледна с болка.

— Моля те, недей да мислиш за изхода от делото като печалба или загуба.

— Ти не смяташ ли така?

— Искаме единствено най-доброто за внучката си — заяви Джо. С други думи това означаваше, че за Джорджия най-добре би било да остане с тях. — Сигурен съм, че това иска и съдия Спенсър.

Крофърд стисна устни и реши да запази аргументите си за съдебната зала. Разговорът с тях сега беше безсмислен и само щеше да предизвика излишни спорове. Безспорен факт бе, че днес той и родителите на жена му бяха от противоположните страни на правен казус, чието разрешаване би променило коренно живота на всички. Някой щеше да напусне съдебната зала победен и нещастен. Крофърд не би могъл да ги поздрави, ако съдията отсъдеше в тяхна полза и нямаше намерение да им пожелае късмет. Предполагаше, че те изпитват същото към него. Бяха се споразумели да държат Джорджия встрани от цялата процедура, затова Крофърд попита Грейс къде са я оставили, докато те са в съда.

— На гости е при внучката на съседите ни. Беше много развълнувана, когато я заведох там. Ще пекат курабийки.

Крофърд присви очи.

— Последните, които беше направила, бяха малко недопечени в средата.

— Винаги ги изважда от фурната твърде рано — обади се Джо.

— Защото няма търпение да ги опита — усмихна се Крофърд.

— Трябва да се научи, че търпението е добродетел.

За да не помръкне усмивката му напълно, той стисна зъби. Тъстът му ужасно го биваше да подмята такива хапливи забележки, насочени към недостатъците в характера на зетя. Тази беше много точно прицелена. И в точния момент. Преди Крофърд да успее да отвърне, адвокатът на Гилрой излезе от асансьора. Двамата се извиниха, за да поговорят с него.

Само след минути пристигна и адвокатът на Крофърд. Походката на Бил Мур беше рязка като маниерите му. Но днес решителните му крачки бяха възпрепятствани от десетки бъдещи съдебни заседатели, които се бяха събрали в коридора и се оглеждаха в търсене на посочената им съдебна зала.

Адвокатът си проби път през тях, стигна до Крофърд и заедно влязоха в залата на съдия Спенсър.

Съдебният пристав, Чет Баркър, беше сякаш неделима част от историята на съдебната палата. Едър мъж с приветлива натура, подхождаща на ръста му. Поздрави Крофърд по име.

— Голям ден е днес, а?

— Да, така е, Чет.

Приставът го потупа по рамото.

— Късмет.

— Благодаря.

Крофърд едва бе успял да докосне седалката на стола си, преди Чет да помоли всички да станат. Съдията влезе в залата, качи се на подиума и седна в креслото с висока облегалка, което Крофърд неволно сравни с кралски трон. Донякъде беше такъв. Тук почитаемият съдия Холи Спенсър бе абсолютен властелин.

Чет обяви съдебното заседание за открито и подкани всички да седнат.

— Добър ден — поздрави съдията. Попита адвокатите дали всички страни присъстват на заседанието и когато приключиха с формалностите, тя склочи пръсти върху катедрата си.

— Макар да поех това дело от съдия Уотърс, се запознах подробно с него. Разбирам, че през май две хиляди и десета година Грейс и Джо Гилрой са подали молба за временно попечителство над внучката си, Джорджия Хънт. — Тя погледна към Крофърд. — Господин Хънт, вие не сте оспорили тази молба.

— Не, Ваша Чест, не съм.

Уилям Мур се изправи.

— Може ли да взема думата, Ваша Чест?

Спенсър кимна.

С отсечен делови тон адвокатът изреди основните аргументи от молбата на Крофърд за възстановяване на попечителството и обобщи защо е навременно и удачно Джорджия да бъде върната при него. Завърши с думите:

— Господин Хънт е неин баща. Обича я и любовта им е взаимна, както свидетелстват двама детски психолози. Вярвам, че имате копия на докладите им за Джорджия?

— Да, и ги прегледах внимателно. — Съдията се взря замислено в Крофърд, после продължи: — Господин Хънт ще има възможност да се обърне към съда, но първо искам да чуя семейство Гилрой.

Адвокатът им скочи на крака, нетърпелив да изложи за протокола възраженията им срещу искането за попечителство на Крофърд.

— Стабилността на господин Хънт е поставена под въпрос преди четири години, Ваша Чест. Той се отказал от дъщеря си, без да

оспорва, което показва, че е знаел, че дъщеря му ще бъде по-добре при баба си и дядо си.

Съдията вдигна ръка.

— Господин Хънт признава, че по онова време е било в интерес на Джорджия да бъде отглеждана от тях.

— Надяваме се да убедим съда, че тя трябва да остане при тях.

Той извика Грейс на свидетелското място. Тя положи клетва. Съдията ѝ се усмихна окуражително, докато заемаше мястото си на скамейката.

— Госпожо Гилрой, защо с господин Гилрой оспорвате молбата на зет ви да получи попечителство?

Грейс навлажни устни.

— Ами, нашият дом е единственият, който Джорджия е имала. Посветили сме се на това да го превърнем в уютно и спокойно място за нея. — Тя продължи да описва стабилната и грижовна атмосфера, която ѝ бяха създали.

Съдия Спенсър най-сетне я прекъсна.

— Госпожо Гилрой, никой в тази зала, дори и господин Хънт, не оспорва, че сте създали чудесен дом за Джорджия. Моето решение няма да бъде взето въз основа на това дали сте се грижили добре за детето, а дали господин Хънт е способен и в състояние да осигури също толкова подходящ дом за нея.

— Знам, че я обича — каза Грейс, поглеждайки го смутено. — Но само любовта не е достатъчна. За да се чувства сигурно, едно дете има нужда от постоянство, стабилен ред. Тъй като Джорджия няма майка, се нуждае от най-доброто, което може да получи.

— От баща си. — Мърморенето на Крофърд предизвика неодобрителни погледи от всички, включително и от съдията.

Бил Мур го сръчка с лакът и прошепна:

— Ще дойде и твоят ред.

Съдията зададе на Грейс още няколко въпроса. Основната теза в показанията на тъща му бе убеждението ѝ, че ако Джорджия бъде изведена от дома им, това ще доведе до вредно сътресение в младото ѝ съзнание.

— Със съпруга ми вярваме, че откъсването ѝ от нас ще нанесе непоправими щети на емоционалното и психологическо развитие на Джорджия — завърши тя.

На Крофърд това изявление му прозвуча заучено и предварително репетирано. Явно адвокатът им бе подучил Грейс да го каже, а не беше измислено от самата нея.

Съдия Спенсър попита адвоката на Крофърд дали има въпроси към госпожа Гилрой.

— Да, Ваша Чест, имам. — Той се приближи към свидетелската скамейка и започна, без да губи време в излишни любезности: — Джорджия често прекарва събота и неделя с господин Хънт, нали така?

— Ами, да. След като решихме, че е достатъчно голяма, за да прекара нощта без нас, и че Крофърд е... достатъчно стабилен, започнахме да му позволяваме да я взима с преспиване. Понякога за две нощи.

— Когато се връща при вас след тези гостувания при баща си, каква е Джорджия?

— Как каква?

— Какво е настроението ѝ, общото ѝ състояние? Дали хуква към вас със сълзи на очи и протегнати ръце, щастлива, че се прибира? Дали се държи плахо, стресната ли е или травмизирана? Дали е свита в себе си и некомуникативна? Изпадала ли е някога в емоционално разстройство?

— Не. Тя е... добре.

— Плаче само когато баща ѝ я връща при вас. Така ли е?

Грейс се поколеба.

— Понякога плаче, когато я оставя. Но само понякога. Не всеки път.

— По-често плаче след по-дълго посещение при него — заяви адвокатът. — С други думи колкото повече време е с баща си, толкова по-разстроена е от раздялата им, когато си дойде при вас. — Забеляза, че адвокатът на семейство Гилрой се кани да възрази и му махна да си седне на мястото. — Заключение от моя страна.

Извини се на съдията, но Крофърд разбираше, че изобщо не съжалява, задето успя да изрази мнението си на глас и да бъде записано в протокола.

Уилям Мур зададе следващия си въпрос към Грейс:

— Кога беше последният път, в който видяхте господин Крофърд пиян?

— Преди известно време. Не помня точно.

— Преди седмица? Месец? Година?

— Преди това.

— Преди това — повтори. — Преди четири години? По времето на най-тежкия период, в който е страдал за загубата на съпругата си?

— Да. Само че...

— Доколкото ви е известно, господин Хънт някога бил ли е пиан, докато е бил с Джорджия?

— Не.

— А дали е избухвал и я е удрял?

— Не.

— Дали ѝ е крещял, използвал ли е груб или вулгарен език пред нея?

— Не.

— Пропускал ли е да я нахрани, когато е била гладна?

— Не.

— Може би е забравял да закопчее колана на детското ѝ столче в колата? Или не се е появил, когато го е очаквала? Някога изобщо проявил ли е пренебрежение към физическите или емоционални нужди на дъщеря си?

Грейс сведе глава и тихо отвърна:

— Не.

Мур се извърна към съдията и разпери широко ръце.

— Ваша Чест, това дело е губене на ценното време на съда. Господин Хънт е направил някои грешки, които признава напълно. Ала с времето е успял да преобрази живота си. Премества се от Хюстън в Прентис, за да може да вижда редовно дъщеря си. Подложил се е на терапията, която му е предписана от вашия предшественик преди дванайсет месеца. Изминалата година не е отслабила решимостта му да си върне попечителството над детето. И аз твърдя, че освен собствените им егоистични подбуди, няма никакви основания господин и госпожа Гилрой да оспорват молбата на клиента ми.

Адвокатът на Гилрой скочи на крака.

— Ваша Чест, основанията на клиентите ми за оспорването на тази молба са записани в документите по делото. Господин Хънт се е доказал като неспособен...

— Имам всички документи по делото, благодаря — прекъсна го съдия Спенсър. — Госпожо Гилрой, свободна сте. Бих искала да чуя

господин Хънт.

Грейс напусна свидетелското място с измъчено лице, сякаш ужасно е навредила на каузата им.

Крофърд се изправи, приглади вратовръзката си и отиде до скамейката. Чет го закле. Крофърд седна и погледна съдията — право в очите, както го бе инструктирал Мур.

— Господин Хънт, преди четири години някои ваши постъпки поставят под въпрос способността ви да бъдете добър родител.

— Поради което не оспорих решението за временно попечителство, което бе присъдено на Джо и Грейс. Джорджия беше само на тринайсет месеца, когато Бет почина. Имаше нужда от постоянни грижи, а обстоятелствата не ми позволяваха да ги полагам за нея. Имах задължения в работата, други проблеми.

— *Сериозни* проблеми.

Това не беше въпрос. Той запази мълчание.

Съдията прелисти няколко официални на вид документа и прокара пръст по една от страниците.

— Били сте арестуван и сте признали, че сте шофирали под влиянието на алкохол.

— Веднъж. Но аз...

— Били сте арестуван за неприлично поведение на публично място...

— Уринирах.

— И за нападение.

— Беше сбиване в бар. Задържаха всички, които бяхме вътре. Бях освободен без...

— Имам досието.

Той седеше и кипеше вътрешно, съзнавайки как миналото може да унищожи бъдещето му. Съдия Холи Спенсър следеше всичко под лупа. След като го гледа дълго и замислено, тя отново прелисти страниците на онова, което бе нарекла негово „досие“. Зачуди се колко ли зле изглежда, когато всичките му прегрешения са записани черно на бяло. Ако можеше да се съди по намръщеното й лице, положението не беше розово.

Най-накрая тя отбеляза:

— Посетили сте всички сеанси на терапията.

— Съдия Уотърс ясно заяви, че е задължително. Бях на всеки от двайсет и петте сеанса. Постарах се да не пропусна нито един.

— Докладът на психолога е изчерпателен. Според нея сте постигнали забележителен напредък.

— Така мисля и аз. Убеден съм в това.

— Поздравявам ви за усърдието, господин Хънт, и се възхищавам на решимостта ви да си върнете попечителството над дъщерята, която очевидно обичате.

„Ето сега се почва“, помисли си той.

— Обаче...

Вратата в дъното на съдебната зала се разтвори с трясък и една фигура, сякаш излязла от филм на ужасите, се втурна по централната пътека между скамейките с протегната напред ръка, стиснала пистолет. Първият куршум се заби в стената зад свидетелското място, по средата между Крофърд и съдия Спенсър.

Вторият улучи съдебния пристав Чет Баркър право в гърдите.

ВТОРА ГЛАВА

Изстрелите следваха един след друг, в бърза поредица. Крофърд се помъчи да ги изброи, но изгуби броя им в хаоса, възцарил се в залата.

Съдия Спенсър скочи, викайки уплашено името на Чет.

Джо избута Грейс от мястото ѝ и приклепна до нея на пода.

Адвокатите потърсиха прикритие под масите, зад които седяха. Същото направи и съдебният писар.

Стрелецът, облечен в снежнобяло, остана безразличен към суматохата и пронизителните писъци. С разкривени от прозрачната маска черти, той прекрачи неподвижното тяло на Чет, сякаш изобщо го нямаше и продължи да напредва, стреляйки, към предната част на залата.

Крофърд мигновено прецени ситуацията и реагира инстинктивно: прескочи заграждението, което разделяше свидетелската скамейка от съдийския подиум, и принуди съдията да залегне на пода, след което се стовари отгоре ѝ. Четири изстрела? Пет? Шест? Беше забелязал, че пистолетът е деветмилиметров. В зависимост от размера на пълнителя...

Рязко извърна глава назад, усетил, че стрелецът е заобиколил свидетелското място и се е качил на подиума. Видя, че се беше прицелил право в него. Крофърд ритна силно назад. Петата му улучи мъжа в капачката на коляното, достатъчно силно, за да го извади от равновесие. Ръката на нападателя се вдигна нагоре и куршумът се заби в тавана. Опитвайки се да запази равновесие, той залитна назад на подиума, после се обърна и хукна към страничния изход от залата.

Крофърд се надигна на едно коляно и се надвеси над съдията. След като се увери, че е жива, той скочи от подиума и хукна като спринтьор. Коленичи до Чет, светкавично установи, че е мъртъв и без да се бави и миг, за да оплаче загубата на добрия човек, разкопча кобура на съдебния пристав и измъкна служебния му пистолет.

Съдебен пристав от съседна зала влетя през задната врата и се закова намясто, щом забеляза Крофърд, който тъкмо проверяваше дали пистолетът на Чет е зареден. Приставът посегна към собственото си оръжие.

Крофърд извика:

— Тексаски рейнджър Хънт! Чет е мъртъв.

— О, Крофърд, господи. Какво стана?

Цивилни граждани бяха започнали да се скупчват ужасени зад изнервения пристав.

— Накарай тези хора да се прикрият. Уведоми полицаите долу, че имаме стрелец. Маскиран е, облечен в бяло от глава до пети. Предупреди ги да не го объркат с мен.

В този момент вече бе стигнал до страничния изход, през който изчезна нападателят. Открехна леко вратата и когато нищо не се случи, рязко я отвори и се втурна навън, насочил пистолета напред. Огледа се наоколо. Дългият коридор беше празен. Само една жена стоеше до отворената врата на офиса си, със зяпнала уста, притиснала ръка до шията си.

— Върнете се вътре — изкрещя ѝ той.

— Какво става? Кой беше бояджията?

— Забелязахте ли накъде тръгна?

Тя посочи към изхода за противопожарните стълби. Крофърд дотича до нея, избута я в кабинета и затвори вратата.

— Заклучете — извика подире ѝ. — Скрийте се под бюрото и не излизайте. Обадете се на деветстотин и единайсет. Обяснете им какво сте видели.

И хукна по коридора към стълбите.

Някакъв мъж от съседния кабинет се подаде в коридора и щом забеляза Крофърд, очите му се разшириха от страх.

— Моля ви, аз...

— Чуйте ме... — Без да губи време в обяснения, Крофърд му даде кратки указания как да се прикрие и да остане на безопасно място, докато стрелецът бъде заловен. Мъжът влетя в кабинета си и тръшна вратата.

Крофърд забави крачка, когато приближи вратата към стълбището, изминавайки останалите метри предпазливо. Надникна за миг през квадратното армирано стъкло на малкото ѝ прозорче в горния

край. Не забеляза нищо и я откряна предпазливо. С протегнат напред пистолет, трескаво огледа пустите стълби нагоре и под него.

Излезе на стълбището, спря и изчака някакъв звук или движение да му подсказе в коя посока е тръгнал стрелецът. И тогава, зад него вратата изтряска...

Извърна се в мига, когато един помощник-шериф нахлу откъм коридора. Дватама се познаха, което си беше истински късмет, защото оръжията им бяха насочени един към друг. Полицаят понечи да попита нещо, ала Крофърд вдигна показалец към устните си.

Полицаят кимна разбиращо, после направи знак, че ще тръгне надолу, а Крофърд да се качи нагоре. „Внимавай“ само с устни изрече Крофърд.

Придържайки се близо до стената, той бавно се изкатери по стълбите до следващата площадка. Отвори вратата и видя коридор, който приличаше на долния — мозаечен под, стени, боядисани в канцеларско бежово. Тук-таме висеше портрет на мрачен на вид отдавна отишъл си виден държавник. От двете страни имаше врати на различни офиси.

По средата двама мъже и жена разговаряха тихо, с притеснен вид. Единият от мъжете, забелязал, че Крофърд е въоръжен, вдигна ръце над главата си.

— Аз съм тексаски рейнджър — прошепна Крофърд. — Видяхте ли един човек, целият облечен в бяло? — Спомняйки си думите на жената долу, той добави: — Прилича на бояджия...

Те поклатиха глави.

— Заклучете се в някой кабинет. Стойте далеч от вратата и не отваряйте на друг, освен на полицаите.

Крофърд се върна обратно на стълбището. Чу стъпки някъде отдолу и реши, че помощник-шерифът е намерил подкрепления, които тъкмо са се качвали нагоре откъм първия етаж на сградата, където се намираше управлението на шерифската служба на окръг Прентис. Явно не бяха срещнали стрелеца да слиза надолу, иначе щеше да дочуе викове, вероятно щяха да отекнат и изстрели...

Крофърд продължи нагоре. Когато стигна до площадката на шестия етаж, пристъпи към вратата и огледа през прозорчето коридора. Друга групичка служители се бяха събрали, изглеждаха

изплашени, но не и в паника, както щеше да бъде, ако маскираният въоръжен мъж бе притичал край тях.

Отвори вратата и отбягвайки въпросите им за изстрелите, които бяха чули, бързо се представи и шепнешком им даде указания да се прикрият. Те изчезнаха незабавно. Той се върна обратно на стълбите и пое към следващата площадка, която беше половин ниво по-нагоре. Свършваше пред вратата, водеща към покрива.

В ъгъла до нея, върху пода, бяха захвърлени белият гащеризон, бялата шапка, чифт латексови ръкавици и предпазни гумени ботуши. Вероятно под купчината щеше да намери и маската, но реши да не докосва нищо.

Сред захвърлените вещи явно липсваше пистолетът на стрелеца.

Наведе се над перилата и погледна надолу, където видя помощник-шерифа и няколко униформени полицаи да се прокрадват предпазливо нагоре. Крофърд кимна с глава към вратата на покрива. Единият от тях слезе обратно до предната площадка на стълбището и заговори тихо в микрофона на пагоните си, после вдигна показалец към Крофърд и останалите.

Крофърд знаеше, че вече е задействана системата за реагиране в извънредни ситуации. Съдебната палата сигурно беше заобиколена от полицаи. Изходите бяха отцепени, всеки, който се опиташе да влезе или излезе, щеше да бъде спрял. Беше сформиран екип за спешно реагиране. Снайперисти несъмнено вече бяха заели позиции по покривите на съседните сгради.

Стрелецът не беше обмислил добре всичко. Това можеше да свърши само зле за него. Освен ако не беше с криле, нямаше шанс да напусне сградата като свободен човек. И щом го осъзнаеше, веднага можеше да реши да очисти още няколко човека, преди да го заловят. Вече бе убил Чет пред свидетели. Защо да не заложи всичко и да не се прочуе като масов убиец? Крофърд свали спортното си сако и го пусна на земята, после леко откряна вратата.

— Хей, здрасти — викна през процепа. — Нека поговорим.

Очакваше, че вратата ще бъде обсипана с куршуми, но нищо не се случи. Отвори я още няколко сантиметра.

— Аз съм тексаски рейнджър, но не съм в униформа. Мога да ти покажа значката си. Излизам навън, не съм въоръжен. Искам само да поговоря с теб. Става ли?

Вече и другите полицаи се бяха качили при него.

— Крофърд — прошепна един от тях — сигурен ли си какво правиш?

Той му се усмихна иронично, за да му покаже, че съзнава опасността, на която се излага. После напъха пистолета на Чет отзад в колана на кръста си и отвори вратата достатъчно широко, за да се промуши през нея. Пристъпи върху посипания с чакъл покрив и вдигна ръце.

Трябваша му няколко секунди, докато зрението му се адаптира към ослепителното слънце и веднага забеляза мъжа. Той дори не се опитваше да се скрие. Стоеше близо до ниската стена на ръба на покрива. Беше с мексикански черти, в края на двайсетте или началото на трийсетте години, среден на ръст, с отпуснато коремче.

Не изглеждаше никак страшен, с изключение на пистолета, който сега бе насочил към Крофърд с трепереща ръка. В другата му димеше цигара.

Крофърд остана с вдигнати ръце.

— Ще ти покажа значката си, става ли? — Понечи да смъкне дясната си ръка към кожения калъф, закрепен за колана му, но щом мъжът пусна цигарата и рязко отсече: „Не!“, Крофърд отново я вдигна. — Това е много лоша идея, човече.

Мъжът няколко пъти тикна пистолета още напред във въздуха.

— Не искаш да ме застреляш — каза Крофърд. — Защо не свалиш оръжието? Така никой повече няма да пострада, включително и ти.

Въпреки успокоителния му тон, човекът все повече се изнервяше. Рязко примигваше, за да прогони вадичките пот от очите си, като се озърташе наляво и надясно. Когато погледът му отново се спря на Крофърд, пак му направи знак с пистолета да се отдръпне назад.

На Крофърд му хрумна, че може да не говори английски.

— *Habla inglés?*

— *Si.* — После по-силно. — *Si.*

Отговорът прозвуча ядосано и у Крофърд не остана и съмнение, че мъжът владее езика. Той прекрачи напред и направи знак с ръка към земята.

— *La pistola.* Долу.

— Не. — Мъжът вдигна и другата си ръка, за да има опора за пистолета и го изпъна силно напред към Крофърд.

„По дяволите!“, изруга наум той и додаде на глас:

— Хайде, човече. Няма начин да се измъкнеш от това ако не...

Не!

Един от полицаите явно бе излязъл на покрива през друга врата, защото внезапно се появи в периферното зрение на Крофърд. Стрелецът го забеляза в същия миг. Извърна пистолета към полицаия и дръпна спусъка два пъти. Не улучи.

За разлика от снайперистите по съседните покриви.

Тялото на стрелеца трепваше при всеки удар на куршум, а после се смъкна на земята и замръзна неподвижно.

Смазан, Крофърд се отдръпна до стената и се смъкна надолу, прикляквайки на пети. Гледаше как служители в различни униформи се втурват откъм стълбището и заобикалят тялото, чиято кръв изтичаше върху чакъла.

Усети ръка на рамото си и вдигна лице. Видя помощник-шерифа, с когото се бяха разбрали без думи, преди да излезе на покрива.

— Ранен ли си?

Крофърд поклати глава.

— Извади късмет. — Стисна рамото му и го остави, за да отиде при другите полицаи около тялото на застреляния.

Крофърд отпусна глава, докато брадичката му се опря в гърдите.

— Тъпо копеле.

Всеки, който би чул укорителното му мърморене, би предположил, че говори за мъртвеца. И щеше да сбърка.

— Хънт?

Крофърд, който зяпаше неவிждащо пода, вдигна очи към детектива от отдел „Убийства“. Той държеше отворена вратата към стаята за разпити и му кимаше да влезе вътре.

Наложи му се да събере всички сили, за да стане. Страхуваше се от това адски, ала нямаше търпение да приключи.

В стаята имаше още един мъж в цивилни дрехи, когото Крофърд не познаваше. Застанал с гръб до стената, изпукваше шумно

кокалчетата на пръстите си и енергично дъвчеше дъвка. Крофърд се зачуди за какво ли е нервен пък този...

Сержант Нийл Лестър, старшият детектив, който лаконично го бе подканил да влезе в стаята, му направи знак да седне до масичката и сам се настани на мястото отсреща. Между двамата имаше бележник и видеозаписващо устройство.

Нийл Лестър извади химикалка от джоба на ризата си и няколко пъти я изщрака, докато гледаше намръщено Крофърд. Съученици от началното училище, двамата никога не се бяха харесвали особено, а взаимната им неприязън се усили, когато в гимназията Крофърд бе започнал да излиза с по-малката му сестра. Връзката им бе краткотрайна и не стигна до нещо сериозно, но явно Нийл още не му беше простил за това.

— Искаш ли нещо за пиене? — Изрече го така, сякаш е задължително.

— Не, благодаря.

— Познаваш ли Мат Нъджънт? Наскоро стана детектив. — Кимна към по-младия мъж, който още нервничеше.

Крофърд прие импровизираното представяне, кимвайки към детектива.

Той се ухили, разкривайки криви зъби.

— Как я караш? — Нелеп въпрос, предвид обстоятелствата.

Крофърд не отговори и отново съсредоточи вниманието си върху Нийл Лестър, който продължаваше с ужасно дразнещото си щракане с химикалката.

— Знаеш процедурата — каза той.

Крофърд кимна.

— Разпитът ще бъде записван.

Крофърд кимна.

— Готов ли си?

— Когато кажеш, Нийл.

— Да се държим официално. Без малки имена.

Крофърд едва сдържа ироничната си усмивка. Една от причините да не харесва Нийл Лестър беше, че е абсолютен сухар. Дори и като дете се подчиняваше на всички правила и клеветеше децата, които не ги спазваха.

Ала онова, което сега дразнеше Крофърд, беше, че Нийл Лестър се наслаждаваше на случващото се. Харесваше му, че Крофърд е натясно.

Независимо от личните им чувства обаче, двама мъже бяха загинали, а Крофърд се беше оказал на метри от тях при смъртта им. Като служител на закона Нийл и нервният му помощник трябваше да изпълнят дълга си, а той включваше неговия разпит.

Размърда се, мъчейки напразно да побере високото си тяло на пластмасовия стол.

— Дадено, *сержант Лестър*, откъде да започнем?

— От съдебната зала. С решително натискане с показалец Нийл включи записващото устройство, обяви датата, часа и присъстващите.
— Защо сте били в Семейния съд днес?

— Отлично знаеш защо.

Детективът присви очи.

— Просто отговорете на въпроса, моля.

Крофърд си пое дълбоко въздух, после въздъхна и заяви:

— Бях там за изслушване за попечителство. — Никой от двамата детективи не реагира на това, само продължиха да го гледат. Той скръсти ръце пред гърдите си. — За попечителство над малката ми дъщеря. Съдия Спенсър тъкмо щеше да обяви решението, когато стрелецът нахлу вътре.

— Имаме протокола на съдебното дело до този момент.

— Значи няма нужда да ви обяснявам кой какво е казал.

— Любопитно ми е обаче — обади се Нийл — как би отсъдила съдия Спенсър според теб?

Крофърд се канеше да му отговори, че неговото мнение по въпроса няма никакво отношение към разпита, но се въздържа, сви рамене и рече:

— Надявах се на най-добрия изход.

— И се опасяваше от най-лошото?

„Добре“, помисли си Крофърд. Щом Нийл ще се държи като задник, тогава ще си го получи.

— Е, определено не съм *очаквал* най-лошото. А това е да видя Чет Баркър, повален от куршум, точно пред мен.

Думите му имаха отрезвяващия ефект, на който се бе надявал. За да запълни неловкото мълчание, което последва, Нийл намести

камерата сантиметър по-близо до Крофърд. Мат Нъджънт се прокашля в шепата си.

— Разкажи ни какво се случи — подкани го Нийл. — С възможно най-много подробности.

Крофърд закри лицето си с ръце и бавно ги смъкна, докато накрая само върховете на пръстите му докосваха брадичката му. После ги отпусна и се наведе напред, опрял лакти на ръба на масата.

— Бях на свидетелската скамейка. Мъжът се появи през вратата в дъното на залата и започна да стреля... Сякаш адът се отприщи.

Нъджънт го помоли да опише стрелеца и той го направи, макар че бояджийският гащеризон и маската вече бяха заведени като веществени доказателства.

— Шапката скриваше всичко, освен крайчеца на косата му. Беше с ръкавици, които стигаха под ръкавите му. Маската беше адски стряскаща. Имаше съвсем малки процепи за очите. Две малки дупки за ноздрите. Напълно сплескваше чертите му, разкривяваше до неузнаваемост лицето му...

Замисли се за момент, спомняйки си първоначалното впечатление от фигурата, която вървеше целеустремено по централната пътека между скамейките.

— Но дори и без маскировката, мисля, че пак биха ме побили тръпки от този човек. Беше абсолютно съсредоточен в действията си. Целенасочен.

Нийл кимна.

— Каза, че е стрелял с влизането си.

— Веднага щом прекрачи прага, изстреля първия куршум.

— Наслуки? Или се прицели?

— Пистолетът беше насочен към предната част на залата. Държеше го на нивото на рамото си, протегнал ръка право напред. — Той показа с жест. — Натискаше спусъка колкото можеше по-бързо. Бам-бам-бам. А Чет... — Замлъкна и въздъхна тъжно. — Чет се втурна напред и вдигна ръце ето така.

— Протегна ръце напред, напълно изпънати, с дланите навън.

— Викаше му да спре или нещо подобно. Може би просто е възкликнал нещо. После се строполи.

— Загинал е храбро, изпълнявайки дълга си — отбеляза Нийл.

— Да — въздъхна Крофърд. — Ще бъде почетен за действията си. Но се съмнявам, че изобщо някога по време на служба е изваждал служебното си оръжие. А накрая го застреля някакъв идиот с откачена маска. Пълна лудост...

Естествено, Чет не се бе събудил сутринта, очаквайки смъртта си. Нито пък Крофърд би могъл да предвиди каква изненада му беше подготвила съдбата. Той отново притисна с длани слепоочията си и се облегна назад.

След миг Нъджънт го попита дали не е променил мнението си и дали не иска нещо за пиене.

— Добре съм. Продължавайте.

Нийл щракна химикалката и си записа нещо в бележника.

— Значи... Чет е повален. Какво се случи след това?

Крофърд върна в мислите си ужасната сцена в залата.

— Настанаха хаос, врява, писъци... Джо реагира светкавично, прикривайки двамата с Грейс. Всички се блъскаха паникьосани.

— Но не и ти — обади се Нъджънт. — Хора, които са били в залата по това време, ни казаха, че си прескочил ограждението на свидетелската скамейка. Помниш ли това?

Той поклати глава.

— Не точно. аз просто... реагирах. Съборих съдията на пода и някак... — Наведе се напред, демонстрирайки как е използвал тялото си, за да прикрие жената с него. — Чух как куршуми свистят наоколо. Не усещах нищо, но адреналинът ми скочи и нямаше как да съм сигурен, че не съм улучен. Заради тогата не можех да видя дали и съдията е била простреляна или не.

Замисли се за момент и продължи:

— А когато нападателят заобиколи свидетелската скамейка и се качи на подиума, аз се обърнах да го погледна. Беше насочил пистолета право към нас. Помня, че дъхът ми секна и си помислих: „Това е краят“. Предполагам, че инстинктът ми за оцеляване се е събудил. Изритах го с всички сили в коляното с ботуша си.

Описа им как стрелецът е залитнал назад от подиума.

— Може би това го е стреснало. Не знам. Във всеки случай хукна паникьосано и изчезна през страничния изход.

Нийл кимна, сякаш това съвпадаше с разказите на останалите.

— И после?

— Последвах го.

Нийл погледна към Нъджънт, сетне отново към Крофърд и повтори.

— Последвал си го.

— Точно така.

— Спонтанно ли?

— Не съм го обмислял, ако това имаш предвид. Просто го направих.

— Както си прескочил парапета на свидетелското място.

Той сви рамене.

— Предполагам.

— Действал си, без да премислиш и прецениш последствията.

— Сякаш ти би го направил — ядосано отвърна Крофърд — ако беше истински служител на закона.

— Е, всички знаем ти какъв служител на закона си.

Крофърд скочи на крака и прекатури стола си. Изгледа гневно Нийл, но моментално осъзна, че подобно избухване само би затвърдило онова, което бе намекнал негодникът. Обърна се, вдигна стола от пода и отново се настани на него. Погледна към Нъджънт, който преглъщаше конвулсивно, сякаш дъвката му беше залепнала за гърлото.

Когато се обърна отново към Нийл, сержантът каза:

— Пропусна нещо.

Разбрал за какво намеква, Крофърд обясни:

— Забавих се само докато взема пистолета на Чет.

— И сред цялата паника си запазил достатъчно самообладание, за да се представиш на първия полицаи, появил се в залата...

— Ръката му беше на кобура. Не исках да ме застреля.

— Дал си му описание на стрелеца.

— Само повърхностно.

— Поискал си подкрепления. Но без да ги дочакаш, си взел револвера на Чет и си хукнал след стрелеца. Защо?

— *Защо* ли? — настръхна Крофърд.

— Ами предвид миналото ти, би трябвало да проявиш малко повече благоразумие.

— Благоразумието можеше да убие още хора.

— Както и неблагоразумието. Както в Халсън.

ТРЕТА ГЛАВА

Вниманието на Холи бе привлечено към дъното на коридора, когато една врата се отвори и оттам излезе Крофърд Хънт. Изглеждаше гневен и разстроен, само я погледна за миг, но не каза нищо и отмина на път към тоалетната.

— Сега ще искат да говорят с мен — каза тя на секретарката си, която бе отказала да я остави сама, докато чака реда си да даде показания. — Благодаря ти, че остана, но сега си върви, почини си. Утре ще е лудница, за съжаление.

— Но, Холи...

— Никой не може да каже колко време ще ме задържат.

— Мога да стоя колкото е нужно. Не бива да оставаш сама тази нощ.

Мерилин Видал бе изразила същото мнение, когато я уведомиха за стрелбата. Поиска да зареже всичко и да дойде с колата от Далас, за да бъде при Холи, ала тя я разубеди.

— Ще се обадя, ако ми потрябваш. Сега всичко още е доста хаотично.

— За мен хаосът е обичайно състояние.

Това беше напълно вярно, но все пак Холи не отстъпи. Мерилин остана в дома си, ала ѝ нареди да я държи в течение, особено ако се наложи да направи изявление за пресата.

— Преди да кажеш каквото и да било пред микрофоните, съгласувай го с мен.

Денис, бившият ѝ приятел, също се бе обадил на служебния телефон. Госпожа Бригс бе говорила с него, уверявайки го, че Холи се справя чудесно и се бе съгласила да го уведоми, ако ситуацията се промени или има нещо, което той може да направи за нея.

Въпреки това Холи не бе успяла да се отърве от групичката си верни поддръжници. В град с население само дващест хиляди души новината за стрелбата се бе разпространила мълниеносно. Съдия Мейсън, административният съдия на околията, се бе оказала в

съседната зала по време на стрелбата, така че веднага бе застанала до Холи. Неколцината приятели, които си бе създадала, откакто се бе преместила в Прентис, се бяха събрали около нея. Ужасени от случилото се, те бяха готови да помогнат по всякакъв възможен начин.

През повечето време те просто я чакаха, докато полицаите я разпитваха. Но за нея бе утеха да знае, че са наблизо, ако ѝ потрябват. Накрая обаче всички бяха осъзнали безполезността от висенето наоколо и си бяха тръгнали.

Сега госпожа Бригс бе последната ѝ опора.

— Ще се справя сама — увери я Холи. — Но ако това ще те накара да се чувстваш по-спокойна, ще поискам да ми осигурят полицейски ескорт до вкъщи.

— Непременно го направи. И ми се обади, ако си промениш решението. Ще дойда по всяко време.

Не си тръгна, докато не изтръгна обещанието ѝ, макар Холи да бе сигурна, че няма да търси помощ. Беше ужасяващо преживяване, но виновникът бе мъртъв. Оставаше само да даде официални показания и после изпитанието приключваше.

През следващите няколко дни Грег Сандърс щеше да я наблюдава внимателно, за да види как реагира тя на кризисната ситуация и колко бързо ще се съвземе от травмата. Ако покажеше каквито и да било признаци на страх или слабост, той с радост щеше да я разобличи.

След като Крофърд Хънт излезе от стаята за разпити, оттам се показаха Мат Нъджънт и Нийл Лестър и дойдоха при нея. Вече я бяха разпитвали в залата на Семейния съд веднага след стрелбата, но за да запишат официалните ѝ показания, я бяха помолили да слезе на първия етаж, където се помещаваше и градският полицейски участък.

Тя се изправи.

— Мой ред ли е?

— За съжаление не, съдия Спенсър — отговори Нийл Лестър. — Само кратка почивка. Имаме още доста неща да чуем от господин Хънт.

— Ясно, ще чакам...

— Наясно сме, че това е изпитание след случилото се днес. Ще се постареем да си тръгнете оттук възможно най-скоро.

— Разбирам ви.

— Един въпрос обаче. Името на заподозрения не е обявено публично, тъй като не можем да се свържем с най-близките му роднини, но според шофьорската му книжка се казва Хорхе Родригес. Звучи ли ви познато?

— Не.

— Нищо чудно — обади се Нъджънт, който сякаш се радваше, че има какво да допълни. — Шофьорската му книжка е от Тексас, но е фалшива. Доста добър фалшификат, но все пак го разпознахме.

— Бил е нелегален, така ли?

— Разследваме го — отвърна Лестър. — Но дори и да е бил, това не значи, че не е могъл да се озове в съда ви преди днешния ден.

— Има такава вероятност. Знаете, че съм на съдийската скамейка само от десет месеца. Но графикът ми е пълен. Разглеждала съм доста дела и изслушвания, откакто ме назначиха.

— Може би Родригес е бил наследен от съдия Уотърс — предположи Лестър. — Може да е имал сметки за разчистване.

Когато почитаемият Клифтън Уотърс бе диагностициран с неизлечим рак, той я убеди да напусне правната кантора, в която бе работила няколко години, да се премести в Прентис и да се кандидатира за мястото, което той щеше да освободи.

Беше рисковано за кариерата ѝ, но тя пое риска и това се оказа печеливш ход. Вземайки предвид препоръката на Уотърс, губернаторът Хътчинс я назначи, а съдия Уотърс доживя да я види как полага клетвата си. Беше знаменателен ден и за двамата.

Нъджънт се обади:

— Ще изпратим човек утре до офиса ви да прегледа съдебните архиви и да види дали няма да се появи името на Родригес.

— Ще се погрижа госпожа Бригс да е уведомена, за да подготви всичко.

— А къде работехте, преди да дойдете тук?

— В една кантора в Далас.

Лестър си записа името в малък бележник със спирала, който извади от джоба на ризата си.

— Ще ги помолим да потърсят името на Родригес и в техните файлове.

Тя им даде име за контакт.

— От кантората ще съдействат с всичко, каквото могат, сигурна съм.

С крайчеца на очите си забеляза Крофърд Хънт да излиза от мъжката тоалетна. Косата му беше влажна и пригладена назад, сякаш бе измил лицето си и прокарал мокрите си пръсти през нея. Изглеждаше твърдо решен отново да я подмине, без да ѝ проговори. Тя застана на пътя му.

— Господин Хънт, може ли да разменя няколко думи с вас?

Нийл Лестър вдигна ръка.

— Хм, съдия...

— Няма да си сверявам показанията с него — обърна се тя към детектива. — Не бих се намесила в разследването ви, нито пък ще нарушавам професионалната етика, обсъждайки делото му за попечителство. Искам само да му кажа...

Замлъкна и остана без дъх, когато се обърна и погледна лицето на мъжа, което излъчваше топлота, колкото ледена статуя.

— Благодаря, че ми спасихте живота.

В неумолимите му сиви очи блесна изненада, но неволната реакция трая само частица от секундата.

— Човекът не стреляше точно.

— Напротив — възрази тя и усети, че гласът ѝ потрепери. — Беше достатъчно точен, когато улучи Чет Баркър.

В непроницаемия му поглед нещо отново проблесна и този път в ъгълчетата на устните пролича напрежение.

— От това разстояние нямаше как да пропусне.

— Нямаше да пропусне и мен, ако не ме бяхте закрили с тялото си...

— Какво си спомняте, съдия Спенсър? — намеси се Нийл Лестър.

Тя се обърна към него:

— Когато видях как Чет рухна, първоначално инстинктивно исках да се втурна и да му помогна, ала замръзнах на мястото си, след като мъжът продължи да върви по пътеката към мен. Маската правеше лицето му гротескно, ужасяващо. И тогава господин Хънт прескочи парапета и някак ме събори на пода... — Тя млъкна за момент, после продължи с тих глас: — Признавам, че следващите няколко минути са ми доста размити. Изстрелите продължиха един след друг. Спомням

си, че си помислих как все някога патроните му ще свършат, но бях сигурна, че преди това вече ще съм мъртва. Последният му куршум вероятно се е забил в тавана. Още имам мазилка в косата си. — Тя наведе глава да им покаже.

— Изстрелът е бил отклонен, когато Крофърд го е изритал в коляното — обясни Нъджънт.

Тя погледна към Крофърд Хънт.

— Изритали сте го?

— Просто рефлекс...

Тя отнесено кимна.

— Следващото, което си спомням, е как ме потупвахте по гърба. Само че не се сещам какво казахте.

— Проверях за кръвене. Попитах ви дали сте улучена, но ми отвърнахте, че като че ли не сте...

— Така ли?

Той кимна замислено.

Тя отново се обърна към детективите.

— Господин Хънт се изправи от пода. Но преди това ми нареди да остана легнала.

— Но вие не го послушахте, нали? — попита Лестър.

Тя отговори на въпроса му с тъжно поклащане на глава.

— В съдебната зала беше настанал страшен хаос. Хора, които бяха чули изстрелите, се втурнаха през вратата в дъното. Госпожа Гилрой плачеше истерично, съдебният секретар беше в паника... Господин Хънт се наведе над Чет. Взе пистолета му и викна на един друг пристав да повика полицаите. После изтича навън през страничната врата.

Лестър се намеси:

— Така, стрелецът избяга... А след колко време Крофърд се втурна след него?

— След минута, може би малко повече. Почти веднага...

— Какво стана после?

— Мога да говоря само за онова, което ставаше вътре в залата.

— Тя погледна към Крофърд Хънт и добави: — Не знам какво е станало зад страничната врата.

Старшият детектив отбеляза:

— И ние не знаем. Е, поне не всичко. Тъкмо бяхме стигнали дотам при разпита, когато решихме да прекъснем за малко.

Последва напрегнато мълчание. Мат Нъджънт се размърда първи. Порови в джобовете на панталона си за монети и тръгна към редицата от автомати за закуски и напитки в далечния край на коридора.

— Някой друг иска ли кола? Съдия Спенсър?

— Не, благодаря.

— Господин Хънт?

— Не.

— Нищо и за мен — рече Нийл Лестър, ала в този момент звънна мобилният му телефон. Извади го от калъфа на колана си и провери дисплея. — Извинете ме.

Отдалечи се на няколко метра и им обърна гръб, търсейки уединение, за да разговаря. Холи и Крофърд Хънт останаха сами.

Тя се почувства неловко, физическото му присъствие бе внушително. Ботушите му добавяха поне четири сантиметра към ръста му, който определено бе над метър и осемдесет. Беше дошъл в съда с добре изгладени сини джинси, обикновена бяла риза, черна вратовръзка и спортно сако.

По някое време след това го беше захвърлил някъде, разхлабил вратовръзката, разкопчал яката и навил ръкавите до под лактите. Косата му, която беше пригладил назад, отново беше бухнала. Светлоруса и гъста, тя сякаш имаше собствена воля.

Той отиде и застана до отсрещната стена на коридора, облегна се и се загледа гневно в Холи. Според нея враждебността му бе незаслужена.

Опитвайки се да разчупи леда, тя попита:

— Семейство Гилрой добре ли са? Тъща ви беше ужасно разстроена, когато най-накрая ѝ позволиха да си тръгне от залата, след като беше разпитана.

— Много е уплашена. Когато за последно се чух с Джо преди час, тя още не бе спряла да плаче.

— Да, за тях това е ужасна травма...

Той кимна мрачно.

— А как е дъщеря ви?

Крофърд видимо се напрегна.

— Ще преспи при една съседка и внучката ѝ. Сметнах, че ще е най-добре, ако прекара нощта там. Няма да разбере защо Грейс и Джо са толкова разстроени, а аз съм останал тук.

Холи си отбеляза наум преднамерения намек, че преспиването у съседката е било одобрено от него, сякаш той е човекът, който взема решенията за дъщеря си. Леко вирнатата му брадичка я предизвикваше да оспори това, ала се въздържа. Поне бе изкопчила няколко думи от него, макар и чисто формално. Тя сметна разговора им за приключен и извърна глава настрани.

— Ами вие? — попита неочаквано той.

Изненадана от въпроса, тя се извърна отново към него.

— Вие добре ли сте? — повтори мъжът.

Тя понечи да му отговори с учтивата лъжа, с която отвърщаше на колегите и приятелите си. „Добре съм, благодаря.“ А и той вероятно очакваше да чуе точно това. Но за своя изненада Холи избухна в необичаен за нея нервен смях.

— Не, всъщност не. — Може би защото бяха споделили преживяването, чувстваше, че може да бъде откровена с него.

Единствено очите му се раздвижиха, докато я оглеждаше от глава до пети. Срещна отново погледа ѝ и попита:

— Стоварих се отгоре ви доста рязко. Нараних ли ви?

— Не. — Тя затвърди краткия си отговор с поклащане на глава.

— Ами това? — Той кимна към челото ѝ.

— Кое?

— Синината.

— О, да... — Тя внимателно се пресегна и докосна с пръсти болезненото място точно над веждата. — Когато ме съборихте, главата ми се удари в пода.

— Съжалявам.

— Не сте го направили нарочно.

— Ще ви излезе цицина.

— Докато секретарката ми не обърна внимание, дори не бях разбрала за удареното място.

— Ще се задържи известно време.

— Е, това е малкият дявол... Само като си помисля какво можеше да се случи, ми настръхва косата.

— Тогава не мислете за това.

— Не е лесно да го забравя... — Протегна ръцете си напред, успоредно на пода. — Виждате ли, не спират да треперят. Макар че се опитвам да го скрия.

— На всеки може да се случи.

— Не и на мен.

— Защо?

— Обикновено не се плаша толкова лесно.

— Днешният кошмар изобщо не беше обичайно събитие.

— Не мога да изтрия от главата си образа му...

— Беше стряскащ, определено.

— Да ви кажа ли честно, господин Хънт? Бях ужасена.

Той се поколеба за миг, после с едва доловим глас каза:

— Запазихте самообладание, когато беше важно.

Това бе завоалиран комплимент, направен неохотно, затова ѝ се стори неуместно да му благодари. Но погледите им се срещнаха и останаха така няколко секунди, което бе достатъчно, за да се разберат взаимно.

После той изпъшка нетърпеливо, сочейки ръцете ѝ.

— Може да минат няколко дни, преди треперенето да престане напълно. Това е нормална закъсняла реакция на кризисна ситуация.

— Вие очевидно имате повече опит от мен в кризисни ситуации.

— В мига, в който думите се откъснаха от устата ѝ, тя осъзна колко зле може да се изтълкуват. Долови, че изражението му се напрегна още повече. — Господин Хънт, нямах предвид...

— Забравете. — Той прекъсна извинението ѝ с хладен глас.

Отдели се от стената и се обърна към Нъджънт, който вървеше към тях, понесъл газирана напитка в едната си ръка и пакет фъстъци в другата.

Крофърд се намръщи насреща му.

— Ще приключваме ли с това или ще се черпим?

Когато отново заеха местата си на масата за разпити, Мат Нъджънт го попита:

— Не е ли неловко?

— Кое?

— Ситуацията между теб и съдията. Били сте един срещу друг в съда днес, а сега се озовавате в едно и също положение. Оцелели от катастрофа.

— Не сме в едно положение. И въпреки опасната ситуация, адски ще се ядосам, ако не ми присъди попечителството над дъщеря ми. Едното няма нищо общо с другото.

Нийл натисна копчето за запис на камерата.

— Не бих разчитал на това на твоето място.

Крофърд остави забележката без коментар. Нямахше намерение да се поддаде на провокациите и да говори за молбата си за попечителство точно с Нийл Лестър.

Нъджънт отново подхвана разпита:

— По-рано ни каза, че когато Родригес нахлул в залата...

— Казах, че „стрелецът“ е нахлул в залата.

— Е, то е същото...

— Как ли пък не — възрази Крофърд. — Както би казал сержант Лестър, дяволът се крие в детайлите. След като записвате моите показания, нека да бъдат точни, моля. За протокола, не знаех името му до този момент. Родригес ли се казва?

— Хорхе — допълни Нъджънт.

Нийл изглежда гневно по-младия детектив, упреквайки го мълчаливо за гафа, после отново се обърна към Крофърд.

— Тази информация не бива да излиза от стаята.

— Като че ли не знам...

Нийл сякаш се дразнеше от факта, че Крофърд също е служител на закона. Гласът му остана напрегнат.

— Познато ли ти е името?

— Не.

— Някога срещал ли си този мъж, преди да се озовете и двамата на покрива?

— Не. Дори и бегло не ми е познат. Попитахте ли съдията? Името говореше ли й нещо?

— Тя отрече — отвърна Нъджънт. — Но ще проверим съдебните архиви на делата й, както и тези на покойния съдия Уотърс.

— Може да е имал сметки за разчистване с нея или Уотърс. Или пък Родригес е имал проблеми с щатската правосъдна система. Проверихте ли...

— Работим по случая — отсече Нийл.

Крофърд схвана намека: случаят не беше негов. Един тексаски рейнджър имаше правомощия навсякъде в щата. Можеше да се присъедини към всяко разследване или да го започне без разрешение от която и да било друга институция — местна, щатска или федерална. Но Нийл ясно му даваше да разбере, че от мястото, на което седеше днес, той трябваше да отговаря на въпросите, а не да ги задава.

— Ти спомена — продължи Нийл — че когато *стрелецът нахлул вътре*, си бил на свидетелската скамейка. Точно ли е записано?

— Да.

— Какъв въпрос обсъждахте със съдията?

— Каза ми, че имате протокола от изслушването.

— Имаме го.

— Тогава... — Погледна към Нъджънт, който хрупаше последните фъстъци от пакетчето. — Какво не е ясно, сержант Лестър?

— Съдията те е похвалила за това, че си посетил всички предписани посещения при терапевта.

— Точно така. Само че какво общо има това с разпита?

— Може да има много общо с твоята реакция на развилата се ситуация.

— Не виждам защо.

— Не се настройвай отбранително. Само си върша работата.

Крофърд изгледа с леден поглед Нийл, после сви рамене.

— Давай тогава, разпитвай ме...

Нийл побърза да се възползва.

— Защо ти е бил предписан курс при терапевт, преди да ти бъде позволено ново изслушване за попечителство?

— Попитахте ли съдия Спенсър?

— Още не, но възнамеряваме.

— Добре. И аз бих искал да науча причините.

— Направи предположение. — Нийл се ухили, ала изразът му не бе приятелски.

Крофърд изгледа отново и двамата детективи, показвайки раздражението си. Но какво би могъл да спечели с мълчанието си? Само щяха да заключат, че се срамува от задължителните сеанси с терапевта. И беше истина донякъде. Само че не искаше те да го знаят.

— Не понесох добре внезапната смърт на жена си. Това беше преди четири години. Миналата година подадох молба да си върна попечителството над Джорджия. Съдия Уотърс водеше делото. Искаше да се увери, че мога да осигуря стабилна домашна среда и пожела едногодишна терапия, за да бъде решено, че съм преодолял всичко това.

— Дефинирай „всичко това“.

— Злоупотребата с алкохол. Имаше дни, в които ми беше трудно дори да стана от леглото сутрин.

— Класически случай на депресия.

— Класически случай на скръб. — *Копеле*. Крофърд се изкушаваше да го изрече гласно, но не го направи.

— Пренебрегвал си отговорностите в работата си. Рейнджърите са те отстранили от службата в Хюстън и са те прехвърлили тук.

— Всъщност аз поисках преместването. Тъй като семейство Гилрой живее тук, а Джорджия е при тях, реших да се прехвърля поблизо до нея.

Нийл изглеждаше скептичен.

— Прехвърлянето ти не беше ли свързано с инцидента в Халсън?

— Под „инцидент“ предполагам, че имаш предвид отстраняването на шестима важни играчи в наркокартела на Фуентес, включително и самия бос.

— Както и двама служители на реда и няколко случайни граждани. Действията ти са били подложени на специално разследване.

Нъджънт престана да дъвчи. Единственият звук в стаята беше приглушеното бръмчене на записващото устройство.

Крофърд стисна зъби, а погледът му бе достатъчно красноречив. Проклет да е, ако се остави да запишат в протокола как се оправдава пред Нийл Лестър, този самонадеян тъпак.

Най-сетне той продължи:

— В крайна сметка всички обвинения в неправомерни действия са били отхвърлени.

— Точно така.

— Но оттогава се занимаваш предимно с компютърна обработка на данни. Измами с кредитни карти. Застрахователни измами. Канали за детско порно. Подобни неща.

Когато Крофърд бе поискал да го прехвърлят в Прентис, му бе възложено да работи съвместно с няколко правоохранителни агенции от съседните окръзи. Нийл обаче беше прав. Ако се налагаше да се действа на терен, той оставяше случая на друг рейнджър, докато неговите разследвания най-често го задържаха на бюрото му. Отказа да коментира това сега.

Нийл настояваше.

— Няма ли да кажеш нещо?

— Ти горе-долу изчерпа темата.

Нийл изсумтя неопределено.

— Ако сметна за нужно, може да изискам по съдебен ред протоколите от сеансите ти с терапевта.

Думите му жегнаха Крофърд. Обля го топла вълна.

— Това е поверителна информация.

— Мога да го поискам от съда.

— Никой съдия няма да принуди терапевта да ти даде протоколите, защото терапията ми няма нищо общо.

— Щом няма нищо общо, защо просто не ми кажеш какво има в тях?

— Не съм ги виждал.

— Опитай се да предположиш какво пише там.

Беше тежко да му напомнят за най-мрачните дни от живота му, да излагат публично миналите му прегрешения. Вече му се случи два пъти в този ден. Особено му бе трудно сега да седи на мястото за разпити и да преглъща това от Нийл Лестър.

Но си наложи да изглежда спокоен.

— Мисля, че терапевтът ще ви каже, че съм научил да контролирам гнева си заради загубата на Бет, че съм престанал да злоупотребявам с алкохол, че съм овладял депресията и така нататък.

— Не бих питал за това — небрежно подхвърли Нийл — ако не беше от изключителна важност за разследването ни.

Злоупотребата му с власт ядосваше Крофърд повече от всичко.

— Важно друг път, Нийл. Мъчиш се да ме унизиш, това е всичко. Мисля, че още си ми ядосан, задето съм опипвал сестра ти.

Нъджънт се задави от изненада.

Нийл не отговори, ала в очите му заблестя омраза.

Крофърд мигновено съжали за думите си и въздъхна, докато прокарваше пръсти в косата си.

— Това беше долен удар. Ти си задник, Нийл, и го заслужаваш. Но не и сестра ти — додаде той.

За негова изненада Нийл все пак се усмихна, но злобно.

— Не съм и очаквал друго от теб. Освен това ти седиш там, а аз — тук. Възложено ми е да ръководя разследването на случая, а на теб остава да ме убедиш.

Тонът му накара Крофърд да настръхне.

— В какво да те убедя?

— Че си бил в стабилно и уравновесено състояние, когато си се изправил срещу Хорхе Родригес на покрива на съдебната палата и че действията ти не са допринесли за убийството му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Входната врата се отвори, преди Крофърд да успее да натисне звънеца.

— Госпожо Амбърсън?

— Здравейте, господин Хънт. Джо ми се обади. Чаках ви. Влезте.

— Благодаря ви. Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно.

— Няма нищо, моля, наричайте ме Сюзън.

Съседката на Гилрой изглеждаше по-млада, отколкото се очакваше от една баба. Сюзън Амбърсън беше слабичка, привлекателна и се усмихваше сърдечно, докато му правеше път да влезе в приветливия си дом.

Тя тежко въздъхна:

— След случилото се днес разбирам защо искате да видите Джорджия.

— Да преживееш подобно нещо...

Той млъкна колебливо, но тя довърши думите му.

— Кара те да искаш да си близо до хората, които обичаш. — Тя му се усмихна с разбиране. — Гледах по новините какво е станало. Истинска трагедия. Не знам как ще го преживее Грейс.

— Още не съм я видял. Дойдох направо тук, след като Джо ми каза, че сте се съгласили да се отбия за малко. Съжалявам, че ви държа будна до толкова късно.

— Франк вече си легна, но аз съм нощна птица. Няма проблем.

Крофърд предположи, че споменатият Франк е съпругът ѝ. Радваше се, че няма нужда да води любезен разговор с още някой, а и беше благодарен на Сюзън Амбърсън, задето не го разпитваше за подробности от днешните събития.

Докато го водеше по коридора към задната част на двуетажната къща, той каза:

— Благодаря ви, че се грижите за Джорджия цял ден. Надявам се, че не ви е създавала много ядове.

— Никакви. Тя е мило момиче. Много възпитано.

— Радвам се да го чуя... Как се казва внучката ви?

— Ейми. Сложих и двете да спят.

Той я последва в една спалня, осветена от малка лампа на нощно шкафче между две съседни легла. Сърцето му се сви, когато забележа русите къдрици на Джорджия и сладкото ѝ лице. Устничките ѝ бяха разтворени. Дишаше през тях.

— Спи си спокойно — прошепна той с натежал от вълнение глас. Усетила стеснението му, жената леко докосна лакътя му.

— Останете, колкото пожелаете.

Сюзън излезе от стаята и Крофърд отиде до леглото, в което спеше Джорджия. В другото имаше момиченце на същите години и също толкова голямо, но вниманието му изцяло бе приковано в дъщеря му. Той приседна предпазливо на ръба на леглото. Господин Бъни, плюшеното зайче, без което тя не си лягаше, бе сгушен в ръцете ѝ.

Няколко мига остана загледан в лицето ѝ. После се пресегна към един кичур и докосна с пръсти къдриците ѝ. Устничките ѝ премляснаха, тя потърка бузка с опакото на ръката си и отвори очи.

Сънено примигна, сетне го видя.

— Тате!

— Шшшт, недей да будиш приятелката си.

Тя седна в леглото, за да я гушне. Притисна се в него.

— Да ме вземеш ли си дошъл? Утре ли е вече?

— Още не. Исках само да се отбия да видя как си.

— Добре. — Тя се прозя широко, отпусна се пак и положи глава на възглавницата.

— Харесваш ли новата си приятелка? Ейми.

— А-ха. Харесвам я. Имахме чаено парти и мис Сюзън ни разреши да си сложим от нейните шапки. Аз бях и с перлен гердан.

— Така ли? А как бяха курабийките?

— Поръсихме ги със захар. Моите бяха розови. — Пак се прозя. — Искаш ли да спиш при мен?

— Не мисля, че ще се поберем на това легло.

— Ти си много голям.

— Аз ли? Ти и Господин Бъни заемате цялото легло. — Той я бодна леко по коремчето с пръст и тя се закиска. — Ще се видим утре. Заспивай сега, но първо ми дай целувка.

Той се наведе. Тя обви врата му с ръчички и го целуна по бузата.

— Лека нощ, тате. Обичам те.

— Лека нощ, миличка. И аз те обичам.

Джорджия се завъртя настрана и затвори очи. Той изчака, докато тя отново се унесе в сън, след това неохотно излезе на пръсти от стаята.

Пет минути по-късно беше в кухнята на семейство Гилрой. Дори и в този късен час Джо беше напълно облечен и с лъснати до блясък обувки. Беше служил в три мисии във Виетнам като пилот на Ф-4. В края на войната беше напуснал авиацията. Но авиацията никога не бе го напуснала напълно.

Сега махна с ръка към кафемашината на плота.

— Сипи си.

— Не, благодаря.

— Понеже си знам, че и без това няма да заспя, реших да си направя кафе.

Двамата седнаха един срещу друг на масата в трапезарията.

— Грейс легна ли си? — попита Крофърд.

— Най-накрая. Наложих се да й дам хапче. Стрих на прах една таблетка болкоуспокояващо, останало от онази ушна инфекция преди време. Сипах й го в чая от лайка.

— Няма да й навреди.

— Приспа я веднага.

— Това й е нужно сега.

— Мина ли през дома на Амбърсън?

— Тъкмо оттам идвам. Джорджия се събуди само колкото да ме целуне за лека нощ. Не съм сигурен дали утре ще си спомня, че съм бил там. Но на мен ми се отрази добре да я погледам.

— Видя ли Франк?

— Само Сюзън. Приятна жена.

— И двамата са чудесни.

Разговорът замря. Така беше от самото начало, когато Бет го бе запознала с баща си. След като двамата с Джо изчерпеха темата за времето и здравето на общите си познати, сякаш нямаше какво друго да си кажат. Докато беше женен за Бет, Крофърд полагаше доста усилия, за да се държи приятелски и непринудено с Джо, дори се

преструваше, че се интересува от хобито му — дърводелство. Ала накрая прие, че с тъста му никога нямаше да са близки приятели и се примири отношенията им да останат в границите на цивилизования и любезен тон.

Докато Джорджия бе под попечителството на Гилрой, определено Крофърд не бе направил нищо, с което да провокира Джо, да наклони деликатния баланс помежду им, да му даде повод да ограничи достъпа му до дъщеря му.

Но сега, седнал в уютната кухня, без дипломатичността на Грейс, която действаше като буфер между тях, той усещаше с пълна сила враждебността на тъста.

— Говори ли с приятелите си в полицията?

Крофърд държеше да го разубеди от представата, че ще получи специално отношение, задето самият той е служител на реда и закона.

— Както знаеш, Нийл Лестър е водещият детектив. С още един непознат полицай, казва се Нъджънт, взеха показанията ми. Вече знаеха повечето неща и само искаха да чуят някои подробности от моята гледна точка.

— Като какво например?

— Ами не знаех, че ти можеш да действаш толкова бързо.

— Моля?

— Когато онзи тип се появи и почна да стреля, ти реагира с изключителна бързина и пъргавина.

— Явно ежедневната ми разходка от две мили ме държи във форма.

— Така е... Голям късмет за теб и Грейс.

— Той не се целеше в нас. — Джо отмести стола си назад и стана да си сипе още кафе в чашата. Върна се на масата, но след като остави кафето пред себе си, повече не го докосна. — Какво стана там?

Крофърд се досети, че „там“ се отнасяше до покрива на съдебната палата.

— Не съм поглеждал телевизор днес, но предполагам, че това е била водещата тема в новините. Съседката ви Сюзън го спомена. Какво казват?

— Опитвал си да убедиш мъжа да се предаде... Ала щом осъзнал, че е заобиколен, стрелял по заместник-шериф, а снайперистите от специалния отряд го обезвредили.

— Горедолу това е.

— Репортерите много наблягаха на факта, че си тексаски рейнджър.

— Аз съм компютърен специалист със значка на рейнджър.

— Изкараха те направо герой.

— Не мисля така.

— Нито пък аз.

Джо постепенно се ядосваше и докато се стигне до тези три думи, вече направо кипеше от ярост. Извърна глава, заслуша се за момент, сякаш да се увери, че Грейс спи в леглото си, после отново се обърна към Крофърд. Но преди тъстът му да изрече каквото и да било, Крофърд го нападна.

— Откакто съм прекрачил този праг, явно събираш сили да ми кажеш нещо, Джо. Да го чуем.

— Решил си да се правиш на Джон Уейн.

— Тръгнах след мъж, въоръжен с полуавтоматичен пистолет, който застрашаваше живота на всички в онази сграда. Нима трябваше да си стоя и да го гледам как се измъква безнаказано?

— Онази сграда гъмжи от най-различни полицаи и служители на реда...

— Е, единственият служител наблизо беше Чет. А той вече беше мъртъв.

— Какво каза на стрелеца?

Крофърд бе прекарал последните няколко часа, отговаряйки на въпросите на Нийл точно за това. Никак не искаше сега да бъде подлаган на кръстосан разпит и от тъста си. Но пък от друга страна се надяваше да не се скарат с Джо и отлично разбираше колко е важно да си мери думите.

— С удоволствие ще ти разкажа всичко, Джо, но вече съм скапан. Благодаря ти, че уреди да видя Джорджия. Имах нужда от това. Искан да проверя и как е Грейс. Сега, след като се убедих, че двете са в леглата си и са добре, смятам и аз да се прибирам и да си лягам.

Крофърд избута стола си назад и стана, същото направи и Джо.

— Време е да свалим ръкавиците — предложи Джо.

Крофърд надигна вежди.

— Знаеш за какво говоря — каза тъстът му.

— Да, знам... Ала години наред имаше възможност да си кажеш какво те мъчи, а си избрал точно тази вечер? Сега? Неподходящ момент, Джо. Не може ли терзанията ти да изчакат поне още ден?

— Не, защото не искам после да бъда обвиняван, че не съм те предупредил.

— За какво?

По-възрастният мъж опря ръцете си на кръста и зае позата на победител.

— Днес ти изигра моя коз. Вкара гол в собствената си врата. — Той се изсмя кратко. — Опитвах се да измисля начин да те победея в това, но ти го направи вместо мен, по дяволите.

— Имаш предвид спора ни за попечителството?

— Какъв спор? — присмя се той. — Няма да има никакъв спор след геройската ти постъпка.

— Не съм се правил на герой. Опитвах се да предотвратя...

— Това, което направи, беше да вземеш заредено оръжие от повален полицаи и да се втурнеш да гониш един откачен стрелец. Двама от онези служители на съда, които си срещнал, докато си се качвал към покрива, бяха интервюирани по телевизията. Никой не беше видял мъжа в бяло, но и двамата се оплакаха, че си ги уплашил до смърт.

Крофърд се извърна към вратата.

— Кажи на Грейс, че ще ѝ се обадя сутринта.

— Изслушай ме.

Крофърд отново се обърна.

— Не те харесвам от мига, в който Бет те доведе да се запознаем — заяви Джо.

— Това не е новина.

— Намразих те от пръв поглед.

— От пръв поглед ли? Защо? Даже не си ме познавал още, какво си имал против мен, че съм по-млад и силен от теб? Героят летец изведнъж вече има конкуренция за любовта на Бет?

— Веднага разбрах, че не си човек, който бих искал да бъде под моя команда.

— Не — възрази Крофърд. — Онова, което веднага си разбрал, е, че съм човек, когото *не можеш* да командваш. Затова мигновено си ме намразил.

— Бет те смяташе за дързък и смел. Аз знаех, че си безразсъден. И бях прав. Твоето безразсъдство я погуби.

Крофърд си беше казал същото в онези провокирани от пиянството самоанализи. По-късно бе признал за разяждащото чувство за вина и пред терапевта. Ала сега беше смазващо да чуе думите от устата на тъста си и да знае с абсолютна сигурност, че макар те двамата с Грейс да не бяха го обвинили открито, все пак го смятат за отговорен за смъртта на единственото си дете.

Джо размаха пръст обвинително.

— Твоето безразсъдно геройство ме лиши от дъщеря ми, но ще ми спечели попечителството над внучката. Този път за постоянно. Ще се боря с теб със зъби и нокти. И след изпълнението ти днес съм сигурен, че ще спечеля.

Докато детективите приключат с разпита на Крофърд Хънт, Холи вече бе изтощена само от седене и чакане. После прекара цял час в стаята за разпити, където даде официални показания и отговори подробно на въпросите им, повечето от които бяха свързани с действията на господин Хънт. Наближаваше два след полунощ, когато най-сетне се прибра у дома.

Както бе обещала на госпожа Бригс, поиска полицейски ескорт. Всъщност бе благодарна на двамата полицаи, които я последваха в патрулната кола, а после я придружиха до задната врата и я изчакаха да влезе вътре.

Тя живееше в къщата за гости в уединеното имение от близо един декар, което бе собственост на приятели на покойния съдия Уотърс. Къщичката бе чаровна, красива и заобиколена от пищна зеленина. Високи азалии и гъст зелен плет я отделяха от голямата къща в имението, частично я скриваха от улицата и напълно изолираха задния ѝ двор.

Обикновено ѝ харесваше усамотението, което мястото предлагаше. Ала сега, докато пожелаваше лека нощ на полицаите, би предпочела, само за тази нощ, да има съседи наблизо. Чувстваше се изнервена и уязвима, затова залости задната врата, после обиколи стаята да провери всички килери и шкафове. Погледна и зад вратите, за да се увери, че няма маскиран в бяло мъж, който да я чака в засада.

Проверката се оказа напразна, разбира се, и тя мислено се нахока, задето е такава страхливка.

Той е мъртъв.

Но колкото и да си го повтаряше, образът на разкривеното лице под прозрачната маска беше непрестанно пред очите ѝ. А и беше сигурна, че така ще е дълго време.

Още бе доста неспокойна, затова се поколеба дали да не се обади на госпожа Бригс, но после се отказа. Тя щеше да настоява да дойде, а това щеше да накара Холи да се почувства като хленчеща глезла.

Другият вариант бе да звънне на Мерилин. Дори и по това време тя сигурно беше будна. Но беше твърде обсебваща и Холи прецени, че точно тази нощ нямаше енергия да се занимава с нея.

В крайна сметка не се обади на никого. Страхът ѝ бе неоснователен. Въпреки това се изкъпа при отворена врата на душкабината, макар да бе от прозрачно стъкло. Облечена за лягане, тя отиде в кухнята и намери бутилка уиски в шкафа, останала от Денис. Обикновено не пиеше нищо толкова силно като бърбън, но не можеше да се сети за по-подходящ случай от този за твърд алкохол.

След като се увери, че всички прозорци и врати са заключени, взе чашата с уиски и се изтегна в леглото. Облегна се на възглавниците и с облекчение отпи глътка.

Хорхе Родригес. Ровеше в паметта си за поне някакъв проблясък на разпознаване. Щеше да се успокои, ако можеше да си обясни стрелбата на мъжа с недоволство от някоя присъда от нея или съдия Уотърс. Ако намереше поне частична връзка между нея и Родригес, някаква изопачена причина за отмъщение, това щеше да ѝ донесе усещането за завършек.

Засега обаче мотивът за опита за убийство оставаше неизвестен, а това бе притеснително. Дори и ако собствената ѝ съвест не настояваше за някакво обяснение, то щеше да е нужно за гласоподавателите. Нейните избиратели щяха да искат да знаят какво се крие зад трагедията в съдебната зала и дали не е свързано с нея.

Не се съмняваше, че Сандърс ще се възползва, ще изопачи и манипулира случая, за да я дискредитира. Тази нощ той сигурно също будуваше и вероятно подготвяше атаката си от открити критики и прикрити намеци. Щеше да я нападне, докато случаят е пресен, вероятно началото щеше да е още утре...

С тези мисли тя изпи и последната глътка от уискито, остави чашата на нощното шкафче и се пресегна за ключа на лампата. Но се поколеба и за миг се замисли дали да не я остави светната. Само за тази нощ. После, укорявайки се за притесненията си, тя решително загаси светлината.

Ала докато го правеше, забеляза, че ръцете ѝ още треперят. Бърбънът не беше я успокоил, а сякаш бе успял да преувеличи спомените ѝ за стрелеца и сега образът му бе още по-ярък и плашещ.

Лежеше настръхнала и напълно будна, с напрегнати докрай сетива.

Затова, когато чу шума откъм задния двор, направо скочи на крака с разгуптяно от страх сърце.

ПЕТА ГЛАВА

Завесата се дръпна настрани и лицето ѝ се появи на прозореца на вратата. Тя автоматично се пресегна за ключа на лампата.

— Не светвай. — Той проговори толкова тихо, че едва го чу през стъклото.

— Какво правиш тук?

— Отвори да вляза.

— Луд ли си?

— Назначеният от съда психиатър не мисли така. Сега отключи.

Крофърд чакаше отвън с бързо изчерпващо се търпение, докато тя мъчеше да се справи с нерешителността си. Най-накрая махна резето, натисна копчето на ключалката и отвори. Той се вмъкна вътре, прихлопна вратата след себе си и отново върна завесата на мястото ѝ. Когато се обърна към нея, тя предпазливо направи крачка назад.

— Спокойно, съдия.

— Не мога да съм спокойна, господин Хънт.

— Ако бях дошъл да те нараня, щях ли да почукам?

Зад нея имаше отворена врата, през която можеше да надникне във всекидневната. В далечния ѝ край забеляза малък коридор, който предполагаше, че води към спалните. На ниска масичка в коридора светеше нощна лампа. Светлината бе достатъчна само колкото да не се блъскат в мебелите.

— Сама ли си?

— Четири часът посред нощ е.

Той отново я изгледа.

— Сама ли си? — повтори настойчиво.

Тя се поколеба, после кимна веднъж.

— Кой живее в голямата къща отсреща?

— Осемдесетгодишна вдовица.

— И тя ли е сама?

— С три котки.

— Няма ли домашна помощница? Медицинска сестра?

— Държи да живее сама, но когато има човек наблизо, е спокойна, както и семейството ѝ. Бяха приятели със съдия Уотърс. Той знаеше, че ще ми трябва жилище и предложи това. А както се оказа, уговорката е идеална и за двете ни.

Не виждаше причина тя да го лъже за обитателката на достолепната господарска къща в южняшки древногръцки стил. Крехка, но независима по дух вдовица, която живее сама с три котки, бе твърде голямо клише, за да не е истина.

Той се отпусна леко и огледа по-внимателно жената. Нямах я строгата конска опашка, с която бе в съда. Косата ѝ падаше свободно до раменете. Докато я оглеждаше, тя стеснително я прибра зад ушите си.

— Отново ще попитам. Какво правиш тук?

— Спеше ли?

— Да.

Тъй като знаеше, че лъже, той само я изгледа.

След няколко секунди тя въздъхна.

— Опитах се да заспя, но не можах да се отърся от мисли за стрелбата.

— Чие е уискито?

— Моля? — Проследи погледа му и забеляза бутилката на плота.

— Мое.

— Съмнявам се.

— Добре, един приятел го остави...

— Какъв приятел?

— И се радвам, че го направи, защото имах нужда от него тази нощ. — Тя рязко изпъна гръб. — Не съм длъжна да ви обяснявам нищо, господин Хънт, но вие имате доста за обясняване. Като например какво правите тук и откъде знаете къде живея.

— Ненаправно съм тексаски рейнджър.

— Не се правете на остроумен.

— Не се правя. Трябваша ми осем години като редник, преди изобщо да ми позволят да кандидатствам.

Докато тя кипеше вътрешно, той се огледа по-внимателно в кухнята. На плота имаше обичайните дребни кухненски уреди, теменужка в саксия на прозореца над мивката, малка трапезна маса с

два стола. Компактно и безукорно чисто. Нищо излишно. Както можеше да се очаква.

— От колко време живееш тук? — попита той.

— Откакто се преместих в града.

— От Далас, нали? — Той повдигна вежди. — Градското момиче отива на село?

Подразнена от думите му, тя повтори ядосано:

— Ще ви попитам още веднъж. Какво правите тук?

— Това щеше да е следващият ми въпрос към теб. Защо си дошла тук?

— Казах вече. Вдовицата...

— Имам предвид защо се пресели в Прентис? Защо избра точно нашето скромно градче край блатото?

— Когато здравето на съдия Уотърс го принуди да се оттегли от съдийската скамейка, той ме насърчи да се кандидатирам за негов заместник.

— От всички съдебни орли, съперничещи си за назначението, той е насърчил теб. Защо?

Когато тя се поколеба, той разбра, че е докоснал деликатна тема.

— Познава ме още от раждането ми — призна тя с видимо нежелание. — С баща ми бяха добри приятели.

— Хм, протекции, значи...

— Протекции ли? Ставаш за агитатор за Грег Сандърс.

— Онова плямпало? Не, благодаря.

— Наистина обича да говори много. Постиженията му не са впечатляващи, а предложената платформа — доста повърхностна, затова прибягва към хвърляне на кал върху опонента. Според него съм твърде млада и неопитна.

— Е, той наистина е с двайсет години по-възрастен.

— Тогава делата му трябва далеч да надминават моите постижения. А не е така.

Той я изгледа и за нейна изненада започна да изброява собствените ѝ постижения:

— Първа по успех в курса по право. Направо от студентската скамейка си била привлечена на работа в онази скъпа адвокатска кантора в Далас. За нула време ставаш партньор. Спечелваш си

известност с развода на онзи хокеен играч. Успяваш да уредиш солидна сума като обезщетение на бившата му жена.

— Написал си домашното си.

— Изпуснах ли нещо?

— Бях дежурна по междучасие в седми клас.

— Това не го знаех. Но не ме изненадва. Ти си олицетворение на успялата амбиция. Но въпреки това Сандърс и останалите смятат, че си получила назначението си от губернатора само защото си била любимката на съдия Уотърс. — Погледът му отново се плъзна по светлите кичури, обрамчващи лицето ѝ. — Да се заяви очевидното е твърде лесно.

Тя отново изпъна гръб.

— Губернаторът сам взе решението си. Във всеки случай нямам намерение да обсъждам това с вас, господин Хънт. През ноември ще бъде избрана по заслуги.

Срещата им по-рано същата вечер в коридора на полицейското управление бе първият път, в който я видя без черната тога, с която бе облечена в съда. Тогава беше със сиви панталони и синя блуза. Грижливо подбран тоалет, без излишни украшения, напълно в тон с професията ѝ, нещо, което една строга съдийка би носила под служебната си тога.

Но въпреки строгостта на тоалета ѝ тогава той се изненада от това колко дребничка изглеждаше без тогата. А сега, боса, облечена в избеляла широка тениска и памучен халат с развързан колан, тя изглеждаше още по-мъничка. Без униформата и символите на съдебната власт сякаш не оставаше много от нея.

Но в държането и тона ѝ съвсем не липсваше властност.

— Още не сте ми казали защо сте тук, господин Хънт.

Очите му неохотно се откъснаха от долния край на тениската, която не стигаше дори до коленете ѝ, но все пак положи усилие.

— Искам да ти задам няколко въпроса, а нямам доверие на телефоните. Да не говорим за телефонните разпечатки.

— Разпечатки или не, с вас не бива да говорим насаме.

— Защо? Страхуваш се, че ще ни се скара Нийл? Или повече те притеснява Нъджънт? Това се казва смел и корав детектив.

Тя сякаш се засегна от обидата към по-младия детектив.

— Двамата водят разследване — заяви. — Ние можем неволно да повлияем на показанията си за станалото днес.

— Вече снеха показанията ти, нали?

— Да.

— И аз дадох моите. Разказахме случилото се, без да сме сверявали предварително версиите си. Няма проблем да си говорим за това.

— Може би. Но по отношение на искането ви за попечителство е неетично да говорим насаме. Не разбирате ли, че с идването си тук вие компрометирате...

— Как щеше да отсъдиш днес? В моя полза или на тъста и тъща ми?

Тя го погледна право в очите за няколко секунди, после погледът ѝ се плъзна някъде около горното копче на ризата му.

— Не знам.

— Глупости.

Тя отново срещна очите му, в нейните се четеше гняв.

— Не са *глупости*, господин Хънт. Възнамерявах да обмисля внимателно всичко чуто днес в залата, преди да взема решение.

Той сложи дясната си ръка върху сърцето.

— Дамата на правосъдието винаги е справедлива.

С очевидно раздразнение тя зае решителна поза, което бе доста трудно за постигане с боси крака.

— Точно така. Аз съм справедлива. Не бих искала да взема решение, което би могло да навреди на дъщеря ви...

— Казва се Джорджия.

— Да навреди на Джорджия. Тя е главната ми грижа. Не вие, не баба ѝ и дядо ѝ, а Джорджия. Надявам се, че вашите взаимоотношения със семейство Гилрой ще останат приятелски и че и двете страни ще приемат спокойно резултата от изслушването. Всяка последваща евентуална враждебност би имала негативен ефект върху Джорджия. Всички, и особено съдът, искат да избегнат това. Ето защо аргументите и на двете страни трябва да бъдат претеглени внимателно, да бъдат разгледани от всички страни и да бъдат обмислени старателно и дълго, преди да се вземе окончателно съдебно решение.

Той мълча няколко мига, после въздъхна:

— Вдъхновяваща реч, съдия. Направо върхът. Трябва да я запазиш за предизборната си кампания. Но не вярвам и на думичка от нея, особено пък на частта за дългото и старателно обмисляне. Беше взела решението си за молбата ми за попечителство още преди да влезеш в съдебната зала, нали?

— Не.

Той изсумтя скептично.

— Добре, мислете каквото си искате. — Тя посочи към вратата. — Но го правете някъде другаде. Моля, вървете си.

— Или какво?

— Или ще повикам полиция.

Реално погледнато, той беше от полицията, но само се засмя.

— Едва ли. Така ще си направиш лоша реклама. Ще се отрази зле на кампанията ти. Допълнително негативно внимание към теб след днешната случка... — Той поклати глава. — Хм, твоят съперник Сандърс, губернаторът Хътчинс, а и хората вече се питат дали стрелбата не е била по твоя вина.

Сякаш наистина я бе ударил под кръста, тя скръсти ръце отпред и пхна пръсти под лактите си.

— Не го казвайте.

Очевидно бе обмисляла вероятността тя да е отговорна по някакъв начин и това я притесняваше. Но той не искаше да размива фактите само за да щади чувствата ѝ. Залогът бе твърде висок за него. Когато разследването по стрелбата приключеше, не искаше да има никакви съмнения за действията му. Ако останеше, макар и капка съмнение, нямаше да има никакъв шанс да си върне Джорджия.

Затова продължи настойчиво да я разпитва.

— Хорхе Родригес имал ли е сметки за разчистване с теб?

— Не ми е известно.

— Стига, съдия. Сега сме само двамата.

— Да не намеквате, че съм излъгала пред полицията?

— Пред тях всички лъжат.

— Аз — не. Никога не бях чувала името на Хорхе Родригес до тази вечер. Защо да мамя за това?

— Лесно е за обяснение. През ноември искаш да те изберат по заслуги. Ако има нещо много грозно...

— Махай се... — прекъсна го тя.

— Ако съществува някаква тайна — продължи настойчиво той — ти няма да искаш да бъде извадена наяве, след като предстоят избори.

Двамата замълчаха за момент.

— Значи няма никакъв скандал с нелегални имигранти? — попита мъжът.

— Не!

Нъджънт му беше споменал, че тя не е чувала името на заподозрения, но Крофърд искаше сам да прецени искреността ѝ. Ако лъжеше, явно бе адски добра в това. Не долови никой от класическите признаци, които издаваха лъжците.

Сега тя беше обаче истински вбесена. И ако отново му наредеше да си тръгне, щеше да се наложи да го направи.

— Добре — примирително каза той — не си познавала Родригес. Тогава защо го е направил?

Усети, че гневът ѝ се уталожи. Тя уморено поклати глава, при което косата, която бе затъкнала зад ушите, се разпиля отново. Пое си дълбоко дъх, което промени релефа под тениската ѝ. Той мигновено го забеляза.

— Нямам представа — тихо каза тя. — Ще ми се да знаех.

Той с усилие се съсредоточи в разговора.

— Според Нийл и Нъджънт са били разпитани десетки хора — рече замислено мъжът — ала никой не си спомня да е виждал Родригес, преди да влезе в съдебната зала. Дори и без маската, пак щяха да го забележат да обикаля наоколо, облечен в бояджийски гащеризон.

Тя разпери ръце безпомощно, за да покаже, че няма никаква идея.

Той продължи:

— Логично е да се предположи, че е познавал сградата. Знаел е, че няма охранителни камери, освен на входовете и изходите. Знаел е също и че може да внесе вътре пистолет. — Иронично добави: — Обзалагам се, че сега вече бюджетът за допълнителни мерки за сигурност ще бъде одобрен.

— Когато започнах работа тук, се изненадах, че на входа няма детектор за метал.

— Винаги е било отхвърляно при гласуването в общината в полза на купуването на нещо друго.

— За лош късмет на Чет... — мрачно кимна тя. — А може ли той да е бил предварително набеязаната жертва?

— Искрено се съмнявам. Познавам го от дете. Беше първият чернокож заместник-шериф в този окръг. Знаеше ли това?

Тя поклати глава.

— По-голямата част от кариерата му беше като съдебен пристав. — Спомняйки си за Чет, той горчиво се усмихна:

— Сетих се как ми намигна.

— Моля?

— Сега си спомних. След като ме накара да се закълна в съда, докато се извъръщаше, той ми намигна.

Тя също се усмихна.

— Типично за него. Макар, строго погледнато, като служител на съда не е бивало да показва никаква пристрастност.

— Не. Но за мен това означаваше много.

И двамата помълчаха известно време. После, отърсвайки се от меланхолията, която го бе обзела, мъжът въздъхна:

— Както и да е, не мога да си представя, че Чет Баркър е имал изобщо никакви врагове. Смятам, че просто му се е изпречил на пътя.

— Мислите, че набеязаната жертва съм била аз, нали? — тихо отрони тя.

Обезсърченото ѝ лице го молеше за честен отговор, но той остави мълчанието му да говори и логичният извод видимо я разстрои. Тя се извърна настрани и прехапа долната си устна, очевидно притеснена.

— Виж — опита да я успокои той — на този етап всичко е само предположение. Даже и да си била неговата мишена, всичко приключи. Той вече не може да те нарани.

— И въпреки това бих искала да знам какво съм направила или не, за да го подтикна към убийство. Какво съм сторила, че да предизвикам такава жестока разплата?

— Възможно е и да нямаш нищо общо.

— Нали преди малко допуснахте, че аз съм била мишената.

— Не, не съм. Ти го каза. Но е възможно Родригес, или каквото там е името му, да не е бил предизвикан от теб, от съда или каквато и

да било друга причина, за която се досещаме. Може просто да е бил откачалка, чието хоби е да гърми по котки и кучета, да речем. Било е само въпрос на време, преди да премине към убийство на хора и съдебната зала се е оказала добра сцена.

— Особено за финалното действие.

— Особено за финал. Получи вниманието, което е търсел. И сега местните политици, медиите и обществеността ще задават въпроси, а полицията ще се мъчи да даде задоволителни отговори. Ще трябва да оправдаят начина, по който беше ликвидиран.

— Имаше ли основания наистина?

— Бях се представил като служител на закона и му бях наредил да остави пистолета. Той не само отказа, но и стреля два пъти срещу униформен полицай и вероятно щеше да продължи стрелбата, ако снайперистите не го бяха ликвидирали. Не, съдия, всичко стана, както трябваше да стане. Просто...

Замисли се за онези фатални мигове. Спомни си как ситуацията се беше променила за секунди... А той стана свидетел на всичко. И все пак не разбираше защо този младеж сам се постави в положение, в което нямаше как да не бъде убит.

Недоумението му явно бе проличало, защото изражението ѝ го подканваше да сподели какво мисли. И преди да се усети, той го направи.

— Съжалявам, че нямах още няколко секунди на разположение с него, разбираш ли? Тогава може би щях да го убедя да остави пистолета. Или пък щях да накарам заместник-шерифа да се отдръпне, за да се справя сам. Или...

— Или стрелецът можеше да ви убие...

Думите ѝ го върнаха рязко в настоящия момент, при нея и причината да дойде тук.

— Да, можеше... Което ме кара да съжалявам, че изобщо хукнах след него. Но го направих. И именно затова сега съм затънал до гуша в цялата история, а не искам да е така. Вече съм се забърквал в подобна каша. — Млъкна многозначително. — Както добре знаеш.

Тя сведе очи.

— За вас това е просто нещастно стечение на обстоятелствата... За което съжалявам.

— О, сигурен съм, че направо си съкрушена.

Тонът му говореше, че мисли точно обратното, затова тя вдигна глава и го погледна.

— Защо се съмнявате?

— Защото моята безразсъдна постъпка днес ти дава перфектното оправдание.

— Не знам какво имате предвид.

— Естествено, че знаеш. — Той направи крачка към нея. — Ако трябваше да вземеш решение за молбата ми точно сега, в този миг, би ли ми присъдила попечителството над Джорджия?

Тя разтвори колебливо устни да отговори, но не каза нищо.

— Така си и мислех — злъчно се засмя той. — След всичко това можеш да ми отнемеш попечителството над момиченцето ми и да се измъкнеш с чиста съвест.

Заклчението му я разгневи.

— След всичко това — ядосано махна с ръка тя — аз изобщо няма да съм тази, която разглежда този случай. Ще трябва да се оттегля и да прехвърля делото на друг съдия.

— Още по-добре. Можеш да си измиеш ръцете от цялата история. — Той демонстративно ѝ го показа с жест. — Докато аз ще трябва да започна всичко отначало с нов съдия.

Още сеанси при терапевт вероятно, още глупости... И още много време без Джорджия.

— Не е по моя вина — повиши раздразнено глас тя. — Вие сте този, който си причини всички тези неудобства, след като се появихте на вратата ми.

Тя беше права, разбира се, но проклет да е, ако си признае.

— Добре, след като си въвн от играта, можеш да ми кажеш какво щеше да бъде решението ти.

— Казах вече...

— Не знаеш, така ли?

— Точно така.

— Знаеш, по дяволите. Докато прелистваше „досието“ ми, преструвайки се, че обмисляш решението, ти вече знаеше как ще се произнесеш. *Нали?*

— Не знам какво щеше да бъде решението ми. И изобщо как смееете да идвате тук да настоявате да го чуете.

— Настоявам, защото бях предупреден от тъста си.

Това я сепна. Тя замълча, колкото да си поеме дъх.

— Предупреждение ли?

— Джо ми заяви тази вечер, че възнамерява да оспорва молбата ми сериозно. Заяви, че сме врагове. Вече не сме... Как го каза, „приятелски настроени“... По дяволите, ръкавицата е хвърлена. Войната официално е обявена. Ако така е решил да играе, добре. Но искам да чуя от теб дали ще си изгубя времето — да не говорим за разходите по адвокати — в битка, която вече съм изгубил.

— Сигурна съм, че просто си е изпуснал нервите.

— Летецът Джо? Хм, той не се изнервя.

— Прекарахме тежък ден. Господин Хънт, всичко казано вследствие на преживяното трябва да се филтрира...

— По дяволите, мразя това.

— Кое?

— Говориш ми, сякаш седиш в съда, загърната в онази тога, с чукче в ръка. Каж ми го направо, без усукване, този правен жаргон ме влудява. Обясни ми го по човешки. Присъдата в тяхна полза ли щеше да е или в моя?

— Ще го обсъдим...

— Ще го обсъдим сега. Щях ли да спечеля или щях да загубя?

— Не мога...

— Каж ми!

— Престани да ме тормозиш!

Гласът ѝ пресекна, когато извика. Тонът ѝ го шокира и той млъкна.

— Не си единственият, който беше засегнат днес — продължи тя с треперещ глас, забравила за учтивата форма на обръщение. — Съжалявам за положението ти наистина. Съжалявам, че моят мил, добър и приветлив пристав, когото си познавал от дете и който приятелски ти е намигнал в залата, загина, докато ме защитаваше. Съжалявам, че тъща ти не може да спре да плаче. Съжалявам, че не знам какво е подтикнало онзи човек да извърши престъплението. И ако мотивите му изобщо са свързани с мен, съжалявам още повече за това.

Облегна се на плота и избърса с юмруци бликналите си сълзи. После разтвори длани и се загледа в тях.

— Съжалявам, че не мога да спра да треперя. И че сериозно бях решила да спя на запалена лампа... А това, естествено, показва

определена страхливост, която не подозирах в себе си.

Задави се и замълча, докато преглътне няколко пъти, опитвайки да си поеме дъх.

— Но мъжът с маската беше страховит и беше страшно да видя как Чет умира, и... — Тя закри лице с ръцете си и започна да хлипа.

— О, по дяволите — измърмори Крофърд. Пъхна ръце в задните джобове на джинсите си и я остави да си поплаче. Накрая прошепна: — Хайде, престани.

— Не мога.

— Можеш, опитай...

— Не, не мога. Толкова се изплаших. Не само за себе си, но и за...

— Успокой се.

— За всички се уплаших... Той беше толкова...

— Страшен, така е... И аз бях изплашен.

— Не беше.

— Бях, и още как.

Тя продължи да ридае, скрила лице в дланите си.

— Опитай се да не мислиш повече за това.

Тя кимна, но не спря да хлипа.

Той извади ръце от джобовете си и взе една салфетка от поставката на масата за хранене.

— Ето, избърши си очите. — Тя не видя салфетката, която ѝ подаваше, затова той отиде до нея и леко я побутна по ръката. — Вземи това.

Тя сляпо посегна за салфетката, после я притисна към очите си. Но плачът ѝ не престана, напротив, тялото ѝ се разтърсваше от ридания, които се усилваха.

Притеснен, Крофърд неловко пристъпи от крак на крак.

— Хайде, стига. Това с нищо не помага, овладей се.

— Опитвам се, ала не мога.

— Всичко е наред. — Приблужи я и леко сложи ръце на раменете ѝ. Потупа я нежно и повтори тихо: — Всичко е наред.

— Знам, но...

— В безопасност си. Всички сме живи. Чуваш ли ме? В безопасност сме.

Успокоителните му думи явно докоснаха съзнанието ѝ, защото след секунди тялото ѝ се отпусна и тя сведе очи. Изхълца в мократа салфетка и отново избърса сълзите си, после свали ръцете от лицето си.

— Съжалявам.

— Няма нищо. По-добре ли си вече?

Тя кимна и несъзнателно опря чело до гърдите му. А после остана там. Ръцете му замръзнаха на раменете ѝ, сетне бавно се плъзнаха към шията ѝ и пръстите му нежно я погалиха. Тя сложи ръце на кръста му и се наведе към него. Дишаше учестено и цялото ѝ тяло потръпваше.

Той я прегърна по-здраво и плъзна пръсти в косата ѝ, после обхвана с ръка главата ѝ. Другата му ръка се спусна надолу и започна да гали гърба ѝ. Горещата му длан се свлече чак до талията ѝ и се озова върху извивката на ханша ѝ. И остана там.

Внезапно и двамата престанаха да дишат.

Сякаш измина цяла вечност на абсолютна неподвижност. Тя вдигна глава.

Крофърд се вгледа в плувналите ѝ в сълзи зелени очи и си каза: „По дяволите“.

ШЕСТА ГЛАВА

Крофърд изръмжа сънено в телефона си:

— Да?

— Нийл Лестър е. Трябва да говоря с теб.

С усилие отвори очи само колкото да погледне часовника на нощното шкафче и с изненада установи, че минава десет часът.

— За какво?

— Спиш ли?

— Това ли искаш да ме питаш?

— Не се прави на остроумен.

Крофърд се търколи по гръб и вдигна ръка над очите си.

— Имах тежка вечер. Случва се, когато видиш как убиват двама мъже. Такъв съм си, състрадателен.

Всички събития от предния ден се стовариха в съзнанието му. Последните бяха смущаващи детайли как опознава плътски съдия Холи Спенсър.

Притисна с палец и среден пръст слепоочието си и потисна тежък стон. По дяволите...

— Можеш ли бързо да се облечеш? — попита Нийл.

— Зависи. Защо?

— Ще ти кажа, когато стигна при теб.

Миг по-късно телефонът прекъсна и Крофърд остана с апарата в ръка. Изруга, помъчи да се надигне и свали крака на пода. Опря лакти на коленете и скри лицето си в длани, докато се молеше само да е сънувал еротичното преживяване с Нейна Чест. Но постепенно спомените му се избистряха и придобиваха форма, звук и плътност.

Тя. Той. Искра. Взрив.

На вратата му се звънна. Той отпусна ръце между коленете си.

— Сигурно се шегуваш. — Звънецът прозвуча отново. Той нахлузи боксерки и зашляпа бос през къщата към входната врата, рязко я дръпна и се намръщи.

— Бях паркирал зад ъгъла, когато се обадох. — Нийл махна през рамо към цивилния си седан. — Може ли да вляза?

Крофърд му обърна гръб и тръгна решително, но остави вратата отворена.

— Къде се запъти? — изуми се Нийл.

— Да пикая.

Крофърд не погледна назад и остави неканения си гост сам да се оправя. Използва тоалетната и наплиска лицето си със студена вода. Грабна джинсите си от пода до леглото, където ги бе захвърлил снощи по някое време в малките часове. Още се закопчаваше, когато се довлече обратно във всекидневната.

Нийл беше затворил вратата, но стоеше точно пред нея. В рязък контраст с рошавия и размъкнат Крофърд, той беше истински образец на спретнатия вид — косата му бе грижливо сресана на път, дрехите — безукорно изгладени, обувките — излъскани. А и беше толкова гладко обръснат, че направо лъщеше.

Крофърд посочи:

— Кухнята е натам.

Докато Нийл се присъедини към него, той вече бе напълнил с вода кафеварката и тъкмо сипваше смляно кафе във филтъра.

— Какво има, Нийл? — попита грубо.

— Съдебният лекар каза, че ако искаме да видим тялото, преди да извърши аутопсията, трябва да идем веднага.

Крофърд за миг замръзна с лъжица в ръка, докато сипваше кафето. После сложи филтъра на мястото му и натисна копчето за включване на машината. Изгледа Нийл.

— Хм... И какво?

— Какво?

— Не ми приличаш на човек, който си е изгубил ума. Но сигурно е така. Снощи прекара часове наред в опити да ме вбесиш максимално, а сега ми се появяваш тук на сутринта и се държиш така, сякаш сме партньори? Съветвам те да изчезнеш от дома ми.

Устните на Нийл се изпънаха в тънка, строга линия, която едва помръдваше, докато отговори:

— Не беше моя идея да те включим. Нарезждането дойде от самия началник.

— Щом иска да има рейнджър, кажи му да се обади в службата в Тайлър и да види кой е на разположение. Аз поисках няколко дни отпуск и моят шеф ми каза, че мога да отсъствам колкото е нужно.

— Знам, но началникът нареди...

— Остава само да идентифицирате извършителя, а за това не съм ви нужен. Връщам се в леглото. Или пък ще ида да потичам няколко километра, може и да поплувам. Ще си режа ноктите. Единственото, което няма да направя, е да те придружа в моргата да зяпам твоя мъртвец.

— Предположих, че ще ме посрещнеш така...

— И си бил прав.

— Само че ме изслушай, преди да откажеш.

— Вече отказах.

— Началникът смята, че може да познаеш Родригес, ако го видиш отблизо.

— Беше ми напълно непознат, докато не застанахме един срещу друг на покрива. Не го познах вчера. Няма да стане и днес. Хайде, чао.

— Началникът каза, че няма да е зле пак да го погледнеш.

— Безсмислено е.

— Няма как да знаем със сигурност, докато не го видиш. Не си бил близо до Родригес. Ако сега го огледаш отблизо, може да събуди някакъв спомен.

— Не, имам си други неща за вършене.

Всъщност нямаше. Беше планирал разходка с Джорджия покъсно следобеда, но дотогава беше свободен. Ала при никакви обстоятелства не щеше да има нищо общо с разследване под ръководството на Нийл Лестър. Ако местната полиция искаше помощта на тексаските рейнджъри, можеха да си потърсят друг. Колкото по-скоро се дистанцираше от вчерашната каша, толкова по-добре.

За съжаление, верен на себе си, Нийл беше приел ролята на пратеник на полицейския началник доста сериозно. Стоеше в средата на кухнята с измъчен вид, но решен да изпълни дълга си. Крофърд се обърна да вземе чаша от шкафа.

— Искаш ли кафе?

След рязко „Не, благодаря“ Нийл допълни:

— Не успяхме да установим със сигурност, че Родригес е истинското му име.

— Това си е проблем.

— Отпечатъците му не са в никоя база данни.

— Значи няма предишни нарушения.

— Не, но има фалшива лична карта. Няма зелена карта, работна виза, нищо такова не намерихме в портфейла му. Само трийсетина долара в брой и никакви кредитни карти. Няма мобилен телефон. А това в днешно време е направо невероятно.

— Освен ако не си човек, който не иска да бъде хванат от полицията със своя телефон.

— Ти каза, че според теб не е говорел добре английски.

— Така предположих. Ала може да го е владеел отлично и само да се е преструвал, че не ме разбира. Може да е бил толкова изнервен, че знанията му по английски да са се изпарили. Човек, който се опитва да извърши подобна идиотщина, едва ли е мислил трезво и мъдро.

— Защо смяташ, че е идиотщина?

Крофърд вдигна изумено вежди.

— А ти не мислиш ли, че е така?

— Разбира се. Но искам да чуя твоите мотиви.

— Нямах толкова много време.

— Добре, решил си да се държиш като негодник. Това и очаквах. Само че не съм тук по свое желание. Повярвай ми.

— О, вярвам ти, Нийл. Изглеждаш така, все едно ти е заседнала кост в гърлото.

— Но след като вече са ми възложили тази задача, можеш поне да ми кажеш нещо, което да докладвам пред началника.

Крофърд беше готов да му заяви, че изобщо не го е грижа дали ще се върне с празни ръце при шефа си, но кафемашината тъкмо бе започнала да бълбука кротко. След като и бездруго трябваше да изчака, той си каза: „Защо пък не“. И реши да сподели нещо, което го бе озадачило.

— Мъжът тъкмо е застрелял пристава пред свидетели. И бяга от мястото, където е извършил углавно престъпление...

— Да, така е.

— Въпросът е защо отива на покрива.

— Защото на първия етаж на сградата са разположени две полицейски служби. — Огледалните пристройки на полицейското управление и шерифската служба бяха залепени за първия етаж на съдебната палата и се простираха успоредно назад във формата на голямо „П“.

— И въпреки това — отбеляза Крофърд — слизането надолу е много по-добър избор от покрива, където има един-единствен начин за бягство. И още нещо, той беше запалил цигара.

— „Кемъл“ без филтър. — Нийл сви рамене. — Имал е нужда от никотин.

— Несъмнено. Само че не знам... — Крофърд отнесено почеса голите си гърди и извърна глава да погледне през прозореца над мивката. Изглежда, щеше да завали. Май трябваше да промени плановете си за разходката с Джорджия следобеда.

— Какво друго? — попита Нийл.

— Той на практика си гарантира залавянето или смъртта. Това бяха единствените му два варианта за изход.

— Самоубийство.

— След което също щеше да е мъртъв.

— Какво намекваш? — попита Нийл.

— Защо се е маскирал? — Разсъждавайки на глас, Крофърд поясни: — Ако бягството е било невъзможно, ако е бил обречен да се озове или в белезници, или в затворен чувал, защо му е било да използва костюм и маска?

— За да изплаши хората, предполагам.

— Може би — измърмори Крофърд. — Ако е било така, определено проработи.

Мислите му се отплеснаха към емоционалния срив на съдия Спенсър. Тя бе успяла часове наред да овладява страха си, който бе изпитала в съдебната зала. Беше се сдържала, докато неговият тормоз, както го бе нарекла, не бе пропукал бариерите, които бе издигнала. Емоциите ѝ се бяха отприщили и после нямаше спиране. Опитът му да я успокои бе нескопосан, защото дотогава изобщо не се бяха докосвали, дори не бяха се здрависвали. А после, от онова смутено, утешително потупване по раменете, бяха продължили със светлинна скорост към отчаян, задъхан и дивашки секс.

— Ехо, тук ли си?

Крофърд стреснато излезе от мислите си, прокашля се и се обърна към Нийл.

— Извинявай, какво каза?

— Беше се отнесъл някъде.

— Не, просто размишлявах над това, което ми каза.

— Кое по-точно?

Нийл зададе въпроса като надут многознайко, какъвто беше като дете и за какъвто Крофърд продължаваше да го смята.

— Виж какво, сержант, ако не ти харесва начинът ми на общуване, спокойно можеш да се омиташ от къщата ми.

Нийл остана на мястото си.

— Повтарям, никоя от държавните институции в съдебната палата — било то градски, щатски или федерални — не са имали насрочена среща с Хорхе Родригес. Не е имал просрочена глоба за плащане. Никакви данъци.

— Може да е дошъл да се ожени.

Нийл дори не премигна, камо ли да се усмихне на шегата.

— Помисли, преди да изключиш тази опция, Нийл. Мировият съдия се намира на петия стаж. Някои мъже биха направили какво ли не само да избегнат обвързването...

Макар заяждането с детектива да беше приятно занимание, Крофърд не се наслаждаваше особено. Спомни си целеустремеността, с която Родригес крачеше към съдийския подиум.

— Беше дошъл да убие някого. — Изрече го с абсолютна убеденост, поглеждайки към Нийл. — Не знам точно кого, нито защо го извърши по толкова глупав и самоубийствен начин, но този човек беше решил да убие някого.

Кафемашината просъска и изплю последните капки. Крофърд си напълни чашата и се облегна на плота, докато замислено отпиваше. Макар да си повтаряше негласно, че не бива да говори за случката и да прати Нийл да върви по дяволите, той се чу да изрича:

— Засечен ли е от охранителните камери как влиза?

— Влязъл е през главния вход в един и четирийсет и една. Само че има нещо любопитно. Не носи нищо.

По дяволите, наистина беше любопитно.

— Никакъв сак, торба, раница?

Нийл поклати глава.

— Така че или е скрил костюма по-рано някъде вътре в сградата, подготвяйки нападението, или е бил с бояджийския гащеризон под обикновените си дрехи.

— Няма начин — възрази Крофърд. — Липсваше му достатъчно време, за да си облече отново дрехите, след като беше зарязал бояджийския костюм на купчина в коридора. Щеше да излезе на покрива полугол или както майка го е родила.

— По дяволите. Прав си. — Нийл се замисли. — Предполагам, че шапката, ръкавиците, найлоновите пликчета за обувките и маската са могли да бъдат натъпкани по джобовете му при влизането в сградата.

— Може би — уклончиво отвърна Крофърд, но не звучеше убеден в това. — Нещо друго?

Нийл поклати глава.

— След влизането се слива с тълпата, става просто един от многото хора в сградата по това време. Потенциални съдебни заседатели.

— Да — кимна Крофърд. — Аз чаках в дъното на коридора за заседанието в два часа. Изведнъж четвъртият етаж се изпълни с народ...

— Съдебните заседатели са отивали към залата на съдия Мейсън, две врати по-надолу по коридора от тази на съдия Спенсър. Дело за изнасилване със смекчаващи вината обстоятелства. И двамата адвокати искали голям брой потенциални заседатели, от които да изберат журито.

— Сигурно имаше петдесет или шейсет човека — спомни си Крофърд. — Повечето се появиха откъм стълбището, вместо да използват асансьорите.

— Родригес може да е бил сред тях, а после лесно е могъл да се скрие незабелязан в онзи килер. Камерите на покрива са го засекли да излиза от вратата в два и двайсет и осем. Без маскировка, но с пистолета, който за момент оставя на ниската стена, опасваща покрива.

Охранителните камери бяха потвърдили последователността на събитията в реда, в който Крофърд си ги спомняше и ги бе изложил в показанията си, но те не обясняваха каква е била целта на Родригес. Всъщност, когато Нийл приключи с разказа си, Крофърд имаше дори

повече мъчителни въпроси отпреди. За него беше станало втора природа да търси липсващите късчета информация.

Но мислено затръшна вратата пред любопитството си.

— Отговорите ще се появят, след като идентифицирате извършителя. А междувременно ще трябва да продължиш с догадките — каза той и вдигна за тост чашата си с кафе. — Късмет.

— Началникът иска...

— Не.

— Обсъдил го е с твоя старши командир в Хюстън.

— Аз ще му се обадя и ще се разберем с командира. Което е в твой интерес. Дватама едва ли ще сме най-подходящият тандем за това разследване. Нали точно ти снощи се възмущаваше от методите ми на действие?

— Не беше редно от моя страна.

Крофърд само изсумтя при това половинчато извинение.

— Няма нищо, Нийл. Чувствата ми не са наранени. Пукнат петак не давам за това какво мислиш за мен.

— Тогава няма да се правя на дипломат. Не те харесвам, нито теб, нито каубойските ти методи. Но — продължи той, поемайки си дъх — не решавам аз, а има хора, които те ценят високо.

Крофърд знаеше какво му струва на сержанта да го каже. Направо го съжали. Но остана твърд.

— Благодарни на началника за доверието, но и без мен можете да идентифицирате Родригес. Ако ви трябва друг рейнджър...

— Не е там работата.

— Тогава къде е?

— Ти си единственият човек, който е бил на покрива със стрелеца, единственият, който е разменил няколко думи с него.

— Всичко е подробно описано в показанията ми. Включително и признанието ми, че реагирах инстинктивно. А и както ти побърза да отбележиш, го направих, без да обмисля последствията от такова прибързано действие. За което вече съжалявам.

Личеше си, че Нийл е шокиран да го чуе.

— Само че не поради причината, за която си мислиш — добави Крофърд. — Действията ми бяха правилни. Категорично го твърдя. Съжалявам по напълно егоистична причина.

— Ще я споделиш ли?

Не виждаше защо да крие.

— Хукването ми след онзи стрелец почти със сигурност зачеркна шансовете ми да си върна Джорджия обратно. При следващото изслушване тъстът ми непременно ще напомни на съдията необмисленото ми нехайство към собствената ми безопасност. Кой съдия би поверил едно малко момиченце в ръцете на безразсъден каубой?

Особено пък съдийка, с която е правил див секс за една нощ.

Връщайки се към онези моменти в кухнята ѝ, той се зачуди дали пък не беше разбрал Холи Спенсър напълно погрешно. Когато бе вдигнала глава от гърдите му и го бе погледнала в очите, може би нейното просълзено лице и полуразтворени устни не бяха израз на плътско желание, а на отвращение?

По дяволите, може би тя не бе имала предвид: „Обладай ме на мига!“. Възможно е изражението ѝ да е било предупреждение, че ако не махне грубите си лапи от ханша ѝ, тя ще закрепси с всички сили. Но не го беше направила.

А той действаше според това как разчете сигналите. Когато я притисна към себе си и я вдигна във въздуха, тя не възрази. Когато я положи върху дивана във всекидневната и тя вдигна ръце, не беше, за да го отблъсне, а за да се пребори с него кой пръв да разкопчае катарамата на колана му, кой може да се справи по-бързо с това...

Но под ярките светлини на спомена сега се съмняваше дали и тя ще го изтълкува точно така. Не той бе избухнал в плач, а тя. Не той се нуждаеше отчаяно от утешителна прегръдка. Ако беше спрял само дотам, може би всичко щеше да е наред.

Но... Дотук с това.

Най-доброто, което можеше да направи оттук насетне, беше да стои далеч от нея и да остави друг да търси отговор на нерешените въпроси около Родригес. Той не биваше да се забърква още по-дълбоко.

Раздразнено избърса потта, избила по челото му, предизвикана от спомените му за боричкането им на малкия ѝ диван.

— Ще се обадя на началника ти и ще се разберем — изрече мрачно — ала дори и той може да види, че в случая има конфликт на интереси за мен. Ако искам детето си, най-добре е да стоя настрана този път. Знаеш къде е вратата.

Обърна се към мивката и изсипа утайката от кафето.

— Значи отговорът ти е „не“?

— Между нас казано, отговорът ми е „не, по дяволите“.

— Тогава как да го споделя с госпожа Баркър?

Крофърд се обърна.

— Коя е тя?

— Вдовицата на Чет. — Нийл бръкна във вътрешния джоб на спортното си сако и измъкна оттам плик. — Това пристигна в участъка сутринта, донесено на ръка от неин близък. Адресирано е до теб, но с посредничеството на началника на полицията, затова той си позволи да го прочете, преди да ми възложи да ти го предам.

Протегна плика към Крофърд, който видимо се дръпна. Нийл го остави на масата за хранене.

— В общи линии пише колко високо мнение е имал за теб Чет. Смятал, че си несправедливо критикуван за... Е, сецаш се. — Нийл се намръщи. — После продължава в няколко точки да изрежда колко често Чет те е хвалил. За качествата ти. Смелостта ти. И така нататък... Схващаш идеята, нали? Както и да е, обръща се към теб с молба да стигнеш до дъното на историята със стрелбата в съдебната зала и да й дадеш обяснение за смъртта на мъжа й, сполетяла го само няколко месеца преди пенсионирането...

Крофърд погледна пастелносиния плик. Името му бе изписано със ситен почерк. Затвори очи и изруга. Цветисто.

— Е — каза Нийл — ще си сипя кафе, докато ти се обличаш.

СЕДМА ГЛАВА

Моргата беше в мазето на общинската болница. Съдебният лекар, доктор Форест Андерсън, беше петдесетинагодишен заклет ерген, който обичаше патоанатомията и френската кухня. Когато не беше зает с едната си страст, бе потънал до лакти в другата, което обясняваше защо е почти толкова широк, колкото и висок. Освен че беше затлъстят, имаше високо кръвно налягане и диабет и често се шегуваше, че неговата аутопсия ще влезе в учебниците и че съжaliaва единствено, че няма да може да я наблюдава.

Докато се поклащаше към масата, на която лежеше покрит трупът, той изсумтя:

— Един куршум е проникнал откъм гърба, пронизал е сърцето му. Изобщо нищо не е усетил.

Мат Нъджънт вече беше там, когато Нийл и Крофърд се появиха. Тримата се подредиха от едната страна на масата. Съдебният лекар отиде от другата, лявата страна на трупа, и смъкна чаршафа до средата на корема.

В течение на професионалната си кариера Крофърд бе виждал много трупове, ала безразличието на смъртта никога не преставаше да го удивлява. Тя правеше всички равни. Независимо дали някой умираше насилствено или мирно, в съня си, в смъртта телата оставаха студени, сиви и злокобно неподвижни.

Опита да се стегне за няколко секунди, после погледна лицето на мъртвеца.

— Този също би бил фатален — продължаваше доктор Андерсън. — Преминал е през врата, влизайки отзад, разкъсал е гръбначния стълб, излязъл е оттук. — Посочи към мястото, където би трябвало да се намира адамовата ябълка.

В ушите на Крофърд се появи бучене. Кръвта му сякаш кипеше. Насили се да диша равномерно.

— Третият куршум е навлязъл в тялото отзад, ниско в дясната част, излязъл е през корема отляво. Докато не погледна вътре, няма да

знам какви щети е нанесъл, но предполагам, че са масивни. Онези типове от специалния отряд не си поплюват, когато става дума да спасят живота на колега полицаи.

Застанал до Крофърд, Нийл стоически запазваше професионално отношение. Никой не обръщаше внимание на шумното преглъщане на Мат Нъджънт.

Андерсън отбеляза:

— Добре че не са го целели в главата, иначе лицето му нямаше да е разпознаваемо. — Погледна ги над трупа. — Някой не е ли поискал да го разпознае?

— Засега не — отговори Нийл от името на тримата.

— Аутопсията може да хвърли известна светлина върху последните няколко часа от живота му — заяви докторът, поклащайки се напред-назад на крака, които бяха смешно малки в сравнение с тялото му. — Стомашното съдържимо. Алкохол и наркотици в кръвта. Още не съм намерил никакви следи от игли, но зависимите често са много изобретателни. Ще огледам много подробно.

— Разчитаме на това. — Нийл направи крачка назад и подкани Крофърд да заеме мястото му по-близо до горния край на масата. Крофърд се премести и се наведе над Хорхе Родригес, за да огледа внимателно лицето му. Напразно. В мига, в който се взря в него, вече бе видял всичко, което му трябваше.

Изправи гръб и се дръпна от масата.

— Не го познавам.

По-младият детектив престана да преглъща задавено само колкото да попита:

— Сигурен ли си?

— Категоричен съм. Изобщо не съм виждал този човек до вчера. — После се дръпна назад и допълни: — Ще чакам навън.

Крофърд крачеше напред-назад край колата на Нийл, когато двамата детективи излязоха от болницата няколко минути по-късно. Нийл заяви на Нъджънт, че ще го види в полицейския участък, след като закара Крофърд до дома му.

Двамата останаха мълчаливи в продължение на няколко пресечки. Най-накрая Нийл каза:

— Струваше си да пробваме.

Крофърд само зяпаше през прозореца. Беше насочил струята на климатика директно към себе си и оттам идваше леденостуден въздух, но не му беше достатъчно. Усещаше как нещо го изгаря отвътре и го мъчи.

— Когато излизах — рече той — чух съдебния лекар да те пита кога ще се върнеш.

— Помолих съдия Спенсър също да погледне трупа.

Крофърд го стрелна неодобрително с очи.

— Необходимо ли е?

Нийл сви рамене.

— Името му не ѝ е познато, но може да разпознае лицето му. Струва си да пробваме.

— Повтаряш се.

Нийл сърдито отбеляза:

— И аз не изгарям от желание да се влача наоколо с теб.

— Но началникът здраво ти е стъпил на шията.

— Защото градските власти са погнали него. Участъкът вече е получил предупреждение, че испаноезичната общност се готви за масов протест срещу расовите предразсъдъци, макар двама от специалния отряд да са точно от тази общност. А освен това да не забравяме и молбата на вдовицата на Чет Баркър.

— Която е единствената причина да се съглася да дойда с теб.

— Госпожа Баркър иска отговори. Всички искаме. Надявахме се, че когато видиш Родригес отблизо, ще възкликнеш: „О, този тип. Сега всичко ми е ясно. Знам защо го е направил“. Но не се получи, затова услугите ти не са нужни повече. Направи лична услуга на госпожа Баркър. Изпълни задълженията си. — Нийл спря на червен светофар и се обърна към него. — Тогава какво още те мъчи?

— Нищо — измърмори Крофърд.

Нийл продължи да изучава лицето му, докато не светна зелено. Никой не продума повече. Щом колата спря пред дома на Крофърд, той отвори вратата, нетърпелив да излезе.

— Късмет.

Затвори и потупа два пъти по покрива на автомобила, надявайки се, че Нийл ще сметне темата за приключена и ще си тръгне, без да задава повече въпроси.

Ако някой го притиснеше точно сега, Крофърд се опасяваше, че ще се срина напълно.

Холи пристигна в офиса си по-късно от обикновено. Преди това се беше отбила в дома на Баркър, за да занесе лично съболезнователна картичка за вдовицата. Имаше намерение да я остави на първия, който отвори вратата, и веднага да си тръгне, понеже не искаше да се натрапва на скърбящото семейство. Ала дъщерята на Чет я покани да влезе.

— Мама ще иска да ви види, съдия Спенсър.

През следващия час тя споделяше спомени с роднините му и с госпожа Баркър. Трогна се, че въпреки личната си трагедия, тези хора бяха загрижени за нейната безопасност.

Когато после влезе в офиса си, двама полицаи, изпратени от сержант Лестър, вече бяха разположени удобно до сгъваема маса и ровеха в съдебните архиви и дела, за да търсят някакво споменаване на името Хорхе Родригес.

— Нищо засега — сподели госпожа Бригс. — А и аз самата потърсих някъде името му, преди още те да започнат.

— Съдия Уотърс записа всичките си архиви на флашки, преди да се оттегли — напомни ѝ Холи. — Предай им да прегледат и тях.

— Вече им ги дадох. Освен това говорих със служител в кантората в Далас и ги осведомих за последните новини оттук. Всички там се тревожат за вас. Честно казано, и аз — също. Простете, че го казвам, но изглеждате направо съсипана.

— Тъкмо идвам от дома на госпожа Баркър. — Предполагаше, че очите ѝ още са зачервени от плач.

— Защо не се приберете у дома? Днес не биваше да идвате на работа.

— Всъщност предпочитам да дойда тук и да съм заета с нещо, вместо да стоя у дома и да премислям случилото се. Добре съм.

По-възрастната жена я изгледа скептично, но не оспори думите ѝ.

— Имаше много обаждания от медиите. Както поръчахте, препратих всички към сержант Лестър.

— Благодаря.

— И госпожица Видал звъня три пъти.

— Оставила ми е съобщения и на мобилния. Ще ѝ се обадя сега.

Холи влезе в личния си кабинет и затвори вратата. Седна зад бюрото си, подкрепи се с няколко глътки вода направо от бутилката и едва тогава извади телефона си да позвъни на Мерилин Видал. Дрезгавият като на закоравял пушач глас на Мерилин прозвуча още след първото позвъняване.

— Защо не отговаряш на обажданията ми?

— Е, сега съм на линия.

— Местната телевизия в Далас днес излъчи историята. *Цялата* история. Ти доста омаловажаваш нещата. За бога, Холи, онзи маниак е можел да те убие.

— Не исках да се тревожиш. Истината е, че изкарах голям късмет, едва не се простих с живота си. Не мога да ти опиша колко ужасно беше. Да видя как застрелват съдебния ми пристав пред очите ми... Като филм на ужасите.

— Много съжалявам. Искаш ли да поговорим за това?

Не искаше. Но Мерилин организираше предизборната ѝ кампания. Беше редно да разбере в какво състояние е сега. Холи ѝ разказа всичко, като започна с появата на стрелеца в съдебната зала и завърши с новините от днешния ден.

Не спомена и думичка за посещението на Крофърд Хънт в дома ѝ, естествено. И бездруго бе забранила и на самата себе си да мисли за това. Беше тема табу.

— Хорхе Родригес може да е седял в галерията по време на някое от делата ми, но никога не е бил основен участник в което и да било от тях. Или поне няма намерено дело на негово име.

Мерилин, която никога не се церемонеше с думите, изтърси:

— Това е и хубаво, и лошо.

Холи отлично разбираше накъде бие.

— Няма установена пряка връзка помежду ни. Следователно никой не обвинява мен.

— Което е хубавото — отбеляза Мерилин. — А лошото е, че мотивите на стрелеца си остават повод за спекулации. — Тя млъкна за няколко секунди, после додаде: — Ще трябва да обмисля как точно да използваме това. Междувременно кажи ми как си ти?

— Добре съм.

— Признай ми всичко, Холи.

— Понякога още ми се разтреперват ръцете — рече тя. — Казаха ми, че това може да не отшуми няколко дни. Не спях добре. — Не бе мигнала след заминаването на среднощния си гост. Беше я оставил просната на дивана, покрита само със закъсняло изчервяване и измъчвана от огромен срам.

— Има ли кой да остане при теб?

Въпросът на Мерилин я върна рязко в настоящето.

— Не — тихо отговори тя.

— Мислила ли си да се обадиш на Денис?

— Не.

— Може би...

— Не, Мерилин.

— Вероятно си права. Това може да бъде сметено за признак на слабост, а не бива да го допускаме.

Холи сама бе стигнала до същия извод предната нощ. Сега си представи Мерилин как дъвче цигарата си, съчувстваща, ала и безкрайно прагматична.

— Нека да помисля как най-добре да подходим към проблема.

— Не е наша работа, Мерилин. Полицията се занимава със случая.

— Те си имат своите цели, а ние — нашите. Медиите поискаха ли от теб изявление?

Тя ѝ каза какво бе научила от госпожа Бригс.

— Но снощи, преди да си тръгна от полицейския участък, главният детектив по случая ме предупреди да не обсъждам случая публично, докато извършителят не бъде категорично идентифициран и не бъдат уведомени близките му. Засега, доколкото ми е известно, това не е станало.

— Пак ще кажа, това е хубаво и лошо. Ти трябва да излезеш пред медиите, да те видят публично как смело продължаваш напред. Но предпочитам да не те снимат, докато още ти треперят ръцете.

— Не е толкова зле, Мерилин. Просто човек не може да преодолее такъв ужас само за няколко часа. Поне аз не мога.

— Разбира се, че не. Ясно ми е. Почини си днес. Съвземи се. Ще ти се обадя пак.

След което прекъсна връзката. Холи едва бе затворила телефона си, когато госпожа Бригс влезе, понесла голяма ваза с червени рози.

— Изпратени са за вас.

Холи отвори малкия плик, закрепен за букета.

— От Грег Сандърс — каза тя безизразно. — Изразява загрижеността си и изпраща най-сърдечни поздрави.

Госпожа Бригс само изсумтя презрително.

— Видя ли вестника сутринта?

— Където той настоява за по-строга охрана на съда и цитира точно колко пъти лично е настоявал пред общинските власти за финансиране ли? Да, видях го.

— Ами другото? — попита секретарката ѝ по-меко.

Холи стана от стола зад бюрото си и отиде до прозореца.

— Дали вчерашната трагедия не е била предизвикана от някаква дълбока и тъмна тайна от моето минало... Това ли?

— Той не задава въпроса директно, но това беше същината на думите му.

— Твърде хитър е, за да изрече някаква клевета. Но зрънцето на съмнението вече е посято в умовете на хората.

— Както и във вашето съзнание май.

Холи продължи да се взира неவிждащо през прозореца.

— Докато не се уверя в противното, ще продължа да се питам дали не съм отговорна за станалото. Ако се окаже, че е било така, това ще ме преследва до края на дните ми.

— Каквото и да твърдите, съвсем не сте добре. Моля ви, приберете се у дома. Завийте се презглава и... — Госпожа Бригс бе прекъсната от телефона върху бюрото на Холи. Вдигна на второто позвъняване. — Офисът на съдия Спенсър. Да, тук е. — Протегна слушалката към нея, като измърмори: — Сержант Лестър.

Холи приседна зад бюрото, а госпожа Бригс излезе, затваряйки след себе си.

— Моля, сержант Лестър — изрече Холи в слушалката.

— Представих се за него, за да приемеш разговора.

Цялата потръпна. Затвори очи. Но в съзнанието ѝ остана образът му, загледан надолу към нея, докато стои до дивана и бърза да закопчае панталона си. Беше излязъл, преди още да беше напъхал ризата в джинсите и да пристегне колана. Никой от двамата не беше продумал.

- Затварям — каза тя.
 - Чакай. Недей.
 - Никога повече не ми погаждай този номер.
 - Изслушай ме.
 - Нямаме какво да си кажем.
 - Нищо не знаеш, съдия. Имаме много за обсъждане.
 - Довиждане.
 - Трябва да поговорим.
 - Не, не трябва. Категорично. Не ми се обаждай повече.
- Затвори му, преди той да успее да изрече още нещо.

Ръката ѝ беше ледена и лепкава от пот, докато оставяше слушалката върху апарата. После тя скръсти ръце върху бюрото си, облегна глава върху тях и се опита да овладее дишането си. А това беше толкова трудно, колкото и да заличи спомена за това как двамата с Крофърд Хънт бяха задърпали дрехите си; как страстно слепваха телата си, докато се опитваха да се поберат на малкия диван; как бе простенала нетърпеливо, как той бе изругал в бързината, докато накрая бе проникнал дълбоко и тогава стоновете и ругатните бяха придобили съвсем друг смисъл...

След рязко потропване по вратата госпожа Бригс я отвори. Холи едва не подскочи. Застанала на прага, секретарката ѝ я изгледа със смесица от любопитство и загриженост. Но изражението на Холи явно забраняваше всякакви въпроси и тя не посмя дори да попита какво има.

Само се прокашля.

— Съжалявам, че ви безпокоя, съдия Спенсър — рече госпожа Бригс — ала помолихте да ви напомня половин час по-рано за посещението ви в моргата.

ОСМА ГЛАВА

Крофърд изрита настрани празна кутия от боя, докато крачеше по обраслата с плевели пътека, питайки се какво ли е станало с боята вътре. Явно не беше използвана за къщата, която изглеждаше още по-занемарена от последния път, когато беше идвал тук.

Щом стъпи на верандата, прогнилите дъски се огънаха под тежестта му. През вратата с мрежа против насекоми видя Конрад да му маха да влезе.

— Гледай добре да затвориш, за да не нахълтат мухите.

Крофърд влезе.

— Разбирам защо не би искал мухите да оцапат къщата ти.

По-възрастният мъж леко наведе глава на една страна.

— Хапливата ти забележка преднамерена ли беше?

— Нищо не ти убягва. — Крофърд махна към вратата: — Защо я оставяш отворена? Да не ти е развален климатикът?

Един вентилатор раздвижваше влажния въздух в разхвърляната всекидневна. Мъжът във фотойла беше само по мърляви бели боксерки и потник, с прогизнали от пот подмишници. Краката му бяха боси.

— Компресорът почна да издава странен шум вчера, затова го изключих.

— Обади ли се на техника?

— Може да дойде най-рано в четвъртък.

— Тук направо не се диша.

— Е, никой не те е канил, нито пък настоява да останеш.

Конрад насочи дистанционното към телевизора и увеличи звука.

Крофърд го взе и натисна копчето за изключване.

— Хей, гледах нещо.

— Колко пъти си го гледал вече?

Конрад обичаше филмите за Втората световна война, особено черно-белите, в които редници с изсечени от гранит лица пушеха „Лъки страйк“ и наричаха враговете шваби и жълтурковци.

Крофърд метна дистанционното върху купчина стари куфари, които служеха и за ниска масичка.

— Краят винаги е един и същи. Нашите печелят.

— Сега развали всичко.

Докато Крофърд издърпа стол изпод масата за хранене и го премести по-близо до фотьойла, дискретно се огледа за празни бутилки от алкохол или други признаци на запой. Но съвсем не преувеличаваше, когато отбеляза, че нищо не убягва на стареца.

— Шейсет и два дни до днес — похвали се Конрад. — В случай че те интересува.

— Не ме интересува.

Крофърд седна и наведе стола си назад, докато не го опря само на задните му два крака. Сплете пръсти и вдигна ръце върху главата си.

— Твърде много пъти вече си се качвал на коня само за да паднеш от него. Затова не е чудно, че съм скептичен.

— Този път оставам трезвен.

Крофърд изсумтя недоверчиво.

— Да не си открил Исус?

— Хаплив, скептичен и богохулстващ. Явно си в страшна форма.

— Конрад, ти няма да знаеш какво да правиш трезвен.

— Сега съм трезвен и се оправям прилично.

— Но за теб нормалното е да си пиян. Колко години си прекарал наквасен до козирката?

Конрад сбърчи лице, което бе доста по-набраздено, отколкото би трябвало за мъж на шейсет и осем години.

— Чакай да видя. Коя година сме?

Крофърд вдигна очи към тавана.

— Шегичка — ухили се Конрад.

— Направо ще се пръсна от смях.

— И дори имам платена работа.

— Още ли си в дъскорезницата?

— Метач съм. Гореща и прашна работа, но надницата си я бива.

— Защо не си там сега?

— Днес е почивният ми ден. — Възрастният мъж помълча за миг и огледа Крофърд от глава до пети. — Ти си доста зает напоследък.

— Чул си за стрелбата вчера?

— Нямах как да не чуя. — Махна към телевизора. — Само за това говореха в новините. Докато превключвах каналите за филмите си, схванах повечето неща. — Той изсумтя мрачно. — Жалко за Чет. Познавах го от времето, когато беше новобранец заместник-шериф. Изпратих му кутия пури, когато го назначиха за пристав. Виждах го почти всеки път, когато идех в съда.

— Споменавал ли съм за онзи път, когато ни хвана заедно с едни момчета да се промъкваме през задния вход в киното?

— Не. Какво направи?

— Пусна другите да си вървят. Само мен задържа. Просто стоеше насреща ми и ме гледаше сякаш безкрайно дълго, а после каза: „Ако тръгнеш по този път и затънеш в неприятности, няма кого да виниш, освен себе си“.

— Е, налял ти е малко мозък.

— Свърши по-добра работа, отколкото арестът, както вероятно е знаел, че ще стане.

— Беше добър човек.

— Да, и ако не беше се изпечил пред онзи куршум вчера, можеше сега да не съм при теб.

— Хм — шумно въздъхна Конрад. — Вината на оцелелия. Затова ли си домъкна задника чак тук? Искаш да те убедя, че времето на Чет е било дошло, че така е трябвало да се случи и че можеш да престанеш да изпитваш угризения.

Предните крака на стола под Крофърд изтракаха върху пода, когато стана и отиде до отворения прозорец. Направи го привидно, да подиша малко свеж въздух, но всъщност имаше нужда да поговори открито, а това бе трудно, когато гледаше Конрад в лицето. Цял океан от уиски бе изпъстрил очите му с тънки червени жилки, но те бяха прозорци към ума му, който сечеше като остър нож.

В разцвета на силите си Конрад беше уважаван от всички и страшен за мнозина щатски прокурор. Бъдещето му беше многообещаващо. После обаче жена му го напусна и замина с любовника си за Калифорния. За да притъпи болката от изоставянето, Конрад започна да пие. Но така и не успя да изпие достатъчно алкохол, че да удави болката от разбитото си сърце. Скоро давенето на мъката се превърна в основното му занятие и той му се посвети изцяло, изключвайки всичко останало. С пълна апатия наблюдаваше как

животът му се срива. Провали кариерата си и бъдещето си, превръщайки се в градския пияница. Стана посмешище за всички.

Старият алкохолик не хранеше никакви илюзии за себе си. С брутална откровеност и унижение той признаваше личните си провали. Коего го правеше също толкова безскрупулно пряк към чуждите грешки и неправди. Не прощаваше никому. Макар Крофърд да презираше стареца за пропилияния му живот, винаги когато му трябваше безпристрастна преценка за някой проблем, знаеше, че ще я получи в тази порутена къща.

— Е? — подкани го Конрад. — Тъкмо гледах една кървава атака на брега. Да не би да прекъсна забавлението ми само за да зяпаш през прозореца? Какво става? Защо са ти потънали гемиите?

— Вчера сторих нещо, което съсипа шансовете ми.

— Имаш предвид преследването на стрелеца ли?

— Да.

— И как по-точно ги съсипа?

— Като начало се изостриха отношенията ми с майката и бащата на жена ми. — Крофърд му разказа за спора си с Джо Гилрой. — Отидох в дома им късно снощи, за да видя как е Грейс. Джо се държа любезно около две минути, след което ми даде да разбере, че никога не ме е харесвал особено. Вчера му предоставих идеалната възможност да ме изкара луда глава.

— О, пък ние всички знаем, че не е така.

Сарказмът му накара Крофърд да се обърне към него.

— Защо ли изобщо си направих труда да дойда при теб...

— Защото си наясно, че аз няма да те залъгам и ще ти кажа всичко в очите.

— Тогава престани да увърташ и карай направо.

— С удоволствие. Като знам какъв е Джо Гилрой, няма дори да се изпикая върху него, ако се е подпалил. Презирам такива праведни многознайковци като него. Но в този случай, колкото и да ме боли да го кажа, той е прав. Когато си хукнал да преследваш онзи въоръжен мъж, е можело да бъдеш убит, а това би превърнало дъщеря ти в кръгъл сирак.

— Помислих си го — призна Крофърд. — Но едва по-късно. Когато всичко бе свършило.

— Действал си спонтанно.

— Условен рефлекс.

— Условен, друг път — изсумтя Конрад. — Такъв си по рождение.

— Значи си съгласен с Джо? Безразсъден съм по природа.

— Няма ли да ме оставиш да довърша? *От друга страна* — натърти Конрад — какво се очаква да направиш? Да оставиш някакъв луд с пистолет да се развихри на воля в пълна с хора сграда? Ти си тексаски рейнджър, за бога. Даже и когато не си на служба, пак си такъв. Всеки уважаващ себе си служител на закона го знае. Прав ли съм?

Понеже отговорът бе очевиден, Крофърд не сметна за нужно да отговаря.

— По всичко личи — продължи бившият прокурор — че си спасил живота на съдия Спенсър. Независимо какво ще опита тъстът ти, за да промени мнението ѝ за теб, ще бъде напразно. Тя няма как да забрави, че си я прикрил със собственото си тяло. Престани да се тревожиш за това. Спечелил си симпатиите ѝ.

С много тих глас Крофърд отрони:

— Не е много сигурно.

Старецът нямаше никакви проблеми със слуха. Той се оживи и прониза Крофърд с онзи пронизателен поглед, който бе всявал страх у безброй подсъдими, опитващи се да го излъжат.

— Какво имаш предвид?

— Нищо.

— Тогава защо го каза?

— Забрави.

— Има ли някаква причина съдията да не те харесва?

— Не.

Твърде енергичното му отричане накара веждите на Конрад да се вдигнат високо. Крофърд махна нетърпеливо с ръка:

— Само исках да кажа, че не бива да се заблуждаваш от крехкия ѝ вид. Доста по-жилава е, отколкото изглежда. Здравата ме беше подхванала с разпита си, когато в залата се втурна онзи тип с пистолета.

Конрад въздъхна.

— Разни въоръжени откачалки напоследък се надпреварват кой колко хора може да изпозастреля... Ако не беше реагирал по този

начин, той можеше да убие съдията, а вероятно и теб, и още много други.

Крофърд се извърна и отново се загледа през прозореца.

— Може би.

— Всички го казват.

— Хората говорят какво ли не. Това не го прави истина.

Конрад изчака няколко мига, после попита:

— Твоето малко момиченце знае ли, че татко ѝ е герой?

— Не я интересува. За нея е достатъчно, че съм ѝ татко. Все едно, не съм никакъв герой.

— Може да се поспори по въпроса. Рискувал си живота си, за да защитиш другите. Изправил си се срещу убиеца на покрива.

Крофърд не каза нищо.

— Знаят ли вече кой е?

Той поклати глава.

— Е, това не е твой проблем.

— Не беше допреди час.

Конрад преглътна задавено.

— Оставам с усещането, че едва сега стигаме до същината.

Крофърд се обърна и му разказа за посещенията на Нийл в дома му сутринта.

— Носеше съобщение от полицейския началник и писмо от вдовицата на Чет. — Предаде му основното и от двете. — Докато се усетя, вече придружавах Нийл в моргата, макар че по-разумното беше да го изритам през вратата на дома си.

— И защо не го направи?

— Заради писмото от госпожа Баркър. Освен това...

— Ха! Знаех си, че има „освен това“. Очаквах да го чуя.

— Видях как Чет умира — отрони той с глух глас. — Пред мен простреляха и онзи човек на покрива. Естествено, че исках да науча отговорите на въпросите, които остават открити.

— Естествено. — Конрад изчака, после тихо попита: — Намери ли някакви отговори в моргата?

Крофърд не каза нищо, само го гледаше втренчено. И Конрад мигновено осъзна какво означава изражението му. Зачервените му очи се присвиха до тънки цепки.

— Ясно. Е, тогава това откритие си е струвало разкарването до града. Нийл Лестър вероятно е доволен.

— Не му го споделих.

Без да откъсва очи от неговите, Конрад свали подложката за крака на фотьойла си до земята, седна с изправен гръб и потърка наболата си брада.

— Не си казал...

— Изобщо не се издадох, че съм видял нещо.

Конрад отново присви очи.

— Обикновено — бавно изрече той — щом някой укрива информация от властите, го прави, за да защити нещо или някого.

Изчака Крофърд да обясни, ала понеже той не го направи, продължи:

— Няма да питам какво знаеш, защото не искам да чуя нещо, за което ще трябва да свидетелствам в съда впоследствие. Но каквото и да е то, трябва незабавно да кажеш на полицията.

— Защо?

— Дълг. Правосъдие. Или възпрепятстване на правосъдието. Някои от основните причини, които ми хрумват на първо време.

— Ако не кажа нищо, никой никога няма да разбере.

— *Ти* ще знаеш. Можеш ли да живееш с тайната, каквато и да е тя?

Крофърд извърна очи, проклинайки наум.

— И аз така си мислех — каза Конрад.

— Ако споделя какво знам, ще се озова в епицентъра на кална буря.

— Вече си в епицентъра.

— Бурята ще е чудовищна — отбеляза Крофърд. — Истинско торнадо.

— Което ще осуети шансовете ти да получиш попечителство над детето си.

— Адски си прав.

Конрад помълча за миг, докато осмисли това.

— Добре, разбирам те. Но какво ще стане, ако не кажеш?

Крофърд си пое дълбоко дъх, после бавно въздъхна.

— Потенциално може да се случи по-голямо нещастие.

— Колко по-голямо? На живот и смърт? — После тихо додаде: — Е, няма значение. Изписано е по лицето ти. Някой друг може да умре.

— *Би могло* да се случи — натърти Крофърд. — Или пък не. Не знам.

— Но се опасяваш, че точно това ще стане. — Този път Крофърд отново не каза нищо, но Конрад му се усмихна лукаво. — Сега разбирам защо си дошъл тук днес. Искаш да свърша мръсната работа вместо съвестта ти.

Крофърд сложи ръце на кръста и го изгледа ядосано.

— Това, което току-що изрече, има ли изобщо някакъв смисъл? Защото на мен ми звучи като брътвеж на пияница.

— Аз съм пияница. Признавам го. Но не съм този, който възпрепятства полицейско разследване.

— Не възпрепятствам нищо.

— Вървиш по ръба и отлично го знаеш. — Впери сериозен поглед в Крофърд. — Като служител на закона, като примерен гражданин си наясно какво трябва да направиш. Знаел си го още преди да прекрачиш прага ми. Искаш аз да съм ангелчето на рамото ти, което да ти нашепва в ухото.

— Ангелче ли? Ама че шега. Защо бих дошъл точно при теб да се съветвам за съвестта си?

— Защото когато нещата се объркат, ще можеш да обвиниш мен, че съм ти дал лош съвет. Веднага щом онова торнадо се завихри около теб, ще проклинаш пияния глупак, когото си имал неблагоприятното да послушаш. Ще можеш да ме мразиш, задето съм те подтикнал да постъпиш правилно. — Той замълча, после добави: — Не че ти е нужна и друга причина да ме мразиш.

— Много си прав. — Крофърд рязко се извърна и блъсна силно вратата с мрежата против насекоми, която се тръшна в стената отвън.

— Синко! Върни се.

Докато трополеше по верандата, Крофърд се провикна:

— Благодаря за бащинския съвет.

Така завършваха повечето му посещения при Конрад, когото дори и само пред себе си не можеше да нарече татко, а използваше

малкото му име. Затова и бяха толкова редки, и то само когато Крофърд пожелае. Основното условие изобщо да приеме Конрад в живота си бе възрастният мъж никога да не го търси. Беше изгубил това право преди много години.

След като тогава майка му получи развод и бе свободна да се омъжи отново, тя взе Крофърд да живее при нея и новия ѝ съпруг в Калифорния. Той мразеше, че изобщо не го бяха питали какво иска, а още повече го болеше, че Конрад не се помъчи да го задържи при себе си. Раздялата им бе окончателна и връзката между баща и син напълно разрушена.

Ала сега, докато се отдалечаваше с бърза скорост от дома на Конрад, разговорът им се повтаряше в главата му като развалена плоча. Проклет да е старецът, беше прав във всяко отношение. Крофърд имаше нужда да чуе как възрастният мъж го съветва да направи онова, което сам знаеше, че трябва да стори. А това още повече го ядосваше. Пропадналият му баща бе заел моралната позиция в спора с него.

За щастие му предстоеше да вземе Джорджия, което щеше да потуши гнева му. Тя винаги успяваше да го накара да погледне нещата в перспектива. Веселият ѝ смях можеше да омаловажи значението и на най-сериозния проблем.

— Май ще завали — отбеляза Грейс, когато го посрещна на вратата.

Крофърд също смяташе така, но нямаше намерение да остави времето да провали планираната разходка с Джорджия. Вместо това ѝ помогна да си облече дъждобрана.

После поеха към люлките, хванати за ръка.

— Това е глупаво, тате — каза тя.

— Обещах ти да дойдем в парка при катерушките, а някога нарушавам ли обещанията си?

— Не.

— Не. Затова сме тук.

— Но сега вали!

— Не, това е само леко ръмене. Освен това дори и да се намокриш, няма да се стопиш.

Повдигна я да седне на люлката и започна да я люлее. Пищенето и смехът ѝ бяха като музика за ушите му. Заради неприятното време

площадката беше само за тях. Минаваха от една катерушка към друга и успяха да направят три пълни обиколки.

Докато я носеше обратно към колата си, тя се загледа в яркорозовите си гумени ботушки.

— Окаляни са.

— Направени са за кал.

— Баба може да се ядоса.

— Можеш да кажеш, че аз съм виновен.

— Дядо казва, че ти си виновен за всичко.

Крофърд никога не критикуваше бабата и дядото на Джорджия в нейно присъствие, защото не искаше да бъде обвиняван, че се опитва да внесе раздор помежду им. Нито пък се опитваше да разбере от нея какво говорят те за него, докато го няма.

Сега обаче се канеше да направи изключение, защото Джо се бе заклел да се бори с него със зъби и нокти, а това можеше да се окаже мръсна битка. Докато помагаше на Джорджия да си закопчае колана на седалката, той попита:

— Кога е казал така дядо?

— Днес, докато обядвахме. Говореше с баба.

— Как говореше?

— Силно.

— Силно? Ядосан ли беше?

— Малко. Баба му се скара тихо и му каза, че ще говорят после.

Сега какво ще правим, тате?

Той леко щипна върха на нослето ѝ и предложи да се почерпят със сладолед.

— В „Макдоналдс“ ли? Вътре има кът за игра.

— Значи отиваме там.

Докато тя си играеше, той я снимаше на клип с телефона си. Пронизваше сърцето му всеки път, когато извикаше: „Тате, виж ме!“, преди да се пързулне или да се покатери по надуваемия замък.

Имаше смътен спомен за себе си като кльоцаво и високо момче, застанало в края на дъската за скок във вода. С пръсти, свити над ръба, загледано в дълбокото, викаше „Тате, виж ме!“, докато прави скока.

Но не беше сигурен дали този замъглен образ и други такива са истински спомени за случки с него и Конрад или просто детински копнежи, които са останали неосъществени.

Двамата с Джорджия играха на „Виждам, виждам буквата“, докато хапваха разтопени мелби. Върна я обратно при баба ѝ и дядо ѝ натъпкана със сладки неща, мокра от дъжда, оплескана с кал и уморена. Но щастлива.

— Обещай да си изядеш вечерята, макар че яде сладолед.

— Добре.

— И недей да спориш с баба, когато ти каже, че е време за лягане.

— Да.

— Добро момиче. Дай целувка.

Тя го прегърна много здраво.

— Обичам те, тате.

Той я притисна до гърдите си и прошепна в косата ѝ:

— И аз те обичам.

И отново се закле да си я върне. Независимо от всичко.

По здрач Крофърд зави към паркинга на съда, намери свободно място и изключи двигателя. Следващите два часа остана да седи вътре, загледан през обляното от дъжда предно стъкло към служебния изход, докато пръстите му нетърпеливо потропваха по волана.

Задникът му бе изтръпнал, докато най-сетне Холи Спенсър излезе от сградата. Той бързо изскочи от колата си и преджапа локвите, за да я пресрещне между редиците от паркирали коли.

Понеже вървеше с наведена глава заради дъжда, стиснала ключа за колата си, тя почти се сблъска с него, преди да го види. Закова се намясто.

— Не е достатъчно просто да ми затвориш телефона — каза той.
— Не се предавам лесно.

Тя се опита да го заобиколи, но той също пристъпи встрани и препречи пътя ѝ.

— Махни се от мен. — Холи настръхна.

— Казах ти, че трябва да поговорим.

— Само че аз не искам.

— Виж, няма нищо общо с... С онова.

Нямаше нужда да пояснява какво означаваше. Тя потръпна, преди да изрече:

— Ако става въпрос за изслушването за попечителството ти...

— Не, заради престрелката е.

Сериозността на тона му секна опитите ѝ да го заобиколи. Без да обръща внимание на дъжда, тя вдигна глава и го погледна в лицето.

— Сериозен съм и не те будалкам, съдия. Наистина трябва да поговорим.

Тя се поколеба.

— Добре — съгласи се. — Щом е толкова важно, обади ми се утре. Ще бъда в кабинета си в девет. Кажу на госпожа Бригс...

— Не, трябва да говорим тази вечер. Сега.

Тя погледна назад към извисяващата се зад гърба ѝ червена гранитна сграда на съда, сякаш се питаше дали някой не ги наблюдава от десетките прозорци. Когато отново се обърна към него, леко въздъхна:

— Невъзможно, господин Хънт. Неетично е. След снощи не е лесно и да се гледаме в очите.

Той пристъпи още крачка напред и заговори по-тихо.

— Но онова, което правихме на дивана ти, бледнее в сравнение с това, което ще чуеш.

Впери поглед в разширените ѝ очи и се опита да ѝ внуши колко е важно да го изслуша. После тръгна към колата си.

— Аз съм с черния автомобил, спрял съм през две редици оттук. Последвай ме.

— Аз...

— Последвай ме.

Настоятелният му тон я подтикна неохотно да кимне в съгласие.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отидоха до същия парк, където с Джорджия бяха играли следобед. След падането на нощта и заради дъжда той се надяваше, че няма да има други наоколо. Паркингът наистина пустееше. Само едина-единствена улична лампа грееше в белезникаво жълто, затова той паркира в края на улицата под дърветата, където мракът бе по-гъст. Тя спря зад него.

Крофърд излезе от колата си и отиде до нейната. Холи отключи предната врата и той се настани на седалката, като побърза да затвори заради дъжда. Прокара пръсти през мократа си коса. Докато плъзгаше длани по бедрата си, за да ги подсуши в джинсите, забеляза, че тя го наблюдава с тревога, което му се стори хем обидно, хем дразнещо.

— Няма да ти се нахвърля, ако за това се притесняваш.

Бледата светлина се процеждаше през дъжда, който се стичаше по предното стъкло и хвърляше размазани сенки по лицето ѝ. Изражението ѝ бе като на изгубено дете, което се мъчи да запази самообладание — смесица от страх и предизвикателство.

— Какво е толкова важно, че трябва да говорим тази вечер, господин Хънт?

— Престани да ме наричаш господин Хънт. Не сме в съда. Освен това... — Млъкна, преди да каже нещо повече, но и двамата знаеха защо използването на фамилни имена вече беше нелепо. Последния път, когато се бяха видели, той си нахлузваше джинсите, докато тя се опитваше да се прикрие с тениската си. Която, спомняше си добре той, съвсем не бе достатъчна.

— Чакам — хладно каза тя.

— Ще стигнем до това след малко. — Той посочи към челото ѝ.
— Подутината е спаднала, но синината е по-голяма.

— Боли само когато докосна мястото.

— Други болезки проявиха ли се днес?

— Само натъртване на рамото.

Той не понечи да се извини втори път, задето я бе съборил на пода.

— Иначе как си?

— Добре съм.

— Не изглеждаш добре.

Тя поясни раздразнено:

— Добре съм, доколкото е възможно при тези обстоятелства.

— Какви обстоятелства? Снощи или...

— Говоря за посещението в моргата.

— За пръв път ли ти беше?

— Да. И се надявам да е последен. Не мислех, че е нужно, но сержант Лестър бе настоятелен.

— Предаде ли ти съобщение от началника на полицията?

— Откъде знаеш?

— И аз получих такова. Донесе ми и писмо от вдовицата на Чет.

— Той ѝ предаде накратко съдържанието му, пропускайки похвалите за себе си. — Искях да стоя настрана от престрелката и последващото разследване. Но беше невъзможно да откажа на емоционалната ѝ молба.

— Отидох да я видя днес. Къщата ѝ беше пълна с децата и внуците ѝ, с приятели. Има страшно много хора, които я подкрепят.

— Но съпругът ѝ е мъртъв, убит.

Тя кимна и не каза нищо няколко секунди, после отново заговори за посещението си в моргата.

— Ходенето ми там беше напразно. Не разпознах Родригес. Сержант Лестър ми каза, че и ти не си го познал.

Крофърд поклати глава, но замълча. Още не бе готов да мине на темата. Искаше първо да спечели доверието ѝ. Точно сега, плътно притисната към шофьорската врата, езикът на тялото ѝ му подсказваше, че му няма и капка доверие.

— Виж — подхвана той — знам, че ти обещах да не говорим за снощи.

— И няма да го правим.

— Ние...

— Ако си ме довел тук да го обсъждаме, значи напразно си изгубил времето и усилията да подготвиш тази тайна среща. — Тя махна към околността зад прозорците на колата.

— Ако не се разберем сега, това винаги ще ни тежи.

— Не и ако го изтрием.

Той я изглежда.

— Съжالياвам, ала не смятам, че е нещо, което можем да върнем назад. Освен ако не знаеш някакъв трик, който не ми е известен.

— Просто ще го заличим от съзнанието си.

— Ще отречем, че се е случило.

— Няма да го отричаме. Нещо повече. То никога не се е случвало. Точка. С усилие на волята ние...

— Изтриваме го.

— Да.

— Добре.

— Значи си съгласен?

Той кимна, макар да не вярваше, че планът е приложим. А беше очевидно, че и тя не го вярва. Под тежестта на погледа му Холи сведе глава. После притисна с пръсти слепоочията си.

— Ами онзи тип с уискито? — попита Крофърд.

— Той не е важен.

— Бивш?

— Да.

— Съпруг?

— Сериозен приятел.

— Колко сериозен?

— Никога не сме били официално сгодени, но се бяхме разбрали...

— За какво?

— Да се оженим.

— И какво стана?

Тя вдигна глава, изглежда го ядосано.

— Какво те засяга теб това?

— Засяга ме, защото не искам някой бивш да ме подгони с недотам благи намерения.

— Той не е такъв.

— Щом носи панталони, значи е такъв. Когато става дума за жена, всички мъже са такива.

— Не и Денис.

— Денис. — Името остави неприятен привкус в устата му. — Какво прави Денис различен от нас останалите?

— Не се държи като някой примат — поясни тя. — Той е разумен. Изискан.

— Хм, с други думи държи се горе-долу като женчо.

Ядосаното ѝ дишане почваше да запотява стъклата.

— Приключих с темата.

— Аз не съм. Всъщност тъкмо почна да ми става интересно.

— Ако ще дъвчем това, махай се от колата ми, господин Хънт.

— Денис наоколо ли живее?

— Във Фриско — рязко каза тя. — Това е малко градче близо до...

— Далас. Знаем. Разстоянието ли ви раздели?

Тя явно не искаше да му отговаря, но той чакаше търпеливо.

— Когато приех работата при съдия Уотърс — обясни най-сетне Холи — с Денис осъзнавахме какво напрежение ще породят това във връзката ни.

— Защо не говориш простичко? Не съм от комисията по професионална етика.

— Искаш ли да чуеш всичко или не?

Той разпери ръце, подканяйки я да продължи.

— Та така, с Денис бяхме твърдо решени да запазим отношенията си.

— Само че не се е получило.

— Не, раздялата ни отчужди, и то не само в географски план. Виждахме се все по-рядко. Доста голямо разстояние е да го изминеш само заради един уикенд.

— Зависи от уикенда. — Схванала намека му, тя рязко вдигна очи към него, но преди да се засегне, той продължи да я разпитва: — Денис не можеше ли да се премести тук с теб?

— Той заема висок пост в компания за доставка на медицински инструменти. Много специализирано оборудване. Не бих си и помислила да му предлага да напусне работата си.

— А ти самата не се ли замисли, че можеш да пропуснеш възможността за назначение от губернатора?

— Категорично не.

Хм, явно не е обичала онзи Денис особено. Което предизвика у Крофърд нелогично задоволство. Както сам беше казал, когато става дума за жена... Явно той беше доста по-първичен по природа от Денис.

— Преди колко време скъсахте?

— От няколко месеца.

— Поддържате ли връзка?

— Не.

— Раздялата враждебна ли беше?

— Много цивилизована и приятелска.

— Така де, Денис не е примат...

Тя си пое дълбоко дъх, според него, за да овладее гнева си.

— Както ти споменах в началото на този глупав и изцяло ненужен разговор, Денис вече не е фактор в живота ми.

— Добре. — Крофърд бе чул каквото му бе нужно и бе готов да зареже темата.

Тогава Холи попита:

— Ами ти?

— В какъв смисъл?

— Имаш ли връзка с някого?

— Не.

— А имал ли си, откакто жена ти е починала?

— Не.

Тя задържа погледа му, докато той не сви рамене примирено.

— Не и такава, която да продължи повече от двацет минути. — Изчака секунда, преди да добави: — Но снощи поне трая повече от деветдесет...

Ядосана, тя извърна глава настрани и се загледа навън. Стори му се засрамена. Почувства се като негодник заради думите си.

— След Бет не съм се обвързвал — продължи по-меко той. — Възползвал съм се от някоя случайна възможност. Никога, когато Джорджия е била при мен. Никога в дома ми. И никога без предпазни средства.

При последното тя се обърна и го изгледа.

Той въздъхна.

— Е, само с теб...

— Не се тревожи. Няма опасност.

— На хапчета ли си?

Холи кимна леко, после отново се извърна напред. Вероятно бе изминала цяла минута, преди да заговори.

— Сержант Лестър ми каза, че много си обичал жена си.

Това го накара да настръхне.

— Двамата с Нийл сте обсъждали мен и Бет?

— Между другото.

— Кога?

— Днес в моргата, докато чакахме съдебния лекар да приключи разговор по телефона.

Крофърд се смръщи при мисълта, че тя и Нийл са говорили зад гърба му. Анализирали са онзи тъмен период в живота му и са си вадили прибързани заключения.

— И какъв беше контекстът? Темата провокира ли интересен разговор?

— Не и в смисъла, за който намекваш. Сержант Лестър не ми е разкрил нищо, което вече да не знам. Ясно ми е, че дълбоко си бил засегнат от смъртта на жена си.

— Разбира се. Имаш си цяло досие с доказателства за скръбта ми. Бет почина, аз започнах да пия и да се бия по баровете. — „Също като баща ми, когато майка ми го напусна.“ Беше му на езика да го добави. За щастие го прехапа навреме и дори сметна, че е по-добре да приключи напълно с темата.

Овладя гнева си и извърна глава да погледне през страничния прозорец. В мрака под дъжда едва успяваше да различи детската площадка с люлките.

— Най-лошият ден напоследък, а вече два пъти идвам в парка.

— Два пъти ли?

— По-рано днес доведох тук Джорджия да поиграе.

— В дъжда?

Обърна се към нея и махна, сякаш това не е било важно.

— Въпреки това се забавлявахме. Тя има един малък дъждобран. Розов, естествено. Обича всичко да е розово, ала това няма значение... Притесняваше се, че ще си окаля ботушите.

— Нали затова са направени.

— И аз това й казах.

Размениха си споделена усмивка, която го върна обратно в кухнята ѝ, когато плътно я беше прегърнал. Когато можеше да усети тръпнещото ѝ тяло, да почувства разголените ѝ гърди до своите... Онези мигове, които накараха дъха му да спре, а след това възпламениха горещия секс. Нейните мисли явно се бяха върнали към същия момент, защото внезапно атмосферата в колата се бе променила. Стана някак по-задушно. Всяка капка по предното стъкло трополеше ужасно силно и подчертаваше неловката тишина, възцарила се помежду им.

Накрая тя прошепна:

— Ако това е всичко...

— Не е.

— Тогава какво?

— Посещението ти в моргата. — Той помълча за миг. — Добре ли огледа тялото?

Тя се намръщи и кимна.

— Не разпознах нито лицето му, нито името Хорхе Родригес ми говори нещо.

Той я наблюдава внимателно няколко секунди, преди да попита:

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Само ако е в рамките на разумното.

— Затвори очи и ми опиши стрелеца.

— Защо?

— Искам да чуя твоето описание, с твои думи, най-подробно. Всеки дребен детайл, който си спомняш за него. — Когато тя се поколеба, той каза: — Знам, че искам страшно много.

— Снощи тъкмо ти ме караше да го изхвърля от съзнанието си.

— Страшно важно е, иначе щях да продължа да настоявам да го забравиш.

Тя го изглежда учудено, но явно бе успял да я убеди в сериозността на молбата си. Затвори очи и изчака образът да се появи в съзнанието ѝ.

— Когато нахлу през вратата, първо си помислих: „Защо този човек е облечен така?“. Но после той стреля и ми стана ясно какво се случва.

— В коя ръка държеше пистолета?

— В дясната.

— Цвят на косата?

— Тъмен. Но се виждаше само сплескан кичур под шапката.

— Права ли беше или къдрава?

— Права.

— Какви обувки носеше?

— Имаше предпазни найлонови чорапи върху тях.

— Дотук добре. Какво друго изпъква в спомена ти?

— Като например?

— Какъвто и да е детайл.

Тя отнесено махна с ръка.

— Нямахте какво толкова да се види. Беше напълно маскиран.

— Носеше ли часовник?

— Не знам. Ръкавиците стигаха под ръкавите му. Чертите на лицето му бяха неразпознаваеми заради онази ужасяваща маска. Нос, устни, всичко беше сплескано.

— Ами шията му?

Тя се замисли.

— Само около сантиметър кожа се виждаше между яката на гащеризона и шапката му. Тя беше смъкната толкова ниско, че покриваше горната част на ушите му.

— Но долната част се виждаше добре.

— Да.

— На дясното имаше дупка.

Тя се намръщи и отвори очи.

— Така ли? Не съм го забелязала.

Сърцето на Крофърд подскочи.

— Не си ли?

— Не.

С тиха увереност той бавно изрече:

— Не си забелязала, защото ухото му не беше пробито. Но на човека в моргата беше.

Устните ѝ се разтвориха в безмълвна въздишка.

— Беше. Наистина. О, мили боже. — Тя вдигна ръка към устните си. — Но това би означавало...

— Да — въздъхна той. — Убитият на покрива мъж не е бил стрелецът.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, стана?

Джоузеф Патрик Конър, познат за приятелите си като Пат, избърса мазна пот от челото си.

— Виж, аз...

— О, гледам те. Можеш да си сигурен в това. — Гласът на другия мъж отекваше като далечен гръм, който предвещаваше ужаса на настъпващата буря. Излизаше от широк гръден кош, върху който бяха скръстени ръце, дебели като кютюци. Погледът му можеше да свали боята от стената.

Смазан от него, Пат опита да се оправдае:

— В по-голямата си част нещата минаха по план.

— Изобщо не бяха в по-голямата си част. Твоята мишена още диша.

„Както и аз.“ Фактът, че беше жив, беше най-важен за Пат, но не искаше да го изрича гласно, за да не рискува бърза промяна в положението с дишането си. А и шансовете бездруго не бяха големи.

Погледна през рамо към двамата мъже, които стояха от двете страни зад стола му. Беше настанен до малка маса, върху която имаше полупразна бутилка от кетчуп и пистолет, обичайно запазен за полицаите и военните. В повечето щати поне.

Половин час по-рано, докато си сипваше уиски с кола, двамата бодигардове по липса на по-точна дума — бяха нахлули през задната врата в кухнята му. Познаваше ги от предишни срещи, но никога не му бяха представяни по име. А това нямаше никакво значение, защото веднага стана ясно, че не са му дошли на гости.

Всеки хвана една от ръцете му и го замъкнаха навън до чакащата кола. След което му нахлузиха превръзката на очите, която вече си знаеше, че го очаква. Пътуваха в мълчание — гангстери, наети да изпълняват задача без обсъждане, без задаване на въпроси.

Пат не вярваше, че ще оживее и дори бе изненадан, когато пристигнаха до целта си. Дрехите му бяха напълно подгизнали от пот,

ала това беше доказателство, че още е жив. Поне за момента.

Отвлечането не бе съвсем неочаквано. Знаеше, че рано или късно ще го привикат и се опасяваше от неизбежната разправа. Но реалността бе далеч по-лоша от очакванията му. И преди го бяха водили на онова място, и то няколко пъти, но така и не се бе научил да го харесва. Напротив, караше го да настръхва.

Сега щеше да му дойде добре поне една глътка от горчивото питие, което си наливаше, когато бяха дошли да го приберат.

— Е? — бумтящият глас на мъжа стресна Пат и му напомни, че не е отговорил на последния въпрос.

Отново избърса потта си, ала и дланта му вече беше толкова мокра, колкото и челото. Размърда се неловко на стола си и промърмори тихо:

— Не знам защо изобщо се съгласих да го направя.

— Искаш ли да ти припомня, Пат?

Понеже не вярваше, че гласът му няма да трепери, той само поклати отрицателно глава. Нямахше нужда от напомняне колко отчайващо бе положението му.

— Онази маска не ставаше за нищо. Разкривяваше зрението ми.

— Не я ли изпробва предварително?

— Разбира се, но знам ли... Може и дишането ми да е замъглило всичко вътре или нещо такова... А и всичко се оказа доста по-сложно, отколкото предполагах. Беше по-трудно, отколкото ти си мислеше, че ще бъде.

— Колко пъти го бяхме обсъдили стъпка по стъпка?

— Така е, ала да застрелям Чет Баркър не беше част от плана. Каза ми, че не искаш кървава баня. Но той ми препречи пътя. Нямах избор. Убийството му ме стресна. Извади ме от равновесие, така да се каже.

Замълча за миг, очаквайки някаква реакция като разбиращо мърморене или изсумтяване в знак на съгласие... Но другият мъж не подсказа с нищо, че ще му даде възможност да се надява, че ще оцелее. Можеше и никога да не се върне при уискито с кола. Беше сключил сделка с дявола и не беше изпълнил своята част.

Идеше му да се разплаче. Не го направи, но почна да заеква.

— Н... н... но аз прескочих Чет и продължих. Отидох право до подиума.

— Казват, че Крофърд Хънт е спасил живота на съдията. Вярно ли е? Или просто това са измислици за пресата?

— Така е... Когато заобиколих свидетелската скамейка, той беше върху нея на пода и закриваше главата и горната част на тялото ѝ. После се надигна съвсем леко и погледна към мен. Прицелих се, но куршумът заби в тавана, защото той ме изрита силно в лявото коляно.

— Не достатъчно силно, за да го счупи. Можел си да тичаш с него. Коего си и направил, безполезен тъпако. Избягал си, преди да довършиш задачата.

Двамата мъжаги зад него се преместиха малко по-близо. Вече очакваше да забият кама между раменете му. Може би щеше да извади късмет и да усети само нещо подобно на силно ужилване.

Но нищо не се случи.

— Аз — продължи той заеквайки — предполагам, че съм се паникьосал... За секунда или две. Не исках да ме заловят. Сигурен съм, че и ти не си го искал. Трябваше да се омитам оттам и да сваля костюма. Затова се овладях и се върнах към плана. Направих точно както говорихме.

— А онзи тип, когото полицаите застреляха? Той как се озова с пистолета?

— Може да се е появил веднага щом заряхах маскировката и се мушнах в коридора на шестия етаж. Изобщо не съм го видял, но той сигурно ме е забелязал. Няма да разберем никога. Все едно, пистолетът е бил там, можел е да го вземе и той не се е сдържал. — Замълча за миг, после продължи бързо и с нова надежда: — Коего се оказа по-добре за нас. Нали?

Завъртя се на стола си, за да потърси мнението на мъжа с каменно лице, който се бе надвесил над лявото му рамо.

— Нали така?

После отново се обърна към инквизитора си:

— Полицията смята, че са заловили стрелеца. А онзи мъртъв мексиканец няма да стане, за да им каже колко са сбъркали.

Мъжът от другата страна на масата се изсмя толкова рязко и неочаквано, че подейства като ритник в гърлото на Пат.

— Това е единствената причина да не съм те убил досега. Това наистина е по-добре за нас.

Пат за малко да припадне от облекчение. Може би все пак щеше да се добере до уискито у дома.

— Значи всичко е уредено?

Смехът сякаш никога не бе прозвучавал. Сега мъжът отсреща изглеждаше дори по-страшен.

— Не, не е. — Наведе се над масата и двамата се озоваха очи в очи. — Пат, искам да ти заявя направо, че все още си жив само защото се нуждая от миризливия ти задник.

— З... за какво? Да опитам отново ли?

— Да причиниш леко неудобство като начало. А после, когато ти кажа, да довършиш започнатото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мъжът в моргата не е стрелецът — каза Крофърд, като говореше тихо, заличавайки всяко съмнение от страна на Холи.

Тя го гледаше ужасена.

— Как е възможно?

Той въздъхна дълбоко и прокара ръка по лицето си.

— Не знам. А много ми се иска да знам.

Тя закри устата си с ръка и застина. Той ѝ даде време да осмисли думите му.

— Ако си прав... — започна Холи.

— Прав съм.

— Тогава последниците ще са...

— Най-голямата издънка на полицията.

Тя нервно навлажни устни.

— Може би си се объркал — рече с надежда в гласа. — А може и аз да бъркам. Имал е дупка на ухото, само че просто не съм забелязала.

— Повярвай ми, и аз се мъчех да се заловя за тази сламка. Опитвах се да се убедя, че бъркам, но ти току-що доказа, че съм прав. Веднага щом споменах пробитото му ухо, ти се усъмни в думите ми. Не го направи за нищо друго.

— Но...

— Чуй ме, Холи. — Очите ѝ се разшириха. Не беше сигурен дали заради тона му, или защото я бе нарекъл с малкото ѝ име, но сега бе привлякъл изцяло вниманието ѝ. — Бях по-близо до него от всеки друг. В онази секунда, преди да го изритам, го гледах право в лицето. Мога да се закълна в Джорджия, че нямаше дупка на дясното му ухо.

— На покрива тази разлика не ти ли направи впечатление?

— Слънцето ми блестеше в очите. Освен това бях твърде далеч от Родригес, за да забележа такъв детайл.

— Не носеше ли обица?

— Не. А и погледът ми беше прикован в треперещата му ръка с пистолета, а не в ухото. След като беше прострелян, другите го

заобиколиха. Аз не се приближих. Не съм го поглеждал отново до тази сутрин в моргата и мигновено разбрах грешката си. Направо щях да повърна.

Тя го изгледа съчувствено.

— Не можеш да се обвиняваш.

— Не мога ли? Родригес или каквото е там името му не е убил Чет. Не е направил нищо лошо, освен че е взел пистолет, който не е бил негов, и е излязъл на покрива да пуши.

— Защо тогава е насочил пистолета към теб? Дори след като си се представил като служител на закона. Стрелял е два пъти срещу помощник-шерифа и е цяло чудо, че не е улучил.

— Права си. Но сега разбирам, че го е направил просто защото е бил уплашен. Беше хванат с пистолет, който не е бил негов. Когато му казах да го пусне, беше глупаво да не ме послуша. После се появи онзи помощник-шериф и той се паникьоса. — Извърна поглед встрани и добави: — Глупостта и паниката не са основателни причини да те застрелят.

— Ти не си го убил.

— Така е, само че аз го превърнах в мишена.

— Направил си всичко по силите си да му помогнеш. Не си виновен.

Крофърд щеше да се пита дали е било точно така до последния си ден. Ала точно сега трябваше да се справи с проблем, който имаше далеч по-сериозни последици за него и за Холи Спенсър. Спешно трябваше да реши как тя да бъде в безопасност.

— Онова, което ме плаши — каза той — е, че онзи негодник е станал още по-самоуверен. Това, че успя да ни надхитри, е вдигнало самочувствието му, а той бездруго беше доста дързък.

Тя леко поклати глава.

— Не те разбирам.

Той изгледа за миг объркването, изписано на лицето ѝ, и тихо изрече:

— Един от онези странични ефекти, за които говорихме, явно още не е стигнал до теб. А ситуацията става все по-опасна. Който и да е влязъл вчера в залата с намерение да те убие, още е на свобода. И е неизвестен.

Когато думите му стигнаха до съзнанието ѝ, той забеляза как изражението ѝ се промени.

— Двама детективи прекараха часове наред, заровени в архивите и записките от всички мои дела. Прегледаха също и тези на съдия Уотърс, връщайки се назад до две хиляди и дванайсета година. Бяха проверени и всички досиета в кантората ми в Далас. Не са намерили нищо.

— Защото са търсили специална връзка с Хорхе Родригес.

— Въпреки това нищо не е предизвикало тревога.

— Което означава само, че трябва да поровим по-дълбоко. Ала този път няма да имаме име, което да търсим.

— Това може да отнеме седмици.

— Дори повече. Преди да намерим поне някаква следа, ти... — Той замълча, премисляйки онова, което щеше да каже. — Ти трябва да приемеш, че животът ти е в опасност и да действаш съобразно ситуацията.

— Това е доста сериозно.

— Бъди разумна.

— „Да действаш съобразно“ не звучи в твоя стил на изразяване.

— Професионален жаргон е. Бих ти го казал доста по-грубо, но се опасявам, че ще се засегнеш. Само се надявам, че си разбрала смисъла.

Тя извърна поглед от него и известно време не каза нищо. После отбеляза:

— Ти през цялото време си смятал, че стрелбата е била за отмъщение.

— Не съм променил мнението си. Не беше случайно нападение. Подготвяно е много внимателно и е добре премислено. Нападателят е скрил бояджийския гащеризон някъде вътре в сградата, вероятно в килера точно срещу твоята зала. Облякъл го е върху дрехите си и е изчакал делото да започне.

— После нахлу, стреляйки.

— Но не безразборно. Ако беше някой откачен, който просто иска да убива, щеше да разстреля половината присъстващи по седалките. Можеше да убие от шест до осем човека само за секунди. Но не го направи. Беше решил да мине зад подиума, дори ако това означава да прегази Чет.

— Не е очаквал, че ти ще ме защитиш.

— Може би... Ала във всеки случай много бързо прецени, че единственият му изход е да избяга. Изтича от залата към стълбището и направи така, че да изглежда, сякаш е излязъл на покрива. След като е захвърлил маскировката, явно е слязъл обратно до площадката на шестия етаж, поел е по коридора и се е смесил с хората, преди да се възцари пълен хаос. А това е или гениален план, или най-тъпият, за който съм чувал. Но важното е друго... Някой те мрази толкова много, че е бил решен да те убие, рискувайки собствения си живот. Имаш ли и най-бегла представа кой може да е?

— Казах ти снощи, никаква.

— Помисли!

Холи рязко извърна глава и отново го погледна в очите.

— Мислих! Само това правя. Но кълна ти се, няма никаква драма в живота ми. Не и толкова значима.

— Ами твоят съперник в изборите Сандърс?

— Вчера имах неприятна среща с него.

— Къде? По какъв повод?

Тя му описа кратката среща в асансьора.

— Предполагам, че забележката му накрая може да се приеме като заплаха. Не му дава мира, че назначиха мен вместо него.

— Чакай малко! Той е искал мястото на съдия, така ли?

— Имаше няколко кандидати, но Грег Сандърс беше най-важният ми съперник.

— И ми го казваш едва сега?

— Не мислех, че е от значение — оправда се тя раздражено.

— Добре. Супер. Сандърс влиза в списъка.

— Какъв списък?

— С потенциални заподозрени.

— Той не е стрелецът — възкликна Холи. — Грег Сандърс е поне петнайсет сантиметра по-висок.

— Може да е наел някого.

Тя се замисли, но поклати глава.

— Мисля, че грешиш. Не е в неговия стил. Той иска да ме победи, да ме смаже, но и да обере лаврите за това. Не би го направил анонимно. Би предпочел победата му да бъде отразена публично по телевизията в деня на изборите.

— Добре, но все пак остава в списъка. Както и Денис.

— Казах ти, че раздялата ни беше приятелска. Не е имало затваряне на телефона, нито груби думи или заплахи, никаква враждебност.

Въпреки това Крофърд възнамеряваше да го провери. Бившият ѝ можеше да не се окаже толкова разумен и изискан, колкото смяташе тя.

— Няма ли някой друг, с когото да си се спречквала, професионално или лично?

Холи поклати глава.

— Дори и ако се върнеш няколко години назад? Родители? Братя или сестри?

— Нямам братя и сестри. И двамата ми родители са починали.

— Приятели, с които си се скарала?

— Не. Доколкото ми е известно, нямам врагове, които биха се опитали да посегнат на живота ми.

Той я изгледа, изпълнен със съмнение, ала тя дори не трепна. Налагаше се да приеме думите ѝ за истина.

— Добре — съгласи се той — виновникът си остава неизвестен. Затова първото, което трябва да направим още тази вечер, е да те скрием някъде за няколко дни.

— Какви ги говориш?

— Имаш ли място, където да останеш скрита? Да не се набиваш на очи?

— Абсурд. Не мога да се крия!

— Можеш, и още как.

— Няма да го направя! Ако смяташ, че ми е нужна охрана, сигурна съм, че полицията ще ми я осигури.

— Полицията на Прентис ли? — попита той.

— Или службата на шерифа.

Тя все още не схващаше цялата картина.

— Холи, всеки един от полицията в Прентис или шерифската служба е *заподозрян*. Всеки, който е бил в сградата на съда по време на стрелбата, е *заподозрян*, а това включва десетки служители на закона. Всеки, който привидно се е опитвал да залови стрелеца, може да е бил самият стрелец.

Тя прехапа невярващо устни.

— Колко от полицейския състав не са били дежурни вчера?

— Няма значение. Всеки един служител е можел да има правдоподобна причина за присъствието си в съда.

— Да, но Нийл Лестър ще провери внимателно.

— Включително и Нийл.

— *Какво?* Та той води разследването.

— А кой най-добре може да прикрие подобно нещо? — При ужасения ѝ вид той се засмя тихо и инстинктивно се пресегна да я погали. Спокойно, просто се пошегувах. Не е бил Нийл. Изобщо не е толкова изобретателен. А и фигурата му е съвсем различна.

— Както и цветът на косата.

— Освен това какъв мотив би могъл да има? — Неохотно дръпна ръка от нея. Въпреки това ми се ще някой друг да разследва случая. Нийл по-скоро е бюрократ, отколкото ченге. Подмазва се, защото му се ще да заеме мястото на началника някой ден, но дотогава иска да му е пръв приятел. Неговият приоритет ще бъде собственият му задник, а не твоят.

— Как мислиш, че ще реагира, когато му кажеш?

— Ще се наложи да си смени бельото. После ще доложи на шефа си и като знам как стават нещата в управлението, цялата история ще гръмне за отрицателно време. Което значи, че извършителят ще разбере и ще се скрие вдън земя, а ние ще гоним вятъра. Сними глас и добави: — Докато не опита отново.

Тя обгърна лактите си.

— Не е доказано, че аз съм била мишената.

Той нямаше намерение да спори по това отново.

— Който и да е бил и каквито да са намеренията му, той уби Чет. Искам да заловя този кучи син и ще го направя.

— Мислех, че ти се щеше да се дистанцираш от разследването.

— Така е. Но шансовете ми да си върна Джорджия се изпариха в момента, в който хукнах след онзи стрелец. Не си прави труда — побърза да я прекъсне той, когато забеляза, че тя се кани да възрази. — И двамата знаем, че е истина. Замесен съм, макар и не по своя воля. На Нийл няма да му хареса, но ако възразява, ще трябва да му напомня, че не ми е нужно разрешението му. А и бездруго неговият началник ме потърси. Най-напред трябва да се погрижим за закрилата ти.

— Не мога да си оставя работата и живота на изчакване за неопределено време.

— Съдебната ти зала все още е местопрестъпление. И бездруго не би могла да се върнеш към обичайните си задължения.

— Ще използвам временно друга зала.

— Би могло. Но така ще поставиш под заплаха себе си и всички около теб.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Като Чет.

Думите ѝ прозвучаха мрачно и за известно време никой не проговори. Стояха, потънали в мислите си.

Най-сетне Холи загрижено въздъхна:

— Не мога да изчезна от общественото полезрение. Предстоят ми избори.

— Животът ти беше застрашен. Всички ще те разберат, ако си дадеш няколко дни да се съвземеш.

— И да позволя на Грег Сандърс да ме изкара страхливка?

— Това би рефлектирало зле върху него.

Тя сведе глава.

— Бих могла просто да се откажа от надпреварата.

— Тогава наистина ще изглеждаш като страхливка.

— Няма да е само заради стрелбата в съдебната зала — тихо допълни тя.

— Каква друга причина би могла да имаш изобщо да си го помислиш?

Тя го изгледа смутено. В очите ѝ се четеше, че той знае каква е причината. Така беше. Той се размърда на мястото си, извърна лице, после отново се обърна към нея.

— Мислех, че сме го изтрили.

— Както сам каза, не е нещо, което можеш да върнеш назад.

— Не, но няма защо да определя бъдещето ти. Аз няма да те издам. Никой няма да разбере.

— Само че ние ще знаем.

Тонът ѝ смущаващо му напомни за думите на Конрад, което го накара да спори още по-настървено.

— Лудост би било да захвърлиш кариерата си на вятъра заради това. Та ние дори не сме се целували, за бога!

— Това оправдание ли е?

— Не, но не е като да си била запленена от страст.

— Няма значение как сме го направили. Не можеш да нарушиш етиката само малко.

— Разбира се, че можеш.

Лекомисленият му тон я подразни.

— Ти си главен участник в едно от делата, които разглеждам в момента. Абсолютно нередно е двамата дори да говорим насаме, какво остава... — Замълча и когато заговори отново, гласът ѝ едва се чуваше: — Затова ли го направи?

— Какво говориш?

Тя си пое дълбоко дъх и го погледна право в очите.

— Затова ли дойде в дома ми?

Беше се надявал, че тя няма да стигне дотам. Но след като повтори думите си, беше пределно ясна. Кръвта му кипна.

— Затова съм го *направил*? Сериозно ли го мислиш?

— Е, знаел си, че това е компромис, който не бих могла да допусна. Не и ако имам капчица самоуважение. Не бих могла да водя изслушване по делото за попечителство след...

— След като сме правили секс на дивана? — Той се засмя задавено и кимна многозначително. — Чудех се кога ще стигнеш до това.

— До кое?

— Да обвиниш мен за станалото — ядосано повиши глас. — Мога да обърна въпроса и да попитам същото теб, съдия. Защо го направи *ти*? Може би, за да се отървеш от отговорност? — Изсмя се горчиво. — О, вече чувам присъдата ти: „Съдът отказва да присъди попечителството на този човек. Той е безразсъден, неуравновесен и неморален. Не може да контролира действията си, темперамента, нито пениса си“.

— Това не е честно.

— Ще ти обясня какво е честно. Когато плачеш и се притискаш към някой мъж, не е честно да го обвиняваш, задето е реагирал на погледа, с който го подканваш към секс.

Двамата се бяха вторачили с такава ярост един в друг, че не забелязаха приближаването на мъжа. И едва не подскочиха, когато той почука силно по прозореца на шофьора.

Холи рязко вдигна ръка към гърдите си, сякаш да спре разтуптяното си сърце. Посегна към копчето да свали замъгленото

стъкло, но после осъзна, че първо трябва да запали двигателя.

Когато прозорецът се смъкна, се появи лицето на Нийл Лестър.

Крофърд изруга.

Нийл, с най-строгото си изражение, погледна първо към Холи, после към Крофърд.

— Виж ти, колко интересно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тримата потеглиха един след друг към едно денонощно заведение в края на града. Крофърд караше отпред, Холи — зад него, а Нийл ги следваше. Той беше наредил така, за да не може някой от двамата да избяга с колата от срещата, макар никой да нямаше подобно намерение.

Клиентите бяха шофьори на камиони, седнали на високите столове край бара и приведени над чинии с пържена храна. Когато влязоха вътре, Крофърд, все така начело, отиде до едно сепаре и подкани Холи да седне до него. Помъчи се да не издава раздражението си, когато тя се дръпна чак в другия край на седалката.

Нийл се настани насреща им. Поръча три кафета на една отнесена сервитьорка и каза:

— Ще изслушам обясненията ви за тайната среща очи в очи. А после ще реша дали да повикам Нъджънт и да се преместим в някоя от стаите за разпит в участъка.

Холи се засегна.

— Не беше тайна.

— Аз съм главният детектив в разследване на случай с убийство. Вие сте основни свидетели. Какво правехте заедно в парка?

— Оставам с впечатлението, че си ни видял случайно — подметна Крофърд.

— Не. Видях ви да разговаряте на паркинга пред съда.

— Хм, припомни ми каква е максималната присъда по обвинение в разговор на обществен паркинг?

Заяждането му имаше ефект. Наложих се Нийл да стисне зъби, преди да заговори отново:

— Когато тръгнахте оттам един след друг, ви последвах.

— Защо просто не ни спряхте? — попита Холи.

— Понеже, съдия, разговорът ви изглеждаше потаен и исках да разбера защо.

Не можа да продължи веднага заради появата на сервитьорката с кафетата им. Отказаха да разгледат менюто и тя си тръгна. Чашите с кафе останаха недокоснати, а Нийл заговори тихо и ядосано, сега вече обърнат към Крофърд:

— Последвах ви до входа на парка. Но тъкмо стигнах дотам, когато се наложи да проведа няколко телефонни разговора... — Той млъкна внезапно. — А всъщност няма защо да се обяснявам пред вас. Но вие трябва да ми дадете обяснение. Измъкнахте се под прикритието на мрака и...

Крофърд се засмя.

— Съжалявам. Просто не съм чувал някой да каже „под прикритието на мрака“ с напълно сериозно лице.

Нийл упорито продължи:

— Вчера вие бяхте противници. Днес вече замъглявате стъклата на колата. Цели трийсет и три минути, за да съм точен. — Той строго изгледа Холи. — Предполагам, че не сте обсъждали молбата му за попечителство, защото е неетично. А единственото друго общо помежду ви е стрелбата. — Отново се обърна към Крофърд. — Ако потайната ви среща е била заради това, трябва да знам. — Той се ухили. — Или само се опитваше да се напъхаш под полата й?

Холи подскочи, сякаш я беше ударил.

— Как смееш...

— Мъртвецът в моргата не е стрелецът от съдебната зала.

Бомбастичната новина, която Крофърд спокойно съобщи, заглуши възмущението на Холи. И както бе очаквал, напълно слиса Нийл. Остави го без дъх. Детективът заприлича на човек, който току-що е осъзнал, че е стъпил върху пехотна мина.

Крофърд запази невъзмутимо изражение. Не предприемаше обаче нищо, с което да извади Нийл от шока му или да му помогне да осмисли думите му. Детективът се извърна към Холи.

— За какво говори той?

— Точно каквото каза — отвърна тя кратко — и се опасявам, че е прав.

Нийл отново насочи вниманието си към Крофърд.

— Кога направи този извод?

— В мига, в който го видях в моргата.

— Как?

Крофърд му разказа.

Нийл видимо се успокои.

— Пробито ухо? — задавено изрече той. — Това ли беше голямото ти разкритие?

— Дребен детайл, ала от голямо значение.

Нийл доби по-загрижен вид и явно също започна да търси обяснение.

— При целия хаос просто не си забелязал дупката в ухото му порано. Така ли?

Крофърд обясни защо е пропуснал да я забележи на покрива.

— Но съм абсолютно сигурен, че стрелецът в съдебната зала нямаше пиърсинг. Трупът обаче има. Те просто са двама различни мъже. — Спомни си как беше изритал стрелеца и добави: — Погледни лявото коляно на Родригес. Ако има синина, ще призная, че съм сбъркал. Ако няма... — Той вдигна ръце. — Онзи, който ме беше взел на мушка, не е бил Родригес.

Нийл навлажни устни, огледа поред Крофърд и Холи и накрая се спря на нея.

— Каза, че се опасяваш, че е прав. Това означава, че не си сигурна.

— Господин Хънт ме препита какво си спомням за стрелбата от момента, в който маскираният нахлу през вратата. — Тя му описа накратко. — Бях категорична за всеки детайл. Когато спомена пробито ухо, това предизвика мигновената ми реакция, което подкрепя разкритието му.

— Бил е подвеждащ въпрос — възрази Нийл. — Не можеш да го подкрепиш стопроцентово, нали?

Тя запази хладния си тон.

— В това съм стопроцентово сигурна. Ако не вярвах, че е прав, сега нямаше да седя тук.

Дори и да не искаше да повярва на Крофърд, Нийл явно смяташе съдията за безспорен авторитет. Лицето му пребледня под светлината на флуоресцентните лампи, които тихо бръмчаха на тавана. Взе салфетка от поставката на масата и избърса потта, избила по горната му устна. После я смачка и метна настрана.

— Защо не ми каза, когато бяхме в моргата? — попита той, поглеждайки Крофърд.

— В случай че имаше някаква вероятност да съм сбъркал, исках потвърждението на съдия Спенсър. Опитах се да се свържа с нея по телефона, но тя ми затвори. Нямах друг избор, освен да я причакам на паркинга пред съда тази вечер и да я накарам да ме изслуша. Това е причината за тайната ни среща. — Помълча за миг, после допълни: — Дължиш й извинение.

С видимо притеснение Нийл отрони:

— Извинявам се, Ваша Чест. Обидата беше насочена към Крофърд, не към вас.

— Значи дължиш извинение и на господин Хънт.

Знаеше, че Нийл по-скоро би си прехапал езика, но съдията говореше от висотата на служебния си пост и не му остави особен избор.

Без да поглежда Крофърд в очите, той измърмори:

— Забележката ми беше неуместна.

— Искреността ти е направо смазваща, Нийл. Не че изобщо ме засяга дали одобряваш действията ми. Единственото, което е важно за мен, е да намеря убиеца на Чет. А това не е Хорхе Родригес.

— Когато съобщя на началника, че момчетата от нашия специален отряд са застреляли грешния човек, той ще иска да знае защо. Можеш ли да ми дадеш някакво разумно обяснение за грешката си?

— Почакай малко, детектив — намеси се Холи, преди Крофърд да каже нещо. — Мъжът, когото познаваме като Родригес, е заплашил господин Хънт със зареден пистолет. Стрелял е срещу помощник-шериф. Независимо кой е бил, е трябвало да бъде спрял.

— Благодаря, съдия, но няма нужда да ме защитаваш — каза Крофърд, вперил поглед в Нийл. — Не знам какво е станало между съдебната зала и покрива, но ти видя на видеото от охранителните камери какво се случи горе. Родригес действаше подозрително. Плати си за лошия избор в живота, което е много жалко. Но това вече е минало. Не може да се поправи. Твоята работа е да разбереш...

— Моля те, не ме учи как да си върша работата — прекъсна го Нийл.

— Ти трябва да разбереш — продължи невъзмутимо Крофърд — къде е направена смяната, защо е направена и как. Дали Родригес е бил изкупителна жертва, нагласен да поеме удара? Или просто е избрал

лош момент да вземе пистолет, който не е бил негов, а после да се паникьоса, когато го заловят. А най-същественният въпрос е, след като той не е бил стрелецът, кой е?

Крофърд млъкна за момент и продължи с хладен глас:

— Докато нямаш отговорите на тези въпроси, Нийл, не можеш да успокоиш възмутеното обществено мнение. Нито кой да е началник в дългата поредица до шефа ти, който ще те дъвче непрестанно. А сега можеш да ме хвърлиш на кучетата, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Давай, преживял съм и по-лошо. Ала докато не решиш този случай, твоят задник ще бъде храна за псетата. Разбра ли най-после какво е да си главен детектив, негоднико? — Хвана Холи под лакътя. — Да тръгваме.

— Чакай.

Крофърд спря, без да изпуска ръката на Холи.

Гордостта на Нийл се бореше с благоразумието му.

— Какво знаеш? — предаде се най-сетне той.

— Абсолютно нищо.

— Тогава кажи поне какво мислиш.

Крофърд се поколеба, после се настани обратно в сепарето. Седна до Холи, този път съвсем близо до нея. Тя не се отмести. Нийл ги изгледа и го подкани да продължи.

— Мисля, че стрелецът е държал гащеризона скрит в килера срещу съдебната зала. Облякъл го е там и е чакал, докато делото започне. Колко дълго, не знам. Предполагаме, че се е промъкнал незабелязано с всички онези съдебни заседатели, но може да е стоял скрит там часове... От отдела по улики огледаха ли вече килера?

— Ползва се от чистачите. Има парцали, метли, кофи за вода.

— С други думи следи колкото искаш.

— Купища.

— Може и да не успеем да докажем, че е бил в този килер, не и достатъчно за пред съдебно жури. Но няма да е нужно. Негова ДНК ще има навсякъде по гащеризона. Разбира се, трябва да имаме заподозрян, преди това да ни свърши някаква работа — добави мрачно той. Проверихте ли откъде е купен?

— Бояджийският гащеризон ли? Не ми се стори нужно. Нали си мислехме, че стрелецът е мъртъв. Сега ще го възложат на Нъджънт.

Крофърд се запита дали Нъджънт е компетентен да се заеме със задачата. Не смяташе, че е достатъчно умен, за да е сред заподозрените.

— Където и да е нашият стрелец тази вечер, той със сигурност съжалева, че е зарязал гащеризона.

— Защо го е направил?

Крофърд се замисли.

— Може да ме е чул, че се качвам нагоре по стълбището. Преценил е, че е по-добре да захвърли маскировката и да се измъкне, отколкото да го заловят с нея. Същото важи и за пистолета. Рискувал е да бъде заловен невъоръжен, но е знаел, че ще има щателно претърсване на всеки, който излиза от сградата. — Погледна към Нийл. — Обзалагам се, че по оръжието няма никакви отпечатьци.

Нийл поклати глава.

— Чист е. Серийният номер е заличен. Чакаме балистичната експертиза.

— Съмнявам се, че ще намерите връзка с друго престъпление.

Нийл мрачно кимна.

— Всеки, който би си направил труда да заличи серийния номер...

— Ами Хорхе Родригес? — Холи погледна към Крофърд. — Смяташ ли, че той е бил замесен?

— Инстинктът ми подсказва, че не е. А ти какво мислиш, Нийл?

Детективът го изглежда объркано.

— Та нали вече стигнахме до извода, че е бил на грешното място в грешния момент. А и сам е направил фатална грешка. Иначе няма нищо общо.

— Това е една от възможностите, но не сме стигнали до никакъв извод. Може би е време да почнеш да мислиш извън рамките, Нийл. Например горкият нещастник може да е бил натопен като изкупителна жертва, като примамка.

— Няма никакви доказателства за това предположение.

— Но няма и нещо, което да го опровергава. Трябва поне да изпитаме всяка възможна теория, не мислиш ли?

— *Ние* ли? Мислех, че нямаш търпение да се отървеш от това разследване.

— Трябва да отговарям пред госпожа Баркър — отвърна Крофърд. — Както и пред началника ти. Забрави ли? Ако си недоволен от участието ми, оплачи се на него.

Нийл се намръщи недоволено от напомнянето, но нямаше как да го оспори.

— Все пак трябва да идентифицираш Родригес възможно най-скоро — продължи Крофърд — за да може или да елиминираш връзка с извършителя, или да я установиш. И още нещо...

— Пак ли ще ми казваш как да си върша работата?

— Не бих си го и помислил. Но трябва да огледаш под микроскоп всеки, който е бил в сградата по времето на стрелбата. Да разпиташ подробно всеки, който е бил евакуиран.

И не бива да използваш полицаите на участъка в Прентис, нито служителите от шерифската служба при разпитите.

— Това отхвърля близо сто служители на закона.

— Плюс един.

— Кой?

— Къде беше ти по времето на стрелбата?

Нийл го изгледа гневно.

— Само се шегувам. Но освен посетителите и работещите в сградата на съда, трябва да разпиташ и всеки един служител на закона и общински служител.

— Имаш ли представа какви вълнения ще предизвика това?

— То е най-малката ми грижа. Същото трябва да важи и за теб.

— Е, за разлика от теб, аз не харесвам горещия стол и правя всичко по силите си да запазя репутацията си.

— Това определено е нещо, в което няма нужда да ме убеждаваш, Нийл. Обикновено пет пари не давам какви са приоритетите ти. Но убиецът на Чет е на свобода. Да не говорим за заплахата, която той представлява за съдия Спенсър. Бих казал, че това е по-важно от вълненията в обществото. Е, поне според мен.

Думите му явно оказаха въздействие. Детективът несъмнено имаше още какво да каже на Крофърд, но вместо това се овладя и се обърна към Холи.

— Ще бъдете под полицейска закрила, докато заловим извършителя.

— Споменах и пред господни Хънт, че няма да се крия. Първо, заради посланието, което това поведение би отправило към опонента ми и моите избиратели. Но основно, защото не искам да доставя на човека, който се опита да ме убие, удоволствието да ме види уплашена.

— Съжалявам, съдия — възрази Нийл — ала знам, че шефът, кметът, всички ваши колеги, и най-вече губернаторът, ще се съгласят, че трябва да не се набивате на очи и да имате денонощна охрана. Ще накарам Мат Нъджънт веднага да се заеме с това.

— Вече се погрижих.

— Какво? — попитаха Нийл и Холи едновременно.

— Обадох се в офиса в Хюстън — обясни Крофърд — докато идвахме насам от парка. Двама рейнджъри вече са изпратени.

Нийл изглеждаше така, сякаш е видял извънземно.

— По чие разпореждане? — едва успя да попита.

— Мое. Което е единственото нужно. Но понеже предположих, че ще се настроиш срещу вмешателството ми, получих разрешение от моя старши лейтенант. А той, заедно с лейтенанта в Тайлър, с удоволствие се отзоваха на молбата на началника ти да работя по случая. Отново се връщаме към това, Нийл. Съжаляваш ли вече, че ме измъкна от леглото тази сутрин? — Продължи, преди Нийл да измисли какво да каже. — Все едно, вече е сторено. Рейнджърите ще бъдат на пост край дома ѝ.

— Ами вътре?

— Забравете — отсече Холи.

— В наши дни обществени фигури в големите градове, включително и съдии, имат постоянно охрана — изтъкна Крофърд.

— Не сме в голям град.

— Няма да спорим за това, съдия.

Тя отстъпи, но колебливо.

— Добре. Но тегля чертата до присъствието на охраната пред дома ми. Докато пътувахме насам, и аз се обадох на една приятелка. Тя ще дойде да прекара няколко дни с мен.

— Каква приятелка? — сопна се Крофърд.

Холи хладно му отговори:

— Такава, на която имам доверие.

Той искаше да попита коя е тази личност, заслужила доверие, но Нийл го изпревари:

— Това е хубаво. — Погледна часовника си и потръпна, когато видя колко е часът. — Преди да стане твърде късно, трябва да съсия вечерта на началника.

— Аз ще изпратя съдия Спенсър до дома и ще остана с нея, докато вече няма нужда от мен — каза Крофърд.

Усещаше неодобрението ѝ, ала не ѝ даде възможност да възрази. Окончателно приключи темата, когато стана от сепарето.

— Още нещо, преди да тръгнеш — обади се Нийл.

Крофърд го изгледа от високо. Самодоволната усмивчица на детектива му подсказа, че няма да хареса онова, което ще чуе.

— Твоят тъст ми се обади днес следобед.

Макар и подготвен за лошо известие, Крофърд се сепна. Въпреки това се постара да запази безизразно изражение.

— Господин Гилрой ми спомена, че си отказал да говориш с него за сблъсъка с Родригес на покрива. Попита не ми ли се струва странно това.

— И така ли е?

— Дали ми се струва странно? — Нийл вдигна рамене. — Донякъде.

Крофърд опита да овладее гнева си.

— Не бях длъжен да говоря с Джо за това. Но причината, поради която отказах да го обсъждам снощи, беше, че тъкмо бях приключил с теб. Бях скапан и исках да се прибера.

— Това ли е единствената причина да не искаш да споделиш с него?

Крофърд наведе глава.

— Имаш ли нещо предвид, Нийл?

— Бях решил да не обръщам внимание на обаждането на Джо Гилрой заради миналото помежду ви...

— И какво промени решението ти?

— Но ако онова, което качваш, е вярно и Родригес не е бил стрелецът, тогава как си се справил със ситуацията придобила далеч по-голямо значение. Твоето безразсъдно преследване може да е коствало живота на невинен човек.

Холи вече бе изредила причините, довели Родригес до трагичната му смърт. Явно Нийл го дразнеше, защото това беше присъщо на дребнавата му природа.

Но намекът уцели право в десетката. Угризенията на Крофърд заради прибързаните му действия не му даваха мира. Ала не го показва по никакъв начин, само изрече:

— Ти ще платиш сметката.

Докато Нийл ги настигне с Холи на паркинга отпред, Крофърд вече ѝ даваше наставления.

— Провери задната седалка, преди да влезеш в колата. Не потегляй, докато не застана зад теб. Идвам веднага.

Холи набързо пожела лека нощ на Нийл и тръгна към колата си.

Нийл се канеше също да поеме, когато Крофърд го спря с вдигната ръка. Погледна към отдалечаващата се Холи и тихо каза:

— Темата е деликатна. Не искам тя да чуе. — И кимна с глава към ъгъла на сградата.

Двамата се отправиха натам. Веднага щом завиха зад ъгъла, Крофърд замахна и удари Нийл по лицето. Детективът залитна назад, като едва успя да се задържи на крака. Притисна с ръце разцепената си и кървяща устна.

Крофърд тръсна капките кръв от десния си юмрук.

— Ако направиш още веднъж подобна забележка за полата ѝ, ще смеля топките ти на кайма.

Когато стигнаха до къщата на Холи, Крофърд излезе от колата си и внимателно огледа храстите наоколо. Срецнаха се до задната врата. Тя отключи. Докато влизаха, той мина пред нея.

— Чакай тук.

Измъкна пистолета от кобура отзад на колана си и отиде във всекидневната. Огледа помещението, избягвайки старателно да поглежда директно към дивана. Прекоси малкия коридор до спалнята ѝ, която беше старомодна и спретнато подредена. Погледна в дрешника и под леглото.

Само един поглед към банята му подсказа, че вътре няма достатъчно място да се скрие мъж, но въпреки това влезе, защото тясното пространство ухаеше сладостно на нея. Халатът, който бе носила предната нощ, висеше, окачен на кукичка на гърба на вратата. Докато излизаше, той го докосна с длан и допирът с материята предизвика мигновено желание у него.

Когато отново влезе в кухнята, тя стоеше до отворения хладилник.

— Искаш ли вода?

— Да, моля.

Тя му подаде бутилка и взе една за себе си. Докато я вдигаше към устата си, той забеляза погледа ѝ върху окървавените кокалчета на дясната си ръка.

— Одрасках се на вратата на колата.

Тя явно не му повярва, но не го разпитва повече.

Отиде до мивката и изми ръце с топла вода и течен сапун. След като ги избърса с хартиена салфетка, свали сакото си и го преметна на облегалката на един от столовете. Свали кобура от колана си и го остави на масата.

Тя го следеше с очи и накрая остана загледана в оръжието.

— Върви с работата — отбеляза той.

— Както и униформата.

— Понякога я нося. Но мога да бъда и цивилен.

— Никога ли не се разделяш с него? — попита тя и кимна към пистолета.

— Гледам да ми е подръка. Държа го далеч от Джорджия, когато е в дома ми. — Замислено прокара пръсти по сложно гравирания дръжка на служебния пистолет. — Не го носех вчера в съда. Но ако беше с мен, нямаше да губя ценно време, докато взема оръжието на Чет. Всъщност той може би щеше да е жив. Може би щях да заловя стрелеца, а Родригес да допуши на спокойствие цигарата си. Престъпникът вече щеше да е зад решетките, а Родригес някъде другаде, а не в моргата.

Тя си пое дълбоко дъх и бавно въздъхна.

— Мисля, че винаги ще се питаме какво би станало „само ако“...

Той кимна, но осъзна, че няма какво повече да допълни. Не каза нищо, докато двамата стояха вторачени един в друг. Бяха съвсем наблизо в тясната кухня. Също като предната нощ.

С видимо притеснение тя сложи ръце на кръста си.

— Мерилин ще дойде съвсем скоро.

— Мерилин ли?

— Мерилин Видал. Тя е мениджър на предизборната ми кампания.

— Твоят доверен човек, така ли?

Холи кимна.

Той изпита огромно облекчение, че не Денис беше човекът, който идваше да прекара нощта с нея. Но да си го признае би означавало да разкрие пред себе си, че изпитва неуместна ревност. Вместо това се помъчи да действа с професионална обективност.

— Обясни ли й ситуацията?

— Не съм изпадала в подробности по телефона. Тя искаше да тръгне насам още снощи. Казах й, че не е необходимо. Но когато ти заговори за охрана, й се обадох, че бих се радвала да остане при мен и й предложих стаята си за гости.

— Какъв човек е?

— Като локомотив. Мъкне страшно много задачи...

— А не се ли стресна от възможната заплаха?

Холи тихо се засмя.

— По-корава е от всеки, който би могъл да сложиш за охрана.

„Освен мен.“

— Двете с Мерилин работим добре — продължаваше тя. — Ала се съмнявам, че ще бъдем идеални съквартирантки. — Погледна към стенния часовник. — Трябва скоро да се появи.

— Вече го каза. Нетърпелива си да се отървеш от мен ли?

— Нямах това предвид.

— Мисля, че имаше.

— Добре, може и така да е — раздражено изрече Холи.

— Това е неловко.

— Като да се върнеш на местопрестъплението.

Тя гузно погледна към всекидневната.

Крофърд отбеляза:

— Думите на Нийл те засегнаха.

— Той не е глупав. Знае, че не се налага да водим разговор за Родригес в паркирана кола.

— Нищо от онова, което му казахме, не е лъжа, Холи.

— Не, но беше като хвърляне на прах в очите. Той смята...

— Няма значение какво...

— Има, ако мисли, че сме спали заедно!

— Не сме.

Тя го изгледа смразяващо.

— Езикът ти е доста по-вулгарен от моя.

— И много по-точен.

Както и да наричаха стореното от тях, той беше готов за повторение. Грубата забележка на Нийл го бе ядосала, но най-вече защото беше близо до истината. Наистина искаше да се напъха под полата ѝ, искаше тялото ѝ под себе си...

Сега тя отново бе облечена в строгите си дрехи на съдия, делови костюм и блуза, но той си спомняше усещането за леката тениска, с която бе снощи... Колко мека бе материята, когато я бе сграбчил, за да докосне тялото ѝ. Кожата от вътрешната страна на бедрата ѝ бе още по-мека, а между тях бе още по-нежна.

— Гладен съм — измърмори той, докато я заобикаляше, за да стигне до хладилника. Имаш ли нещо за ядене?

— Харесай си.

Крофърд огледа съдържанието на хладилника и намери деликатесна шунка и сирене на филийки в едно от чекмеджетата. Извади ги на плота. Докато избере подправките, които харесваше, тя бе извадила нарязан хляб от шкафа.

— Направи си и ти сандвич — предложи той.

— Не съм гладна.

— Хапни въпреки това. Къде са чиниите?

Тя му посочи шкафа, в който може да ги намери, после вяло извади две филийки хляб и ги сложи върху чинията, която той плъзна по плота към нея.

— Трябва да си тръгнеш, преди Мерилин да дойде.

— Вече изредихме всички причини, които налагат някой да стои при теб. — Сложи дебело парче шунка върху хляба си и го намаза щедро с горчица.

— Но така изглежда...

— Какво? — Той престана да се мъчи с тънката филийка сирене, която не можеше да извади от опаковката. Обърна се към нея. — Как изглежда, Холи? Че се старая с всички сили да държа ръцете си далеч от теб? Че се мъча да не мисля за това? Да го изтрия? Сякаш изобщо е възможно — въздъхна той. — Така ли изглежда? Защото точно това правя. А другото, с което се занимавам, е да те опазя от някакъв тип, който иска да те убие. — Той млъкна, пое си въздух. — Сега ти го казвам за последен път: тук съм, защото не бива да оставаш сама.

- Не бива да оставам сама с теб.
- Е, за жалост си с мен.
- Трябваше да пратят някой друг да ме пази.
- Вече пътуват. А до тогава аз съм на разположение.
- Защото ти...
- Защото не искам още една мъртва жена да ми тежи на съвестта.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След гневния му вик се възцари внезапна и напрегната тишина. Продължиха да се гледат един друг няколко секунди, после Крофърд се извърна и довърши правенето на сандвича си.

Холи също си направи един и занесе чинията си на масата. Той изчака тя да седне отсреща, преди сам да се настани и после настървено го ухапа.

Тя зачопли коричката на хляба.

— Имаш предвид Бет.

— Не искам да говоря за това. А и ти знаеш всичко. В досието ми е.

— Знам, че е загинала в някаква ужасна катастрофа на пътя...

Той постави лакти на масата, наведе се над чинията си и изпъшка:

— Това е официалната версия.

— А не е ли така?

— Според тъста ми не е. Той може да ти каже какво мисли за катастрофата. Попитай го. — Вдигна глава и я погледна, очите му бяха студени и жестоки. — Или вече си го направила?

— Не точно.

— Е, можеш да си спестиш труда. Аз ще ти кажа: той обвинява мен.

— Според доклада за катастрофата Бет е шофирала с над сто и трийсет километра в час. Колата е излязла от контрол и се е блъснала в електрически стълб.

Докато слушаше, очите му се замъглиха, той сякаш се взираше в кървавата сцена.

— Казаха ми, че е починала при удара. Предполагам, че и това е нещо.

— Съжалявам. — Гласът ѝ беше едва доловим. — А Джорджия не е била ранена.

— Нямахте дори драскотина. Истинско чудо.

Холи замълча замислено. После попита:

— С коя част от полицейския доклад не си съгласен?

— С никоя. Но една катастрофа винаги е много повече от физически сблъсък. Има го и човешкия фактор, а в този случай той е огромен.

Да, имаше съпътстващи обстоятелства около трагедията. Холи ги знаеше, но искаше да чуе какво е неговото мнение.

Той изяде последния залък от сандвича, отпи вода от бутилката, после избърса устни в опакоето на ръката си. Когато тишината помежду им се проточи, той я изгледа сърдито.

— Какво?

— Разкажи ми за това.

— Защо?

— Твърде болезнено ли е за теб?

— Не.

— Тогава... — Тя вдигна рамене.

Дълбоката му въздишка беше примесена с раздразнение.

— Бет изобщо не би излязла от къщи онази нощ, не би потеглила на път, и то с такава луда скорост, не би се забила в електрическия стълб, ако не се опитваше отчаяно да стигне до мен. Дори не преоблякла Джорджия, просто я грабнала от креватчето с пижамата, закопчала я в детското столче и потеглила с бясна скорост.

Всичко това бе записано в досието. Докладът на назначения от съда психолог бе придал известен нюанс на фактите. Специалистът бе преценил, че вината, която той изпитваше за смъртта на жена си, колкото и неоснователна да беше, бе дълбока и съсипваща, както и скръбта му по нея. По мнението на психолога той най-сетне си е простил.

Но очевидно не беше така. Не и напълно. Белезите от вината бяха останали. Той просто се бе научил да живее с тях.

— Разкажи ми за Халсън.

Той доби замислен вид и поглади брадичката си.

— Да видим, какво може да ти е интересно за Халсън? Ето нещо. Никой, изглежда, не знае защо основателите на града са запазили испанското произношение на името му, но не и ударението на последната сричка.

Тя се намръщи на нескопосания му опит да я отвлече от темата.

Раздразнен, той стана, избутвайки назад стола си, и занесе празната си чиния в мивката.

— Можеш да прочетеш всичко за престрелката в интернет.

— Чела съм.

Той се обърна бавно, все така намръщен.

— Сигурен съм. Преди или след изслушването?

— Преди. Искях да знам точно какво се е случило, защото всичко, станало след това, води началото си от онази фатална развръзка между теб и Мануел Фуентес.

Той я изгледа изпитателно.

— Защо, съдия?

— Моля?

Скръстил ръце, той се облегна на плота.

— Съгласен съм на размяна, Ваша Чест. Ще отговарям на въпрос за Халсън, стига и ти да ми отговориш за това, което искам да знам. — След като тя се поколеба, той добави: — Докато не дойде Мерилин, няма какво друго да правим.

После извърна глава и погледна през вратата, която водеше към всекидневната и оттам към спалнята.

— Или пък има? — попита тихо.

Макар да я обля топла вълна, тя се помъчи да отговори делово:

— Аз първа ще те питам.

— Добре.

— Казват, че Фуентес се е бил превърнал в мания за теб. Вярно ли е? Толкова ли отчаяно си бил решен да го заловиш?

— „Независимо от цената.“ Това е цитат от статията в „Хюстън кроникъл“ за престрелката.

— С която Халсън стана известен на всички.

— А мен постави в немилост. — Помълча за миг, докато събере мислите си, после започна да разказва с равен, лишен от емоция глас. — Фуентес беше известен на властите от години. Пренасяше нелегално наркотици в Щатите, изнасяше оръжие в Мексико, и при това с космически печалби и от двете сделки. Беше амбициозен, дързък, безскрупулен и унищожаваше всеки, когото сметне за враг или съперник. Методите му на екзекуция бяха по-кръвожадни, отколкото можеш да си представиш. Направо средновековни. И разпространяваше ужасяващи снимки на жертвите си, за да тероризира

и всява страх. Никога няма да разберем точно колко хора е убил той, нито членовете на картела му. Бяха безброй, буквално. Трябваше да бъде отстранен.

— И ти трябваше да си човекът, който да го отстрани?

— Сега е мой ред да задам въпрос. Защо реши да заемеш поста на съдия Уотърс, когато той се разболя? Защо не си остана високоплатен адвокат като баща си?

— Виждам, че ти също си ровил в мрежата.

Той вдигна рамене и кимна, признавайки неохотно.

— Исках да знам срещу кого се изправям — отвърна Крофърд. — Да получа представа за човека под тогата. — Замълча за миг и добави: — Но макар да си бях създал най-обща представа за съдия Холи Спенсър, ти се оказа изненада за мен.

Очите им се срещнаха и останаха приковани, докато тя не сведе поглед.

— Татко беше адвокат, така е. Преуспял адвокат в Далас.

— Приятел на съдия Уотърс.

— Дватамата се сприятелили, докато следвали в университета „Тулейн“.

— Но ти си избрала да следваш пътя на съдията, а не на баща си. Защо?

— Всъщност мой ред е да питам — каза тя. — Преди онзи ден в Халсън срещал ли си се изобщо очи в очи с Фуентес?

— Не, никой не знаеше къде живее. А предполагам, че и доста се е местил, понеже беше твърде хитър, за да остане на едно място задълго. Допусках, че го пази истинска армия от бодигардове. Бях го проучил и разбрал, че е надут като пуяк, егоцентричен маниак. Той беше и умел манипулатор, умееше да се рекламира, държейки в ръцете си мексиканската преса. Водеше за носа служителите на закона и от двете страни на границата. Изглеждаше недосегаем. А и сам се смяташе за такъв.

Той се усмихна жлъчно, а сивите му очи блеснаха.

— Казах си, че това е начинът да го заловим. Все някога самоувереността му щеше да го подведе. Той щеше да прекали, да демонстрира величието си за пореден път и когато това станеше, трябваше да сме готови...

Той отпусна ръце върху бедрата си. Тя се помъчи да не гледа интригуващото място между тях, но ѝ беше трудно да не го премери с поглед. И отново си спомни облялата я горещина, когато беше усетила да я изпълва.

— Защо тръгна по стъпките на съдия Уотърс, а не на баща си? — повтори той.

Тя се пресегна за бутилката с вода и започна да си играе с капачката, като я развиваше и завиваше.

— Баща ми живееше по стандартното клише. На средна възраст заряза майка ми, за по-млада жена.

— Ти на колко години беше?

— На четиринайсет.

— И какво излезе от новата му връзка?

— За него всичко се нареди страхотно. Двамата се ожениха и останаха заедно до смъртта му.

Той се намръщи.

— Може ли тя да е била тайният ти враг, стоящ зад стрелбата?

Холи поклати глава.

— Не, та ние дори не сме се запознавали. На погребението на баща ми и двете се преструвахме, че другата не съществува.

— Имат ли свои деца?

— И да си развали фигурата на изящна съпруга — скъпият трофей на баща ми? В никакъв случай.

— Ами завещанието му?

— Всичко остана за нея, така че нямам наследство, за което тя да ми завижда, ако това си мислиш. Завещанието му беше неоспоримо. И бездруго с мама не сме имали намерение да искаме нещо. Шест месеца след смъртта му новоизлюпената вдовица се премести в Чикаго и си намери някакъв богаташ, от онези с инвестиционните фондове. — Тя отново завъртя капачката и рязко смени темата: — Фуентес е излязъл от прикритието си, за да присъства на някакво тържество.

— Това не е въпрос.

— Въпреки това ми разкажи.

— Дойде в Халсън заради племенницата си и нейната „кинсеанъера“.

— Партието за петнайсетия ѝ рожден ден.

— Да, това е голямо събитие в мексиканската култура. Представят момичето в обществото. Предположихме, че Фуентес ще посети празненството, за да почете паметта на починалия си брат, бащата на девойката. Беше убит от полицай от наркоотдела в Ел Пасо предната година.

— Ти си бил начело на отряда, който го е очаквал в засада.

— Аз исках да е така.

— Но нали тогава си бил тексаски рейнджър едва от година?

— Така е, но вече бях прекарал осем години в Тексаското управление по обществена безопасност.

— Където не си налагал глоби за превишена скорост.

Крофърд вдигна вежди.

— Явно доста си чела в нета.

Холи се усмихна.

— Бил си в отдела по криминални разследвания.

— Предимно в програмата за наркотици.

— Залавял си трафиканти, така ли?

— Само дребни риби. Някои посредници. Исках да смачкам главата на змията. Щом научихме за предстоящото парти на племенницата на Фуентес, аз се преместих в Халсън и месеци наред шпионирах. Прикритието ми беше продавач в магазин за земеделска техника и фуражи.

— Бет с теб ли беше?

— Не е твой ред да питаш.

Тя го изгледа виновно. Крофърд се смили и отговори:

— Не. Беше бременна, а ситуацията беше твърде рискована. Ако ме разкриеха, Фуентес щеше да убие и нея, вероятно преди да ме погне, само за да сплаши останалите... Тогава живеехме в Хюстън. Прибирах се у дома да я видя, когато можех.

— Беше ли с нея при раждането на Джорджия?

Той сведе глава и се вторачи във върховете на ботушите си, сякаш потънал в спомените си за известно време.

— Да, бях на самото раждане — тихо заговори той. — Щом прерязаха пъпната връв, докторът ми подаде бебето. Не знаех, че толкова малко същество може да вдига такава врява...

Вдигна глава и забеляза усмивката на Холи. Той също се усмихна, но след миг отново стана сериозен.

— Беше трудно да ги оставя и да се върна в Халсън. Бет ме умоляваше да не го правя. Скарахме се за това. Но Фуентес продължаваше да тероризира всички. Имах работа за довършване.

— Бет някога свикна ли с това изобщо?

— Не — глухо отговори той. — Не мисля.

После, сменяйки рязко темата, той я попита дали майка ѝ се е омъжила повторно.

— Тя дори не излезе на среща. Напускането на баща ми беше подронило самочувствието ѝ. До смъртта си тя беше много нещастна жена и страданията ѝ не бяха само заради разбитото ѝ сърце.

— А какво друго?

— Баща ми знаеше всички уловки и ги бе използвал безскрупулно в споразумението за развода. Майка ми нямаше сили да се бори с него. А аз бях твърде млада. Той си тръгна без никакви грижи и отговорности. За мен и мама положението не беше никак розово. Когато баща ми отказа да финансира образованието ми, съдия Уотърс прекъсна всякакви контакти с него.

— И ти се притече на помощ.

— Помогна ми да получа стипендия. Останалото го знаеш... Е, поне в общи линии.

Той я изгледа сериозно.

— Аз също съм от разбито семейство. Майка ми живее в Калифорния с втория си съпруг.

— Виждаш ли се с нея? Джорджия познава ли я?

— Виждаме се от година на година. Майка ми не е грижовна по природа, а дъщеря ми не я вижда толкова често, че да я опознае. Знае я само по име. Което е напълно достатъчно, за съжаление...

— А баща ти?

— Той е долен негодник.

— Като моя.

— По-зле.

Холи се засмя горчиво.

— Наричала съм моя и с по-лоши думи, повярвай ми. Но — подчерта тя — той ми направи услуга. Даде ми насока в кариерата.

— О, семейното право... Твоята специалност. — Очите му се присвиха иронично. Сега разбирам. Поела си личен кръстоносен

поход. Искаш жените да получат справедлива компенсация от техните лъжливи, крадливи, изневеряващи и напускащи ги съпрузи.

— Водя лична битка за справедливост. Ничии права не бива да са нарушени, особено заради адвокатски трикове.

— Когато водиш дело за развод или изслушване за попечителство, личният ти опит не те ли прави по-склонна да подкрепиш жените?

— Не.

— О, стига. Поне малко? Не ти ли е приятно да натриеш носа на скъпия си покоен татко?

— Не е тази причината да стана съдия, нито сега да искам това назначение...

Той наклони глава, сякаш се съмняваше в думите ѝ. Тя отново рязко смени темата:

— Какво се случи онзи ден в Халсън?

Връщайки се към спомена, ироничната му усмивка се стопи.

— Лично бях избрал шестима мъже от три различни служби. Шестимата бяха опитни полицаи. Печени типове. По свой начин, също толкова безскрупулни като Фуентес. И те като мен бяха твърдо решени да сложат край на престъпния му бизнес.

— Искал си да го заловиш жив или мъртъв.

— Това се подразбираше. И в двата случая щеше да е успех. — Потъна в мислите си и млъкна за момент, после продължи с тих глас: — Имахме свой човек вътре, работеше за компанията, която осигуряваше храната и напитките за партито. А ние, останалите, се бяхме пръснали из града. Чакахме го целия ден, а беше адска жега. Бях започнал да си мисля, че ще се приберем с празни ръце, че Фуентес няма да се появи... Ала късно следобед раздрънкан затворен камион спря до задната врата на залата за тържеството. Приличаше на таратайка, но под капака му имаше подсилен двигател на състезателна кола. Фуентес слезе, облечен в костюм за петстотин долара, окичен с безценни бижута от злато с диаманти. Носеше щраусови ботуши със сребърни върхове.

— Надут пуяк, както го нарече...

Той кимна.

— Четирима бодигардове го придружиха вътре. Двама останаха в камиона. Ние заехме позиции, готови да го заловим при връщането

му в камиона. Разбира се, че не очаквахме Фуентес и мъжете с него да свалят доброволно оръжие и да се предадат, когато им заповядаме. Знаехме, че ще има престрелка. Просто се надявахме да ги неутрализираме, преди да причинят твърде много щети.

— Но нещата не станаха, както ги планувахте...

— Не. Мръсникът сигурно се е досетил, че ако има полицаи наоколо, ще го очакват на излизане. Затова не се появи на вратата, през която беше влязъл. Излезе през предния вход, последното, което очаквахме.

— Защо?

— Залата за партито беше в края на задънена улица. Не си представях, че ще се остави да го хванат в капан.

— Логично заключение.

Той се изсмя грубо.

— Да, но Фуентес не следваше логиката. Бяхме нащрек, заели позиции зад сградата със заредени пистолети, когато нашият човек вътре започна панически да шепти в слушалката в ухото ми, че Фуентес се е запътил към предната врата. Трябваше да взема решение за секунда. Да зарежем всичко или сам да хукна след него? Но ако го изпуснехме, тогава...

Той леко извърна очи и срещна погледа ѝ.

— Все едно, нямах време за колебания... Дори не довърших мисълта си, преди да се втурна.

Беше реагирал спонтанно, както в съдебната зала, но тя запази заключението за себе си.

— Изскочих от прикритието си и се затичах с всички сили към предната страна на сградата — продължи той. — Когато завих зад ъгъла, видях Фуентес и четиримата му бодигардове да вървят с бързи крачки към една лимузина. Беше част от кортежа, който бе довел девойката и семейството ѝ след църковната служба на партито. Извиках Фуентес по име и казах кой съм. Той се извърна, сякаш се канеше да се скрие обратно в сградата. Вече бях извадил оръжието си. Прицелих се в главата му и стрелях.

Вдигна рамо и остави красноречивия му жест да говори.

— Остана на място. Но наоколо сякаш се отприщи адът. Вътрешният ни човек изскочи през входа. Единият от бодигардовете на Фуентес мигновено го застреля. В този момент вече всички

стреляхме. Хората на Фуентес в камиона бяха убити, но преди това раниха смъртоносно един от агентите от наркоотдела. Почина в операционната. — Затвори очи и ги потърка с пръсти. — Беше корав като скала, много готин тип. Всеки ден опитваше да ни размива с някой нов виц... Макар че изобщо не го биваше в това, винаги издаваше края.

Свали ръка от лицето си, но остана с наведена глава, загледан в пода.

— Равносметката беше шестима от техните, двама от нашите. Без да се броят трима от гостите на празненството, които бяха убити от случайни куршуми.

Холи каза тихо:

— Били са убити от хората на Фуентес, не от твоите.

— Така е, балистичната експертиза го доказва. Но по-гласовитите ми критици отхвърлиха това като дребен детайл. Обвиняваха ме, че ако не съм бил започнал престрелката, нямало да има никакви косвени жертви. И са прави. — Погледна я и добави: Бях същият надут пуяк като Фуентес. Искях да се разплатя с него и получих своето. Кървава разплата.

— Бил си ранен.

— Нямах това предвид.

— Знам, но наистина си бил ранен.

— В прасеца. Болеше адски. Куршумът беше влязъл отпред близо до костта, и излязъл отзад. В онзи момент не знаех дали раната е сериозна или повърхностна. Във всеки случай исках хирург-ортопед да ме прегледа, а не онзи шарлатанин в Халсън, за който смятахме, че е подкупен от Фуентес и можеше да ме осакати до живот. Медицински хеликоптер транспортира сериозно ранените до най-близкия хирургичен център, който беше в Ларедо. Медиците от спешната помощ решиха, че моята рана не е опасна за живота, затова бях откаран с хеликоптер до Хюстън.

— А междувременно Бет била уведомена, че си ранен.

— И че се нуждая от операция. Ала не й казали нищо повече. Може би си е представяла, че се боря за живота си, че тялото ми кърви, че мозъкът ми е изтекъл и какви ли не ужасии още... Все едно, грабнала Джорджия и... — Той замълча. — Оттук започнахме, съдия. Мой ред е да задам въпрос.

— Добре — кимна Холи.

— Каква част от всичко това ти беше известна вчера, когато влязохме в съдебната зала?

Бе очаквала въпрос за себе си, а не за изслушването за попечителство. Трябваша ѝ няколко секунди да формулира отговора си, после тихо призна, че е знаела всичко.

— Не и дребните детайли, но почти всичко.

— Така значи... — измърмори той, сякаш не беше изненадан. — И доколко повлия това на решението ти?

— Не бях взела решение.

— А ако беше?

— Не мога да определя...

— Можеш.

Тя стана и занесе недокоснатата си чиния с храна до плота.

— Няма да го обсъждаме. Обясних ти го неведнъж. С това започна и първият ни разговор снощи в коридора на полицейското управление. Помниш ли? Тогава ти казах...

Той я прекъсна, като внезапно направи крачка напред, така че се озоваха очи в очи.

— Помня всичко, което изрече, Холи. Но най-вече помня, че исках да те гледам в очите, докато говориш...

Думите му я оставиха безмълвна, задъхана. И по-късно тя се питаше какво щеше да се случи, ако телефонът му не бе звъннал точно в този миг.

Без да откъсва очи от нея, той го остави да звънне три пъти, преди да го измъкне от калъфа на колана си.

— Да? — Изслуша отсрещната страна, после каза: — Излизам веднага. Рейнджърите са тук и са на позиция. Каква кола кара Мерилин?

Тя му обясни.

— Къде ти е телефонът?

Холи го извади от чантата си, подаде му го и му съобщи кода за отключване. Той влезе в менюто за контактите и въведе две имена и телефонни номера.

— Въведени са като „рейнджъри“, не го забравяй. — Върна ѝ телефона. — Дръж го наблизо по всяко време и се обади на някой от двамата незабавно, ако видиш или чуеш нещо подозрително. Затова са

тук. Ако си промениш решението и искаш някой от тях да стои вътре в къщата, само кажи.

— Няма да се наложи.

— Ако все пак прецениш, не се притеснявай да ги помолиш, дори и само за твое успокоение... Не е срамно и да спиш на светната лампа.

— Вероятно така и ще направя.

Размениха си мигновена усмивка. Той закачи кобура на колана си и след като облече самото си, отвори вратата.

— Заклучи и пусни резето след мен.

— Добре.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се. Няма да съм сама за дълго.

— Добре тогава, лека нощ.

— Лека...

Той застана колебливо на прага за няколко секунди. После изведнъж затвори отново вратата и с няколко бързи движения успя да я притисне към стената в коридора, опрял длани от двете страни на главата ѝ.

— Недей — прошепна тя.

— Защо не? Все едно е, какво мога да изгубя? След този случай с Родригес, след цялата мръсна история с объркването, нямам абсолютно никакъв шанс да си върна Джорджия, нали?

— Не мога...

— Така ли е? Имам ли шанс?

След като тя не отговори, той кимна.

— Ясно ми е. Дори и ако успееш да преодолееш всичко друго, ти никога няма да преглътнеш онова, което се случи на дивана ти.

— Това няма общо...

— Глупости.

— И аз съм виновна за станалото, колкото и ти.

— Само че преди каза друго... Намекна, че съм имал користни мотиви.

— Нямах право. Знам, че не си го планирал. И че съжаляваш за онова, което направихме.

— Как ли пък не — глухо възрази той. — Съжалявам единствено за онова, което не направихме.

Без да откъсва ръце от стената, той се притисна към топлото ѝ тяло и впи устни в нейните.

„За бога, дори не се целунахме“, беше ѝ казал.

Сега поправи тази грешка, страстно и агресивно. А тя му позволи. Отпуснала ръце до тялото си, Холи се предаде. Притисна се към него и се остави на милувките му. Движенията на езика му бяха диви и енергични, напомняха ѝ за необуздания секс предната нощ.

А после той забави темпото. Страстта бе заменена от нежност, която бе още по-обезоръжаваща. Ласките на езика му бяха не толкова агресивни, но много по-интимни. И тогава, простенвайки тихо, той откъсна устни от нейните, но само за да зарови лице в косата ѝ. Ръката му обгърна талията ѝ, притисна я по-плътно към него. Тя обви тялото му с ръце и отвърна на предизвикателното движение на бедрата му между нейните.

Останаха така, в гореща прегръдка, докато той не вдигна глава и не срещна очите ѝ. Тя усети, че потъва в погледа му и потръпна. Миг след това той се отдели от нея и излезе през вратата, затръшвайки я окончателно след себе си.

Ръката на Пат Конър трепереше, докато държеше телефона за еднократна употреба, който му бе даден точно с тази цел — да съобщи лошата новина, ако има такава. Отговориха му на второто позвъняване.

— Какво?

Грубият глас бе достатъчен, за да накара Пат да изтръпне.

— Реших, че трябва да знаете... От ранни зори утре всички евакуирани от сградата на съда отново ще бъдат разпитвани.

— Откъде знаеш?

— В службата се говори. Дошло е нареждане от началника на полицията преди около час. Има доста напрежение сред униформените. Ще разпитват и всички служители на закона. И съдиите. И общинските служители. Всички. А най-лошото е, че ще има външни полицаи, които да водят разпитите.

От другия край настана продължителна тишина. Когато Пат повече не можеше да издържи на напрежението, каза:

— Мисля, че има една-единствена причина за цялата тази тревога.

— Знаят, че са сбъркали извършителя.

Пат сметна за по-мъдро да си държи устата затворена. Беше свършил онова, което му беше наредено — да си държи очите и ушите отворени. И да внимава, ако има някакво развитие. Може би споделянето на тази предварителна информация щеше да го отърве от задачата.

Тази надежда беше попарена, когато му наредиха:

— Остани на разположение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крофърд спря до тъмен джип, доста подобен на неговия. Шофьорът му свали затъмненото стъкло и се появи лице, което приличаше на индианеца от обратната страна на монетата от пет цента.

— Здравсти, Крофърд.

— Благодаря, че дойдохте.

— Убили са грешния човек? Голяма дивотия...

— На мен ли го казваш?

— Нейна Чест вътре ли е?

— И е сама, засега. Затова даже не мигвай.

В допълнение към изсечените черти на лицето му името на Хари Лонгбоу също свидетелстваше за наследството му. Произхождаше от племето на команчите, свирепите конници от тексаските равнини. Техните нападения над заселниците ги бяха направили заклетии врагове на първите тексаски рейнджъри, които бяха устояли и оцелели. Хари се шегуваше, че няма да се сърди на агенцията за това, стига агенцията да не му се сърди за генетичното наследство. Той беше един от неколцината избрани лично от Крофърд за акцията в Халсън.

— Сесънс ли е там? — Крофърд кимна към другия джип, паркиран в далечния край на улицата.

— Много искаше да дойде. Жена му обаче сменя обзавеждането и го кара да гледа мостри на тапети и мокети.

Уейн Сесънс бе също толкова опитен служител като Хари, с когото често си партнираше, но освен това бе същински магьосник на компютъра и никога не се разделяше с лаптопа си. И двамата бяха отличен екип за подкрепа.

Крофърд осведоми Хари за скорошното пристигане на Мерилин Видал и му обясни каква кола кара.

— Всички други коли да се считат за подозрителни. Никой не живее на тази улица, освен съдия Спенсър и една възрастна дама в

голямата къща. Да знаеш, че тя има три котки. Предай това и на Сесънс. Да не объркате нашия заподозрян с някоя мацорана.

— Само това липсва сега, да застреляме домашния любимец на старата дама.

Крофърд му махна за довиждане и продължи по пътя. Улиците в квартала на Холи бяха пусати, нищо не изглеждаше дори и бегло заплашително, но колкото повече се отдалечаваше от дома ѝ, толкова по-силно ставаше желанието му да поеме обратно към нея. Макар че имаше пълно доверие на двамата рейнджъри, той искаше да бъде този, който да я пази и защитава.

— Професионална обективност, как ли пък не — мърмореше си Крофърд.

След Бет никога не бе целувал така жена. След Бет никога не беше искал да го направи. А това беше вълнуващо и тревожно.

През последните четири години си бе самоналожил покаяние заради ролята, която бе изиграл във фаталната катастрофа, отнела живота на Бет. Когато се чувстваше самотен, си казваше, че това заслужава. Но онова, което знаеше сега, и за което не бе подозирал преди двайсет и четири часа, го накара да прозре, че самоналоженото въздържание е лесно само ако си безразличен към онова, от което се въздържаш. Въздържанието от нещо, което желаеш с цялото си същество, бе истинско мъчение.

След като бе престанал с пиянствата и сбиванията из баровете, добронамерени приятели бяха започнали да го насърчават да излиза на срещи. Дори му предлагаша да го запознаят с подходящи жени, споделяйки нещо от рода на: „Бет не би искала да прекараш остатъка от живота си сам“.

На което той обикновено отговаряше: „Откъде, по дяволите, знаете какво би искала Бет?“.

Макар да се държеше грубо с тях, това наистина беше въпрос без отговор. Никой, дори и той, не знаеше какво би искала Бет за бъдещето му без нея. Но независимо от всичко въздържанието му се струваше ключът към покаянието.

Както бе признал пред Холи, беше си лягал с жени, но само когато му се предоставеше удобна възможност. А и в тези случаи ангажиментите му приключваха след поредния секс. Никога не си бе направил труда да продължи да се вижда с някоя, защото просто

нямаше желание за това. И полагаше максимално старание свалките за една нощ да не доведат до нежелани последици. За когото и да е от двамата.

А снощи не бе мислил за нищо подобно, нито за Бет, нито за последиците... Беше докоснал Холи и желанието, неукротимо като лавина, така го беше погълнало, че изобщо не бе укротено от онзи бърз секс на дивана ѝ във всекидневната.

Желаеше я повече, и не само *това*. Искаше повече от *нея*. Проблемът бе, че тя беше абсолютно, тотално недостижима. Защото ако продължаваше да я приковава към стената и да я целува, както му се искаше, можеше да се прости с шансовете си някога да си върне Джорджия.

Не можеше да го допусне. Нищо не биваше да попречи на твърдото му намерение да бъде истински баща на дъщеричката си. По-скоро слънцето нямаше да изгрее, отколкото той да се откаже от детето си, както го бе направил неговият баща.

Подтикван от това решение, той отби джипа встрани от пътя, изключи двигателя и се пресегна за телефона си. Беше запомнил номера ѝ за бързо набиране. Тя отговори на второто позвъняване.

— Ало?

— Аз съм.

— Видях името ти.

— Приятелката ти дойде ли вече?

— Още я няма. Нещо не е наред ли?

— Да. — Крофърд закри очите си с ръка. — Не искам да те желая, Холи. Но те желая. Господ ми е свидетел, че е така.

Тя не каза нищо, но той долови, че дишането ѝ се накъса.

— Проблемът е, че не мога да те имам. Не и ако искам попечителството над Джорджия.

— Разбирам.

Не го разбираше. Но Крофърд не възрази. Никой от двамата не отрони и дума повече, ала не затваряха и телефона. Всеки беше заслушан в дишането на другия. Най-накрая той произнесе със задавен глас:

— Сбогом, Холи.

— Сбогом...

Тя затвори, но той би се закълел, че за малко щеше да произнесе името му.

— Значи се казва Крофърд Хънт. Звучи много мъжествено. А как изглежда?

Мерилин Видал, въпреки бляскавото си име, беше доста набита и не разкрасяваше невзрачното си лице нито с грим, нито с обици. Бизнесът ѝ бе главно в Далас, но беше работила в почти всички щати, спасявайки кандидатурите на различни политически фигури за най-разнообразни постове само ако обаче силно вярваше в потенциала им за победа. Не се занимаваше с губещи, не толерираше хленчещите, не понасяше глупаците... Даваше бонус на клиенти, които можеха да лъжат красноречиво, и то без да им мигне окото.

Холи не беше склонна да мами, а и определено не го умееше. Въпросът на Мерилин за Крофърд Хънт я изпълни с колебания. Тази сутрин се бе заклела да изхвърли халата, който бе носила предната нощ, но когато излезе изпод душа само преди минути, посегна точно към него да се загърне.

Беше решила да изхвърли и дивана си при първа възможност, за да не го вижда всеки ден и да си спомня какво се бе случило на него. Но ето че сега седеше, сгушена в ъгъла му, притиснала до гърдите си една от възглавничките, които бяха захвърлили небрежно на пода, докато се опитваха да си намерят място.

Много можеше да разкаже на мениджъра на предизборната си кампания за Крофърд Хънт: че носи меки, изтъркани джинси, с копчета отпред; че тъмнорусата коса, която падаше над яката на ризата му, беше гъста, но изненадващо мека; че не спотайва виковете си, докато е обзет от страст; и че последните му думи по телефона — когато в общи линии ѝ бе пожелал всичко хубаво в живота, я бяха накарали да се почувства натъжена, а не облекчена, както би трябвало...

Но разбира се, тя не спомена нищо подобно. Само погледна към Мерилин, която трескаво крачеше напред-назад пред дивана, и отрони:

— Той е... Не знам... Прилича на ченге.

Потърка челото си, което, осъзна, често правеше напоследък, а това бе навик, който се проявяваше само когато бе под особено голям

стрес. Мерилин беше в дома ѝ едва от десетина минути, а вече съжеляваше, че я е поканила да ѝ гостува.

Приятелката ѝ сякаш изцеждаше енергията на хората около себе си, после я поглъщаше и се сдобиваше с нови сили. Трудно бе да се определи дали цялата тази трансформация е преднамерена или е черта от характера ѝ, която тя не осъзнаваше. Холи подозираше първото.

Заради вчерашните събития тя бе пристигнала още по-заредена от обикновено. Докато си сипваше в ниска стъклена чаша водка, която сама бе донесла, тя заяви:

— Когато пристигнах тук, се изненадах, че на моравата ти няма скупчени журналисти.

— Това е малко градче, Мерилин.

— Което влезе в големите новини вчера.

Холи се съгласи, кимвайки уморено.

— Госпожа Бригс цял ден бе заета да отклонява репортерски обаждания. Накрая дадох изявление, което обаче не разкрива важни детайли. В общи линии в него се казва, че нямам какво да добавя към изявлението на полицията.

— Но това ще се промени още утре. Време е да излезеш от прикритието си и да дадеш публично изявление за онзи побъркан маскиран тип, който стреля в съдебната зала. Такава възможност не се появява при всяка предизборна кампания.

— Тази „възможност“ струва живота на двама мъже.

— Да, истинска трагедия. Ала ти трябва да се възползваш от нея. Жалко, че не си споменала пред някого за посещението ти при вдовицата. Това щеше да се отрази страхотно в пресата.

Холи съжали, че го е споделила с Мерилин. А изражението ѝ явно отрази неодобрението ѝ към нейното безсърдечие.

— Добре, добре — припряно се съгласи приятелката ѝ, размахвайки незапалената си цигара. — Аз съм безчувствена кучка, но вече е минал ден и половина от стрелбата. Време е да почнем да черпим дивиденди.

— Не мога да компрометирам полицейското разследване, което се води в момента.

— Какво има да се разследва? Няма никаква мистерия в случая. Извършителят е ясен.

Холи не я поправи. Както и всички останали, Мерилин щеше да научи за объркването на следващия ден. Очакваше бурна реакция от мениджъра на кампанията си, ала сега бе твърде разстроена и изморена, за да я понесе.

Мерилин си наля втора водка.

— Утре трябва да изглеждаш подобаващо натъжена, но твърдо решена вчерашната трагедия да не се повтори никога повече. „Не и в моята зала. Нито в моя окръг.“ Усецаш ли накъде клоня? Ще го превърнем в теза на кампанията ти.

— С други думи ще се възползваме.

— Да, по дяволите, ще се възползваме. Но... Виж тук. — Тя измъкна брой от местния вестник от надутия външен джоб на куфарчето си и го остави на ниската масичка. — Видях това в магазина, когато спрях да си купя цигари. Грег Сандърс вече се възползва, и то адски добре.

На снимката към материала от първа страница нейният опонент беше показан с вдигнат високо над главата юмрук.

— Прилича на разпален проповедник евангелист — отбеляза Холи. — Предполагам, че снимката е направена, докато е всявал съмнения за миналото ми, което внезапно се оказа мъгляво. Това е атака на сляпо. Няма никакви основания за подмолните си намеци. Кой би го приел сериозно?

— Избирателите.

— Прочете ли цитата от изказването на губернатор Хътчинс? Той поддържа решението си за назначаването ми.

— Разбира се. В типичен бюрократичен стил той покрива собствения си гръб. — Мерилин я изгледа втренчено. — Още ли си настроена за победа, Холи? Искаш ли да останеш на съдийския стол или ние?

— Разбира се, че искам.

— Тогава най-добре е да си размърдаш задника.

— За бога, Мерилин, прояви малко разбиране. Ако не съм във върховна форма, това е, защото съм уморена до смърт. Преживях два изтощителни дни.

— О, да. Само че аз не съм ти майка. Нито съм най-добрата ти приятелка и изповедник. Аз съм мениджър на предизборната ти кампания. Плащаш ми, за да се погрижа да спечелиш.

— Ще спечеля.

— Не и ако си траеш за нещо толкова разтърсващо, колкото беше страховитата стрелба в съдебната зала. — Удари с юмрук по разтворената си длан и продължи: — Да, бръщолевенето на опонента ти е нелепо, но ти трябва да го опровергаеш. Иначе ще изглежда, че наистина има нещо съмнително в миналото ти.

Млъкна за момент и изгледа подозрително Холи.

— Вярвам, че случаят не е такъв. Ти и Уотърс...

Холи я изгледа гневно.

— Добре, де. Отношенията ви са били чисти и неопетнени като светена вода.

— Така е.

— Само че Сандърс да не изскочи с някоя неприятна изненада. Умствено разстройство в тийнейджърските ти години? Необузdana клеptomания? Незаконно дете? Тайна любовна афера?

Страните на Холи пламнаха, защото внезапно усети къде точно седи. Но поклати глава в отговор на засипалата я с въпроси Мерилин.

— Добре — продължи приятелката ѝ — тогава трябва официално да заявиш, че нямаш никаква представа защо този очевидно неуравновесен индивид е постъпил така, но си абсолютно категорична, че той няма нищо общо с твоята личност. Ти си възмутена от смъртта на твоя съдебен пристав. *Твоят* пристав. Превърни убийството му в лична загуба. Съкрушена си.

— Това е вярно и наистина съм съкрушена.

— Тогава го кажи! Много жалко, че Сандърс те изпревари, като учреди онзи фонд за помощ на вдовицата и внуците му.

— Това е безвкусна показност.

— Разбира се, но му даде платформа, на която да се покаже. — Тя отпи от водката си. — Това, от което се нуждаем, е сцена. Трябва ни...

— На мен ми трябва сън. — Холи остави възглавничката на дивана и стана. — Не мога да говоря повече тази нощ. Ваша Чест обявява почивка и си ляга.

— Аз ще остана още малко, да помисля.

— Стаята за гости е малка, но смятам, че има всичко, което ще ти е нужно. Лека нощ. — Тя се обърна и се отправи по коридора към спалнята си.

— Той може ли да ни е от полза?

Холи спря и я погледна озадачено:

— Кой?

— Тексаският рейнджър. Дали ще изглежда добре пред камера?

Холи бе обзета от паника само при мисълта как Мерилин се обръща към Крофърд и му говори за „сцена“, която да подпомогне кампанията ѝ.

— Категорично не.

— Та той е герой...

— Но не търси слава. Точно обратното, избягва вниманието на медиите и е твърдо решен да предпази дъщеря си от това.

— О, така ли — намръщи се разочаровано Мерилин. — Значи няма да е забавен.

— Уверявам те, че никак няма да е забавно. Остави го на мира.

Мерилин продължи да се мръщи замислено, докато пъхна в уста цигарата си и се пресегна за запалка.

Холи строго добави:

— И не пуши в къщата ми.

— Крофърд, трябваше първо да ми се обадиш по телефона. Вече съм сложила Джорджия да си легне.

Грейс отвори вратата по халат и домашни пантофи. Не беше чак толкова късно, но въпреки това тя изглеждаше много изтощена и притеснена. А и никак не се радваше да го види. Не го покани да влезе.

— Как е тя?

— Добре. Но я оставих да стои до по-късно, за да си догледа новото DVD. Докато свърши, вече бе заспала. Трябваше Джо да я занесе на ръце в леглото.

— Тогава няма да я будя. Всъщност дойдох да се видя с Джо.

— Моментът не е удобен. — Тъща му започна да кърши пръсти.

— Тъкмо щяхме да си лягаме. Още не сме се съвзели от ужаса.

— Нито пък аз.

— Тогава не мислиш ли, че е най-добре, ако...

— Какво?

— Ако не се виждаме толкова често.

— Защо?

— Защото Джо е направо бесен, а нищо добро няма да излезе от сблъсък между вас двамата.

— Напълно съм съгласен с теб. Но не съм сигурен, че Джо е на същото мнение. Иначе защо ще се обажда на Нийл Лестър и ще повдига въпроси за „странното“ ми поведение?

— Пусни го да влезе, Грейс.

Резкият глас на Джо се разнесе от тъмнината зад гърба ѝ, а след секунда и самият той се появи на прага. За разлика от домашните дрехи на Грейс, той бе спретнат и излъскан, както обикновено. Крофърд се зачуди дали не спи така.

Грейс неохотно мръдна встрани, за да направи място на Крофърд в коридора. А после, след като съпругът ѝ я изгледа строго, тя се извини и се оттегли към спалнята им в задната част на къщата.

Двамата с Джо застанаха един срещу друг.

— Разлайваш кучетата, Джо — рече Крофърд.

— Предупредих те за битката.

— Само че тя е между теб и мен. Защо замесваш и Нийл?

— Защото ти и дума не обели пред мен за срещата си с Родригес...

— Просто отложих разговора.

— А и ме накара да си задам доста трудни въпроси за това как си се справил със ситуацията.

— Ала защо не попита мен?

— Сметнах, че ще бъдат от интерес за полицията.

— Как ли пък не. Това е евтин трик да ме засегнеш. Не е достойно за теб, Джо.

— Бих използвал всякакви средства, за да задържа Джорджия.

— Това е, което ме тревожи. Изгубил си перспектива, а именно Джорджия ще пострада от това.

— И как си направи този извод?

— Говорил ли си лошо за мен пред нея?

— Не съм длъжен да ти давам отчет.

— Когато засяга Джорджия, си длъжен.

— Не и докато още имам правно попечителство над нея. Освен това говоря само истината, а дъщеря ти има нужда да я чуе.

— Мислиш ли, че печелиш обичта ѝ, като злословиш за мен?

— Виж какво ще ти кажа, можеш да повдигнеш този въпрос следващия път, когато се видим в съда.

— И аз ще ти кажа нещо, Джо — изстреля в отговор Крофърд — няма как да се случи. Не бих направил нищо, което да наложи присъствието на Джорджия в съда. Не мога да повярвам, че би въвлякъл едно петгодишно дете в битка за надмощие помежду ни.

— Това ли си мислиш, че правя? — ядосано изсумтя той.

— А не е ли така? Една от основните причини да оспорваш молбата ми е просто за да ми играеш напук.

— Грешиш. Искам най-доброто за внучката си.

— Спести си думите за съдията. За момента, когато си под клетва. Ако си търсиш битка, готов съм да застана срещу теб. Но нека да е в съдебната зала.

Крофърд пристъпи към него. Джо остана на мястото си, но понеже беше по-нисък, се наложи да наклони назад глава, за да може да гледа Крофърд в лицето.

— Но ако продължаваш да говориш пред Джорджия, че аз съм виновен за всичко...

— Виновен си! Бет щеше да е жива, ако не беше ти.

— Ако настояваш битката ни да е лична, нямам против да ти угодя. Четири дълги години понасям глупостите ти. Правя го заради Грейс, заради Джорджия. Но ако ме притиснеш твърде силно, ще изгубиш не само внучката си, а и нещо, което ти е още по-скъпо.

— Няма нищо по-скъпо за мен.

— О, има.

Крофърд говореше тихо, но уверено и за първи път, откакто го познаваше, Джо изглеждаше разколебан. Но процепът в бронята му се затвори също толкова бързо, колкото се бе появила. Той вирна брадичка.

— Как смееш да ме заплашваш...

— Тате?

Крофърд рязко извърна очи от тъста си. Джорджия бе излязла от стаята си в коридора и ги гледеше тревожно. Бе усетила гнева помежду им, който я бе накарал да се поколебае, вместо да изтича да го гушне, както обикновено.

Той направи крачка встрани от Джо и се усмихна.

— Виж ти, май е дошла госпожица Сънливка.

— Двамата с дядо карате ли се?

— Не. Само си говорехме.

По нощничка, с разрошени руси къдрици, тя изглеждаше толкова сладка и ранима, че чак сърцето го заболя. Грабна я в прегръдките си и я занесе в стаята ѝ. Приседна на люлеещия се стол, а Джорджия се настани в скута му. Той нежно хвана в длан босите ѝ стъпала.

— Чух, че имаш ново DVD — подхвърли Крофърд.

Тя се сгуши в него и намести главичка върху гърдите му.

— Баба ми го купи, когато ходихме до супермаркета.

— За принцеса ли е?

— Живее в дворец. Но на покрива му има дупки и през тях долитат лоши птици и я плашат.

— Самичка ли живее там?

— И нейната майка е на небето като моята.

Джорджия рядко говореше за това, че си няма майка, но винаги когато я чуеше, сякаш някой го пронизваше и разкъсваше душата му.

— Ами татко ѝ?

— Той е смешен. Има бакенбарди.

— Бакенбарди ли? Може и аз да си пусна. Искаш ли? Големи, рошави бакенбарди. — Зарадва се на хихикането ѝ. Целуна я по вратлето, където имаше гъдел, и прошепна: — Ти си моята принцеса и аз много те обичам.

— И аз те обичам, тате. Наистина ли ще ти пораснат бакенбарди?

Изрази мнението си по въпроса, като набърчи носле, при което изглеждаше толкова сладка, че той се разсмя на глас. Следващите петнайсет минути просто я гушкаше. Едва предния ден бе отишъл в съда, надявайки се, че всичко ще приключи и тя ще се пренесе за постоянно в новата си стая. Която явно щеше да си остане празна още доста време.

— Имам голяма изненада за теб, която ще видиш следващия път, когато прекараш нощта при мен — усмихна ѝ се той.

— Каква е?

— Не мога да ти кажа, иначе няма да е изненада. Но ще ти подсказва малко. — Прошепна в ухото ѝ: — Розова е.

Тя се опита да познае няколко пъти, после се прозя широко.

— Време ти е за лягане, госпожице.

Занесе я до леглото и я зави добре.

Тя се претърколи настрани и промърмори във възглавницата:

— Вече си казах молитвите.

— Добре — прошепна той и я целуна по бузката. — Лека нощ.

В коридора пред вратата ѝ чакаше Джо, като страж. Намекът му, че Джорджия трябва да бъде пазена от него, накара Крофърд да побеснее. Но не се поддаде на гнева си най-вече защото смяташе, че на Джо би му харесало да го види разстроен.

— Джо, сега се пригответи да чуеш една шокираща новина. — Обясни му, че Родригес не е бил стрелецът.

Джо запази военната си стойка, но примигна рязко няколко пъти.

— Как го разбра?

— Това е от интерес за полицията — отвърна Крофърд, наслаждавайки се на възможността да използва думите на Джо срещу самия него. Единствената причина да ти го кажа тази вечер е, че новината вероятно ще гръмне още утре сутрин. Двамата с Грейс може да бъдете потърсени за коментар.

Джо го изгледа с презрение.

— Исусе Христе. Бедствията, които си способен да причиниш, постоянно ме изненадват.

Крофърд го заобиколи и отвори входната врата, но спря на прага и го изгледа хладно.

— Не ме притискай твърде много, Джо — каза на раздяла. — Иначе, кълна се, ще съжаляваш.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През нощта Нийл Лестър явно бе послушал Крофърд и бе накарал съдебния лекар да прегледа коляното на Родригес за наранявания, защото телевизиите на Хюстън и Тайлър бяха съобщили новината за „катастрофалната грешка“. Направиха го в местните си включвания по време на националните си емисии сутринта. Служител от отдела за връзки с обществеността на участъка в Прентис бе признал за гафа.

„Установено е, че мъжът, убит от специалния отряд за реагиране на покрива, не е човекът, който е стрелял в съдебната зала на съдия Спенсър минути по-рано.“

И с това изявление положението на Крофърд като герой беше подкопано.

Ала то не го интересуваше. „Герой“ не беше название, с което се чувстваше комфортно и без това. Но се ядосваше, че отново е в новините. След престрелката в Халсън се беше надявал никога повече да не става известен по подобни поводи. Знаеше, че го чака дълъг и тежък ден, но поне Холи беше в безопасност. Когато се беше чул с Хари, той заяви: „Даже пиле не прехвъркна цяла нощ“.

Сега отново му позвъни:

— По-късно днес, след като някои от местните полицаи бъдат проверени, ще ги оставим да поемат поста.

— Шефът нареди двамата със Сесънс да останем тук, докато ти не кажеш да си вървим.

— Благодаря.

Тъй като предпочиташе да работи сам и от собствения си кабинет, вместо в полицейския участък, където всички щяха да са на тръни, той отиде до сградата на отдела по обществена безопасност. Един самотен бус на телевизията в Тайлър беше паркиран отпред. Нахъсаният репортер и неговият оператор изскочиха мигновено, щом го видяха да слиза от джипа си. Изтичаха редом с него, докато той крачеше към страничния служебен вход. Вътре униформените и

цивилните служители дружно го изгледаха с тревожен вид или с открито любопитство. Една от секретарките, която беше в отдела за пътни нарушения, предпазливо се приближи към него до бюфета с кафе и закуски и му сподели, че всички от църковната ѝ група били включили името му в молитвите си. Той ѝ благодари, макар че го беше страх да попита за какво са се молили — за оневиняването му или за осъждането му.

Тъкмо беше седнал на работното си място, и телефонът му звънна. Погледна кой го търси, видя, че е стационарният номер на Конрад и тихо изруга, докато приемаше разговора.

— Е, какво, да не се каниш да гушнеш букета?

— Нямах този късмет. Даже бих казал, че в живота си не съм срещал друг с по-скапан късмет от твоя.

— Започнало е, когато съм бил създаден от теб.

— Чул ли си за божията заповед да почиташ родителите си?

— Не трябва да ме търсиш, освен в спешни случаи.

— Според мен този е такъв. Твоят човек на покрива е бил грешният тип. Това е била тайната, която те тормозеше вчера, нали? Споделил си я.

— Така е...

— Възхищавам се на честността ти.

— Ти пък какво разбираш от честност, освен че знаеш как се пише думата?

Баща му подмина репликата.

— Както сам предрече, грешката предизвика истинско торнадо и ти си точно в центъра му.

— Казах ти.

— Нийл Лестър също отнася сериозни критики. Теб ли обвинява?

— Не открито. Не може да отрече обаче, че Родригес отказа да пусне оръжието и стреля срещу заместник-шериф. Записано е от охранителните камери.

— И сега какво?

— Гледам си работата и правя всичко по силите си да заловя истинския убиец.

— По-добре, отколкото да седиш по цял ден пред компютъра.

— Върша сериозна работа на този компютър, а и не излагам живота си на опасност.

— Може да пукнеш от скука.

— И това го има — тихо измърмори Крофърд.

— Какво каза?

— Нищо. Трябва да приключвам.

— Имаш ли нужда от помощ?

— За кое?

— За случая със стрелеца.

— Помощ от теб ли? — Крофърд се изсмя горчиво. — Не.

— Мога да проуча.

— Какво?

— Вероятни заподозрени. Колко врагове може да има младата съдийка?

— Тя твърди, че не знае за такива изобщо.

— Може да лъже.

— Може, но не мисля.

— Всеки, който е бил в съдебната палата по онова време...

— Ясно ни е, Конрад.

— Това са общо...

— Над двеста човека.

Крофърд се бе обезсърчил от бройката, когато Нийл му бе изпратил списъка с имената късно предната вечер. Имаха късмет, че много от хората, които се бяха явили като потенциални съдебни заседатели в понеделник сутринта, бяха освободени преди два часа. Иначе бройката щеше да е още по-голяма.

— Двеста, значи... — Конрад подсвирна. — А някакви улики?

— Разглеждаме няколко версии.

— Не се опитвай да баламосваш човек, дето е врял и кипял в тази работа. Нямайте нищо.

Всъщност той имаше нещо наум, дребно и дразнещо несъответствие, което искаше да сподели с Нийл. Настоящият разговор го спираше.

— Чао, Конрад.

— Знаеш ли, това ми напомня за един от моите случаи.

— Стара история.

— Една жена беше заклана в неделя сутрин в мазето на нейната църква, където приготвяла цветята за олтара. Никакъв ясен мотив. Всички заподозрени бяха членове на църквата. Набожни, кротки хорица. Къде да започнеш да търсиш убиец в такава групичка?

— Конрад, нямам време за...

— Познай кой беше убиецът.

— Не ме интересува. Чао.

— Добър съм в събирането на информация.

— Ти си добър в пиенето. Само в това те бива.

— Не съм докосвал питие от...

— Шейсет и два дни и малко отгоре.

— Което прави вече шейсет и три.

— Зает съм, Конрад.

— Точно затова трябва да ме оставиш да свърша малко от черната работа вместо теб.

— Не ми се обаждай повече.

Затвори, преди Конрад да успее да каже нещо друго. Потърси Нийл на мобилния, но се включи гласовата му поща, после набра номера на полицейското управление и помоли да го свържат с отдел „Убийства и тежки престъпления“. В крайна сметка отсреща се обади Мат Нъджънт.

Крофърд мина направо на въпроса:

— Колко имена има в списъка с лица, които са били евакуирани от съдебната пилата?

— Общо ли?

— Общо.

— Двеста и седем.

— Добре — съгласи се Крофърд. — Сега извади полицаите и всички от шерифската служба, както и всички служители на съда и хората от канцелариите. Колко имена останаха?

— Хмм. — Нъджънт пресметна, както бе направил и той, когато Нийл му бе изпратил списъка. — Седемдесет и пет.

— Точно. Трябва да са седемдесет и шест. Липсва ни едно име на граждан.

Крофърд чуваше как Нъджънт повтаря сметките.

— И едно наум — мърмореше той. — Господи, прав си.

— Ако видиш Нийл, преди да се свържа с него, кажи му да ми се обади. — Затвори и се завъртя на стола си, канейки се да си сипе още кафе, но видя адвоката си да стои до вратата на неговата работна кабинка. Крофърд се сепна от появата му.

— Какво те води насам?

— Може ли да поговорим някъде, където стените нямат уши? — После вдигна очи към откритото пространство между кабинката и тавана и допълни: — Или където наистина има стени?

Озадачен от неочакваното посещение на Уилям Мур, както и от необичайно мрачния му вид, Крофърд напълно забрави за кафето и поведе адвоката към една стая за архив, която в момента беше празна. Затвори вратата, за да си осигурят усамотение.

Крофърд заговори пръв:

— Не съм искал тази среща, затова изобщо не си и помисляй да ми я добавиш към сметката.

— Това е за моя сметка.

Кое то беше още по-стряскащо. Обикновено с него и телефонен разговор от две минути беше платено време.

Мур задъвка долната си устна, сякаш се мъчеше да реши как най-добре да се изрази. Крофърд зачака търпеливо.

— Как мислиш, че щяха да се развият нещата вчера? — попита накрая адвокатът. — Ако не беше избухнала стрелбата по време на изслушването, какъв мислиш, че щеше да е резултатът?

— Молбата ми щеше да бъде отхвърлена.

Адвокатът кимна, сякаш това съвпаднаше с неговата преценка.

— Като твой адвокат те съветвам да не изразяваш официално мнение за евентуалната присъда, за съдия Спенсър или каквото и да било, свързано с делото за попечителство. От сега нататък, ако някой пита за това, прехвърляй ги към мен.

— Раздаваш безплатни съвети ли? Не е типично за теб, Бил. Какво става?

Мур снижи глас и изплю камъчето:

— Нийл Лестър ми позвъни тази сутрин. Чисто и просто ровичкаше за информация.

— За мен, така ли?

— Изглежда, не е напълно удовлетворен от обяснението ти защо си хукнал след стрелеца, когато той е побягнал от съдебната зала.

— Не е ли очевидно?

— Би трябвало. Но за него не е. Освен това не е сигурен как точно се е развила сцената на покрива, особено сега, когато ти, и само ти, подчерта той, твърдиш, че Родригес не е бил стрелецът.

— Съдията...

Мур вдигна ръка.

— Той ми каза, че тя е потвърдила пробитото ухо с доста „осезаемо“ съмнение. Думата е негова.

Крофърд си спомни дългия им разговор в закусвалнята.

— Онова, което е усетил, не беше осезаемо съмнение. Тя бе ядосана.

Адвокатът му вдигна вежди в мълчалив въпрос.

— Ядосана на Нийл за една негова забележка.

Мур не отклони поглед, все така повдигнал вежди.

— Добре де, и на мен беше поядосана — призна Крофърд.

— За нещо, което се е случило, докато ти и тя, съдията по делото за попечителство над дъщеря ти, сте били сами заедно в паркирана кола в продължение на трийсет и три минути?

Крофърд глухо изруга. Явно не беше цапардосал Нийл достатъчно силно.

— Нийл използва ли израза „под прикритието на мрака“?

— Нещо подобно — отговори адвокатът.

— Вината беше изцяло моя, Бил. А не нейна.

— Твоята галантност ме изнервя още повече. Няма да те питам какво сте правили в онази кола, защото не искам да знам. Както и ми се ще да не бях чувал забележката, която подхвърли онази сутрин. Заяви, че би й видял сметката, ако не отсъди в твоя полза.

Крофърд се изсмя.

— Стига, Бил. Това беше шега.

— Сержант Лестър може да не я сметне за забавна.

Усмивката на Крофърд бавно помръкна.

— Чакай. Да не би да искаш да кажеш... Нийл да не намеква, че съм имал нещо общо с опита за покушение срещу Холи?

Веждите на адвоката отново скочиха нагоре.

— Значи тя вече е Холи?

— Отговори на въпроса ми, по дяволите.

— Да. Намекна за подобна вероятност.

— И ти го вземаш насериозно?

— Като смъртта и данъците. Както трябва да направиш и ти.

Крофърд се вторачи в немигащите очи на адвокатата си, после сложи ръце на кръста си и закрачи в кръг в тясното пространство. Когато бе направил пълна обиколка, той въздъхна уморено:

— Нямам време да ти изредя всички причини, поради които това е нелепо. Най-малкото, че разследвам случая заедно с него.

— Знаеш поговорката, че трябва да държиш враговете си под око. Сигурен съм, че и той я знае.

След което разказа подробно и използвайки директни цитати, всичко, за което бе говорил Нийл. Още приказваше, когато мобилният телефон на Крофърд звънна. Беше Хари Лонгбоу. Той вдигна показалец и спря Мур наред думата.

— Трябва да се обадя. — После заговори в телефона. — Здравсти.

— Имаш ли телевизор наоколо?

— Не.

— Няма да ти хареса.

Пет минути, след като получи обаждането, Крофърд спря със свистене на гуми на паркинга пред съда. Докато тичаше към главния вход, леко се успокои, като видя, че е направена временна блокада и че заместник-шерифи внимателно проверяваха всички, преди да ги пуснат да влязат.

След онова, което бе чул от Бил Мур, Крофърд очакваше да го спрат и да го претърсят, но един от служителите на шерифа само го поздрави, когато премина през бариерата. Явно този негодник Нийл не беше споделил подозренията си с всички.

Крофърд си проправи път през журналистите, които вече се бяха събрали в огромното фоайе. Шест етажа по-нагоре слънчева светлина струеше през стъкления купол на покрива. Един от лъчите беше като прожектор, осветяващ подиума, зад който пазач от съдебната охрана нагласяше микрофона, при което той пропукваше и скърцаше.

Хари и Сесънс видимо бяха ангажирани в разгорещен спор с Нийл, докато Нъджънт стоеше наблизо и си гризеше ноктите. Когато Крофърд стигна до тях, Сесънс, среден на ръст, обикновен на вид мъж,

с далеч над средния коефициент на интелигентност и смайващо точен снайперист, го въввлече веднага в разговора.

— Двамата с Хари последвахме съдия Спенсър дотук и влязохме в сградата. Сега той ни заявява, че можем да се оттеглим, защото се бил погрижил за всичко.

Крофърд се обърна към Нийл.

— Първо, те остават. Колкото повече униформени има наоколо, толкова по-добре. Второ — заяви той с мрачна решителност — никой от нас не би трябвало да е нужен. Какво, по дяволите, си въобразяваш? Защо не си забранил този план?

— Съдия Спенсър не се консултира с мен предварително. Не знаех нищо, докато не се появиха медиите. Отложих началото, докато успеем да разположим полицаи по периметъра, но ако бях отменил събитието, отрицателните отзиви...

— Не ми говори за отрицателни отзиви, Нийл, иначе пак ще ти разкъравя устата. — Доволно отбеляза, че устната му е двойно по-голяма от обичайното. — Какви полицаи? Кой са тук?

— Полицаи, които двамата с Нъджънт вече сме проверили и сме сигурни, че нямат никаква връзка със стрелбата.

Крофърд се съмняваше във всеки, който е бил проверен от Нъджънт, но самата проверка вече би накарала всеки недоволен потенциален убиец да бъде нащрек. Трябваше да е луд, за да направи нов опит за покушение над Холи в съдебната палата, която в момента гъмжеше от полицаи и журналистически камери.

Но пък човек трябваше да е луд и за да направи онова, което някой беше сторил преди два дни.

До бариерата униформени служители на полицията проверяваха журналистически карти и претърсваха чанти, раници и камери, преди да пуснат някого да влезе. Но атриумът беше отворен на всеки етаж. Служители и посетители крачеха по заобикалящите го галерии, заети с делата си или загледани в ставащото на приземния етаж с жадно любопитство. На всяко ниво покрай перилата имаше разположени полицаи, но според Крофърд те бяха твърде малко на брой.

Обърна се към другите двама тексаски рейнджъри и каза тихо:

— Това не ми харесва.

Погледът, който им отпрати, бе мълчалив сигнал. Двамата се отдалечиха в различни посоки, за да разузнаят какво става.

Крофърд отново погледна към Нийл и попита:

— Къде е тя?

— Точно зад теб.

Крофърд се извърна. Холи си проправяше път през фоайето към тях. Беше облечена в кремав костюм с вталено сако и прилепнала към бедрата ѝ пола, с високи обувки. Изглеждаше страхотно.

Прииска му се да я удуши.

С нея вървеше една жена с фигура като бала памук. Прошарената ѝ коса бе подстригана много късо и тя крачеше така, сякаш влиза в битка. Предвид настроението му в момента, това си беше вярно.

Когато Холи се приближи, усмивката ѝ му се стори пресилена.

— Добро утро. Радвам се, че си тук, за да мога да те запозная с мениджъра на предизборната си кампания, Мерилин Видал. Мерилин, запознай се с рейнджър Крофърд Хънт.

Жената му протегна четвъртита ръка с къси пръсти. Докато се здрависваха, тя го огледа от глава до пети.

— Определено подхождаш на ролята.

— Каква роля?

— На тексаски рейнджър. Квадратна челюст, стоманен блясък в погледа и всичко останало. — Усмихна се, разкривайки зъби, които приличаха на стари клавиши за пиано. — Но понеже не си в униформа, би било добре да сложиш каубойска шапка. Дали нямаш някоя подръка? Най-добре бяла. И може би някой от онези колани с пистолет, които се слагат на хълбоците и привързват към бедрото?

Той я удостои със стоманения блясък в погледа, на който се бе възхитила преди малко. После каза „Извинете“ и я заобиколи, за да се приближи до Холи.

— Съдия Спенсър, това е много лоша идея. Трябваше да уведомиш сержант Лестър или мен, преди да насрочиш публична проява. — Последните две думи изрече през зъби.

— Аз съм публична личност в политическа надпревара. Както вече съм ти казвала неведнъж, няма да треперя от страх и да се крия.

Говореше с онзи приповдигнат съдийски тон, от който му се приискваше да я разтърси здраво и да ѝ напомни, че само преди дванайсет часа горещите ѝ устни бяха впити страстно в неговите и го целуваха, сякаш идва краят на света.

Но се овладя и каза:

— Няма нужда да се криеш. Но така адски улесняваш всеки откачен маниак да постигне целта си.

Мениджърката на кампанията използва широките си рамене, за да се вмъкне между двамата.

— Не виждам никаква причина за тревога. Навсякъде гъмжи от полицаи.

— А и ще говоря само няколко минути — допълни Холи.

— На него му трябва само няколко секунди — отвърна той. — Както ти най-добре от всички знаеш.

Вече и Нийл се беше присъединил към групичката им. Без да обръща внимание на Крофърд, той се намеси:

— Съдия Спенсър, ситуацията е под пълен контрол. Но колкото по-скоро приключим, толкова по-добре.

Той я подкани с жест да се качи на подиума.

Крофърд с облекчение забеляза, че полицаи са го обградили плътно, извърнали лица към тълпата отпред. Приблужи към един от тях. Пат Конър бе ветеран в службата. Набит, попрехвърлил години, Конър сега бе назначен да охранява съдебната палата. Но поне имаше очи. Крофърд му нареди:

— Ако видиш нещо съмнително, Пат, веднага ми сигнализирай.

— Разбира се. Ти къде ще си?

— Ето там. — Крофърд кимна към периферията на събраните в полукръг журналисти. Но преди да може да се отдръпне встрани, Мерилин Видал го хвана под ръка и го насочи към подиума.

— Ти ще стоиш тук.

Щеше му се да я попита за каква, по дяволите, се мислеше, че да се разпорежда с него. Но си даде сметка за всички вперени погледи, както и за включените микрофони. Освен това, макар да мразеше да е под светлината на прожекторите, се радваше, че така ще бъде близо до Холи, от дясната ѝ страна и леко зад нея. От тази позиция можеше да оглежда публиката.

Вривата наоколо стихна, когато Мерилин Видал пристъпи към микрофона. Тя се представи и благодари на всички, че са се отзовали толкова бързо на поканата.

— Въпреки ужасяващия инцидент, случил се в залата на съдия Холи Спенсър в понеделник следобед, тя пожела да се обърне към вас тази сутрин. Някои, включително и аз, се опитаха да я разубедят в

желанието ѝ да се появи публично толкова скоро, след като бе направен опит за покушение над живота ѝ, ала тя настоя да свикам тази пресконференция. Съдията ще даде изявление, но аз отказвам да ѝ бъдат задавани въпроси. — Вдигна ръце, за да възпре недоволното мърморене. — Ще имате своя шанс в бъдеще. Обещавам. Без повече бавене предавам микрофона на съдия Спенсър.

Холи зае мястото на мениджъра на кампанията си. Тя също започна с благодарности към репортерите за присъствието им.

— Инцидентът в съдебната зала беше наистина ужасяващ. Вярвам, че говоря от името на всички, които бяха тогава в залата, като казвам, че се бояхме за живота си. За съжаление ние, които работим в съда, изгубихме безценен наш колега, заместник-шериф Чет Баркър.

Тя продължи с похвали за загиналия и подчерта, че е пожелтал себе си в изпълнение на служебния си дълг.

— Случилото се после на покрива беше допълнителна трагедия. Но мъжът, който погрешно бе сметнат за стрелеца от съдебната зала, стреля два пъти по униформен служител на закона, при това, след като му е било наредено няколко пъти да остави пистолета си на земята. Има много спекулации за това какво точно се е объркало и кой е виновен. Но искам да заявя официално, че аз дължа живота си на тексаския рейнджър Крофърд Хънт.

Крофърд, смаян от изявлението, я стрелна с очи, без да помръдне изобщо.

— Ако той не беше реагирал бързо и без да мисли за собствената си безопасност, броят на жертвите можеше да е много по-голям. Мнозина други можеше да станат жертва на мъжа, който по-късно бе убит от отряда на специалните сили или на онзи стрелец, който не бе заловен и за съжаление за момента е на свобода. А сега искам публично да изразя благодарността си към рейнджър Крофърд Хънт.

Обърна се и му протегна ръка. Той сведе поглед към нея, после я погледна в очите. Пое ръката ѝ, тръсна я рязко два пъти, после я пусна, като през цялото време запази скованата си стойка, докато светкавиците на фоторепортерите избухваха като фойерверки наоколо.

Холи отново се обърна към микрофоните и заговори за нещо, което опонентът бе намекнал, но Крофърд вече не чуваше думите ѝ. Нямаше друг избор, освен да сдържа гнева си, докато тя приключи. За щастие останалата част от изявлението ѝ беше кратка.

Когато слезе от подиума, чудовището с ужасната коса пристъпи към нея, за да я поздрави за отличното представяне. Нийл, който стоеше пред кръга от полицаи, охраняващи подиума, бе обграден мигновено от репортери. Затрупаха го с въпроси за напредъка на разследването.

Мерилин Видал застана точно пред Крофърд.

— Ти беше фантастичен. Никаква самонадеяност, нито фалшива скромност. Идеално. Хайде да идем да пийнем по едно.

— Опасявам се, че не мога. — Той хвана Холи над лакътя. — Има спешен въпрос, който трябва да обсъдя със съдия Спенсър.

Не даде възможност на никоя от двете да възрази, преди да помъкне Холи към коридора, който водеше от фойето към тоалетните в дъното. Съзнавайки, че ги наблюдават, тя тръгна с него, без да протестира. Държеше се като дете, което е очаквало да бъде отведено встрани за наказание.

Пат Конър ги последва. Когато стигнаха до коридора, Крофърд му нареди:

— Не пускай никого да идва насам.

— Дадено.

Крофърд отново поведе Холи напред, докато не се озоваха в дъното на коридора. Там тя издърпа ръката си от хватката му и се обърна към него.

— Знам какво се каниш да ми кажеш.

Той се наведе и прошепна:

— Какво правиш, *по дяволите*? Това се канех да ти кажа.

— Знам, че си ядосан. Бях наясно, че ще е така.

— Точно затова не си ме предупредила за тази пресконференция. Нито мен, нито пък на Нийл или когото и да било...

— Ако го бях направила, щеше да забраниш.

— Точно така.

Тя си пое дъх, после продължи с малко по-спокоен тон.

— Бях против използването по какъвто и да било начин на инцидента и го бях заявила много ясно на Мерилин. Но репортажите тази сутрин за Родригес ме накараха да променя решението си. Бяха критично настроени към теб.

— Аз съм голямо момче, Холи. Върша си работата. Не ме интересува бръщолевенето на някакъв репортер, който се мъчи да

спечели слава.

— А трябва. Фактът, че си спасил живота ми, беше само бегло споменат. Сърдит си на целия свят, затова може да не те е грижа...

— Не съм сърдит.

— И още как. Твоята смелост заслужава похвала, а не подозрения.

— Благодаря, но можеш да си спестиш хвалбите. Мразя да ме обсипват с внимание. Както и да е... Но да свикаш пресконференция на място, където е почти невъзможно да бъдеш охранявана, е пълна лудост.

— Бях охранявана.

— Само че недостатъчно.

— Е, видя, че нищо не се случи.

— Този път не. Ами следващия?

— Вероятно няма да има следващ.

Той опря длани на кръста.

— Вече си го решила, така ли?

— Ами, не мога да се сетя за никого, който да иска да ме убие. И Мерилин казва, че е много вероятно да е случаен инцидент, който няма връзка с мен.

— О, Мерилин казва, значи. *Мерилин*? Готова си да рискуваш живота си заради приказките ѝ. А тя дали се тревожи за теб или да не загубиш от Сандърс?

— Това е основателна причина. Но дори да не ми предстояха избори, които ще определят професионалното ми бъдеще, не мога да остана скрита завинаги.

— Кой говори завинаги? Само докато го заловим.

— Ами какво ще стане, ако не успеете?

— Ще го хванем.

— Няма гаранция — настоя тя. — Кой тогава ще реши кога е безопасно да продължа с работата си, с кампанията?

— Не мога да ти посоча дата.

— Точно така! Колко дълго да държа живота си на пауза?

— Няма да имаш живот, ако...

— Престани да ме плашиш!

— Крофърд! — извика някой в този момент.

Двамата с Холи отскочиха един от друг и се извърнаха към фойето в другия край на коридора. Видяха Нийл Лестър, който с важна походка минаваше край Пат Конър. С Нийл вървеше мъж с европейски на вид костюм и тревожно намръщено лице.

Холи зададено възкликна:

— Денис?

Пъргав и дългокрак, той изпревари Нийл, за да стигне до нея и да я вземе в прегръдките си. Докато я притискаше към себе си, заговори в ухото ѝ:

— Господи, направо полудях от тревога по теб.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Половин час по-късно, когато Крофърд влезе в отдел „Убийства и тежки престъпления“, Нийл седеше на бюрото си и говореше по мобилния си телефон. Нъджънт потракваше на една клавиатура, но поспря за миг, колкото да посочи на Крофърд един празен стол.

Той се тръшна в него, кръстоса нозе и се загледа през прозореца, докато чакаше Нийл да приключи. Когато затвори телефона, той му каза:

— Жена ми.

Крофърд кимна в знак, че приема обяснението, но си помисли: „Горката жена“. И нямаше как да не се зачуди дали Нийл някога е правил любов с нея на светнати лампи.

— Къде беше?

— Изпратих Хари и Сесънс да си вървят. Онези полицайки, на които си наредил да охраняват съдия Спенсър сега...

— Проверени са. Знаем, че стрелецът не е бил жена.

— Добре. После се обадох на Джорджия. Не ми остана време досега. — Крофърд впери поглед в Нийл и добави: — Сутринта беше напрегната.

— Тя видяла ли те е по телевизията?

— Не. Грейс е проявила съобразителност да я изгони от стаята, докато са давали пресконференцията. И слава богу.

— Защо си против детето да те види? Ти си прославен героичен каубой.

— Не съм го искал.

— Не си ли? Така храбро си хукнал след лошия, че спечели похвали и от съдия Спенсър.

— Нещо тормози ли те, Нийл? Ако е така, нека да го обсъдим.

Детективът издържа на предизвикателния поглед на Крофърд, после отвори папката върху бюрото си.

— Пълното име на бившия годеник е Денис Уайт.

— Никога не са били официално сгодени.

Нийл сепнато го погледна, сетне отново се вторачи в досието, следвайки с химикалката си изредените там факти.

— Има магистърска степен от университета в Минесота. Бил президент на студентския съюз. Отговаря за рекламата на международната фармацевтична компания, на която е регионален директор продажби.

— Преуспял човек.

— Изкарва шестцифрена сума годишно, без да броим бонусите.

— Значи може да си купи чорапи.

Нийл вдигна глава.

— Какво?

— Не носеше чорапи.

— Не съм забелязал.

Крофърд само сви рамене.

— Както и да е, той е извън подозрение — отсече Нийл.

— Вече си го решил, така ли?

— Ами, имах достатъчно време да го разпитам, докато бродехме из цялата сграда, търсейки двама ви със съдия Спенсър. Вашите частни разговори в усамотени местенца явно се превръщат в нещо обичайно.

— Време е да решиш най-сетне — подсмихна се Крофърд.

— За кое? — недоразбра Нийл.

— Ами какво се опитвам да направя. Да й вляза под полата или да я убия.

Нийл захвърли химикалката си.

— Бил Мур ти е казал.

— Това е нелепа клевета.

— Така ли?

— Мислиш, че съм наел Родригес да убие съдията, а после съм го подредил така, че да бъде убит?

— Не съм го казал.

— До това се свежда всичко.

— Ако ти беше на този стол, нямаше ли да имаш известни подозрения? От всички имена в съдебните дела и досиета, тук и в Далас — а детективите и на двете места ги прегледаха старателно втори път, познай кое изпъква като най-засегнато от съдебните

разпореждания? Точно така. Крофърд Хънт. А и единствено ти твърдиш, че ухото на стрелеца е било пробито.

— Не беше.

— Все едно. Дори и съдия Спенсър не си спомня да си изритал стрелеца. Така че, въз основа на показания, дадени единствено от теб, съм затънал в огромна каша.

— Господи, Нийл, съжалявам, че съм ти объркал подредената служба. Сигурен съм, че и съдия Спенсър също съжалява. Все пак само животът ѝ е заложен на карта. Именно затова ѝ четях конско, задето е свикала онази пресконференция. Тя ми отвърщаше със същото. Точно затова ни завари да разговаряме в онова усамотено място.

Нийл не каза нищо, само продължи да се мръщи, докато се поклащаше напред-назад на стола си и докосваше с език разцепената си и подпухнала долна устна.

Крофърд беше готов да го остави на мира за малко. Неохотно попита:

— Нещо друго за Денис Уайт?

— Твърди, че раздялата им е била приятелска. По време на стрелбата е водел делова среща. Присъствали са трийсет човека. Коего бих нарекъл солидно алиби. Макар вече да не са двойка, той я цени високо. Доколкото му е известно, тя няма никакви врагове.

Отново се загледа в бележките си и продължи:

— За него е непонятно защо някой би искал да я нарани. Призлявало му само като си помисли каква травма е преживяла. Опитвал се да разчисти графика си, за да може да дойде и да види с очите си, че тя е добре.

— Отнело му е три дни да си разчисти графика? Не ми звучи като да му е призлявало от тревога.

— Той е зает човек.

„Ужасен приятел“, помисли си Крофърд. Дори за бивш.

— А Грег Сандърс? — попита той.

— Извън подозрение.

— Просто така?

— Не. Накарах двама различни детективи да го разпитат.

— И той какво е казал?

— Според моите хора бил отзивчив, разбирал защо може да е попаднал под подозрение. Както и да е... След като напуснал съдебната палата малко преди два часа, което според него самата съдия Спенсър може да потвърди, той отишъл на късен обяд с жена си в „Голдън корал“. Персоналът в ресторанта, както и госпожа Сандърс го потвърждават.

Нийл изрецитира всичко това леко иронично.

— Не мисля, че той е бил стрелецът, Нийл — каза Крофърд. — Само че той и Холи Спенсър са съперници в тежка надпревара. Сандърс е адвокат по криминални дела. Всекидневно си общува с престъпници.

— Накарал съм хората си да го проучат. Трябва да ти кажа обаче, че не ми изглежда в неговия стил.

И Крофърд беше съгласен с това. Както беше споменала Холи, за него бе типично самоизтъкването. Крофърд мрачно разсъждаваше над фактите, когато вниманието му бе привлечено към вратата, където се появи някакъв мъж, придружен от униформен полицаи.

Цивилният беше около петдесетгодишен, макар късо подстриганата му, като на войник, коса да бе почти бяла. Дълбоки бръчки, получени от присвиване на очите, белееха върху иначе руменото му, обветрено лице. Който и да беше той, явно прекарваше доста време на открито. Беше с голф тениска и спортно сако, обут с панталони в защитен цвят.

Непознатият благодари на придружаващия го полицаи, после тръгна към тях, като всяка негова крачка изразяваше самоувереност.

— Кой е този? — тихо попита Крофърд.

Нийл извърна глава и забелязвайки мъжа, така скочи на крака, че прекатури стола си. Мъжът спря пред бюрото на Нийл.

— Сержант Лестър?

— Да, сър.

— Чък Отърмън.

Двамата се здрависаха над бюрото на Нийл, после той представи Нъджънт и накрая Крофърд. Ръкостискането на Отърмън му напомни неприятно за това на тъста му. Не толкова любезен жест, колкото борба за надмощие.

Нийл нареди на Нъджънт да донесе стол за човека, но Крофърд стана.

— Може да използва този.

Отърмън му благодари, заобиколи бюрото и седна.

Крофърд се отдръпна леко встрани и се подпря на едно бюро наблизко, откъдето можеше да наблюдава новодошлия, без да е прекалено очевидно. Явно Отърмън се познаваше с Нийл, който беше скочил от изненада, щом го видя.

Сега детективът се засмя нервно.

— Обикновено не приемаме такива изтъкнати личности в този отдел, господин Отърмън.

— Аз не бих нарекъл себе си важна личност.

Нийл припряно обясни на Крофърд:

— Господин Отърмън е началник на обекта на газодобивната компания. — После отново се обърна към мъжа: — Присъствах на един обяд, на който изнасяхте реч. Бяхте много убедителен за това как природният газ е решението на енергийната ни криза. Докоснахте умовете на много хора в онзи ден.

Отърмън беше извадил монета от петдесет цента от джоба на панталона си и я търкаляше ловко напред-назад върху опакото на дланта си, докато слушаше излиянията на Нийл. После само каза:

— Все още има някои твърдоглави природозащитници, които са критични към моята компания. А и към цялата индустрия.

— Прогресът обикновено се посреща с известна съпротива.

Крофърд започваше да разбира защо Нийл в типичния си стил се подмазваше на Чък Отърмън.

Находището на шистов газ „Лърнър Шейл“ се простираше на стотици квадратни мили в Югоизточен Тексас и съседна Луизиана. Окръг Прентис се намираще точно по средата. През изминалите няколко години газодобивни компании бяха платили солидни суми за земя под наем и права за добиване на газ, а в много случаи спекулативните сделки се бяха превърнали в мръсни пари.

Мнозина местни жители бяха изразили тревогата си от фракинга — метода за извличане на газта. Безпокояха ги и непоправимите щети, които добивът можеше да нанесе на природата. Ала протестиращите бяха малцинство пред онези, които се облагодетелстваха от растящите приходи в местната икономика.

С това обаче нарастваха и престъпленията. Общите работници отиваха там, където имаше работа. Много от тях се възползваха, че са

далеч от дома, от съпругите си или от приятелките, освободени от всякакви ограничения на семейния живот. Те се напиваха, залагаха, биеха се и ходеха по леки жени до забрава. В почивните си дни приличаха на някогашните каубои, които са идвали в града да профукат заплатата си, отдавайки се на безпаметни запои.

Полицайте често бяха викани в лагера за временно настаняване, наподобяващ малко село с общежития за работниците, за да решават спорове, да разтърват скандалджии или да предотвратят кръвопролитие.

Крофърд си помисли, че някой от работниците на Отърмън има проблем с властите.

Нийл изправи падналия зад бюрото си стол и седна.

— На какво дължим честта, господин Отърмън?

— На сутрешните новини. — Мъжът погледна многозначително Крофърд, подхвърли монетата и я улови в дланта си. — Шокиращ обрат в събитията. Направо ме смая, ако трябва да съм честен.

— Има ли конкретна причина за това? — внимателно подпита Нийл.

— Бях в съдебната палата по време на стрелбата.

Изявлението му слича дори Крофърд. За момент никой не проговори. Нийл заекна:

— Аз... Аз не забелязах името ви в списъка с евакуираните.

— Името ми не беше там.

— Това обяснява всичко — възкликна Нъджънт, сякаш беше открил гравитацията. Той се ухили широко на Крофърд, който мигновено привлече вниманието и на другите двама. Задържа погледа на Отърмън за момент, после се обърна към Нийл:

— С Нъджънт забелязахме несъответствие в броя на евакуираните и този на хората, разпитани, преди да бъдат освободени.

— И си запазил тази информация за себе си?

— Бях зает — сопна се той, раздразнен от началническия тон на Нийл. „Няма да се защитавам от нелепите ти обвинения и намеци.“

Нийл вероятно щеше да смърти Нъджънт, задето не му е споделил информацията, но Отърмън се намеси.

— Съжалявам за създаденото объркване. — Отново си играеше с онази монета. — Мислех, както и всички останали, че мъжът, убит на покрива, е бил виновникът. И така е сложен край на цялата история...

Тази сутрин обаче, когато разбрах, че не е така и осъзнах, че онзи луд още е на свобода, реших да изпълня гражданския си дълг. И да си призная, че съм си тръгнал, преди да ме запишат в списъка.

Нийл поклати объркано глава.

— Цялата съдебна палата бе обградена за минути. Как сте успели да се измъкнете незабелязано?

— Преди да отговорите на този въпрос — намеси се Крофърд — е добре да ни обясните защо изобщо сте били там.

Отърмън леко се извърна на стола си, за да погледне Крофърд право в очите.

— Имах среща с асистент — прокурора.

— Защо?

— Надявах се да свалят обвиненията от един от работниците ми или поне да ги намалят.

— Какво е направил?

— Обвинен е в нападение над друг човек с желязна щанга за гуми.

— Но е невинен.

Ироничният коментар на Крофърд накара мъжа да се усмихне, но изражението му далеч не бе приятно.

— Не. Пребил е зверски другия. Но онзи си го е изпросил.

— Как точно?

— Заварил жена си в леглото с моя работник. Но вместо да се нахвърли върху него, мъжът започнал да бие жена си.

— И вашият работник я защитил с щангата — услужливо допълни Нийл.

— Точно така.

— Супер! — възкликна Нъджънт, който поглъщаше жадно всяка дума.

Крофърд не беше толкова впечатлен от историята, колкото от спокойния начин, по който Отърмън я разказваше. Не можеше да определи точно какво го притеснява, но нещо не беше наред, вероятно надменното поведение на мъжа. Повечето хора, когато влизаха в полицейско управление, изпитваха някакъв респект. Но не и господин Отърмън, той беше невероятно самоуверен.

Забеляза Крофърд да следи жонглирането му с монетата и се засмя.

— Преди пушех по четири кутии на ден. Това ги замества. Няма никотин, но пък ръцете ми са заети с нещо.

Вероятно си мислеше, че така ще отвлече вниманието на Крофърд от темата, но беше сбъркал. Той го попита:

— С кой асистент — прокурор имахте среща?

— Аз поемам нататък — намеси се Нийл и прониза Крофърд с поглед. — Оценяваме факта, че сте дошли при нас, господин Отърмън. При все това управлението ни се гордее с бързата си реакция на инцидента, при която приведохме в действие плана за евакуация, който сме репетирали многократно. Би било полезно да знаем как сте успели да пробиеете нашата блокада.

— Не съм се измъквал. Бях изведен навън, както всички останали.

— Под полицейски ескорт ли?

— Точно така. Извеждаха всички навън. Хората бяха притеснени, нервни. Полицаяте се стараеха да не всяват паника. Казаха ни, че ще бъдем отведени в безопасна зона, където ще бъдем защитени, докато стрелецът бъде заловен. — Той сви рамене. — Само че аз нямах време да бъда защитаван. След като излязохме от съдебната палата, си тръгнах.

— Просто си тръгнахте? — попита Нъджънт.

— Не. Един полицай ме спря. Нареди ми да остана с групата. Но когато му казах кой съм, ме пусна да си вървя.

— Как се казва той? — заинтересува се Крофърд.

— Нямам представа. Не ми каза, а и аз не попитах.

— Защото адски много сте бързали да си тръгнете само минути след фаталната стрелба.

Отърмън стисна здраво монетата в дланта си и лявото му око се присви малко повече от дясното.

— Не ми допада обвинителният ви тон.

— Както и на мен обади се Нийл.

Крофърд се насили да се усмихне.

— Никой не ви обвинява, господин Отърмън. Просто полицаите имат табелки с имената си.

— Не съм забелязал името му.

— Можете ли да го опишете? Цвят на кожата? Висок, нисък?

— Беше млад, среден на ръст... Бял. С униформа.

— Полицай или заместник-шериф?

— Полицаите ли са със сини униформи?

Крофърд кимна.

— Значи е бил полицай, но не мога да бъда по-точен от това. Съжалявам.

— На кой етаж бяхте, когато прозвучаха изстрелите?

— Крофърд! — намеси се Нийл.

Отърмън помирително вдигна ръка.

— Всичко е наред, сержант Лестър. — Обърна се към Крофърд и продължи: — Бях на третия етаж, където са офисите на окръжната прокурорска служба. Между другото асистент — прокурорът, с когото имах среща, се казва Алиша Оуънс.

Прибра монетата в джоба си и се изправи.

— Мисля, че това е всичко. — Усмихна се на Нъджънт.

— Радвам се, че успяхме да изясним онова несъответствие в бройката. — После каза на Нийл: — Надявам се скоро да заловите заподозрения.

Нийл скочи на крака. Нъджънт последва примера му. Крофърд остана подпрян на ъгъла на съседното бюро.

— Благодарим ви, че дойдохте днес, господин Отърмън — каза Нийл и протегна ръка над бюрото.

Отърмън само кимна и пое към вратата, но Крофърд се обади:

— Искате ли да погледнете Родригес.

— Защо? — попитаха Отърмън и Нийл едновременно.

Крофърд пренебрегна детектива и се обърна към Отърмън.

— Не сме потвърдили категорично самоличността му. А и не знаем какво е правил в съда в понеделник.

— Едва ли ще разберете.

Забележката беше хаплива и макар Крофърд да знаеше, че е насочена към него, я остави без коментар.

— Ако го погледнете, може би ще си спомните дали сте го видели в съда. Това може да е уликата, която да ни помогне да свържем всички нишки. — След като Отърмън не отговори веднага, той добави: — Просто така ми хрумна, понеже толкова съвестно изпълнявате гражданския си дълг...

Съзнателно бе изправил мъжа пред тежък избор. Ако Отърмън се съгласеше, това щеше да е признание за властта им, а Крофърд

усещаше, че той не беше склонен да отстъпва силата на никого. Ако откажеше, въпреки подмазването на Нийл, можеше да има доста сериозни последствия, че се е измъкнал от мястото на тежко престъпление.

— Разбира се, ще погледна — благосклонно се съгласи той. — За съжаление ще трябва да почака до утре. Имам среща в три следобед днес. Хората пристигат със самолет от Одеса.

Нийл побърза да се съгласи.

— Утре е добре, господин Отърмън. По кое време ви е удобно?

— Девет часа.

— Обещавам да не ви задържаме повече, отколкото е абсолютно необходимо. Благодаря, че дойдохте. Нъджънт ще ви изпрати.

Нъджънт бе по-изнервен от обичайното, когато придружи мъжа към вратата. Веднага щом излязоха, Нийл се нахвърли върху Крофърд.

— Какво ти става? Явно твърдо си решен да се самоунищожиш, но искаш да повлечеш и мен. Току-що обиди човека, който е допринесъл за най-големия икономически бум в областта от поколения наред.

— А какво ти става на *теб*? — върна му го Крофърд. — Ти си ченге. Или поне така се предполага. Не може да отстъпваш пред някого само защото се опасяваш, че може да го ядосаш. Ако беше някой друг, сигурно щеше да го арестуваш за възпрепятстване на правосъдието.

— Но той не е *някой друг*. Наистина ли мислиш, че е заподозрян? Да забравим за момент, че косата му не е същата, нито телосложението. Прилича ли ти на човек, който ще се маскира като за Хелюин? *Сериозно*? — Докато стигне до последната дума, гласът му беше станал писклив. — Да го караш да погледне Родригес? Какво е това, освен излишно губене на време за всички?

— Не знаем дали с така.

— Ако го погледне и каже: „Никога не съм го виждал“, какво ще спечелиш?

— Нищо. Но и нищо няма да загубим.

— Само дето ще сме ядосали един много влиятелен човек.

Крофърд сложи длани върху бюрото на Нийл и се наведе над него.

— Той влезе тук като някаква кралска особа и си призна, че е напуснал местопрестъплението, сякаш това е незначителна работа. Чет

е мъртъв, а този задник си е тръгнал по пътя, защото нямал време да се мотае и да отговори на няколко въпроса. Мътните да ме вземат, ако ме е грижа дали съм засегнал чувствата му.

Изправи се и прокара пръсти в косата си.

— Освен това пропускаш основното, поради което исках той да дойде в моргата. Естествено, че не очаквам да познае Родригес.

— Тогава защо го притесняваш?

— Искам да го видя как *отрича*, че познава Родригес. Ако лъже, ще разбере. Не мисля, че той е бил стрелецът, но... По дяволите, не знам — раздражено продължи той, потривайки ядно врата си. — Но тук има нещо.

— Какво?

— Не знам. Но накарай да разберат кой е бил полицаят, който е пуснал Отърмън да си тръгне. После го отстрани от служба за дълго време. Дай му няколко седмици да премисли решението си. И нека някой да започне да рови в последните няколко години от живота на господин Чък Отърмън. Да го проучи добре. Къде е работил. Семейна история. Разводи. Дела за попечителство...

— Защо аз? Нали ти си специалистът по тези неща?!

Крофърд пренебрегна уловката и продължи:

— Добра отправна точка би била онази кантора, която Холи е напуснала, за да дойде да работи тук.

— Това вече го направихме.

— Проверете отново, но този път търсете името на Отърмън. — Обърна се и решително пое към вратата.

— Къде отиваш?

Той само подхвърли през рамо:

— На обяд.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мерилин пиеше трета чаша „Блъди Мери“. Денис отпиваше от студения си чай. Предястията им още не бяха пристигнали. Холи нямаше търпение този обяд да приключи. Бяха настанени на маса до прозореца в ресторанта на кънтри клуба, определен от Денис като единственото прилично място за хапване в Прентис, освен ако не си на високо въглехидратна диета. Салонът беше приятен, с изглед към голф игрището и езерото, докато в далечината зеленееше гъста борова гора.

Но Холи бе твърде напрегната, за да се наслади на ресторанта, на гледката или на компанията. Мерилин, която бе настояла да ги почерпи с един обяд, бе дошла със собствения си автомобил от съда, за да може да пуши. Така Холи остана да пътува с Денис. Двамата имаха малко време за разговор.

Отначало говореха за стрелбата, но след като той се увери, че тя не е била ранена, ако не се броят няколко синини и натъртвания, и че се справя, доколкото е възможно с последиците от преживяното в залата, преминаха на по-лични теми.

Холи го попита дали се среща с някого, а той смутено призна, че има нова приятелка, което не я изненада особено. Денис бе красив, успял, чаровен и интелигентен. И все пак тя се чудеше какво изобщо я беше привлякло в него. Сега ѝ се струваше толкова... излъскан.

Той рядко се ядосваше. Никога не повишаваше глас. Най-разгорещеният спор, който изобщо си спомняше да са имали, беше провокиран от решението ѝ да се премести в Прентис. А и то бе по-скоро обсъждане на предимствата и недостатъците, отколкото кавга.

Срещата им сега бе също толкова цивилизована и лишена от страст, колкото и връзката им. И раздялата. Никаква драма, никакви фойерверки. Когато днес го видя, сърцето ѝ трепна, но това беше от тревога какво ще каже Крофърд, какво ще направи и как ще се почувства от неочакваното появяване на Денис. Макар че вече нито мнението му, нито реакцията му би трябвало да са от значение. Но бяха.

Тя не желаше злото на Денис, а беше ясно, че и той изпитва същото към нея. Но след като вече го бяха установили, нямаха за какво да си говорят. Холи изгаряше от нетърпение той да си тръгне, да се прибере у дома и да остане твърдо в миналото ѝ, за да може тя да продължи с настоящето.

Сега, когато мобилният ѝ телефон звънна в джоба на чантата, тя се зарадва, че наруши неловкото мълчание. Погледна дисплея и видя, че е секретарката ѝ.

— Госпожа Бригс не би прекъснала обяда ни, ако не беше нещо важно.

Извини се на Денис и на Мерилин и побърза да се отдалечи от масата, за да отговори на обаждането, преди да се включи гласовата ѝ поща.

— Слушам — каза тя, докато минаваше покрай рецепцията във фойето.

— Извинявам се, че се обаждам по време на обяд.

— Няма проблем. Какво става?

— Господин Джо Гилрой е тук. Няма уговорена среща, но казва, че е важно да говори с вас, колкото е възможно по-скоро. А не иска да го прави по телефона. Какво да му предам?

Тя погледна към ресторанта, където Мерилин говореше оживено, а Денис се смееше.

— Кажи му да почака — рече Холи. — Идвам веднага.

Двете полицайки, които бяха поели охраната ѝ от тексаските рейнджъри, седяха на една маса близо до тяхната. Едната я бе последвала във фойето. Холи я попита дали не може да се върне до съда в полицейската кола.

— Разбира се, съдия Спенсър. След обяда ли?

— Не, веднага. Нека само да се обадя на приятелите си.

Холи отново влезе в салона за хранене. Когато се приближи към масата, Денис стана и издърпа стола ѝ.

— Съжалявам — каза тя — но не мога да остана.

— Защо? — В тона на Мерилин прозвуча остра нотка.

Денис се намеси:

— Даже не си хапнала още.

— Един човек ме чака в кабинета ми. Трябва да се върна веднага.

— Ще те закарам — с готовност обяви Денис.

Тя сложи ръка върху рамото му.

— Полицаите ще ме закарат. Остани и се наслади на обяда.

— Ще те видя ли по-късно?

Едва се сдържа да не го попита какъв би бил смисълът. Вместо това му се усмихна.

— Оценявам жеста ти да дойдеш чак тук, за да разбереш как съм. Наистина много мило от твоя страна. Но както се увери, добре съм. Сега ти си имаш своите задължения, аз — моите.

Той долови скрития ѝ намек и също се усмихна, като дори изглеждаше леко облекчен.

Тя го целуна по бузата, после каза на Мерилин:

— Ще се видим по-късно у дома.

— Не много късно. Имаме да правим още много планове.

Холи метна чантата си през рамо, отново се усмихна на Денис, вероятно за последен път, и отиде при полицайките, които я чакаха до рецепцията. Настани се на задната седалка на служебната кола. Двете я откараха до съдебната палата и я придружиха чак до вратата на кабинета ѝ.

В предната стая госпожа Бригс седеше зад бюрото си. Джо Гилрой се беше настанил на един фотьойл, стиснал куфарче в скута си. Изправи се, когато тя влезе. Здрависаха се и той ѝ благодари, че го приема без предварителна уговорка. Тя го покани да я последва в личния ѝ кабинет и затвори вратата.

След като и двамата седнаха и Холи го погледна над бюрото си, той отвори куфарчето си. Извади оттам няколко листа, хванати с кламер. Плъзна ги по бюрото към нея.

— Подал съм всички необходими документи в деловодството. Там ми казаха, че ми е нужен вашият подпис. Затова поисках да се видим възможно най-скоро. Това трябва да бъде изпълнено незабавно.

Холи моментално бе разпознала формулярите. За съжаление при семейни спорове те често бяха необходими, за да защитят една от страните от другата. И точно затова изглежда невярващо Джо Гилрой.

Той беше подал молба за временна ограничителна заповед срещу Крофърд Хънт.

Крофърд тръгна да търси Смити и го намери във втория стриптийзбар, който провери. Този беше малко по-висока класа от останалите. Между единайсет и три часа следобед през делничните дни тук сервираха безплатен обяд на всеки, поръчал минимум две питиета.

Когато Крофърд попита охраната на входа дали шефът е тук, мъжът се интересува каква работа има с него. Но подканен от значката и немигация му поглед, тутакси го уведоми, че ще намери Смити в офиса му в дъното на сградата.

Крофърд влезе в клуба, отмятайки тъмночервена кадифена завеса, и мина край бюфета, отбелязвайки, че пилешките крилца изглеждат доста изсъхнали, а парчетата пица са започнали да се навиват по краищата. Но пък постоянните посетители, които седяха край сцената, съвсем не бяха дошли тук заради храната, а да зяпат двете танцьорки, които се кълчеха пред тях безлично и вяло. Едната даже се прозяваше, докато се поклащаше.

Крофърд zakрачи по слабо осветен коридор в далечния край на клуба, подмина тоалетните и влезе през една врата, на която пишеше, че е само за служители. Мина край два склада, където каси с алкохол бяха струпани една върху друга на нивото на гърдите му. Вратата на една съблекалня беше отворена и вътре се виждаше някаква жена по халат, която седеше пред осветено огледало, наслаждаваше се на отражението си и говореше по телефона. Най-накрая Крофърд стигна до една затворена врата, на която бе изписано „Управител“.

От другата страна се чуваха виковете на Смити:

— Погледни се, по дяволите! Кой ще иска да плати да гледа насинено око?

После долетя женски глас:

— Да не мислиш, че когато съм на сцената, гледат *очите* ми?

— Кой ти го направи? Клиент или гадже?

— Теб какво те интересува? Не съм ти собственост.

Крофърд почука веднъж, после бутна и отвори вратата.

Смити стоеше зад бюрото си с ръце на кръста. Млада жена се бе отпуснала в стола срещу бюрото, което бе покрито с хартийки.

Смити изпъшка, когато видя Крофърд.

— О, супер. Направо върхът. Точно това ми липсваше днес. — Погледна яростно момичето и ѝ махна с ръка да се омиа. — Върви.

Иди си купи някакъв грим, с който да скриеш това. Ако не можеш да контролираш мъжете и желанията им, нямаш място в този бизнес. Повтори ли се, изхвърчаш оттук.

— О, как пък не — провлече тя. — Тълпата обожава дупето ми.

Тя тръгна към вратата, като спря за малко до Крофърд. Нахално му намигна с насиненото си око.

— Кой си ти, сладур?

— Контрабандист.

— Сериозно?

— Махай се! — викна Смити.

Тя тръшна вратата подире си. Смити се плъосна на стола и приглади мазния си перчем.

— Кучката знае, че няма да я уволня. Тъпаците наистина се прехласват по задника ѝ.

Крофърд се настани на стола, освободен от жената.

— От онова, което видях в джинсите, определено си го биваше.

— Танцът ѝ започва в десет вечерта. Тогава можеш да го видиш целия. Искаш ли питие?

— Не, благодаря.

Смити се пресегна към бутилка с джин на бюрото си и си сипа в някаква мътна чаша. Изгълта го, после изръмжа:

— Та какво те води насам? Не ти препоръчвам крилцата.

— Вече ги видях.

— Е?

— Чък Отърмън.

Смити замръзна, докато си наливаше второто питие. После внимателно остави бутилката на бюрото си.

— Виждам, че го познаваш — усмихна се Крофърд.

— Не съм казал такова нещо.

— Няма нужда.

След като беше излязъл от съда, Крофърд се свърза със Службата за обществена сигурност и поиска от тях да му дадат основни сведения за Чък Отърмън. Служител от отдела му се обади само след пет минути с подробностите — дата на раждане, номер на социална осигуровка и шофьорска книжка... Отърмън имаше и разрешително да носи оръжие. Постоянният му адрес беше в Хюстън, а временният — пощенска кутия в Прентис.

— Прати ми всичко на имейл — каза му Крофърд.

— Вече е пратено.

— Какво е правил през последните трийсетина години?

— Бил е две години в колеж, но така и не си взел дипломата.

Изглежда, през целия си съзнателен живот е работил за петролната и нефтена индустрия — докладва му служителят. — Вероятно няма кабинет с мокет, защото обича работата на терен. Мести се често, не се задържа в една компания повече от няколко години.

— Някаква конкретна причина?

— Нищо очевидно.

Това бе нещо любопитно, което Крофърд смяташе да провери.

И все пак Отърмън изглеждаше примерен гражданин. Бил женен някога, на двацет и няколко, развел се само две години след това, без никакви драми и усложнения, без деца. Плащаше си издръжката навреме, нямаше задължения към данъчните. Никакви големи заеми или никакви жалби от него. Никакви арести.

Крофърд бе задал на служителя от агенцията още няколко въпроса. Макар отговорите да не повдигаха съмнения, той продължаваше да има усещането за нещо гнило. Затова реши да издири Смити, който бе източник на информация, каквато не можеше да се намери в компютри и интернет портали.

Сега се взираше в Смити изпитателно. Повтори въпроса си:

— Чък Отърмън. Какво знаеш за него?

— Знам, че трябва да си направиш услуга. Поне веднъж. Гледах новините. Вчера беше герой. Но днес? — Направи физиономия и размърда пръсти. — Не чак толкова. Освен за съдията. Виж, тя...

— Отърмън.

— Крофърд, от колко време сме приятели?

— Никога не сме били. Понякога ти плащам за информация.

Винаги след това си взимам дълъг горещ душ.

Собственикът на клуба се потупа по гърдите в областта на сърцето.

— Това боли, наистина боли.

Крофърд кръстоса крака и склучи пръсти върху корема си, настанявайки се удобно.

— Онази млада дама с хубавия задник никак не се изненада, че посред бял ден те посещава някакъв контрабандист. Само пет минути

ми трябва да те затворя, докато заедно с още няколко момчета със значки проучим подробно точно колко са доходите ти от алкохол. И никоя мацка няма да излезе на сцената в десет вечерта.

Това си беше реална заплаха. Бизнесът на Дел Рей Смит не беше напълно законен, нито дори в рамките на закона. Крофърд вярваше, че той води поне двойно счетоводство и има топли отношения с контрабандисти, букмейкъри и сводници.

Беше започнал още в тийнейджърските си години като дребен мошеник и бе минал към големите кражби, преди да бъде изключен от училище в единайсети клас. След като беше излязъл за втори път от затвора в Хънтсвил, реши, че е време да се стегне.

Изнамери достатъчно пари, за да плати първата вноска за долнопробна крайпътна кръчма близо до Прентис. Оттам бизнесът му се бе развил и сега включваше пет нощни клуба с танцърки, които той рекламираше като „напълно голи“. Явно тавтологията му убягваше.

Заплахата на Крофърд накара Смити отново да приглади мазния си перчем.

— Нямам какво да крия.

— Вярно е. Твоите престъпления са очевидни.

Изражението му придоби невинността на ангел.

— Престъпления ли? — възкликна той.

— Укриваш данъци, лъжеш и мамиш, разпространяваш морална поквара. И двамата знаем, че накрая ще си изпееш всичко. Затова по-добре да не губим време. Кажи ми какво знаеш за Отърмън.

— Имам по-добра идея. Защо да не те почерпя един стриптийз само за теб, после се прибиращ, отиваш за риба, на кино или да видиш детето си. Правиш каквото си искаш. Все едно. И не се забъркваш с Отърмън.

— И защо не?

— Може даже стриптийзът да завърши с щастлив край. Това момиче...

— Губя търпение. Какво знаеш за Отърмън?

Смити вдигна ръце с дланите навън.

— Ами нищо.

— Смити!

— Кълна се в Господ. Неговите работници са добри мои клиенти. Много добри. Не искам ти и приятелчетата ти да душите

наоколо и да ги прогоните.

— Отърмън клиент ли ти е?

— Не.

Крофърд го изглежда свирепо.

— Добре де, само понякога...

Крофърд не мигна.

— Господи — измърмори Смити. — *Много добър* клиент е.

— Има ли предпочитания към определен клуб?

— „Гъделичкащо розово“.

— Колко често ходи там?

— Три-четири пъти в седмицата.

— Конкретно момиче ли търси?

— Не. Кълна се — добави той, когато Крофърд изрази съмнение.

— Той рядко гледа шоуто. Седи в едно от големите сепарета и се среща с хора.

— Какви хора?

— Не знам. Всякакви. — Изглежда ядосано Крофърд и в крайна сметка реши да си сипе второ питие от бутилката с джин.

— Какви хора? Стари, млади, мъже, жени? Изпаднали типове? Богаташи?

Смити изгълта наведнъж джина и се оригна шумно.

— Мъже. Най-различни.

— И за какво си говорят с Отърмън всички тези различни мъже?

— Откъде да знам, по дяволите? За времето. — Под гневния поглед на Крофърд той се размърда на скърцащия стол. — Виж какво, аз не се меся... Нито подслушвам. Отърмън купува скъп марков алкохол, и то в големи количества. Моят интерес към него стига дотам.

— Много ли пие?

— Не. Черпи гостите си. Никога не съм го виждал другояче, освен ужасно трезвен.

— Участва ли в сбивания?

Смити се поколеба, после отрече.

— Попитах, сбивал ли се е?

Собственикът на клуба вдигна очи към тавана, после, след нов намръщен поглед от Крофърд, се предаде.

— Никога не съм го виждал да се бие с някого, но той е... Да речем, уважаван човек.

— Всява страх.

— Не съм го казал. Не можеш да ме цитираш, че съм го казал.

— Но никой не смее да му се опълчи.

— Не повече от веднъж. Сам си прави изводите.

Явно Отърмън не би се поколебал да посмачка нечия физиономия или да накара хората си да го свършат вместо него.

— Носи ли оръжие?

— Няма как да знам. Не съм го питал.

Смити вероятно лъжеше, но Крофърд реши да не спори. Щом Отърмън имаше разрешително, можеше да се предположи, че ходи въоръжен.

— И какво друго?

— Това е. Дава бакшиш от двацет процента, не ми носи неприятности и аз не го притеснявам. И така искам да си остане. Тъй че ако това е всичко... — Той погледна с надежда Крофърд.

— Познаваш ли мъж на име Хорхе Родригес?

Той поклати глава.

— В моите клубове не идват много мексиканци.

— И защо?

Смити вдигна рамене.

— Може да е заради Светата Дева.

— Светата Дева ли?

— Нали ги знаеш, много си падат по нея.

Крофърд реши да не рови повече в тази изкривена логика.

— Искам да знам кои са тези мъже, с които се среща Отърмън.

Смити се задави от възмущение.

— Искаш да шпионирам един от най-добрите си клиенти?

Престореният му изблик не впечатли Крофърд, нито го разколеба. Беше го виждал и преди в подобна ситуация и знаеше, че е само за показ. Стана и тръгна към вратата.

— Както винаги, сведенията ми трябва за вчера и ще ти платя според това колко са ценни.

— Не съм доносник.

— Смити, ако цената е добра, ти би продал и майка си за сексробиня на банда разбойници.

— Вече опитях — викна той след излизания Крофърд. — Върнаха проклетата кучка обратно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше късен следобед, когато Крофърд отново влезе в полицейското управление. Завари Нийл зад бюрото му.

— Дълъг обяд — отбеляза той.

— Ям бавно. Научи ли нещо за Отърмън?

Нийл сподели общата информация, която Крофърд вече знаеше. Той седна зад свободното бюро на Нъджънт и поклати стола си.

— Не ти ли се струва странно, че не се задържа дълго в една компания?

— Не особено.

— Хм... Провери ли записите от охранителната камера на входа?

— Влязъл е в съда през главния вход малко преди два без двайсет. Асистент — прокурор Алиша Оуънс потвърди, че са имали среща в два без петнайсет. Тя закъсняла с двайсет минути. По време на срещата им били уведомени за ситуацията на четвъртия етаж и били евакуирани с всички останали. Видяхме как го извеждат през западния изход на първия етаж.

— Кой полицаи го е пуснал да си ходи?

Нийл каза името му, ала Крофърд не го познаваше.

— Той е съвестен, но съвсем неопитен — поясни Нийл. — Разбираемо е, че Отърмън го е впечатлил силно. С него ще се занимае началникът му.

— Колко строго?

— Това е друг отдел. Не е моя работа.

На Крофърд му се прииска да го сграбчи за яката и да го попита каква му е работата, ако не да намери убиеца на Чет.

— Отърмън бил ли е в някоя от другите общински съдебни зали?

— Не.

— Като свидетел?

— Нито като свидетел, нито като заседател. Няма никаква връзка — подчерта Нийл. — Проверихме всичко. Отново направихме проверка и за връзки между съдиите Уотърс и Спенсър. Няма никакви

сведения за него в бившата ѝ кантора. Нищо. Нула. Кръгла нула. Казах ти.

— Значи искаш да го оставя на мира.

— Взе ми думите от устата.

— Ако нищо не излезе от посещението в моргата, ще го направя.

Нещо за пистолета?

— Доколкото ни е известно, не е използван досега, ако не броим липсващия сериен номер. Проверяваме местните търговци за скоростни покупки, но може да е бил купен навсякъде.

— Ами бояджийският гащеризон?

— Продава се почти във всеки магазин за работно облекло и голям търговски обект в страната. Същата марка може да се поръча и от различни магазини в интернет. Доставка до Тексас за последните шест месеца са хиляди, и то след като ги ограничим по размер, вид и партиден номер на производителя. Освен това може да е бил купен от всеки друг от четирийсет и деветте щата и да е бил донесен тук.

— А ръкавиците?

— Същата работа. Имаме цели кутии от тях в онзи килер.

На разположение на всеки полицаи.

Както и на всеки медицински работник, домакиня, готвач, фризьор или просто човек, който се страхува от микроби...

— Добре, схващам — раздразнено го прекъсна Крофърд. — Ами маската?

Не е толкова широко достъпна като другите неща, но се продава в магазини за карнавални костюми, както и по интернет. Още се опитваме да проследим продажбите в областта. И преди да попиташ, провели сме над осемдесет разпита на хора, които са били в сградата.

— Съдейки по изражението ти...

— Всеки от разпитаните има логично и лесно доказуемо обяснение за причината да е в съда и може да обясни къде е бил по време на стрелбата.

— Все пак остават доста неразпитани.

— Така е, но засега нищо подозрително или поне малко съмнително не е изскочило. Никакви връзки със съдия Спенсър, освен една жена. Съдията е водила делото по развода ѝ преди шест месеца. Няма замесени деца. И двете страни били удовлетворени от присъдата. Бившият ѝ се преместил в Сиатъл. В понеделник следобед е бил на

работното си място във фабрика за рибни консерви. Тя е била в съда, защото била призована като съдебен заседател.

— Хората лъжат, Нийл.

— А също казват и истината. Тази жена си носеше призовката.

— Нещо ново за Родригес?

— Никой не го е потърсил. Или поне никой не е поискал да види тялото.

— Доктор Андерсън потвърди ли, че няма синина на коляното?

— Няма. И никой не може да потвърди, че си изритал онзи тип.

— Той седна по-напред и опря лакти на бюрото си. — Главният ни заподозрян си оставаш ти.

— Не отговарям на описанието на стрелеца — каза Крофърд с напълно безизразен тон. И допълни: — А имам и алиби.

Нийл все така не откъсваше поглед от него, когато мобилният телефон на Крофърд завибрира на колана му. Погледна кой го търси и вдигна:

— Здравей, Грейс.

— Не си сам — обади се Холи.

— С Нийл Лестър си споделяме наученото по случая.

— В сградата ли си?

— Точно така. Какво става? Джорджия как е?

— Трябва да те видя.

— Е, добре, щом малката иска да ме види...

— Насаме.

Сърцето му подскочи.

— Мога да дойда. Кога и къде?

— Аз съм в кабинета си, но изчакай всички да си тръгнат, преди да се качиш.

— Разбира се. Ще дойда.

Прекъсна връзката и обясни на Нийл:

— Грейс ме покани на обяд утре.

— Една от полицайките предложи да иде за храна и се върна с близо пет кила пържоли и половин дузина гарнитурни.

На Холи й призля само при мисълта за храна.

— Започвай без мен — каза тя на Мерилин, която вече се бе обаждала много пъти, за да пита кога Холи ще се върне. — Ще се прибера веднага щом успея да се измъкна.

— Каза го преди няколко часа.

— Имам много да наваксам. Следобедът беше натоварен.

— Грег Сандърс също е бил зает. Даваха го по новините в шест часа.

— Както и мен.

— Да, но твоята поява беше повторение на пресконференцията. Стари неща... Трябва ни нещо ново. — И изведнъж, в изблик на вдъхновение, предложи: — Ще донеса храната в твоя кабинет. Ще си поговорим за работа, докато хапваме.

— Категорично не — едва не извика Холи. — Госпожа Бригс ми остави цял куп документи и писма за подпис. Освен това колко водки си изпила?

— Кой ги брои?

В този момент отекна тихо почукване на вратата ѝ.

— Човекът за последната ми среща е тук, Мерилин. Трябва да затворям. Да не си посмяла да се качиш зад волана.

Точно оставяше телефона, когато Крофърд влезе и затвори вратата след себе си. За разлика от гладко избръснатото му лице при появата му в съда, сега брадата му беше набола. Сакото му беше омачкано, вратовръзката разхлабена и изкривена, а тъмнорусата му коса бе в пълен безпорядък.

Изглеждаше прекрасно. Прииска ѝ се да му скочи.

— Здравей.

— Здравсти. — Тя проследи погледа му, вторачен в слушалката, която тя още стискаше. Остави я на бюрото и каза: — Говорех с Мерилин.

— Която е в списъка на най-любимите ми хора — иронично подхвърли Крофърд.

— Задето свика пресконференцията ли? Никога не бих се съгласила, ако не смятах, че е важно да те защитя.

— Вече го каза. Но пое ненужен риск.

— И ти вече го каза. Няма нужда да го обсъждаме отново.

Той намести вратовръзката си, размърда рамене и пристъпи от крак на крак. След няколко мига неловка тишина попита:

— Къде е Денис?

— Вкъщи, предполагам.

— В твоя дом ли?

— В неговия.

— Хм, доста кратко посещение.

— Дойде само за да се увери, че съм добре.

Крофърд изсумтя презрително.

— За малко да те застрелят, а той хуква презглава да те спасява, полудял от тревога, три дни по-късно.

Тя се усмихна.

— Явно не храниш добри чувства към него.

— Какво ме издаде?

— Изчезна нанякъде, без да кажеш и дума.

Изражението му стана гневно, после разкаяно. И отново гневно.

— Довлече се тук и се държеше, сякаш те притежава.

— Само ме прегърна.

— Не, притисна те.

— И в какво е разликата?

— В това къде са му ръцете.

— Двамата бяхме заедно дълго време. Близки сме.

— Така е, той ти е близък, разумен и изискан. А аз съм примитивен. Човек от пещерите... Само че когато те сграбчи, ми се прииска да му извия врата. Единствено моите ръце искам да те докосват.

— Нямах права.

Очите му се присвиха.

— Донякъде имам. — Тръгна към нея. При всяка негова стъпка, която правеше напред, тя отстъпваше една назад, докато не се опря в бюрото си. — Онзи необмислен секс на дивана ми дава права.

Гласът му, натежал от спотаена страст, предизвика сърцето ѝ да бие по-бързо. Тя знаеше, че трябва да спре това, но не можеше да се овладее.

Притисна я до бюрото ѝ. Уханието му, грубата му, безцеремонна мъжественост я объркваха напълно.

— Зарекохме се да изтрием спомена от дивана — прошепна той.
— Ти успяваш ли?

— Не особено.

Крофърд я сграбчи за кръста. После плъзна ръце надолу и пръстите му се впиха в дупето ѝ.

— Нито пък при мен.

Едва чуто тя изрече:

— Ще ми се тепърва да ни предстоеше.

Очите му се впиха в нейните.

— И ти ли си го спомняш, както аз?

— А ти как го помниш?

— За да ти разкажа, ще трябва да си послужи с по-особени детайли.

— Неприлични думи ли?

— Брутални. — Той се приведе по-близо и прошепна: — Искаш ли да чуеш колко стегната беше?

Тя затвори очи за миг.

— Крофърд.

— Съжалявам. Знам, неподходящо място, неподходящо време... Всичко е неподходящо. — Въздъхна безпомощно, разочаровано отдръпна ръце и направи крачка назад. — Толкова е неподходящо, че дори не бива да говорим за това. Но поне те накарах да ме наречеш по име.

Тя се отдръпна от бюрото, за да не се изкушава да го притисне отново към себе си.

— Снощи се сбогува с мен.

— Бях напълно сериозен. Но беше снощи...

— Това е правилното решение, Крофърд.

— Единственото решение. И за двама ни. Само че... — Погледна я в очите и въздъхна. — Само че ако знаех, че онзи път с теб ще остане единствен, щях да го направя бавно.

Тя наведе глава и усети, че той също е извърнал поглед.

Замълчаха. Най-накрая Крофърд тихо отрони:

— Трябва да говорим по работа. Името Отърмън говори ли ти нещо?

— Чък?

Той рязко вдигна глава от изненада.

— Чък? Познаваш ли го?

— Разбира се.

— Откъде да се разбира... Да не сте се сблъскали някъде?

— Напротив, точно обратното. Той ме подкрепя. Направи дарение за кампанията ми.

Той я изгледа озадачено. После се разсмя и уморено прокара длан върху лицето си.

— О, в това си го бива... Нийл направо ще е на седмото небе.

— Защо?

— Няма значение. Професионална шега. — Той отпусна ръце, сякаш се предаваше. — Защо искаше да ме видиш?

— Седни. — Тя му посочи стола пред бюрото си.

Погледът му я прониза.

— Не, това ми звучи като нещо, което бих предпочел да чуя прав.

— Лоши новини.

— Само такива получавам напоследък. Казвай направо.

Ударът не можеше да бъде смекчен. Тя не се и опита.

— Джо Гилрой е подал молба за временна ограничителна заповед срещу теб.

В продължение на няколко секунди той само я гледаше, сякаш бе заговорила на чужд език, после леко наклони глава неразбиращо. Накрая, когато напълно осъзна думите ѝ, лицето му се скова от ярост.

— Мръсно копеле — процеди през стиснати зъби той.

После се обърна и тръгна към вратата.

Холи, която бе очаквала точно тази реакция, го изпревари, застана пред него и опря длани в гърдите му.

— Крофърд, помисли! Ако хукнеш разгневен към тъста си, ще направиш точно каквото иска. Той ще повика полиция и ще бъде отбелязано като домашно насилие.

— Поредният инцидент в *досието* ми. В скапаното ми досие.

— Точно така! Ще играеш по свирката му, ще оправдаеш действията му. Това ли искаш?

— Не. Искам да го убия.

Тя само го изгледа с очи, които го накараха да преосмисли думите си. Рязко се извърна от нея и започна да крачи из кабинета ѝ като хванат в клетка лъв, докато оглеждаше внимателно всеки детайл. Взе кристалното преспание от бюрото ѝ и го претегли в дланта си. За миг тя се уплаши, че ще го хвърли през прозореца.

— Хубав кабинет. — Той вдигна глава към полилея в средата на тавана. — Тук ли отсъждаш мъдро съдбите на хората? Това ли е

мястото, където хвърляш заровете, за да определиш бъдещето им?

— Не говори така...

Преливащи от презрение, очите му се впериха в нея.

— Защо не?

— Защото отказвам да бъда изкупителната жертва, след като аз не съм виновна за проблемите ти. Освен това няма да вземам никакви решения за твоето бъдеще. Оттеглих се от делото ти за попечителство.

Изумен, той върна внимателно преспапието на бюрото.

— Кога?

— Издиктувах писмото си рано тази сутрин, преди пресконференцията. Госпожа Бригс го напечата на официална бланка и беше готово за подпис, преди да изляза за обяд. Тя го занесе лично на съдия Мейсън. Той е административният съдия за окръга.

Раменете му се отпуснаха, за момент усети хладни тръпки по тялото си. После отново започна да крачи наоколо.

— Казах на господин Гилрой — продължи тя — че ще трябва да представи молбата си за временна ограничителна заповед за подпис на друг съдия. Ала го попитах защо смята, че е нужно това. Той ми разказа как си се появил неканен в дома им снощи.

— Никога преди не ми е била нужна специална покана. Обаждал съм се предварително само от учтивост. Е, както е казано: направи добро и го хвърли в реката...

— Господин Гилрой твърди, че си го заплашил, че „ще съжалява“.

— Така беше. И наистина ще съжалява, ако продължава с тези глупости.

— Но не е имало никакъв физически сблъсък снощи, нали?

— Ако ти е споменал, че е имало или че някога се е случвало, значи лъже.

— Не, призна, че не си го докоснал. И затова го помолих да премисли действията си.

— Напразно, изглежда.

— Той... — Това беше новината, която най-много се страхуваше да му сподели. — Твърди, че представляваш заплаха за Джорджия.

Крофърд замръзна. Изгледа я недоумяващо, останал без думи.

— Не че я малтретираш — поясни тя. — Страхува се, че може да им я вземеш.

— Да я отвлека?

— Това беше думата, която използва.

Той се изсмя мрачно.

— Ако имах такива намерения, щях да го направя отдавна.

— И аз му казах нещо подобно. Но той изтъкна, че събитията около стрелбата в съдебната зала може да съсипят кариерата ти. Особено твоето несправяне със ситуацията и последиците от нея.

— Несправяне?

— Всичко това са негови думи, Крофърд. Не мои.

— Ако не се брои Нийл, никой официално не го е заявил. Аз дори не съм стрелял.

— Отбелязах и това. Обаче, според господин Гилрой, действията ти може в крайна сметка да бъдат подложени на вътрешно разследване. И този път, продължи той, твоята агенция — или която и да било институция, да не бъде толкова благосклонна, както са били след събитията в Халсън. Ако бъдеш уволнен или принуден да си подадеш оставката, няма да има какво да изгубиш... Тогава просто може да грабнеш Джорджия и да изчезнеш.

— Така де, само дето ще се превърна в престъпника беглец. Дори и да бих го избрал за себе си, Джо наистина ли вярва, че бих го причинил на Джорджия?

— Не знам в какво вярва той, Крофърд. Но аз вярвам, че тотално греши. И му казах. За съжаление не успях да променя решението му, дори не се разколеба. Тръгна си и отиде да търси друг съдия.

Крофърд прокара длан по пресъхналите си устни.

— Какви последици ще има за теб?

— Оттеглянето ми от делото ли?

— Това, че ме предупреди за временна ограничителна заповед.

— Ако Джо Гилрой разбере, може да подаде оплакване срещу мен.

— Господи, Холи. Не искам цялата помия, която изливат върху мен, да опръска и теб.

— А аз не искам да се оставиш да бъдеш провокиран от тъста ти...

Той погледна към вратата.

— Ако не ме беше спряла, вече щях да съм му размазал физиономията.

— Точно от това се опасявах. И затова те предупредих. Знам, че е на ръба на професионалната етика, но не можех да те оставя напълно да унищожих шансовете си да си върнеш дъщерята.

— Каква причина изтъкна за оттеглянето си от делото? Това ще ти навреди ли много?

— Не се изисква да изтъкнеш причина. Един съдия може просто да заяви, че не може да разглежда даден случай. И толкова. Въпреки всичко онова, което написах в писмото си до съдия Мейсън и губернатора...

— Губернатора?

— Сметнах, че трябва да знае. Обадих се в канцеларията му, но ми казаха, че е извън щата на конференция, затова му пратих имейл. Обясних му ситуацията и прикачих копие на писмото си до съдия Мейсън.

— Имаш имейла на губернатора?

Тя махна с ръка, давайки да се разбере, че това не е важно.

— В писмото си заявих, че след като си ми спасил живота и че след като, по необходимост, двамата с теб сме тясно свързани с разследването, на практика е невъзможно да бъде запазена пълна безпристрастност. Което е самата истина.

— Макар и не цялата — тихо каза той.

— Така е... — отрони шепнешком тя. — Просто наруших правилата. Дори и никой да не научи за станалото между нас, аз ще го знам.

Погледите им се срещнаха за миг, после той се извърна и отиде до една от етажерките с книги. Опря длани на високия рафт, а главата му се отпусна напред между раменете. Остана така цяла минута. Опитваше да осъзнае всичко, което следваше оттук насетне.

Най-накрая, вперил очи в пода, изрече като на себе си:

— Временна ограничителна заповед. С други думи аз съм явна заплаха.

— Трябва да го обсъдиш с Уилям Мур.

Крофърд се извърна към нея:

— Сега говоря с теб.

Тя кимна загрижено.

— Заповедта влиза в сила мигновено, след като ти бъде връчена.

— И после трябва да се явявам в съда, за да се защитавам срещу приумиците на Джо.

Така беше, иначе пълната ограничителна заповед влизаше автоматично в сила и можеше да остане ефективна години наред. Разбира се, той го знаеше, затова тя не каза нищо.

— Колко време ще мине до изслушването за постоянна ограничителна заповед? Две, три седмици?

— Зависи, понякога повече, а може и по-малко.

— А и Окръжният съд разполага с една зала по-малко засега — сухо отбеляза той. — Пък и докато бъде насрочено изслушването, временната заповед остава в сила.

— Не знаем със сигурност дали друг съдия ще я разпише.

— Какви са шансовете ми?

— Опасявам се, че не са особено добри. Макар да няма физическо насилие, твоят тъст те обвинява в тормоз и заплахи за саморазправа. А щом става дума за сигурността на едно дете...

— Съдията ще подпише. — Той я погледна в очите и добави: — И няма да губят никакво време, преди да ми я връчат.

— Честно казано, мислех, че може вече да са ти я връчили... Така че като ти го казвам, не действам прибързано. — Тя пристъпи към него. — Крофърд, знаеш, че трябва да спазваш заповедта. Умолявам те. Ако я нарушиш, последиците ще са жестоки.

— Знам, мога да вляза и в затвора. По дяволите, аз самият съм пращал хора зад решетките заради нарушаване на временна ограничителна заповед.

— Освен това на практика е почти сигурно, че ще бъде отсъдено в полза на семейство Гилрой по време на изслушването за ограничителната заповед. Като нарушител ти ще бъдеш държан далеч от Джорджия години наред. Затова, моля те, обещавай ми, че ще спазваш ограниченията.

— Много ли са строги?

— До изслушването не бива да се доближаваш на сто метра от дъщеря ти, семейство Гилрой или тяхна собственост. Никакъв контакт. Дори и по телефона. Всеки опит за общуване ще се счита за нарушаване на заповедта.

— Господи — изпъшка Крофърд.

— Съжалявам. Знам, че те вбесява определението „нарушител“, но...

— По дяволите всичко това — кипна той. — Джо, съдът, останалите... Да ме наричат както си щат. Ами Джорджия! Какво ще си помисли тя, когато внезапно изчезна от живота ѝ? Ще си каже, че татко ѝ я е изоставил.

Гърдите му се надигаха, дишаше учестено, обладан от ярост.

— Може и да не вярваш, може и на Гилрой да не им допада, но моето малко момиче ме обича. Последното нещо, за което си говорихме, беше изненадата, която я очаква в дома ми. А сега? Господи! — Той замахна гневно с юмрук във въздуха. Никога няма да простя на Джо за това. — Пристъпи встрани от нея и се отправи към вратата. — Трябва да вървя.

— Къде отиваш? Какво си наумил?

— Не знам. Да се напия може би.

Стресната, тя сграбчи ръкава му, той се помъчи да се отскубне.

— Няма да те пусна никъде, докато си в такова състояние.

— Остави ме, Холи. Знам, че ми е в природата да действам необмислено.

— Ако не се овладееш, ще изгубиш Джорджия завинаги.

Отскубна се от хватката ѝ.

— Точно ти ли ми го казваш? — злъчно се изсмя Крофърд. — Сега щях да бъда с Джорджия, ако я беше дала на мен, вместо да губиш време и да изреждаш миналите ми прегрешения. „Ето ви дъщерята, господин Хънт. Вървете си у дома.“ Бам с чукчето. И всички си тръгват. Но не, ти трябваше да ме осъдиш преди това...

Холи се отдръпна от него. Знаеше, че я обиди в пристъп на гняв, но това не правеше думите му по-малко жестоки. Или по-малко верни. Изреченото остана да виси помежду им, разширявайки пропастта, която обстоятелствата вече бяха създали.

С рязко движение Крофърд дръпна бравата, отвори с трясък вратата и излезе навън.

— Двамата бяха заедно тази вечер. Сами.

— Кой?

Пат Конър кимна за поздрав на друг полицаи, който го подмина, понесъл голям хартиен плик с бургери. След като вече не можеше да го чуе какво казва, той прошепна в телефона за еднократна употреба:

— Съдията и Крофърд Хънт. Двата се заключиха в кабинета й за повече от половин час. Той излезе оттам с вид, сякаш е готов за див секс или за убийство. Не задължително в този ред.

Смяташе, че изразът му е доста сполучлив, но от другата страна на линията не последва никаква реакция.

— Кога стана това?

— Преди малко. Той профуча по стълбите към фойето. Направо тичаше. Излезе от сградата. Проследих го и го видях как си тръгва с колата.

— Къде е съдията?

— Още е в кабинета си.

— Може да са обсъждали разследването.

— Насаме? Нийл Лестър е тук. Както и Нъджънт. Защо не ги поканиха на срещата? А и още нещо...

— Какво?

— Тази сутрин след пресконференцията той я дръпна настрана, за да си говорят, далеч от чужди уши. — Пат разказа всичко, което бе видял и дочул. Само не спомена, че почти се бе изпуснал, когато Крофърд Хънт го бе посочил. — Каза ми да не пускам никой да ги прекъсва. Но Нийл Лестър се появи с гаджето й, така че се разделиха...

Изминаха няколко мига, преди гласът да попита:

— Той забеляза ли, че си го видял?

— Тази вечер ли имаш предвид? Да, докато излизаше ядосан от кабинета на съдията. Погледите ни се срещнаха. Той ми кимна приятелски, но не каза нищо. — Пат изчака, но когато отново не чу нищо отсреща, попита: — Какво искаш да направя сега?

— Погрижи се Нийл Лестър да научи за срещата им. Спомени му го мимоходом. Небрежно. Но подчертай, че Хънт е бил ядосан, когато си е излязъл.

— Не знам — захленчи Пат. — Не искам да рискувам кожата си в този случай.

Смехът на мъжа беше зловещ.

— Твърде късно е да се тревожиш за това.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крофърд не държеше алкохол в къщата си. След като Бет бе починала, той започна да пие, за да притъпи болката. Нямаше никакъв ефект, затова пиеше повече. Глобата за шофиране в нетрезво състояние за него беше като ритник за събуждане. Изведнъж осъзна колко близко е до това да се превърне в Конрад, а той не искаше да бъде като него. В каквото и да било отношение. Сега, когато изобщо пиеше, се ограничаваше до една чаша, и то извън дома.

Седеше на бара в популярно заведение и бавно отпиваше чистото уиски. Старателно не обръщаше внимание на врявата наоколо — половин дузина телевизори предаваха един и същи бейзболен мач, тракаха билиардни топки, водеха се разговори на висок глас, а някаква сърцераздирателна кънтри песен звучеше от музикалната уредба...

Ако мобилният му телефон не беше на вибрация, щеше да пропусне обаждането. Провери кой го търси и се поколеба, но само за секунда, преди да реши да отговори.

— Здравей, Нийл — каза, запазвайки спокоен тон. — Какво става?

— Копеле.

— Моля?

— Ти си бил, нали?

— Нещо не е наред ли? Звучиш ми доста разстроен.

— Ти си издал името му на медиите, нали? Нали?

— Чие име?

— Беше в новините в десет. Гледам ги в момента. „Ново лице“ в разследването на стрелбата в съда. Чък Отърмън.

Крофърд не можа да сдържи усмивката си, докато слушаше как Нийл беснее. Даде знак на бармана да превключи единия телевизор на канала на Тайлър. На екрана се появи репортер, който предаваше на живо, застанал пред Окръжния съд в Прентис. Звукът беше приглушен, но Крофърд можеше да се досети какво казва, защото на практика му бе издиктувал думите.

Плахият подход на Нийл към разследването и раболепниченето му пред Отърмън бяха оставили у Крофърд усещането, че е време за сериозно разтърсване. Някоя телевизия от Хюстън би имала десет пъти повече зрители, но Тайлър бе по-близо, а и се гледаше от местните. Следователно бе по-голям и интересът към ставащото в провинциалния Прентис. Използва телефона за еднократна употреба, който държеше за всеки случай в жабката на джипа си, за да се обади анонимно на горещата линия на новините и поиска да говори с някой репортер.

Придържайки се към фактите, Крофърд му разказа как Отърмън се бе появил и признал, че е напуснал местопрестъплението, че е бил помолен от „следователския екип“ да огледа тялото на мъжа, който погрешно е заподозрян за стрелеца. Не отговори обаче на нито един от въпросите на репортера, който по това време вече направо заекваше от възмущение. Постара се да звучи уклончиво, сякаш е изнервен, задето издава поверителна информация. Надяваше се по този начин да възбуди апетита на репортера и да си осигури по-голям интерес. И явно беше успял да разбуни духовете...

Нийл още беснееше.

— Ти си бил „неназованият“ му източник, нали? Ти си им издал всичко. Сигурен съм.

— Не биха разпространявали анонимен сигнал, без да го проверят по някакъв начин.

— Репортерът ми се обади, за да го потвърдя, две минути преди излъчването. *Две минути!*

— Тогава защо ми крещиш на мен, след като ти си потвърдил, че Отърмън е замесен?

— Потвърдих единствено, че той е изпълнил гражданския си...

— Тъй де — дълга... Той е примерен гражданин, да.

— И наистина е точно такъв.

— Значи няма за какво да се притеснява.

— Не, но ти имаш. Ще ти го изкарам през носа. Ще ти взема скалпа и ще го окача на стената в кабинета си.

— Питал ли си жена си дали е съгласна?

— Как ще обясня този гаф на господин Отърмън?

— Господи, Нийл, не знам. Но имаш, хм, десет часа и четирийсет и осем, не четирийсет и девет минути да го измислиш.

Нали удобното за него време беше в девет утре сутринта?

— Върви по дяволите.

— Ще се видим в моргата.

Крофърд затвори, след като бе успял да разстрои Нийл и евентуално да наруши спокойствието на Отърмън. Но това беше дребна победа, която не го развесели особено. Вместо да подтикне Нийл към по-агресивно разследване, много бе вероятно той упорито да започне да действа още по-консервативно.

Отърмън вероятно беше примерен гражданин, за какъвто го смяташе Нийл. Крофърд не можеше да определи точно какво у този човек го бе подразнило, но първоначалната му реакция бе неприязън и недоверие. Инстинктът му по отношение на хората бе изпитан във времето и нямаше намерение тепърва да започне да го пренебрегва. Щеше да продължи да му се доверява, докато не се докаже, че греша за Отърмън.

Преди да заключи, че е напълно невинен, както Нийл вече го бе направил, той искаше да прецени реакцията на Отърмън, когато погледнеше трупа на Родригес. А щеше и да изчака да види какво ще му докладва Смити за необяснимите му срещи, ако изобщо научеше нещо.

Остави питието си недовършено. Вместо да му повиши настроението, то само го депресира още повече. За разлика от прохладния въздух, поддържан с климатик вътре, навън бе задушно и топло. Докато стигне до джипа си, вече лепнеше от пот. Обвини жегата за летаргията си, а не нараненото изражение на Холи, когато я бе оставил с онова жестоко обвинение, увиснало във въздуха помежду им.

В един миг ѝ говореше еротични думи, а в следващия я нападаше. Ако не го знаеше досега, вече със сигурност го бе разбрала: не беше никак изискан.

Уморен до смърт и унил, той влезе в къщата си през задната врата. Метна сакото си на един кухненски стол, свали вратовръзката и без дори да си прави труда да я разкопчава, изу ризата си през глава, докато вървеше по коридора към спалнята.

Когато мина край отворената врата на стаята на Джорджия, премигна и погледна отново.

После остана намясто, смаян, докато мозъкът му се мъчеше да осъзнае какво виждат очите му. Сляпо протегна ръка за ключа на лампата на стената и я светна.

Стаята беше обърната наопаки, с краката нагоре, съсипана. Огледалото между двете вертикални опори на тоалетката беше счупено на хиляди парченца, книжките с картинки — разкъсани, плюшените животни — изтърбушени, куклата принцеса беше разчленена и с откъсната глава. Чаршафите на леглото бяха нарязани на ленти. Червената боя, разплискана по стените, изглеждаше ужасяващо като пръски кръв.

От вандалщината му призля. Насили се да преглътне надигналата се в гърлото му жлъчка.

Бързо огледа другите стаи, но явно нищо не беше пипнато. А това го уплаши повече, отколкото ако цялата му къща беше опустошена. Извършителят го познаваше добре, знаеше какво цени най-много, къде да го удари, че да го заболи и да му изкара ангелите.

„Всеки опит за контакт ще се счита за нарушение“, спомни си той думите на Холи. Но заповедта още не му беше връчена, затова с безразсъдна бързина той се обади в дома на семейство Гилрой. Вдигна Грейс.

— Аз съм — каза той. — Джорджия добре ли е?

— Крофърд. Хм...

— Добре ли е?

— Да, естествено. Спи отдавна.

— Иди да провериш.

— Крофърд...

— Просто го направи. — Успя да овладее нервността си и добави: — Моля те, Грейс.

След петнайсетина секунди тя се върна.

— В леглото си е, дълбоко заспала.

Той си пое първата дълбока глътка въздух, откакто бе открил вандалщината.

— Алармената система в къщата ви включена ли е?

— Познаваш Джо.

— Дръжте я включена. Даже и през деня.

— Ама какво има? Случило ли се е нещо?

Обяснението само би подкрепило аргументите им, че около него е опасно.

— Бащини страхове — въздъхна той и се насили да се засмее тихо. — За момент се притесних. Знаеш как е. Съжалявам, че те обезпокоих. Лека нощ.

Той прекъсна връзката и тогава чу шум навън. Бързо, но тихо мина по коридора и отиде във всекидневната. Измъкна пистолета от кобура на колана си, надникна през един от прозорците и видя неясна фигура да приближава към верандата.

Включи външната лампа и едновременно с това отвори рязко вратата...

Мъжът се закова на място и заслони очи срещу внезапната ярка светлина. Примигна, докато фокусира кой стои насреща му.

— Здравсти, Крофърд.

Беше професионален разносвач на съдебни заповеди, когото самият Крофърд бе използвал преди.

— Знам, че е късно, но когато минах по-рано, теб те нямаше. — С видима неохота той извади един плик от предния джоб на самото си и му го подаде. После кимна: — Съжалявам, приятел.

Крофърд не му благодари, но поклати глава, за да му покаже, че е излишно да се извинява. Той само си вършеше работата.

Човекът докосна ръка до челото си в нещо като служебен поздрав, после се обърна и тръгна към колата си, паркирана до бордюра.

Крофърд затвори входната врата. Считан за очевидна заплаха за Джорджия, му бе връчена временна ограничителна заповед. Погледна към обезобразената ѝ стая.

Иронията не му убягна.

Веднага щом гърбът ѝ се опря в дивана, той разгърна рязко халата ѝ, вдигна нагоре тениската ѝ и пъхна палци в тънкия ластик на бикините ѝ. Те бяха смъкнати и захвърлени на пода за секунди.

Тя издърпа ризата му от панталона и се запъна в опита си да разкопчае колана му. По-опитен в разкопчаването, той отблъсна непохватните ѝ ръце и набързо освободи копчетата. Заедно смъкнаха

джинсите и бельото му от хълбоците му. Само миг след това вече беше в нея. Изцяло и твърдо. Като част от нея.

В продължение на пет секунди — или десет? — никой от двамата не помръдна дори да си поеме дъх, вероятно защото не можеха съвсем да повярват, че са стигнали до тази повратна точка без целувки, ухажване или любовна игра...

После той се надигна над тялото ѝ, опрял едната си ръка на ръба на седалката, а другата на облегалката на дивана зад главата ѝ, и започна да се движи в нея. Тъгълът на всяко проникване беше перфектен, усещането — възпламеняващо. Но въпреки това, жадна за повече, тя заби пети и надигна бедра, за да увеличи силата на тласъците му.

След шокиращо кратки мигове тя бе сграбчила в ръце ризата му, а после пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му, където се задържаха, дълбоко впити в стегнатите му мускули. Гърбът ѝ се изви и остана така в мълчалива молба за още един тласък... още едно проникване... още... И тя свърши.

В мига, в който почувства безпомощните ѝ спазми, той също се предаде на оргазма си. От силата му ръцете му потрепераха. Отпусна се върху ѝ, пулсиращ вътре в нея, а дъхът му изгаряше влажно шията ѝ, докато той стенеше: „Господи, Господи“.

Ехото от зададения глас на Крофърд стресна Холи и прекъсна съня, който бе смущаващо живо представяне на случилото се на дивана ѝ. Сърцето ѝ биеше ускорено. Дишаше на пресекулки. Усещаше влага и потръпване между бедрата си.

„Спомняш ли си го, както си го спомням аз?“

Отметна чаршафа, скочи от леглото и отиде в банята. Пусна чешмата и наплиска лицето си със студена вода. Но не можа да отмие спомена за Крофърд, проснат върху нея, докато гърдите му се надигаха от учестеното дишане. Това трая само няколко скъпоценни мига, после той вдигна глава и се взря в очите ѝ, съвсем отблизо...

С разтреперани от спомена ръце Холи спря чешмата и избърса лицето си. Когато свали кърпата и се погледна в огледалото над мивката, осъзна, че точно така вероятно му е изглеждала в онзи момент: коса, разпиляна пред лицето, очите ѝ премрежени и с разширени зеници, страните ѝ — зачервени, устните — леко разтворени, сякаш от недоумение какво се бе случило...

Тогава, както и сега, зърната на гърдите ѝ бяха толкова твърди под тениската, толкова чувствителни, че от триенето в меката материя я побиваха тръпки. Ако той ги беше докоснал в онзи миг, ако ги бе погалил с език или дори само с дъха си, сърцето ѝ щеше да се пръсне от удоволствието. Но той не го направи. Наруши мига на споделено удивление, като се измъкна от нея и се изправи до дивана. Тогава я порази мисълта за катастрофалното значение на онова, което бяха направили, за цялата му чудовищност. Бясно задърпа тениската си надолу и напъха края ѝ между бедрата си. Завъртя се настрани и се сви на кълбо. Но нямаше смисъл да е скромна и срамежлива, защото той вече беше излязъл и ботушите му трополяха по коридора...

От всичко, свързано с тази случка, най-много я изненадваше собствената ѝ спонтанност. Не беше се спряла дори за миг, колкото да се запита дали трябва да го направи. Просто беше действала, подтиквана от изгарящо желание, без да се замисли дали е правилно или не.

А това изобщо не бе в характера ѝ. След като баща ѝ ги напусна, майка ѝ бе оставила вземането на важните решения в нейни ръце. Понесла такава голяма отговорност, тя бе свикнала много внимателно да претегля всичко. Не можеше да си позволи да сбърка, защото бъдещето и на двете зависеше от правилния ѝ избор. Оттогава в живота ѝ не бе имало никога място за спонтанност...

Докато се взираше в отражението си сега, тя осъзна, че въпреки последиците, които можеше да възникнат от това необмислено действие, не съжаляваше. Поне не толкова, колкото би трябвало да се очаква. Ако бе действала предпазливо и премерено, както обичайно, щеше да пропусне тези хиляди нови невероятни усещания — еротичния заряд на онези мигове, отмерени от задъханото им дишане, горещата необузданост на чувствата им... Щеше да пропусне и него.

Изведнъж осъзна, че беше по-добре да си го спомня с привкус на съжаление, отколкото да съжалява, че е пропуснала преживяването.

За нея той завинаги щеше да остане мъжът, заради когото бе нарушила професионалната етика. А за Крофърд тя щеше да олицетворява системата, която стоеше между него и детето му. Думите му на раздяла предната вечер я бяха пронизали дълбоко, но не можеше да му се сърди — той просто беше обобщил безнадеждността на положението.

След като си взе душ и се облече, тя влезе в кухнята. Мерилин вече беше седнала до масата за хранене, която бе превърнала в свое временно работно място. Поздравиха се за добро утро, а когато Холи я попита как е спала, тя изсумтя:

— Като заклана. И аз съм един бодигард... А ти кога се прибра?

— Към десет и половина. Полицаяте ме придружиха чак до задната врата, а после паркираха в края на алеята.

— Още са там. Гледа ли новините снощи?

— Не.

— Има нов човек, замесен в разследването. Казва се Чък Отърмън.

Холи замръзна, докато си наливаше кафе.

— Сигурна ли си?

— Чух го отново и тази сутрин. Стори ми се, че името ми звучи познато. И знаеш ли какво? — Тя посочи един списък с имена. — Правил е дарения за кампанията ти.

— Да, знам. Срещали сме се. — Сега разбра защо Крофърд я бе попитал за него, уж между другото. — Какво казват за Отърмън?

Мерилин ѝ разказа.

— Честно казано — допълни — не мисля, че е нещо сериозно. Той се е явил в полицията по своя воля. Виновният едва ли би искал да привлече внимание върху себе си. А и какво може да има против теб?

— Нищо, доколкото ми е известно.

— Мисля, че медиите просто са надушили, дето се е измъкнал тайно от съда и са раздули историята. — Мерилин посочи стола до нея. — Седни де, да поговорим.

Холи се настани, а приятелката ѝ склочи длани върху покривката.

— Защо ме спря да използвам тексаския рейнджър? — директно попита тя. После се поправи: — Може би не се изразих съвсем точно.

— Държа на решението си, Мерилин. Той има достатъчно грижи на главата си.

— Холи, той е направо ходеща реклама.

— На какво?

— На високия и строен, суров служител на закона. Твоето описание „изглежда като ченге“ не включваше мъжествената му осанка, покоряващия поглед, скулите и факта, че е мускулест.

— Сериозно, Мерилин, ти на колко си години?

— Една жена никога не е твърде стара, за да забелязва тези неща. Снощи го потърсих в „Гугъл“. Знаеш ли историята му? Сега ще ти разкажа за подвизите му. — И преди Холи да отговори, тя започна да ги изрежда, като не пропусна и случая в Халсън.

Млъкна за миг, колкото да си поеме дъх, и продължи:

— При това не е от онези, които само обичат да стрелят. Сам е успял да разбие мрежа за детско порно, поддържана от един проповедник и жена му. Живеели тук наблизо, в Поднук, но имали клиенти от цял свят. Даже и федералните власти са му изказали благодарности.

Тя се приведе напред и се облегна на масата.

— Той е умен. Коров. Беше адски груб с мен, но ще му го простя, защото е толкова загрижен за дъщеря си. Която е *сираче*. Бил е в съдебната ти зала, борейки се да си върне попечителството над нея, *когато...*

Тя замълча драматично.

— Когато дългът го призовал да спаси живота на съдията, при все че тя е можела да отсъди срещу него. — Мерилин разпери широко ръце и възкликна: — Направо за Холивуд. История за храброст и кавалерство. Хората ще я изгълтат като топъл хляб. Само трябва да им я поднесем.

— Оттеглих се от делото за попечителството над дъщеря му.

— Какво? — скочи Мерилин. — Кога? Сериозно ли? Ще ми кажеш ли защо?

— Не.

Краткият, но категоричен отговор на Холи я съсипа. Не й оставяше никаква възможност да спори. Тя направи тактическо отстъпление, взе химикалката си и започна да потраква по масата.

Измина цяла минута, преди да я захвърли и да плесне с ръце.

— Всъщност това дори е по-добре. Да! Като съдия по делото ти си ограничена какво можеш да кажеш. Сега, след като не си отговорна, можеш да бъдеш субективна. Свободна си да говориш за него каквото си пожелаеш.

Холи въздъхна.

— Мерилин...

— Знам, че не искаш да привличаш вниманието на медиите към дъщеря му. Разбирам те. Освен това се съмнявам, че дядото ще позволи. Даже не ме изслуша какво имам да кажа. Но ако ние...

— Чакай. Млъкни за малко. Опитала си се да прокараш тази идея пред Джо Гилрой ли?

— Преди половин час.

Холи погледна към мобилния ѝ телефон, който лежеше на масата.

— И него проверих в „Гугъл“ — додаде Мерилин. — И за нула време намерих домашния им телефон. Не че имаше някаква полза от обаждането ми. Още щом се представих коя съм, ми затвори. Ала можем да се възползваме, без да замесваме малкото момиче.

— Извини ме за момент. — Холи избута стола си и стана.

— Къде отиваш?

— Веднага се връщам.

Остави Мерилин да диктува бележки в телефона си. Когато след няколко минути влезе в кухнята, тя още бе заета с това.

— Хрумнаха ми някои идеи, просто нахвърлих набързо разни неща. Не е нужно да използваме всички, но все пак... Какво е това?

Холи остави опакования куфар на Мерилин близо до вратата.

— Не го ли позна?

— Гониш ме от дома си?

— Не, уволнявам те.

Мерилин остана със зяпнала уста.

— Оценявам всичко, което направи за мен, Мерилин. Струваше си всеки похарчен цент досега. Но средствата, до които си склонна да прибегнеш, за да спечелиш изборите, ме отблъскват. — Когато забеляза, че тя се кани да я прекъсне, вдигна ръка. — Спорът е безсмислен. Нашето сътрудничество свършва сега. Моля те, разчисти масата, преди да си тръгнеш. Приятен път до Далас.

Нийл чакаше в коридора пред кабинета на съдебния лекар, когато Крофърд се появи няколко минути преди девет часа. Никой от двамата не каза нищо. Крофърд се облегни на стената и се загледа в детектива.

Накрая Нийл изсумтя:

— Полицейският участък е като разбунен кошер тази сутрин.

Крофърд се извърна и се загледа в дългия коридор, който още беше пуст. Нийл не схвана намека.

— Вярно ли е, че ти е била връчена временна ограничителна заповед?

— Да.

— Наистина ли си заплашил тъста си?

— Не.

— Способен си на насилие. Казвам го от личен опит.

Крофърд рязко се обърна и забеляза Нийл да попипва долната си устна с пръсти.

— Но те предупреждавам — изтъкна Крофърд. — Това някак опорочава целта.

— Ти си разрушителен тип — повиши глас Нийл, набирайки сили. — Онзи тъп номер от снощи с телевизионния репортер сложи прът в разследването...

— Какво *разследване*, Нийл? Ти галиш с перце единствения заподозрян, с когото разполагаме.

— Отърмън ли? Началникът...

— О, да не би да са те привикали в кабинета на директора?

— Бях сурово порицан.

— Задето си оставил случая да събира прах на спретнатото ти бюро ли?

— Заради твоите необосновани обвинения...

— Не съм обвинявал никого в нищо. Не е ли вярно, че Отърмън сам дойде при нас и си призна, че се е уговорил с полицаи да го пусне да си тръгне от съда? Хм, вярно е. Не е ли вярно, че го помолих да погледне Родригес и той се съгласи? Също е вярно. За какви обвинения говориш?

Нийл замълча, но продължаваше да беснее вътрешно.

Крофърд си пое дъх и каза с по-кротък тон:

— Виж, ако искаш да говоря с началника и да поема изцяло отговорността за евентуални негативни реакции, свързани с Отърмън. Готов съм да го направя.

— По дяволите, не. Не искам да говориш с никого. Нещо у теб адски изнервя хората.

— А пък аз се надявах да ме изберат за любимец на класа.

— Кой е изтърбушил къщата ти?

Небрежността в тона на Нийл го засегна. Особено онази част от него, която се чувстваше уязвима и наранена от вандализма. Но му отговори с привидно безразличие:

— Полицейският участък явно наистина е бил като разбунен кошер тази сутрин. Затова забравете за обучението по безопасност на дома. Трябва да направите такова на тема как по-ефективно да клюкарстваме.

— Не са клюки. Официален доклад е. Извикал си полицаи в дома си. Те са го изготвили.

Крофърд знаеше, че шансовете да бъде заловен нарушителят са нищожни. Всеки, който извършва такова премислено и конкретно насочено престъпление, очевидно знае какво прави. Беше крайно съмнително да е оставил и улики. Но въпреки това стаята беше претърсена за отпечатащи тази сутрин.

Онзи тип явно бе влязъл през прозореца в стаята на Джорджия, като преди това е претърсил с фенерче отвън през стъклото, но не бе разкрил нищо особено. Единият от полицаите бе предположил, че престъпникът е искал да открадне нещо, което лесно да може да заложил за пари, за да си купи наркотици.

— Когато е намерил само кукли, вместо електроника или бижута, явно се е ядосал и се е разбеснял.

Крофърд не беше съгласен с тази теория, но не я оспори. Бе извикал полицията само за да има доклад за влизането с взлом, в случай че му потрябва някога, например пред застрахователите.

— Подозираш ли кой е бил? — попита го сега Нийл.

Крофърд и бездруго не би отговорил, но това тъй или иначе му бе спестено.

— Ето го Отърмън.

Мъжът излезе от асансьора и закрачи към тях, все така суров и арогантен. Единствената разлика от предния ден беше, че бе облечен в работни дрехи. Крачолите на панталоните му в защитен цвят бяха напъхани в ботуши, оплескани със засъхнала кал. Спря на няколко крачки от тях. Погледът му пронизваше като кинжал, когато се обърна към Нийл:

— Толкова ли отчаяно търсите някакви улики, че се налага да използвате името ми публично?

Нийл потрепери.

— Никой от моя отдел не ви е нарекъл заподозрян в разследването, господин Отърмън. Това е било предположение от страна на репортера. Впоследствие той беше осведомен правилно и обеща да се коригира.

— Ако ще да ме нарече и Джак Изкормвача, хич не ме е грижа. Това не променя истината, която ви казах вчера. Единствената ми грижа е, че какви ли не репортери постоянно ми звънят за коментар, а аз имам натоварен график, развалена машина и екип от работници, които се мотаят и почесват, докато съм тук с вас. — Той погледна часовника си. — Може ли да приключваме с това, за да се връщам на работа?

Крофърд стоеше до голям червен бутон пред двойната врата. Натисна го и ги пуснаха да влязат. Отстъпи встрани и остави другите двама да минат преди него. Отърмън гледаше право пред себе си и се преструваше, че той не съществува.

Нийл бе предупредил персонала, че ще дойдат и ги бе помолил да бъдат готови. Доктор Андерсън беше зает с друго, но един от помощниците му ги чакаше до масата. След като застанаха наблизко, той внимателно отгърна чаршафа.

Крофърд не откъсваше очи от Отърмън. А той, въпреки многократните си отричания, че познава Родригес, мигновено се издаде. Крофърд забеляза как коремът му се стегна, когато рязко си пое дъх. Примигна няколко пъти, после побърза да извърне очи.

— Господин Отърмън?

Овладея се толкова бързо, че ако Крофърд не го наблюдаваше внимателно, щеше да се подведе. Когато Отърмън отговори на дискретния въпрос на Нийл, сякаш бе надянал маска. Преобразяването му бе внезапно. Лицето му бе изпънато, сурово, безизразно.

Каза само:

— Не го познавам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

От моргата Крофърд отиде право в съда. Нийл бе пристигнал минути преди него. Когато Крофърд влезе в отдела за тежки престъпления, детективът тъкмо пригладнаше вратовръзката си и седнаше на стола. Влудяващото му спокойствие го вбеси.

Застана пред бюрото му.

— Той излъга.

— Можех да се обзаложа, че ще го кажеш.

— Видях го, Нийл.

— Видял си онова, което искаш да видиш.

— Знаците са ясни като бял ден. Той разпозна Родригес веднага, по дяволите. Даже и ти няма как да си пропуснал реакцията му.

Нийл му отправи изпепеляващ поглед, но Крофърд усети, че не е толкова безразличен към реакцията на Отърмън, колкото си дава вид.

— Забелязал си го, нали?

— Леко трепване — призна Нийл. — Нищо, заради което да се вълнуваш толкова. Може с Родригес да са се видели край писоарите някога.

— А може би Родригес е бил част от заговор.

— Какъв заговор? Не сме установили да има заговор. Внезапно всичко се оказва една конспирация и Отърмън е в дъното й... — Той се изсмя кратко, после присви очи към Крофърд. — Защо толкова си се вкопчил в него?

— А ти защо не си?

— Защото нямаме доказателства, които сочат към него — повиши глас Нийл. — Няма мотив. Такива дребни нещица са съществена част от правосъдната ни система. Даже и да не са особено важни за теб, за главния прокурор — са.

Беше прав и Крофърд нямаше какво да възрази, но още не беше готов да се предаде.

— Все пак си мисля, че той ни разиграва. Направи изпреварваща маневра, като дойде тук и се представи за примерен гражданин, призна

си грешката. Хитър ход. Признавайки си, че е бил там, преди ние сами да го открием, е по-малко вероятно да го заподозрем.

— Аз не го подозирам. Разровихме се и не намерихме дори и далечна връзка между него и съдия Спенсър, освен даренията му за кампанията ѝ.

— Може да сме ровили на грешното място.

— По този въпрос няма как да не се съглася. Ровим на грешното място. — Мобилният телефон на Нийл звънна. — Извини ме. — Вдигна и се заслуша за момент, после каза: — Изчакай. — Закри слушалката с ръка. — Жена ми е. Най-малкият ни син повръща. — Завъртя се на стола си, така че да гледа към прозореца и обърна гръб на Крофърд.

Той отиде до импровизирания бар, който се състоеше от кафемашина от ерата на Никсън и пакетчета сухо кафе. Сипа си от хладката отвара в една картонена чаша, после използва телефона си за еднократна употреба, за да звънне на Смити.

Собственикът на клуба изръмжа:

— Кой е?

— Само проверявам дали не ми е развален телефонът.

Познал гласа му, Смити изруга.

— Каза да ти се обадя, ако имам нещо. Търсил ли съм те? Не.

— Имам един познат в данъчните служби...

— Кълна се!

— Който направо изпада в оргазъм от данъчни проверки.

— Кълна се в Господ, че любимият ти дори не се е появявал в клуба...

— А в „Гъделичкащо розово“?

— В никой от клубовете. Не и откакто ти беше тук. Което доказва думите ми от самото начало. Нямах никакъв късмет.

— Говорил ли си с някого за него?

— Да не мислиш, че съм луд?

— Мисля, че си отрепка. Говорил ли си?

— Опипвам почвата... Още нищо няма.

Точно тогава в стаята влезе Мат Нъджънт, понесъл няколко папки в ръце. Изглеждаше развълнуван. Крофърд погледна към Нийл, който още беше с гръб.

— Постарай се повече, Смити, или ще трябва да уведомя отдела по детска престъпност за онова непълнолетно момиче, което танцува при теб.

— Мамка му! Откъде знаеш за нея?

— Не знаех.

Крофърд затвори, метна чашата си с кафе в коша за боклук и ловко пресрещна Нъджънт.

— Здравсти, Мат. Нийл говори по телефона. Какво носиш?

— Нищо.

Но съдейки по подскачащата му адамова ябълка, явно имаше нещо. Без да даде време на младия детектив да възрази, той го завъртя обратно и го избута навън в коридора. Двамата се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват другите полицаи и преди Нъджънт да успее да го спре, Крофърд грабна една от папките му.

— Не бива да виждаш тези документи — изсумтя Нъджънт, докато Крофърд отваряше папката.

Да, определено бе сигурен, че Нийл не би искал той да ги види. Снимките бяха размазани, неясни, явно снимани с телефон, докато обектът е в движение: самият той. Бяха запечатали къде е ходил през последните двацет и четири часа. Пеша. В джипа си. Появата му в съда. Напускането му. Как седи в бара с чашата бърбън. Как му връчват ограничителната заповед под ярката светлина на лампата на верандата му.

Не можеше да повярва, че не е усетил да го следят, но пък не бе очаквал подобно нещо, не бе търсил опашка подире си. Точка за Нийл.

Докато преглеждаше за втори път разпечатките двацет на двацет и пет сантиметра, попита:

— Фотографът не е ли хванал в обектива си копелето, което е съсипало стаята на дъщеря ми?

Ироничният тон на Крофърд убягна на Нъджънт, който отговори искрено:

— Нийл вече попита. Не.

Макар очите му да се замъглиха от възмущение, той бързо осъзна, че реакцията му ще бъде докладвана на Нийл. Мобилизира цялото си самообладание, внимателно подравни краищата на снимките, пхна ги обратно в папката и я върна на Нъджънт.

— Който и да е, добре си върши работата.

Нъджънт нещастно отрони:

— Нийл ще ми откъсне главата.

— Не се притеснявай. Ако се стигне дотам, ще му кажа, че съм те принудил да ми ги покажеш. Той ще повярва.

— Благодаря. — Поколеба се, после добави: — И без това не разбирам защо накара да те следят.

— И аз не знам, Мат.

Отново влязоха в отдела по тежки престъпления. Нийл още говореше по телефона, така че не забеляза нервността на Нъджънт, когато той седна зад бюрото си и си включи компютъра. Крофърд се опитваше да осмисли какво означава следенето и как да попита Нийл за него, когато стационарният телефон на бюрото на Нийл звънна. Без да мисли, Крофърд вдигна.

— Крофърд Хънт.

Бодър женски глас се обади отсреща:

— О, здравейте. Обажда се Кари Лестър.

Крофърд погледна към Нийл.

— Извинете, кой?

— Съпругата на Нийл. Не сме се срещали, но, разбира се, знам кой сте.

Крофърд впери поглед в тила на Нийл, докато жена му неволно го бе изобличила в лъжа.

— Съжалявам, че ви притеснявам, но се опитвам да се свържа с Нийл, а мобилният му телефон ме прехвърля веднага на гласова поща. Чудех се дали е наоколо?

Когато Крофърд влезе, секретарката на Холи вдигна очи от бюрото си и го погледна с изненада.

— Господин Хънт?

— Съдията тук ли е?

— Дойде преди десет минути.

— Бихте ли й предали, че съм дошъл? Има развитие по случая, което трябва да обсъдя с нея.

Жената използва телефона на бюрото си, за да се свърже с Холи. След секунди тя отвори вратата към личния си кабинет и го погледна очаквателно:

— Добро утро.

— Здравей. Извинявам се, че не се обадох предварително.

— Трябва да поговорим ли?

— Веднага.

Тя отстъпи встрани и му направи знак да влезе в кабинета ѝ.

— Госпожо Бригс, моля, задръжете всички обаждания. — Затвори вратата и се обърна към него.

Днес деловият ѝ костюм беше с черен панталон и раирано сако в черно и бежово. Блузата под него беше в тон със светлите райета и имаше мънички перлени копчета по средата. Колкото и изкусителна да беше гледката, той се постара да задържи погледа си над шията ѝ.

— Съжалявам за онова, което казах снощи, че съм щял да имам Джорджия, ако не беше ти.

— За съжаление е истина обаче.

— Може би. Ако сме пределно прецизни. Но бях ядосан за друго и не биваше да си го изкарвам на теб. Все едно... — Той остави темата, както и тя.

— Връчиха ли ти заповедта? — попита Холи.

— Няколко минути, след като се прибрах у дома. Имах тежка вечер.

Знаеше, че си личи по вида му. Едва в малките часове на нощта детективите бяха приключили огледа си на потрошената стая и периметъра около дома му. След като си бяха тръгнали, той остана да лежи буден, мислейки за разрухата и чудейки се кой, и още потрещаното защо го е направил.

Понеже беше спал само час-два, под очите му имаше тъмни кръгове. Не беше си направил труда да се обръсне и само бе избърсал с хавлия измитата си коса. Ризата и джинсите му бяха чисти, но беше с омачканото спортно сако от предния ден, което бе грабнал от стола до кухненската маса, излизайки от къщата.

— Какво друго се случи снощи? — попита тя.

— Ще стигна дотам. Първо трябва да съсия и твоя ден.

— Развитие по случая, така ли? Това не беше ли само претекст за пред госпожа Бригс, за да можеш да ми се извиниш?

— За съжаление, не. Дойдох да те предупредя.

Сложи ръце на кръста и се загледа в пода, като му се искаше там да има написан сценарий, който да следва. Но нямаше. Трябваше сам

да измисли думите, с които да ѝ го каже, и реши, че е най-добре да кара направо.

— Нийл е наредил да ме следят. — Тя отвори уста да каже нещо, но той я прекъсна: — Чакай, изслушай ме. Това не е най-лошото. Има снимки. Не знам колко време продължава следенето, нито колко е детайлно, но исках да те предупредя, че може да се окажеш на някои от снимките.

Кимна към трите големи прозореца зад бюрото ѝ.

— Не знам със сигурност, защото видях само малка извадка. Използвал съм тези хора и знам колко изобретателни могат да бъдат. Ако онзи, който ме следи, ме е видял да идвам тук снощи, ако има снимки, направени през тези прозорци, значи сме разкрити. И двамата заедно.

Двамата заедно до ръба на бюрото, ръцете му върху ханша ѝ, докато се притискат един към друг. Стъклото на камерата сигурно се е изпотило, макар и отдалеч.

— Поне не сме се целунали — изпъшка той. — Не ни е хванал в целувка, но не мисля, че някой може да сбърка... Хм, знаеш какво.

Погледите им останаха впити един в друг. Тя сведе очи към устните му, после по-ниско към гърдите му.

— Защо Нийл е наредил да те следят?

Бе очаквал обвинителни реплики. За миг се изненада от въпроса ѝ и само махна небрежно с ръка.

— Втълпил си е, че аз стоям зад стрелбата в съдебната зала.

— *Какво?*

— Пълна глупост, знам. Но докато обмисля как да съсипе живота ми, той тича в задънена улица. Междувременно. — Разказа ѝ за реакцията на Отърмън към трупа. — Не искаше да си признае, но също го забеляза.

— Не искам да защитавам Чък Отърмън — рече тя. — Съвсем не го познавам толкова добре. Но това е и аргументът ми. Освен скромните му дарения за кампанията ми, няма никаква връзка. Щях да ти кажа, ако имаше.

— Вярвам ти. Но може да е нещо, което не си спомняш, или дори нещо, което не ти е известно. Може би свързано с кантората в Далас?

— Обадох им се да им се извиня за всички неудобства, които може да съм им причинила. Увериха ме, че моята сигурност е

основната им грижа. Но във всеки случай Чък Отърмън никога не е имал вземане-даване с който и да било адвокат там, сега или в миналото, включително и с мен.

— Може да не ти казват всичко заради поверителния характер на информацията.

— И това ми хрумна. Попитах. — Тя поклати глава. — Вярвам, че щяха да ми кажат. Все пак става дума за разследване на убийство.

— Добре. Но продължавай да мислиш. — Замълча за миг, после попита: — Какво ще правиш за другото?

— Имаш предвид снимките?

— Не знам дали изобщо те има на някоя. Но ако е така, ще те съсипят.

— Вече не съм съдия по делото ти.

— Не, но все пак е подозрително. Онзи негодник Сандърс може да го превърне в скандала на годината. — Извърна се от нея. — По дяволите, трябваше да стоя далеч от теб. Ако се окаже, че заради мен изгубиш изборите, никога няма да си го простя.

— А ще си простиш ли, че ми спаси живота?

Той рязко се обърна.

— Какво?

— Крофърд, бях компрометирана в мига, в който прескочи онзи парапет и ме закри с тялото си от стрелеца. Независимо какво щеше да се случи след това, аз не бих могла да взема обективно решение спрямо човека, който е рискувал живота си, за да спаси моя.

Звучеше малко нагласено, честен, но добре премислен отговор, който бе подготвила в очакване да ѝ бъде зададен деликатен въпрос за него.

— Ти ли го измисли или онази, как ѝ беше името?

— Уволних онази тази сутрин.

Изненадваща новина.

— Защо? Заради прическата ѝ ли?

Тя се разсмя.

— И това е достатъчна причина. Но двете бяхме на различно мнение как да протече кампанията ми.

Телефонът му даде сигнал за получено съобщение.

— Задръж мисълта си.

Той отвори съобщението и загледа учудено снимката на Джорджия, която се появи на екрана. Натисна стрелката, за да тръгне видеото.

Звънкият ѝ смях отекна в цялата стая. Той разпозна парка, познатата детска площадка, люлките. Русите къдри на Джорджия блясваха под слънцето, когато стигаше най-високото място при всяко залюляване. Малките ѝ ръчички стискаха дебелите възета, пръстчетата на краката ѝ се протягаха, за да стигнат колкото може по-високо. Смееше се щастливо.

Клипът продължи трийсет и две секунди, което бе най-дългата половин минута от живота му. Надписът в долния край на екрана гласеше: „Улесняваш ме твърде много“.

Той хукна към вратата и едва не я изтръгна от пантите при отварянето. Зад гърба му Холи извика:

— Крофърд? Какво стана?

— Обади се на деветстотин и единайсет — изкрещя той, докато тичаше покрай стреснатата ѝ секретарка. — Прати полицаите там.

— Къде?

— На площадката в парка.

По безкрайните стълби от четвъртия етаж надолу той крещеше на хората да се махнат от пътя му и блъскаше онези, които не реагираха достатъчно бързо. Прескачаше няколко стъпала наведнъж. Когато стигна до фоайето, извика на двама шерифи, които стояха и си говореха:

— Градския парк. Веднага!

Не изчака да види дали ще го последват, а се устреми към централния вход, след което изтича на паркинга, докато си търсеше ключа за джипа. Влетя в него, запали мотора и натисна клаксона, за да предупреди другите шофьори на паркинга, че иска да му направят път.

Гумите му свистяха по улиците на града, докато се промушваше из трафика. Стиснал волана с дясната ръка, той се пресегна през отворения прозорец с лявата, за да закачи на покрива червената сигнална лампа. Поглед в огледалото го увери, че шерифската кола е точно зад него. Свърза се с полицейското радио и набързо предаде основната информация на диспечера.

Прелетя с бясна скорост между двете каменни колони на входа на парка и мина напърно през извитата алея, натиснал до дъно педала

на газта. Когато пред очите му се появи паркингът близо до детската площадка, той прехвърли цялата си тежест върху педала на спирачката, при което джипът продължи да се плъзга още няколко метра. Превключи на предавката за паркиране и изскочи от него, преди да е спрял напълно.

Чу Джорджия, преди да я види. Смехът ѝ бе силен и ведър, щастливите ѝ писъци пронизваха задушния ден. Заобиколи ствола на един от огромните стари дъбове и я забеляза. Стоеше на въртележката, стиснала една от пречките, и се смееше, докато Грейс я въртеше и въртеше...

Крофърд се облегна на дървото и се наведе силно напред, опря длани върху коленете. Мъчеше да си поеме въздух, сълзи на облекчение се смесваха с потта, която се стичаше в очите му.

Когато се изправи, видя Джо Гилрой. Облегнат на колата си, паркирана на алеята, с телефон в ръка. Наблюдаваше Крофърд. Усмихна се.

— Благодаря ти. Сега мога да поискам да те арестуват.

Полезрението на Крофърд сякаш се сви до размерите на карфица и в центъра му беше тъстът му. Тръгна към него с отмерени, но решителни крачки, които явно дадоха на Джо да разбере, че яростта е превърнала кръвта му в изгаряща лава. Възрастният мъж се изправи и зае отбранителна поза.

Крофърд се втурна в последните няколко метра, сграбчи го за ризата, дръпна го и го блъсна толкова силно, че той залитна назад и се озова седнал на чакъла.

— Е, сега вече загази — изръмжа тъстът му. — Ще идеш в затвора.

— Каква извратена игричка играеш, Джо?

— Игричка ли? За какво говориш?

— Онова видео. Хитрият надпис.

— Ти си луд. Винаги съм го казвал. Ала вече го доказа. Не знам нищо за никакво видео.

Крофърд се наведе да го сграбчи, но един от шерифите, които бяха дотичали след него, предупредително му викна:

— Не го прави, човече, иначе ще трябва да те приберем.

Крофърд го послуша, но не откъсна очи от тъста си.

— Дай ми телефона си.

— Върви по дяволите. — Джо се изправи и изтупа панталона си. — Ще взема Джорджия и Грейс и се махам оттук, далеч от теб. — Погледна зад Крофърд и се обърна към шерифите: — Какво чакате? Имам ограничителна заповед. Арестувайте го.

— Съжалявам, Крофърд — каза единият. — Да вървим.

Крофърд не помръдна. Все така вторачен в Джо, той повтори отчетливо:

— Казах, дай ми телефона си...

Джо го изгледа с омраза и му обърна гръб. Крофърд рязко се пресегна и сграбчи ръката му. Сборичкаха се заради апаратчето. Шерифите също се намесиха и дружно успяха да издърпат Крофърд настрана.

Колата на Нийл спря само на няколко метра от мястото, където двамата с Джо се изпепеляваха с погледи, докато Крофърд продължаваше да се дърпа, за да се освободи от хватката на шерифите. Нийл и Нъджънт изскочиха от двете страни. Друг автомобил наби спирачки зад колата на Нийл. От нея изскочи Холи. С периферното си зрение Крофърд забеляза проблясващи светлини, подсказващи за пристигането на още полицейски коли, които самият той бе повикал, докато шофираше лудешки насам.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Нийл.

— Той ме нападна — оплака се Джо. — Арестувайте го.

Крофърд, дишайки тежко, изпъшка:

— Той ми изпрати видео с Джорджия, защото знае, че така веднага ще хукна насам. Виж сам и ми кажи какво мислиш.

Нийл кимна и шерифите пуснаха Крофърд. Той му подхвърли телефона си и му каза паролата за отключване.

Джо ядосано се провикна:

— Не знам за какво изобщо говори.

Нийл намери съобщението в телефона на Крофърд и изгледа клипа.

— Не става ясно кой го е изпратил. Може ли да видя телефона ви, господин Гилрой?

Джо се изпъчи.

— Ако думата ми не е достатъчна за вас...

— Господин Гилрой? — Холи се промуши между Нийл и Нъджънт и застана пред Джо. Гласът ѝ бе тих, овладян, глас на

посредник. — Ако това е просто недоразумение, защо да не го отхвърлим, преди внучката ви да се е уплашила от полицейските коли?

— Ако детето се стресне, вината ще е негова, а не моя.

— Значи ще можете да се наречете морален победител.

Той я изгледа с присвити очи.

— Вие вече нямате нищо общо. Започвам да се чудя защо се оттеглихте от делото. Да не би да ви е спечелил на своя страна?

— Аз съм на страната на Джорджия. — Остави го да осмисли това, после каза: — Моля, дайте ми го...

В погледа на Джо блестеше враждебност и гордост, но когато и Нийл протегна дланта си, той му тръсна телефона си.

— Каква е паролата ви за отключване, господин Гилрой? — Нийл влезе в съобщенията и провери и галерията с видеоклипове. — Няма го тук.

Холи, която също се бе взирала в телефонния екран, погледна към Крофърд и поклати глава.

Сега вече и други полицаи се приближаваха към групата им. Нийл се обърна към Нъджънт:

— Кажу ми, че е било фалшива тревога. Изпрати ги да си вървят.

— *Не е* фалшива тревога — обади се Крофърд. — Ти видя видеото. — Погледна към Джо и добави: — Той си държеше телефона, когато дойдох. Може да го е изтрил.

Джо му обърна гръб и каза на Нийл:

— Не съм направил онзи клип.

— Някой го е направил. — Извън себе си от ярост, Крофърд зарови ръце в косата си и я отметна назад. — Беше изпратено като предупреждение. Ако не си бил ти... — Спомни си ъгъла, от който бе заснето видеото, и заоглежда дърветата наоколо. — Трябва да е бил ето там.

Понечи да хукне в тази посока, ала единият от шерифите го задържа.

— Остави на нас, Крофърд. Ти се оправи тук. — Двамата с партньора му се отдалечиха.

Нийл попита Джо:

— От колко време сте тук?

— Близо час. През цялото време бяхме сами на площадката. Докато не се появи той. — Кимна ядосано към Крофърд. — Караше

като луд. После изскочи от колата и ме нападна. Свършете си работата, сержант Лестър, и го арестувайте.

— *Tame!*

Радостният вик на Джорджия стресна всички. Обърнаха се и я видяха да тича към баща си с протегнати ръчички. Крофърд инстинктивно понечи да я посрещне с прегръдка, ала Нийл застана пред него и сложи длан върху гърдите му.

— Спри.

— Върви по дяволите.

— Ако се доближиш до нея, ще трябва да те арестувам.

Крофърд отстрани ръката му.

— Не, ще трябва да ме застреляш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Крофърд избута Нийл и хукна да пресрещне Джорджия. Тя го прегърна през коленете, а той я вдигна и я гушна силно.

Беше топла и запотена от играта на площадката. Усещаше как сърчицето ѝ бие ускорено до гърдите му. Зарови лице в косата ѝ и вдъхна уханието ѝ.

— Тате, ще ме смачкаш.

— Извинявай. — Остави я да се дръпне леко назад, но я целуна няколко пъти по розовото личице и тя ентусиазирано отвърна на целувките му. Погали и нежно махна няколко мокри кичурчета от челото ѝ. — Забавляваш ли се?

Грейс ги заобиколи отдалеч, като бързо се отправи към останалите. Крофърд не се интересуваеше какво става зад гърба му. Джорджия беше жива, здрава, не се страхуваше и това бе всичко, което имаше значение за него.

Отнесе я обратно до въртележката, седна на металната платформа и я сложи в скута си, докато леко завъртя и двамата с тока на ботуша си.

Докато тя бърбореше, той внимателно огледа телцето ѝ, за да се увери, че няма никакви наранявания. Мислено благодари на Господ, в чието съществуване се съмняваше, но когото се мъчеше да умилостиви, заради сигурността и здравето на Джорджия.

— Слушаш ли ме, тате?

— Всяка думичка.

— Коя е тази дама?

Той се обърна и видя Холи да идва към тях.

— Казва се съдия Спенсър.

— Като Съдия Джуди ли?

Той се усмихна и поклати глава.

— Изобщо не прилича на нея.

Спря да бутва с крак въртележката, за да може тя да седне до тях. Холи се настани до него и каза тихо:

— Издействах ти пет минути. — После добави: — Ти вероятно си Джорджия. А аз съм Холи.

Протегна ръката си. Момиченцето плахо я стисна.

Крофърд прошепна тихичко до ухото ѝ:

— Какво ще кажеш?

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен ми е приятно. Много съм слушала за теб — усмихна се Холи.

— Наистина ли?

— Вярно ли е, че розовият е любимият ти цвят?

Първоначалната стеснителност на Джорджия се изпари на мига. След като имаше нов човек, с когото да си приказва, тя се впусна в многословно и оживено обяснение.

— Пързалките ли харесваш повече или люлките? — попита тя Холи.

— О, люлките, определено.

— Аз също. Обичам да политам нависоко. Татко ме люлее силно, но трябва да се държа много здраво, за да не падна като него, когато е бил малък и си е счупил зъб, който дори не се е клатил. Покажи ѝ, тате.

Той се подчини, сочейки на Холи един от долните си предни зъби. Заради Джорджия тя внимателно го огледа.

— Сигурно е боляло.

— Бил е бебешки зъб — осведоми я момиченцето. — Така че на мястото му е поникнал нов, но пак трябва да се държиш много здраво за въжетата.

— Непременно ще се държа здраво.

Оставиха Джорджия да води разговора и тя прелиташе от тема на тема като пеперуда. Холи дискретно побутна Крофърд по лакътя, когато времето им свърши. Петте минути бяха минали твърде бързо за тях. За Джорджия също...

Тя се разсърди, когато баща ѝ каза, че е време да си върви.

— Може ли да идем да ядем сладолед?

— Не днес, миличка.

— Моля те. Холи също може да дойде с нас. Нали, Холи?

— С удоволствие, но не мога днес. Може би някой друг път.

Джорджия бе толкова разочарована, че Крофърд се уплаши хленченето ѝ да не се превърне в плач. А след всичко станало днес, ако

видеше и една сълза, той нямаше да може да я пусне от прегръдките си. Вдигна я от скута си и я сложи да застане права зад гърба му.

— Качвай се. Ще те нося.

Да я носи на раменете си бе едно от любимите ѝ неща. Стисна в шепички косата му, докато той вървеше с престорено залитане към паркинга. Тя се смееше звънко, когато я свали на земята. Коленичи пред нея и прокара ръце по раменете ѝ, сякаш да се увери отново, че е жива и здрава.

— Бъди послушна.

— Добре.

Не можеше да ѝ каже кога ще се обади или ще я види пак, защото не знаеше кога ще бъде това. Никога не ѝ даваше обещания, които не можеше да спази.

— Дай ми целувка.

Тя го целуна по устата, след което той я притисна към себе си толкова дълго, колкото можеше да си позволи, преди да я пусне.

— Хайде, върви. Баба и дядо те чакат.

— Много си тиха тази вечер — забеляза Джо. — Какво има?

Грейс погледна над масата към съпруга си, седящ срещу нея. После стана и отнесе едва докоснатата си чиния в мивката.

— Просто си мислех.

— За онази разправия в парка ли? Личеше си, че си разстроена.

— Джорджия беше толкова тъжна, когато си тръгнахме...

— Беше си много добре, докато не го видя. Специалист е да прави хората нещастни.

Грейс се извърна и започна да зарежда съдомиялната.

— Не мисля, че съдия Спенсър би се намесила в негова полза, ако смяташе, че той ще причини нещо лошо на Джорджия.

— Аз пък мисля, че има нещо съмнително между тях двамата.

Грейс спря за миг и изпитателно го изгледа:

— Съмнително ли?

— Тя излезе по телевизията и го изкара герой. Само няколко часа след това се оттегли от делото. Смятам, че обективността ѝ със сигурност е била компрометирана, но не точно защото е спасил живота ѝ.

— Да не подозираш, че е пламнала искра помежду им?

— Надявам се, че съдията има повече разум.

— Дъщеря ни нямаше.

Той се намръщи.

— Бет беше заслепена от външността му. Но днес показва истинския си прав. Ти и останалите го видяхте в парка вече успокоен. Ала когато пристигна, беше направо бесен. Напълно беше откачил.

— На негово място ти нямаше ли да превъртиш? — попита Грейс. — Ако беше видял снимка или видео на Бет с такъв надпис, нямаше ли да ти падне пердето, докато не се увериш, че е добре?

— Не е същото.

— И с какво е по-различно?

— Нямаше да се нахвърля върху първия срещнат.

Грейс тихо отрони, сякаш на себе си:

— Това е друго нещо.

— Моля?

Тя захвърли домакинската кърпа и се обърна към него.

— От самото начало, откак познаваме Крофърд, неприязънта между вас двамата я има. През всичките тези години сте спорили, и то продължително, понякога месеци наред. Ала нито веднъж — каза тя и вдигна показалец — някой спор не е прераснал в размяна на юмруци.

Джо стана от масата и отиде при нея до мивката.

— Какво намекваш?

— Струва ми се ужасно съвпадение, че първия път, в който Крофърд ти посяга, е само часове, след като ти издейства онази ограничителна заповед.

— Която той оправда, като ми налетя...

— Но никога не го е правил преди. Нямаше причина да искаш ограничителна заповед срещу него, Джо.

— От моя гледна точка, има. Забрави ли, че дойде тук преди две вечери...

— И двамата спорехте ожесточено. Разменихте си тежки думи, но ти викаше също толкова силно, колкото и той. Не те е заплашвал с физическа разправа.

— Исках ограничителната заповед за защита на Джорджия, а не за себе си.

— Това са глупости. Пълни измишльотини.

— Откъде дойде пък това?

— Крофърд никога не би наранил момичето си. Наясно си с това. И аз знам, че го знаеш.

Изумен от гневния ѝ изблик, Джо само я изгледа хладно.

— Искаш ли да ни вземе Джорджия и да я отведе далеч от нас?

Грейс въздъхна.

— Това ще разбие сърцето ми.

— Тогава престани да го защитаваш. Водим тази битка, за да я спечелим. — Той си сипа кафе и го взе със себе си, а докато излизаше от стаята, допълни: — Остави всичко на мен. Знам какво правя.

Вместо да я успокои, това още повече я разтревожи.

След като си тръгна от парка, Крофърд излезе от града и отиде на едно от любимите си места, търсейки усамотение. Езерото беше навътре в гората и до него се виеше тесен черен път, който стигаше на десетина метра от водата и после трябваше да се ходи пеша.

Закътаното местенце беше неговото тайно кътче вече близо двайсет години. Беше го открил скоро след като се върна от Калифорния, където живя с майка си и новия ѝ съпруг, докато стане на шестнайсет. Тогава настоя да се върне в Тексас, там можеше да завърши гимназията в Прентис с някогашните си съученици и приятели. Майка му и вторият му баща не се възпротивиха особено на идеята. Предположи, че и те се радваха да се отърват от намусената му физиономия, колкото и той от тях.

Приюти го сестрата на майка му, защото по онова време Конрад вече бе добре известен градски пияница, неспособен да се грижи сам за себе си, камо ли за един тийнейджър. За да компенсира липсата на майчините грижи, неомъжената му и бездетна леля започна да го отрупва с внимание и обич чак до деня на смъртта си. Тогава той вече бе пораснал и оценяваше добротата ѝ. Но докато живееше с нея, всеки ден подлагаше на изпитание търпението на милата си леля, като изобщо не бе лесен за обичане. Освен типичната за тийнейджърите тревожност и недоволство, той носеше и допълнителен товар на плещите си. (Сърдит на целия свят, така го бе нарекла Холи.)

Заради постоянното си мусене му отне доста време да се сближи отново със съучениците си, да си намери нови приятели и да се впише

в живота в малкия град. Даже и след като стана част от популярните младежи в града, той си оставаше затворен в себе си, гневен и готов за бунт.

В дните, когато настроението му беше особено мрачно, се оттегляше на това място и прекарваше часове наред в хвърляне на камъчета по повърхността на езерото, изкарвайки спотаената си агресия на водата. Един ден хвърля толкова дълго, че ръката го заболя от изтощение. Тогава седна на калния бряг, опря глава на сгънатите си колене и заплака...

Докато изплаче всичките си сълзи, осъзна, че не беше ядосан на лелината си къща, която му навяваше клаустрофобия. Нито на безмерната ѝ обич. Не беше ядосан и изнервен нито от приятелите или треньора си, нито от училищните задачи.

Беше ядосан на родителите си.

Всеки от двамата го бе изтрил от списъка си със задължения, и то завинаги. Майка му имаше нов живот, който не включваше него. Баща му нямаше друга цел занапред, освен следващата чаша. Крофърд не можеше да промени или оправи положението. Такива бяха фактите. Това бяха картите, които му бяха раздадени, и от него зависеше как ще ги изиграе.

Не беше заровил гнева си в лепкавата кал на брега в онзи ден, за да го забрави завинаги. В крайна сметка животът не беше приказка. Гневът му остана вътре в него, неотделима част като отпечатъците на пръстите му. Но в онзи далечен ден той се закле, че няма да му позволи да го унищожи...

Единственият път, в който наруши това обещание пред себе си, беше след смъртта на Бет и все още търпеше последиците от тази грешка. Ала нямаше да я повтори повече.

Сега, след като постоя до езерото, Крофърд пое обратно към града. Отиде право в съда, по-решен от всякога да намери справедливост за Чет и дори за Хорхе Родригес, който бе станал жертва на трагично стечение на обстоятелствата, предизвикани от някого.

Искаше да намери този виновник. И то страшно много.

Нийл седеше зад бюрото си. Вдигна глава, забеляза Крофърд и каза:

— Явно си получил съобщението ми.

— Не. — Седна срещу детектива. — Какво имаше в него?
— Помолих те да дойдеш веднага.
— Съжалявам. Не съм си проверявал телефона скоро. Научихте ли нещо при разпитите?
— Нищо.
— Колко хора остават?
— Николко. Приключихме този следобед.
— И никакви съмнителни следи?
— Не. Всички бяха примерни граждани, чисти като сълза.
— С изключение на онзи, който застреля Чет.
Нийл се начумери, но не продума нищо.
Крофърд изчака, после небрежно попита:
— Как е хлапето ти?
Нийл го изгледа неразбиращо, сетне каза:
— О, добре е. Летен вирус. Нищо сериозно.
— Хм...
— Тръгна си набързо от парка — отбеляза Нийл.
След като бе изпратил Джорджия при баба й и дядо й, той се беше качил в джипа си и без да се обяснява повече, беше отпрашил.
— Ти не ме застреля. Никой не ми сложи белезници. Затова си тръгнах. Онова клипче с Джорджия здраво ме уплаши. Имах нужда от малко време да се успокоя.
— Къде отиде?
— Тайна. Шерифите откриха ли нещо в горичката около парка?
— Не.
Крофърд не бе и очаквал друго.
— Има много дървета и храсти, зад които да се скрие човек. Който и да е снимал видеото, е можел да си тръгне, без Грейс или Джо изобщо да го забележат.
— Някаква представа кой може да е бил?
— Ако знаех, сега щеше да е в болница. Или в ковчег.
— Успокояваща мисъл.
— Вярна обаче. И това ме води до нещо, което бих искал да споделя с теб.
Крофърд седна напред и опря лакти на бедрата си, като потриваше брадичка с палци, мъчейки се да облече в думи мислите

си... Думи, които не биха накарали Нийл моментално да ги отрече само за да му направи напук.

— Случаят е стигнал до задънена улица, Нийл. Нещо, което каза сутринта, остана в ума ми. Ровим на грешното място. Мислех си, че след стрелбата толкова много неща...

— Отстранен си от случая.

Крофърд замръзна и срещна неумолимия поглед на детектива.

— Затова те извиках тук — продължи Нийл. — Трябваше да ти го кажа. Влиза в сила незабавно.

С внимателно движение Крофърд изправи гръб на стола си.

— И кога се случи това?

Нийл поклати глава, сякаш кога е взето решението е без значение.

— Не биваше да си част от разследване, в което си основен свидетел. Началникът вече го е осъзнал. Ще говори с твоите шефове и ще им обясни, че е било само като жест към госпожа Баркър...

— Вдовицата, която чака да научи кой е убиецът. Защо не искаш да съм част от разследването?

— Казах ти вече.

— Празни думи. Какво става наистина, Нийл?

— Не съм длъжен да ти обяснявам решението.

— Не си длъжен. В превод това значи, че нямаш куража да ми го кажеш в очите. Предпочиташ да действаш потайно, да накараш да ме следят и да ме снимат.

Нийл тихо изруга.

— Нъджънт.

— Не обвинявай хлапето. Не му оставих избор. Чий племенник е той все пак?

— На един от общинските съветници — измърмори Нийл.

Крофърд се изсмя тъжно.

— Питам просто така. Нъджънт трябва да се маха. Не е годен за тази работа. — Замълча за миг. — Защо си наредил да ме следят?

Нийл не отговори.

— Съжалявам, че те разочаровах — каза Крофърд. — Не си получил снимки, на които върша нещо престъпно, нали?

— Не получих и снимки на нарушител, който тършува из къщата ти.

Крофърд само го изгледа, после избухна в смях.

— Смяташ, че сам съм изпотрошил всичко в стаята на Джорджия, след като похарчих половин заплата и отделих толкова време, за да я приготвя за нея? Защо бих го направил?

— Нямах нужда от причина за изблиците си. Ти избухваш мигновено. Реагираш, без да мислиш. Не можеш да контролираш чувствата или склонността си към агресия, както стана ясно днес в парка.

Крофърд нямаше никакво намерение да се оправдава за реакцията си, предизвикана от страха, който бе изпитал. Предпочете да го нападне:

— Знаеш ли, Нийл, ако ще лъжеш, поне се научи да не те хващат.

— За какво говориш?

— Онова обаждане днес не беше от жена ти, нито заради повръщащо дете. Кой те задържа толкова дълго на телефона, погълнат от разговора?

Лицето на Нийл почервения. Ала вместо да отговори, попита:

— Какво каза наистина на Родригес горе на покрива?

— Още ли се чудиш над това?

— Много важен детайл е.

— Моят отмъстителен проклет тъст ти подхвърли тази идея и сега не можеш да се отървеш от нея.

— Отговори на въпроса.

— Да се обадя ли на Бил Мур?

— Не знам, трябва ли?

— Двамата с теб не се харесваме. Открай време е тъй и така ще бъде. Остави това настрана за момент. Сериозно ли смяташ, че имам нещо общо със стрелбата?

— Какво си правил снощи в кабинета на съдия Спенсър? Един полицаи дойде сутринта и ми каза, че те е видял да излизаш бесен оттам.

Крофърд не каза нищо.

— Тя си тръгнала няколко минути след теб и полицаят я описа като „разтърсена до дъното на душата си“.

Нийл не спомена да има снимки на двамата заедно, което беше облекчение.

— Нещо друго? — попита Крофърд меко.

— Вдигна голям шум около едно насинено коляно. Кой друг, освен теб твърди, че стрелецът е бил изритан в коляното?

— Още въпроси ли има?

— Още много. Ти оставаш единственият, който заявява, че Родригес не е стрелецът.

— Ако аз стоях зад всичко, нямаше ли да искам всички да вярват, че именно той е бил стрелецът, след като е мъртъв и не може да го отрече?

— Би искал, освен ако...

Крофърд наклони глава, сякаш да чуе по-добре недоизказаното от Нийл.

— Кажи, де.

— Освен ако не може да се докаже връзка между теб и Родригес.

— Няма такава.

Едното ъгълче на устата на Нийл се изви в полуусмивка.

— Излъгах те за онова телефонно обаждане, защото беше от Чък Отърмън. Той ме предупреди, ако си наоколо, да се престоря, че говоря с някой друг. Каза, че сигурно съм забелязал изненаданата му реакция, когато видя трупа на Родригес. Обади ми се, за да ми обясни защо е реагирал така.

— Напрежението се покачва.

Нийл не му обърна внимание.

— Макар Отърмън да не познава Родригес по име, той го е виждал.

Крофърд щракна с пръсти.

— Значи са били заедно на съседни писоари.

Нийл продължи невъзмутимо.

— Около един и четирийсет в понеделник следобед Отърмън пристигнал в съда за срещата си с асистент прокурора. Докато влизал, видял Родригес на паркинга... — Замълча, пое си дъх и довърши: — Да говори с теб.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Двама полицаи в патрулна кола последваха Холи от сградата на съда. Тя зави с автомобила си към задния двор на къщата, където паркира и излезе. Единият от полицаите я придружи до вратата, за да се увери, че всичко е наред, после се върна до колата, която стоеше отпред.

В мига, в който заключи вратата, Холи се отърси от професионалната си сдържаност и спокойствие. Бързо свали самото на костюма си и високите токчета. Цял ден бе крила емоциите си. Сега се предаде на умората и отчаянието.

Предсказанието на Грег Сандърс, че ще „оплеска всичко“, изглеждаше притеснително вярно.

Преди да си тръгне от офиса, бе получила отговор на имейла си до губернатора Хътчинс. Най-доброто, което можеше да каже за този отговор, беше, че е неопределен. Той нито я хвалеше, нито я упрекваше за оттеглянето ѝ от делото за попечителство на Крофърд. Само подчертаваше, че макар да е далеч, следи отблизо как върви разследването на случая със стрелбата и че след завръщането си от конференцията би искал да обсъдят определени аспекти от него.

Двусмисленият тон на имейла я тревожеше. Ако той се колебаеше за назначаването ѝ за съдия, ако оттеглеше подкрепата си, това би било катастрофално за професионалното ѝ развитие. И още по-съкрушително в личен план. Нямаше да оправдае очакванията на съдия Уотърс. Щеше да се провали в постигането на собствените си цели.

Притеснителният имейл бе дошъл като капак на случката в парка, където се бе наложило да даде всичко от себе си, за да успее да издейства онези пет минути за Крофърд.

— Няма съмнение, че това е нарушение на ограничителната заповед, господин Гилрой. Той е сгрешил, като ви е нападнал. Но погледнете ги само. — Тя махна към въртележката, където Крофърд и дъщеря му изглеждаха потънали в обсъждане на пайетите по блузката

й. — Помислете си колко травмиращо би било за нея да види как го арестуват и отвеждат в белезници.

За да го склони, тя бе предложила да присъства на разговора им и да му постави срок.

Освен това поиска, щом изтекат петте минути, той да може да си тръгне свободен. И Гилрой, и Нийл Лестър се бяха възпротивили на това. Но тя настоя да премислят ситуацията.

— Онова видео го изплаши ужасно много. Въпреки опасността да бъде глобен или арестуван, той хукна насам, без да мисли за друго, освен за сигурността на Джорджия.

Джо Гилрой не можеше да бъде убеден лесно.

— Като ви слуша човек, ще си каже, че е готов да убие и дракон заради нея.

— Мисля, че точно това ни показва.

— И да не би да очаквате просто да простя и да забравя, че ме е нападнал?

Тогава тя му напомни, че ще има възможност да свидетелства за инцидента при изслушването за постоянна ограничителна заповед.

— Но това не е достатъчно — възпротиви се той.

И изложи условието си, при което е склонен да остави Крофърд да си тръгне свободен.

— Това е единственият начин да му се размине днешната дивотия — заяви категорично.

Оставаше й или да приеме условието му, или Крофърд да бъде окован в белезници и отведен в ареста...

Сега, докато се тътреше към спалнята си, тя се чувстваше така, сякаш на шията й виси тежък камък. Когато Крофърд научеше за споразумението й с тъста му, щеше да я намрази.

Това щеше да му дойде като нов удар, дори по-жесток от всички останали. Докато разсъждаваше над това, тя осъзна, че последиците от стрелбата са били много по-тежки за него, отколкото за нея. От понеделник насам той понасяше удар след удар, а сега, благодарение на нея, можеше да изгуби завинаги детето си.

Холи можеше да е мишената на стрелбата в съдебната зала, но Крофърд беше този, който...

Внезапно тя се закова на място, а сакото и обувките й останаха да висят в отмалелите й ръце. Мислено се върна назад, прехвърли в ума

си онова, което току-що ѝ бе хрумнало, после подритна токчетата си на пода пред себе си и бързо се върна в кухнята, където бе оставила чантата си.

След като извади телефона си, с треперещи пръсти опита да набере номера на Крофърд. Телефонът му звънна веднъж, после се включи гласова поща.

— По дяволите!

Отново с треперещи пръсти тя набра мобилния номер на Нийл Лестър и му се обади.

Той явно бе видял името ѝ на дисплея си, защото отговори бодро:

— Съдия Спенсър? Добре ли сте?

— Чудесно. Но трябва да поговорим за Крофърд Хънт.

— Какво съвпадение. Тъкмо се канех да ви позвъня и да ви посъветвам да стоите далеч от него. Отстранен е от случая.

Тя помъчи да се овладее.

— Реагирате твърде пресилено на случилото се в парка — каза му. — Той...

— Няма нищо общо с това. Не и пряко.

— Тогава защо сте го отстранили?

— Имам свидетел, който може да го свърже с Родригес преди стрелбата.

Коленете ѝ омекнаха. Тя се облегна на стената и се заслуша с нарастваща тревога, докато той обясняваше какво се е случило в моргата сутринта.

— Отърмън е видял Родригес да разговаря с Крофърд пред съдебната палата.

Когато успя да намери сили, тя отрони:

— Това не може да е истина.

— Той е сигурен. Познал го веднага, но се боял как ще реагира Крофърд, затова не го казал на момента. Обади ми се по-късно и ми го съобщи поверително. — Поколеба се, после продължи: — Искрах да ви задам един въпрос, но се чудех, понеже ми се струваше неуместен. Сега смятам, че е важен. Съдия Спенсър, щяхте ли да присъдите попечителството на Крофърд?

— Въпросът ви наистина е неуместен. Не мога да го обсъждам.

— Е, аз вярвам как Крофърд е предположил, че ще отхвърлите молбата му. Затова е намерил човек, когото никой не познава, с

фалшива самоличност и без пари. Достатъчно отчаян или лесен за манипулиране. Подготвил е този опит за покушение над живота ви. Но планът му от самото начало е бил да се включи и да елиминира стрелеца. Независимо дали вие ще оживеете или загинете, той щял да излезе герой от ситуацията.

Тя отхвърли хипотезата му с първото недомислие, което ѝ хрумна:

— Как е щял да елиминира стрелеца, след като дори не носеше служебния си пистолет в залата?

— Знаел е, че Чет ще бъде застрелян и ще може да използва неговия.

— Това е още по-нелогично. Той никога не би наредил да убият Чет Баркър. Цени го страшно високо.

— Вярно е. Но повече обича дъщеря си. Направил е всичко за нея, за да я получи. След геройската му постъпка в залата и хвалебствията, които следват, кой би му отказал попечителство?

Нийл явно преследваше целта си като понесен от зли сили. Вместо да бъде повлечена от безумието му, тя се опитваше да остане трезва и хладнокръвна.

— Защо му е да измисля толкова сложен план, а след това да се хвърли да ме предпази със собственото си тяло?

— За да изглежда правдоподобно. Но Родригес се е паникьосал и хукнал да бяга, преди да ви убие и преди Крофърд да успее да застреля него. Крофърд не е могъл да го остави да бъде заловен. Последвал го е и го е настигнал на покрива. Изправил се е сам срещу него, дори след като е бил предупреден от другите полицаи да не го прави.

— Това ми прилича повече на храброст, отколкото на конспирация.

— Напротив, искал е Родригес да бъде убит по един или друг начин. На записа от камерата се вижда как Родригес се ужасява още щом Крофърд излиза на покрива.

Понеже не беше виждала записа, тя не можеше да коментира.

— В интерес на истината, съдия — допълни Нийл — никой не може да потвърди за пробитото ухо или че Крофърд е изритал стрелеца. Няма абсолютно никакво основание за подозренията му към Отърмън, който случайно се появи само минути, след като аз изразих собствените си подозрения към *Крофърд*. Той реши, че му се е паднала

удобна възможност да ни отвлече вниманието с Отърмън. Но това се обърна срещу него.

Нийл млъкна за момент, после продължи уверено:

— И освен това е твърде загрижен за вас. Вярвам, че е казал първо на вас за пробитото ухо, за да изпробва каква ще е реакцията ви на твърдението, че стрелецът няма дупка на ухото. Спомнете си, че той беше този, който настоя да ви поставим под охрана. Отначало погрешно сметнах вниманието му към вас за сексуален интерес, но след думите на Отърмън всичко изглежда различно. Той ви държи под око по съвсем друга причина. Прав ли съм или не, че си измисля поводи да остава насаме с вас?

След кратко мълчание тя тихо продума:

— Ако демонстрира покровителствено отношение към мен, вярвам, че това е, защото е загрижен за сигурността ми. Това е честа реакция от страна на човек, който е спасил живота ти.

— Така ли мислите наистина? — тихо попита Нийл. — Или просто го подхвърляте?

— Не бих изрекла нещо, в което не вярвам.

— Бихте го казали, ако сте много уплашена. — Остави думите му да отекнат за малко, после продължи: — Съдия Спенсър, вие направихте изключително много, за да реабилитирате публично Крофърд от възможни обвинения в грешка или безразсъдно поведение. Днес го защитихте в парка. Чудя се дали всичко това не е само за показ? Да не би да вземате неговата страна, за да го умилюстите?

Холи не каза нищо, тъй като не разбра въпроса му.

— Преди да ми отговорите, трябва да ви заявя — продължи Нийл — че знам, че е дошъл в кабинета ви след работно време снощи. Бил е видян да напуска ядосан. Доложиха ми, че и вие сте изглеждали крайно разстроена, когато сте го последвали няколко минути по-късно. Сега бъдете откровена с мен, иначе не мога да ви защита. Крофърд заплашва ли ви?

Задната част на къщата беше съвсем тъмна. Холи се покатери през оградата, после остана за миг неподвижна, докато си поеме дъх, макар сърцето ѝ да продължи да бие толкова силно, че чак беше

болезнено. Предпазливо се приближи към задната врата. През нея можеше да чуе гласа му. Почука тихо и той мигновено спря да говори.

След няколко секунди отвори. Ако беше изненадан да я види, не го показа. Силуетът му изглеждаше масивен и непоклатим на фона на слабата светлина от диспенсъра за лед на вратата на хладилника. Доколкото можеше да прецени, това бе единствената светлина вътре в къщата.

Той вдигна телефона до ухото си.

— Ще ти се обадя после. — Затвори и отпусна ръката си. Иначе не помръдна. Очите му тънеха в мрак и тя не можеше да определи реакцията му след появата ѝ. Стоеше още на прага му.

— Вероятно си изненадан да ме видиш тук — заговори Холи.

— Може да се каже. Как дойде?

— Тичах.

— Тичала си?

— Пробягах разстоянието. Само няколко мили са.

Той прие думите ѝ на доверие, после попита:

— Охраната ти следва ли те?

— Те си мислят, че още съм в дома си. Измъкнах се през задната врата, промуших се през плета, заобиколих голямата къща и излязох на улицата от другата ѝ страна.

Той издаде задавен звук, който можеше да е и неволен смях, но гласът му беше одрезгавял от гняв, когато каза:

— Човекът на Нийл може да е наблизо с камерата си, насочена към къщата.

— Съмнявам се в това.

— Не мисля, че ни е заснел снощи, но защо насилваш късмета си? Защо рискуваш да се озовеш на първа страница във вестника утре?

— Сержант Лестър ми каза, че си отстранен от случая.

— А обясни ли ти защо?

— Да.

— Е, сподели ми.

— Чък Отърмън лъже.

Той не каза нищо за момент, после попита:

— Измъкнала си се тайно от къщи и си пробягала целия път дотук само за да ми кажеш, че вярваш в мен? Можеше просто да ми се обадиш.

— Не вярвам на телефоните, както и на записите в телефонните компании. Както впрочем си ми го казвал и ти — отвърна тя. — Имаме да говорим за много неща и исках да го направим очи в очи.

— Слушам те.

— Мисля, че знам защо няма никакви следи за самоличността на стрелеца. Знам и защо детективите, както и ти, и всички останали не стигате доникъде в разследването.

— Продължавай.

— Стрелбата не е била заради мен. Не съм била аз мишената. А ти.

Той остана като закован няколко секунди. После я хвана за ръка и я издърпа през прага.

— Влизай.

— Крофърд е изгонен.

— Бъди по-точен.

Пат Конър се озърна предпазливо, но никой не можеше да го чуе, освен вечно присъстващите бодигардове, а те никога не показваха какъвто и да е интерес или емоция. Въпреки това той продължи да говори тихо.

— Намерих си повод да се отбия в отдела, за да видя дали има някакво ново развитие. Има, и още как. Нийл е отстранил Крофърд от случая. И слушай само. Сега той е заподозрян.

— За стрелбата ли?

— Точно така.

Едрият му гръден кош се разтърси от потиснат смях.

— Това момче има адски лош ден.

— Чух, че направо бил откачил, когато отишъл в парка. — Официално Пат не беше на работа днес, но се бе оказал по-зает, отколкото изобщо някога е бил. — Онова видео не беше лесно за снимане, казвам ти. Целият съм нахапан от кърлежи.

— Пазиш ли още телефона, който използва?

— Не. Хвърлих го веднага щом пратих съобщението на Крофърд. Вече е на дъното на реката.

Всъщност това беше малка лъжа. Телефонът за еднократна употреба беше скрит под предната седалка в колата му. Беше го

запазил за всеки случай. Можеше да се каже, че това беше застраховката му. На някои хора просто не можеше да се вярва, особено на онзи, седнал срещу него.

— В ареста ли е?

— Крофърд ли? Не. Според слуховете Нийл действал по правилник и му предложил да се обади на адвокатата си. Крофърд го пратил по дяволите. Което много хора биха искали да направят с Нийл.

— Той е задник.

— Няма да споря. Но е достатъчно хитър, за да знае, че ако двамата с Крофърд се съревновават кой е по-популярен, Крофърд ще спечели, без изобщо да си мръдне пръста. Нийл щеше да бъде оплют от всички, задето е арестувал Крофърд, докато се мъчи да докаже вината му, което и бездруго повечето смятат за пълна идиотщина. Така че Нийл го пуснал да си ходи и тактически погледнато, това е бил разумен избор. — Малко нервно добави: — Вероятно не искаше да чуеш точно това обаче.

— Всъщност точно това исках да чуя.

— Сериозно? И защо?

— Ще те осведомя за мотивите си, когато съм готов за това. Благодаря за сведенията.

Пат разбра, че го гонят. Стана и се отдалечи. Усети как устните му пресъхнаха от напрежение, защото проклетата истина бе, че рейнджър Крофърд Хънт винаги се бе отнасял добре с него. Чувстваше се зле, задето го следи и го бе натопил да поеме удара. Да използва онова видео с момиченцето му? Това беше низост, до която Пат не вярваше, че може да стигне, независимо кой би му наредил.

Но имаше дълг за изплащане. А ако не го плати...

Не можеше дори да си го помисли.

Крофърд виждаше достатъчно добре на слабата светлина в кухнята, за да вземе чаша от шкафа, да я напълни от чешмата и да я подаде на Холи.

— Бих ти предложил нещо друго, но не искам да включвам осветлението и да давам излишно предимство на онзи с камерата.

Тя бе тичала от дома си до къщата му, обута в стари джинси с дупки на коленете. Бялата тениска прилепваше към потната ѝ кожа и

очертаваше сутиена ѝ. Зърната ѝ личаха под материята и приковаваха вниманието му.

— Крофърд, чу ли какво казах?

Той вдигна очи към нейните.

— Не си била ти целта, а аз. Не е толкова голямо разкритие, колкото си мислиш. Сам стигнах до същото заключение преди няколко часа.

Разказа ѝ как е отишъл от парка до езерото в гората.

— Първо трябваше да си охладя мислите. После започнах от самото начало и премислих всичко, което се случи след стрелбата. Канех се да споделя теорията си с Нийл и да предложи да я разследваме, когато той хвърли бомбата си.

— Може ли да седна?

— Извинявай, забравих да те поканя.

Той посочи към масата за хранене. Двамата се настаниха един до друг и когато коленете им се докоснаха, той не отдръпна крака си.

— Изглеждаш страхотно между другото.

— Потна съм.

— Но ми въздействаш особено. Как стигна до заключението, че стрелбата е била заради мен?

— Горедолу като теб. Мислех си колко тежки удари понесе оттогава и как последиците засягат много повече теб, отколкото мен. Обадох се първо на теб, но когато не ми вдигна, позвъних на Нийл. Успях да вметна само няколко думи, преди той да ме слиса с теорията си, че ти си злодеят.

Тя повтори съшитите му с бели конци заключения.

— Работата е там, че според мен Нийл си вярва — каза Крофърд.

— И аз се опасявам от това. Накрая ме попита дали си ме заплашвал.

— На което ти отговори...

— Естествено, че не си. Поне не и както си представя той.

Крофърд се загледа в потъналото ѝ в сенки лице, в устните, очите, кичурите коса, които се бяха измъкнали от небрежната ѝ, ала адски секси конска опашка, и си помисли: „По дяволите“. На глас каза:

— Намираме се в тъмна, празна къща. Имам голямо легло и време за убиване.

— Докога?

— Докато ми се обадят от службата в Хюстън. Или докато се появи Нийл и ме арестува. Да идем в спалнята и да си свалим дрехите.

— Крофърд, говоря ти сериозно.

— Знам. — Той въздъхна. — Опитвам да се шегувам, за да не удуша Нийл за глупостта му. Искам да разбия главата на Чък Отърмън, задето лъже. Можеш да спасиш два човешки живота, като си легнеш с мен.

— Сигурен ли си, че Отърмън стои зад всичко?

— Не. Може да е казал на Нийл, че ме е видял да говоря с Родригес само за да ми го върне, че издадох името му пред медиите.

— Ти ли беше?

— Трябваше ни някакво раздвижване. Получи се.

— Но си създаде враг в лицето на Отърмън.

— Мисля, че вече ме мразеше. Той не е бил човекът с белия гащеризон, но бих заложил доста голяма сума, че стои зад стрелбата.

— Но защо?

— Проклет да съм, ако знам. Моите хора го проучват. Искаш ли още вода?

— Не, благодаря.

Той все пак напълни чашата и я сложи на масата. Но остана прав.

— Мъча се да измисля нещо. Заклевам се, че никога не съм го виждал, докато не се появи в отдела за тежки престъпления вчера. Но беше все едно гледам кобра. Изпитах инстинктивна погнуса. Страх. Не ми се случва често.

— Сигурно си има причина.

— И аз така мисля. Просто трябва да я открия. А сега, когато се появи ти, тъкмо говорех с един приятел в Хюстън, който...

— Хари или Сесънс?

— Откъде знаеш имената им?

— Запознах се с тях.

— На пресконференцията ли?

— На закуска.

— Как тъй? — недоразбра Крофърд.

— Бяха прекарали цяла нощ в колата си пред дома ми. Редно беше поне да им приготвя закуска.

Представяйки си уютната сценка край кухненската й маса, той сложи ръце на кръста.

— Никой от тях не ми го е споменал.

— Предупредиха ме да не ти казвам.

— Обясниха ли защо?

Тя само го изглежда.

Той повтори доста по-ядосано:

— Споменаха ли защо?

— Казаха, че си докачлив по отношение на жените си.

Ревнивата му реакция бе достатъчно доказателство. После осъзна какво може да предположи тя от забележката им.

— Холи, изобщо не съм им казвал, че ние...

— Не съм си и помислила, че си го направил. Но те, изглежда, знаеха.

— Предполагам, са се досетили от поведението ми.

— И какво беше то?

— Да използвам ли точната дума?

Тя сведе глава и остана така няколко секунди. После вдигна поглед и продължи оттам, докъдето бяха стигнали, като го попита какво са му докладвали рейнджърите.

— Помолих ги да потърсят някаква връзка между мен и Отърмън. Или връзка с Бет, семейство Гилрой, отдела по наркотиците. Засега няма нищо.

— А около събитията в Халсън?

— Най-напред проверихме за това, защото е най-логично. Но през годината, в която течеше онова разследване, Отърмън е работил в северната част на щата. Не си е вземал нито ден отпуск месеци преди и след престрелката тогава. Няма никакви доказателства, че изобщо е бил някога в Халсън.

— Мислех си, че може да е искал да отмъсти за някой от цивилните, които загинаха тогава. Ала явно, че той няма никакви родствени или други връзки с никоя от жертвите. Сесънс е истински гений с компютрите, но дори и той не намери нищо. Тъкмо го молех да се порови по-дълбоко, когато ги се появи на задната врата.

— Ами други случаи, по които си работил?

— Преровихме години назад в досиетата. Но вярвам на паметта си повече, отколкото на компютъра дори. Ако Отърмън изобщо някога е попадал в полезрението ми, щях да си спомня името. Ако не името, поне човека. Напълно сигурен съм.

— Тогава може да не е той — каза тя. — Може да е казал на Нийл, че те е видял с Родригес само за да ти отмъсти. Сигурно е било унижително за него да бъде разгласено, че си е тръгнал след стрелбата.

Той поклати глава.

— Не е такъв човек. Беше ядосан, но в никакъв случай не беше засрамен.

Двамата потънаха в мълчание, после тя тихо се обади:

— Не искам дори да го предполагам. Толкова е зловещо, че се колебая да...

— Мислиш за Джо.

Раменете ѝ се отпуснаха леко, с което си признаваше, че той е отгатнал правилно.

— Не би го направил, нали?

— Ела. Искам да ти покажа нещо. — Хвана я за ръка и я поведе през тъмната къща към вратата на стаята на Джорджия. Използва екрана на телефона си за осветление. — Мисля, че добре можеш да видиш и без допълнителна светлина.

Гледката я шокира. Холи едва си пое дъх.

— Какво е станало?

— Нийл не ти ли каза?

— Не. Господи, Крофърд...

— Беше така, когато се прибрах снощи. А всичко беше ново. Преобразяването на стаята щеше да е изненада за нея.

— Докладва ли в полицията?

— Всичко е заведено по канален ред. Тази сутрин взеха отпечатъци, така че изглежда по-зле, отколкото преди. Нямах възможност да започна с почистването.

Тя влезе в стаята и бавно се завъртя в кръг, отронвайки въздишка на съжаление, докато оглеждаше разрухата наоколо. Вдигна блестящи балетни пантофки, чиито ластици бяха разкъсани.

— Кой би направил подобно нещо?

— Същият човек, който ми изпрати видеото с Джорджия на люлката, изглеждаща толкова мила, невинна и уязвима. Още не съм се съвзел напълно от този шок. — Всеки път, когато си помислеше за това, във вените му пулсираше смесица от ярост и ужас. — Някакъв побъркан негодник използва момиченцето ми, за да се добере до мен. Искане ми се да го убия.

— А как си обяснява Нийл Лестър това тук?

— Предположи, че сам съм го направил.

— И сам си изпратил до себе си онова съобщение с видеото ли?

— Явно.

Тя остави пантофките на потрошената тоалетка и се върна при него в коридора.

— Не вярвам, че тъстът би могъл да стори нещо подобно.

— Закани ми се, че ще направи каквото е нужно, за да задържи Джорджия. И още по-точно, за да осуети връщането ѝ при мен. Но, честно казано — отрони той, загледан обратно в стаята — това не е в стила на Джо.

Изключи телефона и го мушна в калъфчето му на колана си.

— Какво ще правиш?

— Ще изчакам Хари и Сесънс. Да видим какво ще излезе.

— Ами ако Нийл междувременно те арестува?

— Неговата стратегия да си опича добре работата предварително сега действа в моя полза. Няма да ме задържи, докато не получи солидни улики.

— Значи ще чакаш.

— И ще направя онова, което искам, откакто се появи тук.

Плъзна пръсти в косата ѝ, докато не се склочи зад главата ѝ, после я наведе назад и докосна леко с устни нейните.

— Това е предупреждение, съдия. Не се появявай на задната ми врага в този вид, освен ако не искаш да ти се нахвърля. — След като нацелува страстно устата ѝ, той се прехвърли на шията ѝ, като нежно близваше кожата ѝ, вкусвайки солената ѝ пот.

— Крофърд...

Протестният ѝ стон бе толкова неискрен, че той продължи с целувките надолу към гърдите ѝ. Погали с устни зърното ѝ, очертано от мократа памучна тениска.

Тя тихо въздъхна.

— Преди да се събудя тази сутрин, сънувах точно това.

Той нежно обхвана другата ѝ гърда.

— Хубав ли беше сънят?

— Греховно сладък.

— Холи Спенсър, ти си лошо момиче.

— Май си прав. В съня всичко бе точно както се случи в действителност — прошепна тя. — Аз изгарях от желание, а ти беше много... Беше решителен.

Усмивката, която се роди в сърцето му, не можа да стигне до устните му, които вече се сливаха с нейните.

— Трябваше да бъда в теб...

Целуна я като лошо момиче, превземайки устата ѝ с жар и ненаситност. Плъзна ръка под талията ѝ, под джинсите и усети единствено гладка кожа. Стисна дупето ѝ и го повдигна към слабините си.

— Всичко ще бъде много по-хубаво без дрехите.

За негово разочарование тя постави длани на гърдите му, отгласна се леко от него и извърна глава настрани.

— Не искаш да ме целуваш по този начин, Крофърд.

— Какви ги приказваш, по дяволите? Искам да те целувам навсякъде. — Всеки път, щом тя извърнеше уста, неговата я следваше. — Искам да те целувам с език по цялото тяло. — Измъкна ръката си от джинсите ѝ и я премести отпред, пъкна я между бедрата ѝ и я погали през мекия плат. — И тук.

Тя простена задавено от удоволствие, ала отстрани ръката му.

Ядосан и объркан, той отстъпи. По дяволите, знаеше, че тя го желае.

— Какво има, Холи? Вече не си съдия по моето дело...

— Не е това... Аз... — Пое си дъх, отметна кичур коса от лицето си и се изправи с изпънати рамене. Събираше смелост. — За да не те арестуват днес, трябваше да склуча сделка.

— Сделка ли?

— Твоят тъст настояваше. Не исках да те пратят в затвора — каза тя почти умолително.

— Каква сделка?

— Съгласих се да свидетелствам за тъжителя по време на изслушването за постоянна ограничителна заповед. Ще трябва да опиша как си нападнал Джо Гилрой днес.

Думите ѝ го зашеметиха. Просто стоеше и я гледаше.

С измъчено лице, тя се дръпна няколко крачки встрани, после тръгна по коридора. Спря внезапно, когато телефонът му звънна.

Холи се обърна и го видя как нетърпеливо изважда телефона от калъфа на колана си. Явно и той като нея очакваше, че някой от рейнджърите му се обажда с нова информация по случая.

Но на дисплея не беше никое от имената на двамата. Крофърд изруга, докато натискаше копчето.

— Защо, по дяволите, ми звъниш на този номер?

— С Крофърд Хънт, суперзвездата на правосъдието, ли говоря?

— Престани с глупостите, Смити. Какво става?

— Става това, че един нещастен пияница ми дължи сметката за днешния си запой.

— Не е мой проблем.

— О, така ли, умнико? Той казва, че ти е татко.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Веднага щом Смити обясни на Крофърд къде са, той прекъсна връзката. Холи гледаше изумена как той влетя в спалнята, където си наметна яке, с което да скрие кобура на пистолета. Грабна ключовете от тоалетката и мина край нея, докато излизаше от стаята.

— Знаеш как да се прибереш у дома.

— Идвам с теб.

— Как ли пък не.

— Чух какво каза мъжът.

— Страхотен завършек на страхотен ден, нали?

— Знам всичко за баща ти, Крофърд.

— Той не ми е баща, а пияница. Сигурен съм, че го има в досието ми. — Двамата вече бяха до задната врата. — Човекът на Нийл с камерата сигурно е отпред. Ако излезеш отзад, както дойде, може и да не те забележи. Внимавай, докато прескачаш отново оградата.

— Идвам с теб — упорито повтори Холи.

Той се наведе и приближи лицето си към нейното.

— Няма начин.

— Добре. В „Гъделичкащо розово“, нали? Ще го намеря. — Тя отвори задната врата и се измъкна навън.

Той отдавна щеше да си е тръгнал от клуба, преди тя да дотича до дома си и после да потегли с колата си, но мисълта как тя се появява в някое от заведенията на Смити сама го ужаси.

— По дяволите!

Втурна се и я настигна, хвана я за лакътя и я завъртя в посока към джипа си.

— Така ще имаш възможност цветно да разкажеш всичко, когато свидетелстваш срещу мен на изслушването за постоянна ограничителна заповед. — Повдигна я да седне до шофьорското място, после сложи ръка на главата ѝ и без всякаква нежност я натисна, докато слезе под нивото на прозореца. — Ако не искаш да зарадваш човека на Нийл, стой наведена, докато ти кажа.

Донякъде му се щеше просто да я провокира, но предпазната мярка въобще не беше пресилена. Веднага щом излезе на улицата, забеляза една кола през няколко къщи също да потегля. Следваше го на дискретно разстояние в продължение на няколко преки, докато той обикаляше улиците на квартала, спазвайки ограниченията на скоростта.

После каза на Холи да се хване здраво, зави зад един ъгъл и настъпи педала на газта до дупка. Не намали скоростта, докато не се увери, че се е отървал от опашката.

— Вече можеш да се изправиш.

Мина покрай футболното игрище на гимназията, което означаваше края на града, после зави по двулентов извънградски път, който се виеше из гората. Боровете, които се редяха край пътя, бяха толкова прави и близко един до друг, сякаш бяха част от ограда. Беше тъмна нощ. Тънкият сърп на луната се криеше зад ниско паднали облаци.

С периферното си зрение Крофърд можеше да види лицето на Холи на светлините от таблото на колата. Тя сграбчи дръжката на вратата, когато той направи остър завой, без изобщо да намали.

— Може да те глобят за превишена скорост.

— Пътно нарушение в добавка към обвинението за заговор за убийство. Какъв ужас.

Тя извърна рязко глава и му се сопна:

— Изобщо не си помагаш, Крофърд.

— Виж какво, жалко е, че не ти харесва как шофирам. И бездруго не исках да идваш.

— Не говоря за шофирането. Дойдох с теб да се опитам да предотвратя нещо, което после ще съжаляваш, че си направил.

— Като това да сритам задника на Джо днес.

— Точно така.

— Мислех, че той ми е изпратил онзи клип. Всеки родител, който обича детето си, би реагирал по същия начин.

— Съгласна съм. Ще го кажа пред съда.

Той се изсмя злъчно:

— Спестете си труда, Ваша Чест. Независимо какво ще кажеш от свидетелското място, аз никога няма да си върна Джорджия. — Обърна глава към нея. — Нали?

Тя се загледа право напред през стъклото и отговори толкова тихо, че той едва я чу през ръмженето на двигателя.

— Най-накрая може би.

— Но не и преди още молби, още изслушвания, още много време, прекарано без нея.

— И най-вероятно не и без да бъде замесена Джорджия.

Тя го погледна и очите им останаха приковани едни в други няколко важни секунди. Когато се извърна, той стисна здраво волана. За него границата, до която бе готов да стигне в усилията си да получи попечителство над Джорджия, беше да я принудят да избира между него и дядо си и баба си. Никога не би я подложил на това.

Двамата с Холи мълчаха през останалата част от пътя и скоро кичозна неонена табела им даде да разберат, че са стигнали до мястото. Крофърд направи остър завой наляво към паркинга на клуба, мина през него и отиде откъм задната страна на сградата.

Като знаеше какви престъпления се вършат по паркингите на заведения като „Гъделичкащо розово“, вътре и вън от колите, Крофърд сметна за по-безопасно Холи да влезе с него. Изключи мотора и отвори вратата си.

— Не мога да те оставя тук, но те предупреждавам, че гледката може да те шокира.

Сякаш напук на предупреждението му, тя бързо изскочи от джипа, преди той да заобиколи и да ѝ помогне да слезе. Отидоха до металната врата. Той потропа.

Отвори им самият Смити.

— Крайно време беше, по дяволите. Аз... — Млъкна, когато забеляза, че Крофърд не е сам. А след като явно разпозна Холи, той ѝ се ухили мазно и я огледа от глава до пети. — Сменила си стила, а, сладурче? Трябва да зарежеш завинаги черната тога.

Похотливият поглед на Смити накара Крофърд да премисли решението си да я вземе със себе си вътре.

— Остави я на мира.

— Не му обръщай внимание, скъпа — каза Смити, докато им правеше път да влязат. Изгледа я през рамото на Крофърд и добави: — Само разваля удоволствието на хората.

Заведе ги до офиса си, който бе също толкова разхвърлян, колкото и останалите, в които Крофърд се бе срещал с него през

годините. С мазен поглед, като косата му, той дръпна един стол за Холи и ѝ предложи нещо за пиене.

Крофърд го стисна за рамото и го завъртя насила към себе си.

— Къде е старецът? Мислех, че е тук, в офиса ти.

— Опитах се да го докарам. Но той се инати като магаре на мост. Единственият начин беше бодигардовете ми да използват груба сила, а предвид годините на баща ти, това нямаше да изглежда добре пред останалите клиенти, затова го оставих където си е. Там е от три и половина. Натрупал е сметка от шейсет и седем долара и малко отгоре. Каза, че ти ще я платиш.

Крофърд се направи, че не вижда протегнатата му ръка с дланта нагоре.

— Да вървим. — Кимна с глава на Смити да го води. — Заклучи се — нареди той на Холи, докато излизаше и после изчака да чуе изщракването на ключа.

Разчиташе на ориентацията на Смити и го следваше из истински лабиринт от тъмни коридори, докато стигнат до същинския салон на клуба, където силата на музиката беше физически непоносима. На сцената някаква жена се въртеше около пилона. Клиентите я подканяха с викове, подсвирквания и ръкопляскания.

Смити викна, за да го чуе над врявата:

— Ето там е. — Посочи към маса в най-тъмния ъгъл на салона, където един охранител стоеше близо до някаква отпусната и неподвижна фигура.

Бузата на Конрад бе залепена за лепкавата маса. От отпуснатата му долна устна се точеше лига. Едва беше в съзнание, но когато Крофърд го хвана под рамото, за да го вдигне от стола, той скочи и замахна. Тромавият ъперкът изобщо не доближи лицето му. Силата на замаха му обаче щеше да събори Конрад на земята, ако не беше го хванал.

Изобщо не го беше грижа как ще изглежда пред другите клиенти да се боричка със стареца. Само след секунди беше извил и двете ръце на Конрад зад гърба му и бе стиснал в желязна хватка китките му. С другата си ръка зад врата му успяваше да го задържи прав.

— Смити, как е дошъл тук? — попита той.

Мъжът размаха ключове за кола пред лицето на Крофърд.

— Охранителят ги намери в джоба на панталона му.

Охранителят беше набит мъжага с обръсната и татуирана глава.

— Докарай колата му при задния вход — нареди му Крофърд. — Няма да ти е трудно да я познаеш. Изтъркани гуми, избеляла синя боя. И благодаря.

Задърпа Конрад през салона на клуба към коридора, по който бяха дошли. Конрад се препъваше и залиташе, но някак успяха да стигнат, без той да падне.

Смити вървеше по петите им и мърмореше за сметката.

— Млъкни, по дяволите — изръмжа Крофърд. — Ще си получиш проклетите долари.

Щом стигнаха до вратата на офиса, той повика Холи по име. Тя отключи и отвори. Унизен, той наблюдаваше лицето ѝ, когато тя зърна за пръв път олигавения и смърдящ на бъчва окаян тип, който го бе създал. Холи не показа отвращението, което бе очаквал, а вместо това по лицето ѝ се изписа загриженост за клюмналата напред глава на Конрад в момента, в който Крофърд пусна врата му.

Бръкна в джоба си и измъкна оттам пачка с пари, която ѝ подаде.

— Плати му, моля те.

Тя извади петдесет и още двайсет долара.

— И десетачка за охранителя — каза Крофърд.

— Аз ще му ги дам — отзова се Смити и посегна за допълнителната банкнота.

Холи я дръпна далеч от ръката му.

— Не, аз ще се погрижа, благодаря.

Изглеждаше безразлична и в никакъв случай не беше смутена от разголените снимки, покриващи стените навсякъде. Вместо това погледът, който отправи на Смити, докато му даваше парите за сметката, беше достоен за съдебната зала. Сякаш го осъждаше на доживотна присъда при тежък физически труд.

— Клиентът ви е очевидно пиян. И въпреки това си признахте, че сте продължили да му сервирате алкохол, в продължение на часове, на стойност шейсет и седем долара. Ако се беше случило някакво нещастие в резултат от опияненото му състояние, можеше да бъдете обвинен и подведен под отговорност. Вратите на това длнопробно заведение щяха да бъдат заключени. Имате голям късмет. Господин Хънт може да бъде склонен да пренебрегне вашето потенциално

опасно невнимание спрямо проблема на баща му... В замяна на вашата дискретност.

Смити набърчи чело, но достатъчно бързо си преведе думите й. Нервно облиза устни и каза:

— Разбира се, разбира се, съдия. Няма да кажа на никого за това. Крофърд ми е приятел. Знаем се отдавна.

Крофърд отрече твърдението му с изсумтяване.

— Задръж вратата, за да се измъкнем оттук. — След като Холи мина пред него навън, той остана назад, колкото да сподели със Смити: — Не ме е грижа колко отдавна се знаем, ала споменеш ли и думичка пред някого, че тя е била тук, ще ти откъсна топките.

Смити му се усмихна измъчено, сякаш бе приел заканата буквално.

Крофърд успя да замъкне Конрад до джипа си и го набута на задната седалка. Старецът се килна настрани и главата му се опря на страничната облегалка на столчето на Джорджия. Крофърд си каза, че трябва да я стерилизира, преди отново да сложи детето си там. Ако изобщо някога се вози в колата му отново.

Охранителят беше докарал автомобила на Конрад и Холи му беше дала бакшиша.

— Имаш ли нещо против да я караш? — попита той, сочейки кротко бръмчащата развалина.

— Съвсем не. — Тя заобиколи и седна зад волана.

Засрамен и ядосан, Крофърд се качи в джипа си. Щом излязоха на главния път, той спазваше ограниченията на скоростта, за да може Холи да го следва без проблеми. Освен това никак не бързаше тя да види окаяното състояние на къщата на Конрад.

Когато пристигнаха, Холи дойде при него и му подаде ключовете за колата на Конрад, както и парите му.

— Да не ги забравиш.

— Благодаря. Ако си докоснала Смити, най-добре си изтъркай ръцете с дезинфектант.

— Беше много любезен домакин. — Показа му малко картонче. — Даде ми това, докато ти не гледаше.

— Какво е?

— Талон за безплатно посещение.

— Този мръсник. Ще се върна и ще го пречукам.

Млъкна, когато Конрад отвори задната врата на джипа и слезе оттам.

— Не препоръчвам заведенията на Смити. Танцьорките са посредствени, а тоалетните му смърдят по-зле и от обществени.

Вече не му течаха лиги, беше с бистър поглед и стоеше абсолютно стабилно. Не беше завалил и една дума. Усмихна се.

— *Изненада!*

Конрад протегна ръка на Холи.

— Съдия Спенсър, надявах се да имам възможността да се запознаем. Аз съм Конрад Хънт.

Тя стисна ръката му.

— Приятно ми е, господин Хънт.

— Благодаря, че докарахте колата ми до вкъщи.

— Няма защо.

— Сметнах, че е най-добре да остана в роля, докато стигнем тук. Убедителен ли бях?

— Много — отвърна тя и леко се засмя.

Той също ѝ се усмихна широко и я покани:

— Влезте, влезте. — Хвана я под лакътя и я поведе към къщата.
— Внимавайте къде стъпвате. Щях да разчистя пътеката, но не знаех, че ще имам гости тази вечер.

Крофърд, едва съвзел се от шока, застана пред тях.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Конрад?

— Проявявам добро възпитание. Кое то не може да се каже за теб.

— Защо са тези преструвки? Какво се опитваш да постигнеш?

Конрад размаха ръка пред лицето си, за да прогони комарите.

— Кръвопийци. Ще изядат съдията, ако не я приберем вътре.

Той избута Крофърд от пътя си и продължи напред, като отново предупреди Холи да внимава къде стъпва. Крофърд ги последва, мърморейки, че Конрад е имал на разположение години наред, за да изчисти пътеката до вратата си. Дворът бе все така занемарен, но той се изненада и успокои, щом видя, че вътрешността на къщата, или поне стаите, които се виждаха с влизането през вратата, бяха почистени след посещението му във вторник.

По някое време, докато се прибираха от клуба, Конрад бе затъкнал ризата в панталона си и бе пригладил косата си, която стърчеше на всички страни, когато бяха тръгнали оттам. Изглеждаше доста прилично даже.

— Извинявам се, че воня като бъчва — обърна се той към Холи.
— Уискито, което не можах да излея под масата, използвах като афтършейв. Моля, заповядайте, седнете.

Махна към дивана, върху който бе метната покривка от разноцветни кърпки, стара, но чиста, с цел да прикрие овехтялата дамаска. Продължавайки с ролята на домакин, той предложи:

— Искате ли нещо за пиене?

— Не, не иска.

Конрад смръщено изгледа сина си заради неговата нетактичност.

— Не говорех на теб. И нямах предвид алкохол. Мислех по-скоро за кафе или сода.

Холи отговори на предложението.

— Благодаря, но ще откажа, господин Хънт.

— Наричай ме Конрад и само ми кажи, ако промениш решението си.

Той седна на фотьойла, вдигна облегалката за крака и се намести удобно, като през цялото време ѝ се усмихваше.

После забеляза, че Крофърд стърчи до входната врата.

— Така ли ще подпираш вратата, като някой пън? Защо не седнеш и не се опиташ да се държиш любезно.

— Нямам време за любезности. Трябва да прибера Холи, преди охраната ѝ да разбере, че е изчезнала.

Конрад я погледна с нов интерес.

— Измъкнала си се случайно от вкъщи, така ли?

— Нещо, което не съм правила, откакто бях тийнейджърка.

Старецът се разсмя и тупна облегалката на фотьойла си.

— Радвам се да чуя, че правиш бели. Бях започнал да мисля, че си твърде идеална.

— О, не. Минах през много кратък бунтарски период, веднага след като баща ми ни напусна, преди да приема новата си роля на глава на семейството.

— Защо си се измъкнала тайно тази вечер?

Преди тя да отговори, Крофърд се обади:

— Дойде при мен. Не бива да ни виждат заедно, затова...

— Защо да не бива? Нали разследваш случая със стрелбата.

— Вече не. — Крофърд му разказа накратко случките от деня.

Когато свърши, Конрад клатеше отвратено глава, но първите му думи бяха свързани с Джорджия.

— Малкото ти момиченце добре ли е?

— Да, слава богу. Не разбра какво става. Не ме видя как се нахвърлям на дядо й.

— Ако питаш мен, Джо Гилрой си го е заслужил само защото е Джо Гилрой.

Крофърд погледна към Холи и изпъшка:

— Ще си платя за това. Вероятно ще мине доста време, преди да ми позволят отново да видя Джорджия.

Конрад изруга тихо:

— Не мога да повярвам, че е издействал ограничителна заповед срещу теб.

— Чакаме да бъде определена дата за изслушването. Ще се боря с него. Но дори и да спечеля тази битка, остава другото.

— Нийл Лестър е надут глупак, който има много да се доказва — отбеляза Конрад. — А това го прави опасен надут глупак.

— Тази негова налудничавя теория за Крофърд е направо нелепа — каза Холи.

— Налудничавя теория, подкрепена от лъжата на Отърмън — добави Крофърд.

Конрад поглади брадичката си.

— Защо Отърмън лъже, за да те натопи?

— Нямам представа. С Холи го обсъждахме, когато Смити ми се обади, че си пиан и буйстваш. За какво беше целият този театър? Толкова много пъти си се напивал наистина.

— Защото не исках никой да се досети какво правя там всъщност.

— Ще се хвана на въдицата — съгласи се Крофърд. — Какво правеше там?

— Шпионирах Чък Отърмън.

Сякаш някой изрита Крофърд по глезените. Дали Конрад не беше липсващото звено във връзката с Отърмън, което търсеше? Отиде до дивана и седна на страничната облегалка, близо до Холи.

— Шпионирал си Отърмън? Защо? Бил ли е някога обвиняем в твое дело?

— Не. Поне не мисля така.

— Тогава какво знаеш за него?

— Само каквото съм чел. — Изчака секунда и продължи: — Плюс това, което съм научил от личния ми опит с него.

— Изненадите не спират. Не знаех, че имаш някакъв личен опит с Отърмън.

— Е, много неща не знаеш.

— Очевидно. Кажи ми нещо, което не знам, Конрад.

— Кандидатствах за работа в лагера за работници.

— Кога?

— Миналата година. През зимата. Не помня кой месец, но беше студено.

— Нямах никакво понятие от тази индустрия.

— Сметнах, че мога да изхвърля боклука. Имат си отдел по чистотата и поддръжката.

— А ти имаш диплома по право — сопна се Крофърд. — Или поне имаше.

Конрад се намръщи и засрамено погледна Холи.

— Миналата зима бях изпаднал много, дори и по моите стандарти. Месеци наред бях без работа. Спряха ми тока. Трябвах ми пари, за да ми включат отново парното.

Срам загриза вътрешно Крофърд. Мразеше това, че тя чуваше тези неща, но сега поне нямаше да се притеснява кога Холи ще научи колко е пропаднал баща му.

— Получи ли работата? — попита тя.

— Не я исках. Докато бях в канцеларията и попълвах молбата за работа, пристигна някакъв камион с ранен човек в него. И като казвам ранен, имам предвид много лошо. Ръката му беше смазана от някаква машина. Висеше на косъм буквално. Той беше в шок. Линейката сякаш се забави с часове.

Конрад изгледа изумените им лица и продължи:

— Междувременно Отърмън полудя, крещеше на всички. Нареди на някакви мъже да почистят камиона. По пода му имаше локви кръв, изобщо не преувеличавам. Нареди на други двама работници да се върнат на работната площадка, където се бе случило

произшествието, и да оправят развалената машина, преди да дойдат инспекторите по безопасност и охрана на труда. Беше им наредено също да раздадат парични „бонуси“ на хората от бригадата, които са станали свидетели на инцидента.

Крофърд се обади:

— Подкупил ги е да се правят на слепи и неми, когато пристигнат инспекторите.

— Точно така. През цялото време, докато викаше и крещеше, не показва и грам съчувствие към мъжа, който можеше да умре от загуба на кръв. Това се промени с пристигането на медицинския екип. Сякаш някой превключи копче в него. Изнесе цяло представление. Стана свети Чък. Щедър и грижовен. Само дете не падна на колене да се помоли за човека, на който не бе обърнал никакво внимание до този момент.

Конрад се намръщи.

— Отврати ме. Колкото и да бях останал без пари и да ми трябваше тази работа, скъсах молбата, излязох оттам и не съм се връщал повече. Предпочитам да съм пропаднал пияница, вместо да работя за толкова двуличен човек. Ако още бях прокурор, щях да го подгоня здраво.

— И за какво? — попита Крофърд.

— Не знам — отговори баща му. — Ала си мисля, че господин Чък Отърмън сигурно има някакъв незаконен бизнес.

— Какво те кара да го подозираш?

— Когато се мотае в тези клубове...

— Кои клубове?

— Заведенията на Смити.

— Виждал ли си го и друг път, освен тази вечер, така ли?

— Много пъти. — Конрад погледна към Холи и ѝ се усмихна извинително. — Известно е, че посещавах някои от най-долнопробните и съмнителни заведения наоколо. Но обърнах нова страница.

Тя също му се усмихна.

— Вече не пиеш?

— От шейсет и четири дни.

— Отлично начало. Поздравления.

— И си намерих работа.

— Къде?

— В дъскорезницата.

Докато двамата си бърбеха приятелски, Крофърд стана от мястото си отстрани на дивана и обиколи всекидневната. Беше поспретната, отколкото я бе виждал някога. Надникна през отворената врата към кухнята. В мивката липсваха мръсни чинии, по плота нямаше нищо разлято и засъхнало, подът беше чист. По всичко личеше, че Конрад явно се опитва сериозно да откаже пиенето.

Но миналото му не предвещаваше успех. Крофърд се бе разочаровал твърде много пъти, за да повярва, че тази нова страница ще е по-различна от много други. Затова потисна събудената крехка надежда и отново се върна в мислите си към Отърмън.

Разсъждавайки на глас, той се обади:

— Подкрепя местните политици и съдии, но прекарва вечерите си в стриптийз клубове.

— Където почти не близва алкохол — допълни Конрад. — Не обръща внимание на танцърките. Но никога не скучае. Провежда срещи като днешните.

Крофърд вече знаеше това от Смити.

— С кого се срещна днес?

— Беше цял парад — обясни Конрад. — И като всички зрители на парад и аз направих снимки.

Бръкна в джоба на панталона си и извади мобилен телефон, какъвто никога не беше имал. Това изненада Крофърд.

— Откъде го взе?

— Купих го.

— Кога?

— Вчера.

— И защо?

Конрад го изгледа раздразнено.

— Искаш ли да ги видиш или не?

Крофърд взе телефона от ръката му и влезе в галерията със снимки.

— Защо чак сега реши да ми споменеш, че имаш снимки на Отърмън?

— Пестях си силите. Освен това ти все ме прекъсваше.

Докато Крофърд преглеждаше снимките в папката, Конрад продължи да говори:

— Видя ли двамата, седнали на най-близката до сепарето маса? Бодигардове. Кръстих ги Фрик и Фрак, като по-ниският е Фрик. С тях шега не бива. Вържени са. Забелязах издутините под саката им. Дойдоха с Отърмън, тръгнаха си с него... Бяха много внимателни през цялото време, не пиеха, не поглеждаха към кълчещите се момичета.

— Защо са му нужни бодигардове? — попита Холи.

— Уместен въпрос — отбеляза Крофърд. Още по-добър беше въпросът защо Смити не бе споменал, че Отърмън е бил там днес, след като знаеше, че Крофърд ще му плати за сведенията. Закани се наум, че по-късно щеше да се разбере с тази долна отрепка. Точно сега вниманието му беше погълнато от Конрад.

— Идваха и си отиваха разни мъже — разказваше той. — Отърмън говореше с всеки поотделно, отделяше им различно време.

— Размениха ли си нещо? — попита Крофърд.

— Не съм видял, но пък аз се оглеждах за неща като пликове с пари. Може би използва клубовете само като място за преговори, където се договарят условията, а самите трансфери стават другаде.

Конрад може би имаше право. Освен това Крофърд се бе занимавал с достатъчно разследвания, свързани с компютри, за да знае, че паролите за банкови сметки са също толкова сигурен начин за размяна, а понякога и доста по-добър.

— Добре, продължавай.

— В общи линии това е всичко — каза Конрад. — Той си тръгна с Фрик и Фрак. А аз изнесох малкото си представление.

— Защо просто не се омете след тях?

— Предполагаше се, че съм пиан като свиня, забрави ли? Страх ме беше, че ако се опитам да се кача в колата, ще извикат полицаите, които щяха да ме арестуват, без да си направят труда да ми вземат алкохолна проба. В този случай щях да се озова в затвора и да ми приберат телефона. Или щяха да ми направят кръвен тест, да разберат, че се преструвам и тогава какво? Къде щеше да си ти сега? — Той се ухили. — Споменах ти, че ме бива за доносник. Можеш да ми благодариш после.

Снимките, направени с телефона, бяха размазани заради приглушеното осветление в клуба. Конрад от време на време си бе

играл да приближава образа, заради което някои кадри не бяха на фокус, а имаше и няколко едри плана на палеца му. Но Крофърд трябваше да признае, че старецът бе проявил изобретателност.

На няколко от снимките бе уловил Отърмън да прави онзи номер с монетата. Спомни си как го бе описал Конрад.

— Двуличен тип...

Не бе осъзнал, че е изрекъл думата на глас, докато Конрад не го попита:

— Какво видя?

— Онова, което прави с монетата...

— Правеше го и когато се срещнах с него... — Холи имитира движението с пръсти.

— Той сякаш е с две лица. Може да сменя личностите само за миг. Като две страни на монета. Дали няма някаква връзка, някаква шега, която си прави с всички нас? — Крофърд сви рамене, като че се съмняваше в собственото си предположение, после погледна отново към Конрад и попита: — Някой забеляза ли те да го снимаш?

— При всички онези разголени хубавици с подскачащи цици... — Той закачливо погледна към Холи. — Момичета, по които могат да ти изтекат очите... Никой не обръщаше внимание на един пропаднал пияница, който се налива в несвяст, което... — Той сложи ръка на сърцето си и се обърна към Холи: — Казвам го със съжаление, такава е репутацията ми.

Способността на стареца да я очарова го дразнеше, затова Крофърд се съсредоточи върху задачата си. Премина към следващата снимка и тя прикова вниманието му. Мъжът, седнал срещу Отърмън на масата, беше с каубойска шапка. Периферията ѝ хвърляше сянка върху лицето му, така че нищо не се виждаше от него, освен косата му. Впечатли го начинът, по който беше залепнала за...

Трескаво се опита да увеличи снимката на екрана, за да разгледа по-добре чертите на лицето му и когато го видя добре, го позна на мига.

— По дяволите. — Огледа всеки детайл, за да се увери напълно, преди да свали телефона и да го подаде на Холи. — Изглежда ли ти познат?

Без колебание тя прошепна:

— Това е стрелецът от съдебната зала.

— Сигурна ли си?

— На сто процента. Не бих познала лицето му заради маската, но косата му е абсолютно същата.

— И аз това забелязах най-напред. Но трябва да сме сигурни.

— Уверена съм, че е така.

— Той е ченге.

Тя изгледа за миг Крофърд, после отново се вторачи в екрана на телефона.

— Да! Виждала съм го в съда. Никога не е носил шапка, обаче... И не знам как се казва.

— Аз знам.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Крофърд тръгна към вратата.

Холи скочи и го последва.

— Къде отиваш?

— Да се обадя по телефона. Остани тук. Веднага се връщам.

Тя се загледа след него през мрежата против комари и го видя как прескача наведнъж стъпалата на верандата и излиза на двора, вече стиснал телефона си в ръка.

— От малък си е такъв — обади се Конрад от фотьойла си. — Пъргав и бърз като антилопа. Метнал се е на майка си. Тя беше танцьорка, сигурно знаеш.

— Танцьорка ли? — Холи го погледна изумено. — Не, не го знаех.

— Имаше свое студио на главната улица, преподаваше балет и степ. И джаз. Всяка пролет правеше голямо представление в градския център. Всички в града го гледаха. Страхотно шоу. На дамите им трябваша месеци да ушийт всички пайети по костюмите.

Холи се сети за балетните пантофки в стаята на Джорджия и се зачуди дали това не е била съзнателна или неволна връзка, която Крофърд бе направил между дъщеря си и майка си.

Конрад се загледа в пространството, лицето му бе помрачено от тъга.

— Тя беше красива и талантлива и предполагам, че това я караше да смята, че заслужава повече. Нещо по-добро. Често говореше колко е недоволстворена.

После той се размърда, овладя емоциите си и махна към двора, където Крофърд крачеше напред-назад, притиснал телефона към ухото си.

— Двамата с майка му бяхме ужасни родители. Той се справи по-добре, отколкото можеше да се очаква от него.

— По-добре, отколкото сам смята — отбеляза Холи, сякаш говорейки на себе си.

— Оpozнала си го добре само за три дни.

— Струват ми се повече.

— Кога преспа с него?

Тя се извърна и го изгледа стреснато.

Той се засмя на гузната ѝ реакция.

— Така си и мислех.

— Господин Хънт, Конрад...

Той вдигна ръка да я спре.

— Няма нужда от обяснения. Но предполагам, че моментът е неподходящ...

При вида на измъченото ѝ лице добави:

— Не си признавай нищо, съдия. Няма нужда да знам. А и *не искам*. Само се надявам всичко да се оправи, защото по отношение на жените никак не му върви. Майка му избяга. Съпругата му загина. — Замълча за миг, присви очи леко. — Страшно обича онова малко момиче. Би било много жалко, ако загуби и него.

— Не зависи от мен. Оттеглих се от делото.

— Предвид обстоятелствата, това е било моралното решение. Но прости ми, че го казвам, не ми изглеждаш особено щастлива от това.

— Изпитвам дълг към хората, които са повярвали в мен и моите способности. Не искам да ги разочаровам.

Той я гледаше изучаващо и замислено.

— Това нещо между теб и Крофърд направи ли те по-лош съдия? По-малко способна ли ще бъдеш да вземаш решения заради него?

— Не. Всъщност ще бъда по-уверена. Той ме накара да осъзная и да приема, че съществува и сива зона. Преди виждах всичко в черно и бяло.

— Повярвай в това, Холи, и престани да се измъчваш. Аз съм експерт по разочароването на хора и мога да ти кажа от опит, че колкото повече се тревожиш да не го направиш, толкова повече го правиш. Страхът да не разочароваш някого се превръща в реалност.

— Ще взема това под внимание. — Двамата се усмигнаха един на друг.

После той погледна през вратата към Крофърд.

— Искам да го видя щастлив.

— Днес за пръв път го видях с Джорджия. Докато беше с нея, той беше щастлив, сякаш грееше отвътре. И как не? Тя е разкошна.

— Наистина ли? — В зачервените му очи радостното пламъче мигновено бе заменено от тъга. — Не ми позволява да я видя.

Холи осъзна колко дълбоко го наранява този отказ.

— Може би ще промени решението си.

— Не, не. Не го обвинявам изобщо. Не искам внучката ми да ме види такъв. — Той вдигна ръце, за да обхване цялата обстановка. — Стар алкохолик, който се бори със зъби и нокти да остане трезвен? Не. И аз не искам Джорджия да запази този спомен за мен, както и той не иска да я подлага на това... Е, ако някога дойде ден, в който той реши да я запознае с дядо й Конрад, бих желал да й покаже моя снимка отпреди трийсет години, когато от мен се страхуваха най-коравите престъпници в щата. Тогава бях ужасът на най-добрите адвокати и бях уважаван от съдиите — завърши той с намигване. — Бих искал да й разкаже какъв бях преди... — Усмивката му беше тъжна. — Ще се гордея, ако внучката ми ме запомни такъв.

Крофърд погледна през мрежата против комари и се зачуди какво ли си говорят Холи и баща му, че са така погълнати от темата. Ядосан, че звъни на един и същи номер вече три пъти безуспешно, той закри в кръг и отново го набра.

— Хайде, хайде, негоднико. Знам, че си там. — Този път отсреща му отговори плах глас.

— Нъджънт?

— Престани да ме търсиш. Не мога да говоря с теб.

— Къде е Нийл? Търсих го на всички телефони поне седем пъти.

— Тръгна си и отиде на вечеря със семейството си.

— Не ме интересува как ще го направиш, но го намери. И му кажи, че трябва да вземе заповед за арест на Пат Конър. Джоузеф Патрик Конър. Той е в списъка с полицаи, които са били на дежурство в съда по време на стрелбата.

— Знам. Беше разпитан и освободен.

— Сгрешили сте. Прати ми като съобщение домашния адрес на Пат. Кажи също на Нийл да вземе заповед за обиск на дома му, на колата, на всичко... Запомни ли? Запиши си го, ако трябва. Предай на Нийл да дойде с всички заповеди пред къщата на Конър, където ще го чакам. Аз тръгвам натам още сега, за да се уверя, че е у дома и да го

наглеждам, докато пристигне Нийл. И — това е много важно — уведоми шерифската служба, че някой трябва да иде до лагера на работниците и да доведе за разпит Чък Отърмън.

— Шегуваш се, нали?

Крофърд се развика:

— Звуча ти като зевзек ли?

— Нийл вече е на косъм да ме уволни. Ако му кажа, че всичко това идва от теб...

— Няма да те изгони. Ти си племенник на общински съветник. Не забравяй да ми пратиш онзи адрес. Трябва ми веднага. И ако оплескаш нещо сега, Нийл ще ти бъде последната грижа, защото аз лично ще те удуша. Стегни си задника и бъди мъж, Нъджънт.

Крофърд прекъсна връзката, отключи телефона на Конрад и бързо си препрати снимката на Пат Конър в разговор с Отърмън. Тръгна към верандата, отново прескочи стъпалата, отвори вратата със замах и подхвърли телефона на Конрад.

— Явно трябва да ти благодаря.

— Така излиза.

— Адски глупаво си действал. Рисковано. Но това ми даде ключова следа, която ми липсваше. Благодаря.

— Радвам се, че можах да ти бъда полезен.

Баща и син останаха загледани един в друг няколко мига, после Крофърд се пресегна и хвана Холи за ръка.

— Да вървим.

Тя го последва, докато той крачеше забързано към джипа си. Докато караше по изровената алея, преди да стигнат до главния път, той ѝ обясни, че вече е задействал нещата.

— Ще арестуваме Конър в рамките на час. Предполагам, че ще издаде Отърмън в замяна на доживотна присъда, иначе го очаква смъртна, ако бъде признат за виновен за убийството на Чет.

— Още ли смяташ, че Отърмън стои зад всичко?

— Някой дърпа конците. Пат Конър няма нито въображение, нито възможности да подготви подобно нападение...

— Ако предположим, че е Отърмън, как е успял да накара Конър да се съгласи да го направи?

— Отърмън сигурно изнудва Пат с нещо. Може да знае къде е заровен трупът. Или има комарджийски дълг. Нещо. Трябва да

разберем какво е, за да можем да преговаряме с него.

С тази мисъл той се пресегна за телефона си и се обади на Хари Лонгбоу. Крофърд му каза, че е идентифицирал стрелеца от съда и му издиктува трите имена на Конър.

— Полицай от участъка в Прентис. Дългогодишен редови служител. Вече дори не патрулира по улиците. Дава дежурства като охрана в съда. По дяволите! Сега си спомних. Той беше един от полицаите, които охраняваха Холи по време на пресконференцията онзи ден. А Нийл уж ме беше уверил, че всички са проверени.

— Как да не му вярваш после — провлече Хари. — Какъв му е проблемът на този Конър с теб?

— Никакъв. Нито пък има нещо със съдия Спенсър. Просто е нечия марионетка.

— За Отърмън ли намекваш?

— Той е главният ми заподозрян. Двамата са разговаряли насаме днес следобед в един стриптийз клуб. — Крофърд му описа срещата. — Имам снимка, която доказва някакво съучастие. Предполагам, незаконно.

— Искаш ли да го проверя?

— Не ми се ще да те товаря повече, Хари.

— Ти си зает. Сесънс също още рови, да знаеш. Не е ставал от компютъра си от няколко часа.

— Благодаря. Започни със скорошни преводи в сметката на Пат Конър, които не приличат на полицейска заплата. Големият удар ще бъде, ако успееш да проследиш пари с неизвестен произход и ги свържеш с Отърмън.

— Започвам да се възбудям.

— Успокой топката. Съмнявам се, че ще е толкова лесно.

— И аз, но знаеш ли, човек се надява. Нещо друго?

— Да. Как беше закуската?

На Хари му трябваше момент да навърже нещата, после въздъхна.

— Казала ти е, значи...

— Обади ми се веднага щом научиш нещо. — Крофърд прекъсна връзката и погледна към Холи. — За какво си говорихте с Конрад?

— Колко много те обича.

Той само изсумтя.

— Много смешно.

— Е, не го каза с тези думи, но посланието беше много ясно.

— Странно, аз никога не съм го получавал.

— Вероятно не си слушал добре.

Той я изгледа ядосано.

— А може би просто е намерил доверчив слушател за тъжната си история. Спомена ли ти, че не беше поканен на сватбата ми?

— Не.

— Хм, това му е от любимите истории. Бет настояваше да го поканим. Аз отказах. Заявих й, че ако той присъства, тогава *младоженецът* няма да се появи.

Видя укора в лицето на Холи и кисело продължи:

— Преди да се разплачеш за горкия Конрад, трябва да знаеш защо толкова категорично не исках да бъде сред гостите на сватбата. Някога, въпреки протестите ми, леля ми го поканила да дойде с нея на завършването ми от гимназията. Той я придружи, ала не ме видя как излизам на подиума да си получа дипломата. Преди да стигнат до моето име, повърна на пътеката между столовете в залата. Беше изхвърлен оттам от няколко човека, които той проклинаше на висок глас и се опитваше да се измъкне от ръцете им. Сътвори най-зрелищния спектакъл в историята на дипломирането в града и този покъртителен рекорд все още не е подобрен.

— Съжалявам, Крофърд.

— Няма значение. — Небрежният му тон само подчертаваше обратното. Тя вероятно го бе доловила. Той се настрои отбранително и допълни: — Казвам ти го само по една-единствена причина, не искам да се подлъгваш по чара на Конрад. Повярвай ми, не трае дълго.

След като бяха потеглили от дома на Конрад, той беше сложил сигналната лампа на покрива на джипа си и мигащите светлини над решетката на предницата. Но след като излязоха от главния път и приближиха нейния квартал, той ги изключи.

— Няма нужда никой да знае къде си била тази вечер. Можеш ли да се промъкнеш тайно обратно?

— Нали вече го направих на излизане. Остави ме на улицата от южната страна на голямата къща.

Той зави с изключени фарове и спря бавно до началото на тясната алея. През дърветата едва можеше да различи силуета на

нейната къща. Притесняваха го тъмнината и множеството удобни за криене местенца в храстите наоколо.

— Трябва да те изпратя, да проверя вътре...

— Няма нужда. А и никога не е имало. Вече разбрахме, че аз не съм била в опасност.

— Може и да бъркаме.

— Не мисля така.

— Нито пък аз, но няма да се успокоя, докато Пат Конър и Отърмън не се озоват в затвора.

Холи сложи ръка над лакътя му и леко го стисна.

— Бъди внимателен.

— Аз съм си такъв.

— *Никога* не си.

Каза го със закачлив тон, но той не се усмихна и отдръпна ръката си.

— Запази го за изслушването. Можеш да го заявиш под клетва.

— Крофърд...

— Трябва да вървя.

— Би ли предпочел да те арестуват пред очите на Джорджия?

— Сега не е време да обсъждаме това.

— Тогавя защо направи тази хаплива забележка?

— А ти защо направи сделка с Джо?

— Защото той ми даде два варианта за избор, и двата бяха ужасни. Трябваше да взема моментално решение и да действам. Точно ти — посочи го с пръст тя — най-добре от всички би трябвало да го разбереш.

Без да му даде време за отговор, Холи блъсна вратата, изскочи навън и я затръшна обратно. Изтича към храстите азания и се скри в листата им.

Много му се щеше да хукне подире ѝ, да довършат спора си, а после да я съблече и да я гледа как пламва по съвсем друга причина.

По дяволите, изруга, превключи на задна скорост и се дръпна чак до ъгъла.

Мобилният ѝ телефон звънна точно когато Холи незабелязано се вмъкваше през задната врата. Помисли, че може да е Крофърд, който

се обажда да се извини или да продължи спора им. Но номерът на екрана не беше неговият.

— Ало?

— Съдия Спенсър, обажда се Грег Сандърс.

Само от звука на гласа му потрепери.

— Откъде знаеш номера ми?

— Имам си източници.

— Да, клиентите ти.

Без да обръща внимание на ироничната ѝ забележка, той продължи:

— Доста неща се случиха след разговора ни пред асансьора онзи ден. Имаше тежка седмица. Получи ли розите ми?

— Изпратих ти благодарствено писмо.

— Значи са ти харесали.

— Бяха бодливи.

Той се разсмя шумно.

Искаше ѝ се да му затвори, но се чудеше какво се крие зад това неочаквано обаждане.

— Изчерпахме темата за розите.

— Искаш да знаеш защо се обаждам, нали?

Холи не отговори и той продължи:

— Извикаха ме в участъка тази вечер, за да говоря с един клиент. Всички бяха много развълнувани. Познай какви слухове се носят?

— Явно нямаш търпение да ме осветлиш.

— Рейнджър Крофърд Хънт, когото ти толкова хвалеше онзи ден по телевизията, бил изритан — играта на думи не е случайна...

— Хитро.

— Отстранили го от разследването, което води Нийл Лестър. Освен това Лестър бил чут да казва, че следващия път, когато двамата си говорят, на Хънт вероятно ще му трябва адвокат.

— Надявам се, че не ми се обаждаш да ме молиш за препоръка.

Той се засмя и тя си представи едрите му зъби и мулето на дядото на госпожа Бригс.

— Не, защитаването на Хънт би могло да се счита за конфликт на интереси, след като ти си твърдо в неговия лагер, а аз съм ти опонент.

— Все още ми убягва целта на това обаждане.

— Само исках да ти кажа колко е жалко, че публично защити човека, който е заподозрян в планирането на стрелбата. Спомни си как те предупредих, че е само въпрос на време да направиш огромна грешка. И то каква само...

— Сигурна съм, че не се обаждаш да злорадстваш по повод инцидент, причинил смъртта на двама души. Дори и ти не може да си толкова противен.

— Не, случилото се с Чет и онзи нещастен човек е трагедия. Но в светлината на последните разкрития твоята възторжена похвала за Крофърд не говори добре за преценката ти, нали?

Наложи се да стисне зъби, за да не му издаде какво знае сега за Пат Конър и Чък Отърмън.

— Не мога да коментирам разследване, което не е приключило.

Той се засмя.

— Колко време смяташ да се криеш зад тази удобна фасада? Истината е, че ти заложи всичко на грешния човек.

— Лека нощ.

— Чакай. Това развитие на нещата те поставя в неприятна ситуация. Но има лесен изход за теб.

— Нямам нужда от съветите ти.

— Така де... Само че и двамата знаем, че не е вярно. Защо просто не се оттеглиш мирно и тихо и не ме оставиш да се кандидатирам само аз? Разбираш ли? И двамата печелим. Аз получавам онова, което ми принадлежи по право от самото начало, а ти спасяваш репутацията си.

— Не ми се обаждай повече.

— Това е еднократно предложение. Приеми го.

— Или какво?

— Иначе ще те разкъсам на парчета. Ще разбере какво е правил онзи нахакан тексаски рейнджър в покоите ти снощи. Да, съдия. И за това се носят слухове. Когато приключи с теб, ще ти се иска никога да не си чувала името на съдия Уотърс. Ще бъдеш заличена от историята на съда в този окръг.

Той замълча, пое си дъх, после продължи с покровителствен тон:

— Предпочитам да не се стига дотам и вярвам, че и ти не го искаш. Е, какво ще кажеш?

Тя не отговори. Присви очи и му затвори телефона.

Утре, след като Пат Конър бъде задържан и от Крофърд отпаднат всички подозрения, тя щеше да получи възмездие.

Но това беше за утре. Сега обаче я очакваше ужасно дълга нощ.

Докато бързаше към адреса, който все пак Нъджънт изненадващо му бе изпратил, Крофърд остави угасени сигналните светлини на джипа си. Не искаше да предупреждава за пристигането си. Пат Конър сигурно беше изнервен, уплашен да не го разкрият. А щом престъпникът беше изнервен и видеше полицаи, лесно можеше да се досети, че играта е приключила и да натисне бързо спуська. Този път Крофърд беше готов да чака подкрепление.

Но предпазливостта му беше излишна. Когато зави зад ъгъла и пое по улицата на Конър, тя се оказа оживена и огряна от проблясващите сигнални светлини на половин дузина патрулни коли.

Съседи, повечето по пижами, бяха наизлезли по дворовете си, разговаряха помежду си и наблюдаваха любопитно как униформените полицаи опъват предпазна лента около занемарения двор.

— По дяволите.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Крофърд решително се отправи натам и с бързи крачки прекоси разстоянието до отворената входна врата на скромната къща. Отпред на пост стоеше полицай със задачата да не пуска никой, който не бива да влиза. Той изгледа предпазливо Крофърд и го поздрави по име.

Крофърд попита:

— Заловихте ли Конър? — попита Крофърд.

— Намерен е мъртъв на пода в кухнята.

Крофърд въздъхна дълбоко и изруга. Ала когато понечи да влезе в къщата, полицаят пристъпи пред него и го спря.

— Лестър ми нареди да държа всички настрани.

— Аз работя с Лестър.

— Крофърд, говори се, че и ти си замесен.

— Вече се говори друго.

— Откога?

— Откакто стрелецът от съда се оказа мъртъв на пода в кухнята си.

— Пат Конър е стрелецът от съда, така ли?

В отговор Крофърд само вдигна вежди.

Полицаят предпазливо се озърна наоколо, после измърмори тихичко:

— Не съм те виждал.

— Благодаря.

Крофърд прекрачи прага и веднага се озова в мизерна на вид всекидневна. Върху масичката забеляза кобура, пистолетът беше още в него. Видя провисналите пердета, старото кресло, разположено точно срещу монтирания на стената телевизор, малка масичка отстрани, осеяна с дребните вещи, свидетелстващи за самотния му живот.

Видимо липсваха семейни снимки, книги, растения в саксии или следи от домашен любимец. Конър бе мъртъв, но съдейки по всичко, не бе имал особено богат живот.

Без Джорджия неговият също можеше да се окаже такъв в бъдеще.

Стреснат от тази мисъл, той прекрачи от всекидневната в кухнята, където Нийл се бе навел над трупа и разговаряше с доктор Андерсън, който въпреки затлъстялата си фигура бе успял да клекне до него. Нъджънт стоеше до отворената врата към килера и изглеждаше видимо притеснен. Когато Крофърд влезе, той потръпна и се обади:

— Хм, Нийл, виж...

Нийл забеляза Крофърд и бавно се изправи.

— Как влезе тук?

— Крачейки.

Нийл подмина ироничната забележка.

— Получих съобщенията ти. Оказа се обаче, че заповедите за обиск и арест на Конър няма да са нужни.

— Ти ли го намери?

— Както го виждаш. — Отстъпи встрани.

Тялото на Конър се бе превило на две, с лице към пода. Беше застрелян в тила.

Нийл поясни:

— Два куршума. От близко разстояние. Някой е искал не просто да го види мъртъв, а окончателно мъртъв.

Крофърд огледа всичко наоколо. Отворена кутия кока-кола стоеше на плота с полупълна стъклена чаша до нея. На пода, близо до тялото, имаше бутилка с уиски, търкулната настрана. Особено ужасяваща бе смесицата от разлят алкохол и кръв по мръсния винилов под.

— Изглежда, си е сипвал питие и не е усетил, че има посетител — коментира Нийл. — Или пък му е вярвал достатъчно, за да му обърне гръб.

Крофърд погледна към съдебния лекар:

— От колко време е мъртъв?

— Няколко часа, предполагам. — Пресегна се към ръката на Крофърд. Той му помогна да се изправи, за което докторът благодари с пухтене. — Ще ви уведомя, когато мога да кажа по-точно.

— Това неговият телефон ли е? — Крофърд посочи към телефона, който Нийл стискаше в ръката си с нахлузена ръкавица.

— Единият от тях.

— Имал е повече?

— Телефонът със служебния му номер беше на ниската масичка във всекидневната. Вече е прибран като улика. Този намерих в джоба на панталона му. — Включи телефона, отвори някаква страница и показа екрана на Крофърд.

— Видеото с Джорджия.

— Изпратено като съобщение до твоя мобилен телефон в...

— Знам кога го получих, Нийл — сопна се Крофърд. — Бях там.

Усетил напрежението между двамата, съдебният лекар се намеси:

— Извинете ме. Ще ида да проверя дали е дошла линейката. Само ми кажете кога мога да го взема.

След излизането му другите трима потънаха в неловко, почти враждебно мълчание. Пръв заговори Крофърд.

— Претърсихте ли къщата?

— Полицайте от отдела ще го направят — отвърна Нийл. — Нъджънт обиколи навсякъде веднага щом дойдохме.

— Не намерих нищо необичайно — побърза да се обади Нъджънт.

— Не съм и очаквал друго — каза Крофърд. — Уликите от престрелката вече бяха оставени в съда. Ще установим съвпадение между неговата ДНК и онази, която намерихме по гащеризона и маската.

— Защо мислиш, че той е бил стрелецът? — попита Нийл. — Пропуснал си да обясниш, когато си се обадил на Нъджънт и си му наредил да си стяга задника, иначе...

Крофърд извади телефона си и отвори имейла, който си бе препратил сам, за да покаже на Нийл снимката на Пат Конър с Отърмън.

— Направена е по-рано тази вечер. Веднага разпознах в Пат стрелеца.

— Той беше един от полицайте, които охраняваха съдията по време на пресконференцията.

— Преди малко си спомних и това.

— Тогава не те озари просветление.

— Не носеше шапка.

— И шапката е разковничето?

— Присмиваш се, но всъщност е така. — И Холи щеше да го потвърди, но не можеше да каже това на Нийл.

Детективът продължи:

— Именно Пат Конър ми каза за срещата ти със съдията в кабинета ѝ снощи. Видял те да излизаш адски ядосан.

Крофърд си спомни, че бе забелязал някакъв полицай в тъмния коридор, когато изхвърча от кабинета на Холи.

— Той ли беше човекът, когото си натоварил да ме следи?

— Не.

— Тогава какво е правил там по това време?

— По-важното е какво си правил ти.

Крофърд замълча. После мрачно отрони:

— Трябва да ти говори нещо фактът, че от понеделник насам Пат Конър се появява непрекъснато на пътя ни, на мен и на съдията, макар през последните пет години да съм се сблъсквал с него не повече от пет-шест пъти. Следял ни е. Той е бил стрелецът, Нийл. Същата коса. Фигура. Погледни лявото му коляно. Сигурно още има синина.

— Вече казах на доктор Андерсън да провери. Ала дори и Конър да е бил стрелецът, защо го е направил?

— Някой го е накарал.

— Съгласен съм. Кой?

— Трябва ли да предполагам? — Крофърд отново отключи телефона си и извади на екрана снимката. — Бил е с Отърмън. По-рано тази вечер. В един клуб на име „Гъделичкащо розово“.

— Откъде имаш снимката?

— Това ли е въпросът ти? Стоиш на сантиметри от трупа на полицай, имал таен разговор днес с мъжа, който, по негово собствено признание, се е измъкнал от местопрестъплението, *и това е въпросът ти?*

Нийл остана невъзмутим.

— Както винаги, превръщаш едно съвпадение в голяма работа само за да можеш да хукнеш в преследване и да заслепиш всички ни.

— Чудесно. Щом не искаш да си цапаш ръцете с нещо толкова неприятно като корумпиран полицай, който си общува с голямата клечка, дай ми го на мен. Защото не ме е грижа кого може да засегна. Искам да заловя копелето, което причини смъртта на Чет, и мисля, че е същият мазен хитрец, който излъга за мен и Родригес. Веднага щом

Отърмън бъде докаран в участъка, можеш да ме затвориш в стая за разпити с него. Ще му извия врата, докато не признае.

— Извън града е.

— Какво?

— Отишъл е на риболов за уикенда. Секретарката му не знае къде. Мисли, че е някъде в Луизиана. Връща се в понеделник. Помолих я да му предаде да ми се обади, ако се чуе с него, но тя не очаква това да се случи.

Невярващ на ушите си, Крофърд изгледа Нъджънт, който само смутено вдигна рамене. Отново се обърна към Нийл.

— И ти си готов да чакаш спокойно до понеделник? — изуми се Крофърд.

— О, съвсем не. Ще съм зает да ровя в живота ти до дупка. Имам заповед за обиск, но тя е за твоята къща. Смятай се за уведомен. — Извади документа от джоба си и го бутна пред лицето му.

После сведе поглед към трупа и продължи:

— Конър ти е изпратил видео на дъщеря ти. Това някакъв сигнал ли беше? Скрита заплаха? Не съм сигурен, но като знам какви са чувствата ти към нея, определено е силен мотив. Можеш ли да разкажеш къде си бил ти тази вечер?

Можеше. Но не и без да замеси Конрад и Холи. Вместо да го направи, той се опита това да стигне до Нийл по начин, който той щеше да разбере.

— Правиш катастрофална крачка за кариерата си, Нийл. Помисли си внимателно, преди да решиш да продължиш.

— Вече съм решил.

— Арестуваш ли ме?

— Още не. Каня те да дойдеш в участъка за разпит.

— Този път ще искам да присъства и адвокатът ми.

— Отлична идея. Обърни се.

Разбрал намерението му, Крофърд се завъртя и вдигна ръце във въздуха. Нийл извади пистолета му от кобура на кръста.

— Само ако го подушиш, и ще разбереш, че скоро не е стреляно с него.

— Не би постъпил толкова глупаво. Знам, че това не е оръжието на убийството.

— Просто си предпазлив.

— Точно така.

— Може ли да ида с моята кола до съда?

— Разбира се — съгласи се Нийл. После се обърна към Нъджънт: — Върви с него. Веднага щом следователският екип пристигне тук, и аз ще дойда.

Крофърд погледна за последен път към кървавата сцена на пода, после излезе през всекидневната с Нъджънт по петите му. Полицаят на входната врата го попита:

— Всичко наред ли е?

Крофърд не си направи труда да отговори.

След като се качи в джипа, а Нъджънт се настани до него, той се обади на Уилям Мур.

— Събудих ли те?

— Няма проблем — отговори адвокатът с обичайната си строгост. — Ще те таксувам по тарифата за извънработно време.

— Можеш ли да дойдеш при мен в полицейския участък след петнайсет минути?

— Какво е станало?

— Полицай от Прентис е бил застрелян с два куршума в тила. Само това мога да кажа сега. Не съм сам.

— Арестуван ли си?

— Не точно. Можеш ли да дойдеш?

— Аз не съм по криминалните дела, Крофърд, а на теб ти трябва такъв адвокат. Препоръчвам ти Бен Нотс.

— Онзи тип ли? Не, по дяволите. Виждал съм го в действие. Водех едно дело в съда, а Нотс защитаваше мръсника, който беше пребил приятелката си, задето му пречела да организира бой с кучета.

— Оправдаха ли мръсника?

Крофърд въздъхна с неохота:

— Кажи на Бен Нотс да ми позвъни веднага.

Затвори телефона. Нъджънт, който дотогава мълчеше, се обади:

— Вероятно не бива да ти казвам... Имам предвид, че сигурно трябва да го чуеш от Нийл.

— Какво?

— Някой е идентифицирал Родригес този следобед. — Крофърд го изгледа изненадано и той бързо продължи: — Човекът е собственик на компания за озеленяване в Лъфкин и се наложило да го уволни преди няколко седмици заради... Хм, много бюрократични разправи му се събрали, след като Родригес получил глоба за неправилно паркиране. Именно тогава открили, че документите за самоличност на Родригес са фалшиви. Собственикът на компанията го харесвал, никак не искал да се разделя с него, защото вече бил работил няколко години и на него можело да се разчита... Ала си има политика срещу наемането на нелегални...

— Защо едва сега се обажда?

— Бил на ваканция в Колорадо. Върнал се снощи. Тази сутрин чул местните новини. Прати ни по имейл копие на фалшивата зелена карта. На името на Хорхе Родригес. Още не сме сигурни, че е истинското му име. Снимката обаче... Така де, той е.

— Има ли роднини?

— Живее с една жена. Имат две деца. Човекът с озеленителната фирма не знае дали са женени, вероятно не. Той ще плати за погребението му. Каза, че било много жалко.

Наистина беше жалко. Крофърд усети невероятна тъга.

— Благодаря, че ми го каза, Мат. Оценявам жеста.

Нъджънт зачопли нокътя си.

— Защо би се обадил за Конър и би казал на Нийл да те чака в дома му, ако си знаел какво ще намери, когато стигне там?

— Няма никаква логика, нали?

— Освен ако не е вярно онова, което се приказва.

— Кой го приказва?

— Всички.

— И какво казват?

— Ами че той не вижда ясно нещата.

Крофърд отказа да коментира и спря на паркинга пред съда. Телефонът му звънна.

— Сигурно е адвокатът. — Вдигна и помоли отсрещната страна да изчака, после каза на Нъджънт: — Би ли ме оставил за минутка?

— Ще бъда ето там. Ала по-добре ми дай ключовете си.

Крофърд ги извади от стартера и му ги подаде. Нъджънт излезе и отиде да се скрие на сухо под стрехата, близо до страничния вход на

сградата. Беше започнало да ръми.

Крофърд се обади по телефона и чу отсреща:

— Как се чувстваш?

— Моля?

— Светът ти се срутва над главата, нали?

Приглушеният глас бе изтъкан от заплаха и Крофърд го позна мигновено.

— Мръсно копеле.

Смехът, който изпълни ухото му, беше противно доволен.

— Толкова много лоши неща ти се случиха. И знаеш ли какво?

Предстои ти още по-лошо.

Мъжът затвори.

Крофърд бързо погледна регистъра с обажданията, но както и очакваше, там пишеше само „непознат номер“.

Остана да седи на мястото си, разкъсан от гняв и страх. От деня на изслушването на молбата му за попечителство имаше целенасочено дирижиран план за съсипването на живота му. Да бъде заподозрян в убийството на Пат Конър бе само поредният удар от грижливо подготвен коварен заговор.

Чакаше го и нещо много по-лошо.

Крофърд инстинктивно долавяше, че това не е просто празна заплаха.

Загледа се през мокрото от дъжда предно стъкло към извисяващата се отпред сграда на съда. Горните етажи бяха тъмни, но на първия етаж, където се намираше полицейският участък, прозорците светеха.

Погледна към Нъджънт, свил рамене да се скрие от усилващия се дъжд. Беше напъхал ръце в джобовете и сякаш подрънкваше кротко монетите вътре, като човек, който чака автобуса.

Телефонът на Крофърд звънна. Провери кой е и видя името на Бен Нотс, препоръчания адвокат по криминални дела. Остави да се включи гласовата поща.

След още няколко секунди колебание, осъзнал какво трябва да направи, той удари силно с юмрук по тавана на джипа.

Нийл спря на едно празно място на паркинга, излезе от колата и с бързи крачки тръгна към страничния вход, запазен за полицейски служители. С изненада забеляза там да се мотае само Нъджънт.

— Какво правиш тук навън? Къде е Крофърд?

Нъджънт посочи познатия им джип, паркиран на втората редица в паркинга.

— Говори с адвокат. Обади му се, докато идвахме насам.

— Това беше преди петнайсет минути.

Нъджънт погледна часовника си.

— По-скоро двайсет.

Нийл се взря в джипа, но не видя нищо в мокрите му прозорци, освен отражението на съдебната палата.

— По дяволите!

Хукна натам.

— Не може да е отишъл никъде — викна подире му Нъджънт. — Взех му ключовете.

Нийл бясно отвори шофьорската врата. На седалката лежеше мобилен телефон, заедно с крушките, които бяха свалени от лампичката на тавана и двете от огледалото за обратно виждане. Иначе джипът беше празен.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Холи беше в леглото, но не спеше. Вдигна телефона при първото позвъняване.

— Доказа, че лесно се измъкваш тайно — обади се Крофърд задъхан. — Мислиш ли, че можеш да го направиш отново? Този път с колата?

— Какъв е този номер?

— Такъв, който не може да се проследи.

— Какво става? Арестувахте ли Пат Конър?

— Не мина по план. Трябва да ме вземеш.

— Къде си? Къде е джипът ти?

— Седи празен на паркинга пред съда и когато Нийл установи, че ме няма в него, ще откачи. И ще издаде заповед за арестуването ми. Ако ме хванат, ще ида в затвора. А не мога. Още не. Не и тази нощ. Ще го направиш ли?

Тя се опита да осмисли бързо всичко, което ѝ бе казал.

— Защо Нийл ще издава заповед за ареста ти?

— Конър е мъртъв.

Сухо и делово ѝ описа сцената на убийството. Тя само възкликна невярващо, но той продължи светкавично да изрежда:

— Отидох да го арестувам, но вместо това се оказах под надзора на Нъджънт. Тръгнах доброволно и кротко и бях готов да ме подложат на първоначален разпит. Но после получих телефонно обаждане.

— От кого?

— Ще ти обясня, когато стигнеш тук.

Тя се поколеба и сякаш прочел мислите ѝ, той допълни:

— Не бих те молил да ставаш съучастник, Холи. Времето е от критично значение, а точно сега, в тази минута, аз не съм обвинен в престъпление и не те моля и ти да извършиш. Но ми трябва безпристрастен и добронамерен свидетел за нещо, което ще направя. Някой с безукорна етика, който може после да свидетелства за мотивите ми да го извърша.

— Какво си намислил?

Той замълча за няколко секунди, после попита:

— Смяташ ли, че аз съм убил Конър?

— Знам, че не си.

— Мислиш ли, че аз стоя зад стрелбата в съда?

— Не.

— Намирам се под моста на улица „Джаксън“, от източната страна. Десет минути. Ако дотогава не дойдеш, ще знам, че си се отказала.

Докато седнаше на предната седалка до Холи, той въздъхна:

— Станаха дванайсет минути. Вече почвах да се притеснявам.

Обърна се да погледне назад. Мокрите улици бяха тъмни и не се виждаха никакви други коли. Именно затова един пешеходец, вървящ под дъжда, би привлякъл вниманието на всяко ченге, което патрулира наоколо. А и щеше да му отнеме твърде много време да стигне пеша. А нямаше и минута за губене.

Холи потегли и излезе на пътя.

— Не знам накъде да карам.

— Завий, когато можеш. Трябва да идем в другия край на центъра, но карай по крайните улички. Как успя да се измъкнеш, без да те последват?

— Минах през поляната отзад и излязох през алеята на голямата къща.

— Наистина ти се удава да се измъкваш. Следващата пресечка вляво ще те изведе на Феър авеню. Ще ти кажа къде да завиеш.

— Преди час предупредих дежурните полицаи пред дома ми, че си лягам. Но ако забележат, че колата ми не е паркирана отзад, Нийл сигурно ще издаде заповед да я издирят.

— Така е, но няма да има никаква полза. Смених номерата ти.

Тя го погледна невярващо.

— Във вторник вечерта. Всъщност Сесънс го направи, но аз го помолих.

— Защо?

— Ти не вземаше насериозно нуждата от охрана. В случай че се измъкнеш от пазачите си, щях да имам новия ти номер. Извършителят

на престъплението — даже и ако е полицай — нямаше да го знае.

— Никога не съм била в опасност.

— Тогава не го знаех. Тъкмо бяхме установили, че Родригес не е стрелецът. Между другото бил е идентифициран. — Разказа й всичко, което бе научил от Нъджънт. — Вероятно е бил в съда, за да се погрижи за нови документи, притеснил се е да не го депортират, отишъл е на покрива да изпуши цигара, докато премисля нещата.

— Не е бил замесен.

— Не и докато не вдигна онзи пистолет. — Крофърд до края на живота си щеше да съжалява младежа, но засега се налагаше да загърби скръбта си. Други неща не биваше да се отлагат. — На втория светофар завий наляво. Карай направо около километър.

— Как се измъкна от Нъджънт?

— Свалих вътрешните светлини в джипа и се измъкнах през задната врата. Не ми е приятно, че го измавих. Той е свестен тип, но не го бива за ченге.

— Защо Нийл упорства да те изкара заподозрян?

— Можеш да го попиташ, когато те повика на разпит.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— Сигурен съм. Или поне би трябвало. След три пресечки завий надясно по улица „Пекън“. Какво ще говориш пред Нийл?

— Зависи какво ме попита. Но ще трябва да му кажа истината.

— Не си извършила нищо незаконно.

— Не. Ала недомислено може би... — Холи му се усмихна тъжно.

— Смити е предупреден. Под смъртна заплаха няма да проговори за посещенията ти в клуба. Конрад няма да каже. С малко късмет ще успееш да се върнеш в дома си, преди да забележат, че колата ти липсва. Ако те хванат, обясни, че ти се е обадил приятел и те е помолил за помощ, но не можеш да го издадеш. Кое си е самата истина.

— От устата ти звучи толкова лесно. Както ти казах в нощта, когато за пръв път се срещнахме, ти имаш повече опит в кризисни ситуации. Аз съм аматьор. Грег Сандърс ме съветва да се предам и да се оттегля, преди да ме е разкъсал на парчета.

След като му сподели основното от последния им разговор, Крофърд изруга несдържано.

— Той блъфира, притиска те, за да види как ще реагираш.

— Може би. Но явно има контакти в полицейския участък, които го държат информиран. Знаеше, че си заподозрян за стрелбата в съда. Вече сигурно е разбрал и за Конър. Това наистина ще му повиши настроението.

— Господи, Холи, съжалявам. Не бих те замесвал още по-дълбоко в това, но нямах време да измисля друг план тази вечер.

— Още не си ми казал за телефонния разговор, който те е подтикнал към това решение...

— Ще ти обясня, когато стигнем.

— Къде отиваме?

— В дома на тъста ми.

Холи наби спирачки насред улицата и се обърна към него слисана и гневна.

— Нищо чудно, че едва сега ми го казваш!

— Само ще говоря с него.

Все едно ѝ беше споменал, че ще пребие до смърт Джо Гилрой, защото тя продължи да натиска спирачката.

— Каквото и да си намислил, не мога да бъда част от него — заяви тя категорично.

— Дори не съм въоръжен. Нийл ми взе пистолета. — Махна напред. — Потегляй.

— В никакъв случай.

— Добре. Благодаря, че ме докара дотук.

След миг Крофърд изскочи от колата. Тичаше с всички сили с каубойските си ботуши, за да измине останалите няколко преки. Семейство Гилрой живееше в стар и заможен квартал, където пред къщите зеленееха грижливо поддържани морави с големи дървета. Холи го последва с колата си, но бе принудена да кара по улицата, докато той пресичаше диагонално през алеите и дворовете.

Когато стигна до дома на Гилрой, Крофърд изтича покрай него и заобиколи отзад. Чу свистенето на спирачките на колата на Холи, затръшването на вратата, забързаните ѝ стъпки по алеята...

Появи се до задната врата само секунди преди нея. Вдигна ръка да почука, но тя се втурна зад него и сграбчи лакътя му. Задъхана от бързането, прошепна:

— Крофърд, каквото и да си намислил, не го прави. Умолявам те. Заради Джорджия.

Вратата внезапно се отвори.

— Какво става, по дяволите? — Джо Гилрой, застанал на прага, за миг прецени ситуацията. Обърна се към Холи: — Опитах се да ти кажа, нали? Ще извикам полицията.

— Аз съм от полицията — отвърна Крофърд.

— Ти си заплаха. Този път ще отидеш в затвора. — Джо затръшна вратата под носа му и заключи.

Крофърд усети, че Холи изгуби равновесие, когато той се изтръгна от хватката ѝ. Знаеше, че в този момент Джо отива към телефона и трябваше да го спре.

Задърпа дръжката. Заблъска силно и яростно, докато старомодната брава поддаде, след което той отвори и хукна навътре.

Прекося кухнята с два скока, сграбчи безжичния телефон от ръката на Джо и го захвърли в другия край на стаята.

Грейс се появи, сложи ръка пред устатата си, после извика уплашено, когато двамата мъже се нахвърлиха един върху друг. Ударите на Джо биха свалили на земята някой по-слаб и нетрениран противник. Крофърд обаче избягваше яростните му юмруци и в същото време успяваше да му нанесе премерени удари.

Холи извика:

— Крофърд! Спри! Стига!

Крофърд видя, че Джо се задъхва и използва това предимство. Заби рамо в корема на възрастния мъж и го избута назад, докато той не се опря в плота, след което сложи длан върху гърдите му и опря коляно в краката му.

Джо беше почервенял от ярост. Стискаше зъби.

— Ще го убия.

— Може би — съгласи се Крофърд задъхано. — Само че нека да е по-късно. Точно сега ще събудиш Джорджия.

— За нищо на света.

Опита се да се изтръгне от здравата хватка на Крофърд, който рязко вдигна коляно към слабините му.

— Сега ме чуй. Събудете Джорджия, облечете я и изчезвайте. Отведете я далеч отгук. Джо, моля те — каза той с пресекващ глас. — Отведи я далеч от мен.

Смити винаги се стряскаше от онова нещо, което Чък Отърмън правеше с монетата от петдесет цента. Сякаш се опитваше да хипнотизира събеседника си, ала върху Смити имаше обратен ефект. Вместо да го успокои, то го изнервяше като добиче пред заколение.

Всеки път, когато дойдеше на това място, все повече се страхуваше. Считаше се за късметлия, че може да си тръгне на собствен ход, че кара сам колата си и че всичките му крайници са по местата си, а сърцето му тупа горе-долу равномерно.

Единствената причина, поради която рискуваше да идва на това място, беше, че бизнесът с Отърмън бе доходоносен. Но сделките им изискваха той да кара километри наред през едно зловещо блато, където никаква светлинка не се виждаше след залез-слънце, чак до тази рибарска хижа... А тя сякаш бе сглобена от някой шегаджия и всеки момент като че ли щеше да се срути.

Веднъж бе попитал Отърмън в кой щат е — Тексас или Луизиана.

— Падаш си по географията ли?

— Не особено.

— Тогава какво значение има?

Разликата бе в дългия лист от федерални престъпления, включващи думи като „междущатски трафик“, но Смити запази опасенията си за себе си и продължи периодично да навестява старата рибарска хижа наред пущинака.

Ламариненият покрив течеше. На пода бе сложена кофа, в която да се събира постоянно капещата вода заради проливния дъжд и това допринасяше допълнително за ужасната атмосфера. Звучното цопване на капките страшно дразнеше Смити. Ала Отърмън не изглеждаше притеснен, когато остави настрана монетата си, за да отброи стодоларовите банкноти, лежащи на масата между тях. Подреждаше ги спретнато на купчинки по петдесет. Щом оформи десет купчинки, той му ги подаде една по една. Смити ги пхна в торбичка и ентузиазирано закопча ципа. Ухили се широко:

— Тези момчета гарантират за стоката си. Ако имаш някакви проблеми с оръжията, само ми кажи.

— Можеш да разчиташ на това — каза Отърмън.

Тонът му беше напълно лишен от сърдечни нотки, на каквито се бе надявал Смити. Всъщност думите му прозвучаха като заплаха, от която му се прииска да пикае. С пресилено бодър тон Смити продължи:

— Когато ти потрябват още, знаеш на кого да се обадиш. Винаги е удоволствие да се прави бизнес с теб, Отърмън. — Той намигна и се изправи.

— Седни.

Смити се плъсна обратно на мястото си. Сякаш безкрайно дълго единствените звуци в стаята бяха неспирното капене и трополенето на дъжда по ламаринения покрив, което му заприлича на градушка от куршуми.

Най-накрая Отърмън каза:

— Пат Конър. Познато ли ти е името?

— Не се сещам.

— Той е полицай от Прентис.

— Е, тогава нищо чудно, че не го познавам. — Смити се ухили назад към двамата мъже, застанали зад него. — Нямам много приятели сред пазителите на реда и закона.

— По-рано тази вечер Конър се срещна с мен в долнопробния ти нощен клуб.

— Защо?

— Няколко часа по-късно той умря в кухнята си.

— Сърцето му е спряло?

— Бил е застрелян, докато си наливал питие.

Сега на Смити вече наистина му се пикаеше.

— Сериозно? Хм, не съм чул нищо. Клубовете затварят към два след полунощ, така че не гледам често новини.

— Бил е открит твърде късно за днешните вечерни новини. — Отърмън вдигна поглед към мъжа, застанал зад дясното рамо на Смити. — Но от сигурен източник знам, че в тила на Конър са изстреляни два куршума.

Смити подсвирна или поне се опита. Устните му бяха пресъхнали и не можеха да се свият.

— Това със сигурност го е довършило.

— За да бъде екзекутиран така, Конър сигурно е разочаровал някого, който е разчитал на него да си свърши работата. Да донесе

пари, стока. Или информация. Нещо ценно от този род.

Смити видимо потръпна, когато Отърмън внезапно се наведе напред над масата.

— Познаваш ли Крофърд Хънт?

Смити набърчи чело, сякаш мислеше съсредоточено.

— Крофърд Хънт, казваш... Звучи ми познато, но не мога да се сетя точно.

Отърмън тихо го посъветва:

— Не бързай. Помисли си.

Само след няколко секунди Смити се престори, че внезапно е получил проблясък.

— О, да. Не беше ли това човекът...

— Тексаски рейнджър.

— Да, да, точно — щракна с пръсти той. — Нали беше в съдебната зала, когато там някой стреля в началото на седмицата? За него ли говорим?

Отърмън превъртя монетата във въздуха, улови я, стисна я в юмрук, после се наведе още по-близо към Смити.

— Ти си сводник, мошеник и отрепка. Единствената причина да търпя компанията ти е, че не се налага лично да се занимавам с изпадналите типове наоколо, които снабдяват с изненадващо добро оръжие. Само че ако някога отново ме излъжеш, не само доходният ти страничен бизнес с мен ще приключи, но и ще срина със земята мизерните ти клубове. А сетне ще ти натикам отзад дулото на някой от онези автомати и ще дръпна спусъка.

Смити преглътна и кимна в знак, че му е напълно ясно.

Отърмън се облегна назад и кротко се зае да върти монетата върху кокалчетата на пръстите си.

— Да се опитаме да проведем откровен разговор. Аз ще започна пръв. След като си тръгнах от клуба ти тази нощ, Крофърд Хънт е бил видян там. В твоята компания, Смити. С него е била и една жена. Извели са някого от клуба.

— Неговият старец. Който е пропаднал пияница. Ако беше от този край, щеше да знаеш историята. Все едно, тази нощ беше по-зле от обичайното. Наложих се да извикам Крофърд да го прибере и да му плати сметката.

— Това ли е всичко.

— Това е.

— Нямах никакви други отношения с Крофърд Хънт?

— По дяволите, не. Мразя го и в червата. Преди няколко години ме арестува за разврат на обществено място. Човек не може ли да получи една свирка в собствената си кола?

— Коя беше жената?

— Не помня името ѝ, но беше страшно добра.

— Питам те за жената с Хънт, идиот такъв.

— О, да. Съдията.

— Холи Спенсър?

— Не прилича обаче на никоя съдийка, с която съм се сблъсквал. Стегнати цици, апетитно дупе.

Отърмън не реагира в продължение на няколко секунди, после се усмихна така, че по гърба на Смити пропълзяха тръпки.

— Ти си специалистът по тези неща.

Той се насили да се засмее.

— Е, човек все трябва да е добър в нещо.

Усмивката на Отърмън постепенно изчезна.

— Момчетата ще те изпратят.

Без да чакат повторна покана, те рязко го вдигнаха на крака с такава сила, че зъбите му изтракаха. Беше здраво стиснат между тях, докато го влачеха към вратата.

В миг на кристално просветление на Смити му стана ясно, че е забравил торбата с парите и че този път не си тръгва от хижата на собствен ход.

Молбата на Крофърд към тъста му бе сковала и четиримата в странна неподвижна картина. Той помръдна пръв. Извърна глава и погледна към Холи. Попита я с тих глас:

— Добре ли си?

Слисана от внезапния обрат, тя го изглежда с почуда:

— Дали съм добре?

— Изгуби равновесие на прага.

— О, не, нищо ми няма...

Без да откъсва очи от нейните, той продължи:

— Сега разбираш защо исках да си тук, за да видиш и да чуеш всичко това.

— Мисля, че ми стана ясно.

— Все още искам попечителство над Джорджия. Това не променя фактите. — Обърна се към тъста си и каза: — Ще продължим борбата си, Джо. След като всичко това приключи, с теб ще продължим от онзи последен удар, който ми нанесе. Ако така искаш. Но трябва да отведеш Джорджия далеч оттук тази нощ. Веднага.

Той свали ръце и се отдръпна от него. След като сама се беше уверила колко силна е омразата на Джо Гилрой към Крофърд, Холи нямаше да се изненада, ако той отново му се нахвърли. Не го направи, но чертите на лицето му останаха сурови като гранит, а очите — пронизващи.

— Никъде няма да ходя — каза — докато не ми обясниш за какво е всичко това. Какво е станало?

Дъждът бе сплескал косата над челото на Крофърд, но той, изглежда, не я забелязваше, нито пък мокрите си дрехи.

— Знам кой е бил стрелецът в съдебната зала. И Холи знае.

Джо мигновено се извърна към нея.

— Вярно е — потвърди тя. — Идентифицирах полицаи от Прентис като стрелеца.

— Как го открихте?

— Твърде дълго е за обяснение — рече Крофърд. — Само дето около час след това наше откритие той се оказа мъртъв. Убит в дома си. И гледката беше страшна.

Грейс изхлипа тъжно.

— Хайде всички да седнем. Ще направя кафе.

— Няма време, Грейс — прекъсна я Крофърд. — Започни да събираш само нещата, които задължително трябва да вземете с вас.

— За колко време ще трябва да се изнесем?

— Не знам. Няколко дни може би.

— Чакай малко, Грейс — обади се Джо, след като изглеждаше, че е готова да послуша Крофърд. — Не съм чул нищо, което да ме принуди да взема семейството си и да се измъкнем от града посред нощ като някакви апаши.

— Не можеш ли поне веднъж да направиш нещо, без ти да командваш, по дяволите?

Холи сграбчи Крофърд за ризата и го издърпа назад, после застана между него и тъста му.

— Господин Гилрой, госпожо Гилрой — каза тя и извърна глава, за да включи и Грейс — стигнахме до заключението, че не аз съм била целта на стрелеца в съдебната зала. Бил е Крофърд.

Джо го изгледа строго.

— Това не ме изненадва. Но защо по-точно?

— Познаваш ли мъж на име Чък Отърмън? — попита Крофърд.

— Чувал съм за него, разбира се. Ръководи сондажните екипи, нали? Какво общо има той?

Холи набързо обясни ситуацията.

— Крофърд е помолил тексаските рейнджъри в централата в Хюстън да проучат каква е връзката и защо Отърмън би организирал заговор, за да го убие.

— Междувременно той ми се обади — каза Крофърд.

Това изненада Холи.

— Телефонният разговор, за който спомена. С Чък Отърмън ли беше?

— Познах гласа му. — Той повтори краткия разговор. — Каза, че лошото тепърва предстои и аз приемам тази заплаха много сериозно. Всичко друго, което е направил досега, е било извратено предупреждение. Видеото от парка, съсипването на стаята на Джорджия, както и...

— Съсипал е стаята й?

— Джо, не можем да обясним всичко сега — нетърпеливо отвърна той. — Важното е, че Нийл Лестър, по негови си причини, както и отчасти благодарение на теб, се опитва да припише всичко на мен.

— Аз само го попитах...

— Знам какво си го попитал и то е пълна глупост. Но Нийл се възползва от това. Тази вечер се измъкнах, само че ако ме намери, може да ме задържи за четирийсет и осем часа, преди да ми повдигне обвинение. А ако съм в ареста, не мога да защитя Джорджия. И направо полудявам, като си помисля, че Отърмън може да се доближи до нея. Да я докосне.

— Тази заплаха, която казваш, че ти е отправил...

— Не го казвам, направи го.

— Добре, но не е споменал Джорджия.

— По дяволите, Джо, готов ли си да рискуваш живота й, само за да спечелиш спора с мен?

— Не ми прехвърляй вината — развика се възрастният мъж. — Това си е твоя каша.

Крофърд за миг затвори очи и когато отново ги отвори, те блестяха от вълнението, което го беше обзело.

— Сигурно знаеш колко много ми струва да дойда тук и да те помоля за каквото и да било, но сега трябва да загърбиш кавгата ни и да измъкнеш Джорджия оттук. — Възрастният мъж отвори уста да каже нещо, но Крофърд го изпревари. — И то веднага.

Холи изгледа двамата мъже, все така застанали един срещу друг, всеки неотстъпчив колкото и другият. Реши да вземе нещата в свои ръце и отиде при Грейс.

— Ако ми покажеш кое къде е, аз ще ти помогна със събирането на багажа.

Докато Грейс, Джо и Холи бързаха да съберат и опаковат най-необходимото, Крофърд обикаляше от стая в стая и проверяваше улиците отзад и отпред, както и двора отстрани, за да забележи навреме, ако се прокраднат полицейски коли. Смяташе, че Нийл в крайна сметка ще се сети да го потърси тук.

Както и Отърмън или неговите пратеници.

По някое време Грейс му донесе кърпа. Той се подсуши, доколкото можеше, без да сваля очи от прозореца.

— Тате?

Когато Джорджия го повика, той трепетно се извърна. Видът ѝ накара сърцето му да се свие от болка. Холи тихичко беше прибрала дрехи от чекмеджетата ѝ и ги бе напъхала в куфара ѝ, но бяха изчакали до последния възможен момент, преди да я събудят и облекат.

Изглеждаше сънена и неуверена, вдигнала очички към него. Зайчето Бъни бе притиснато към гърдите ѝ.

— Дядо каза, че отиваме на екскурзия. Но аз не искам.

— Разбира се, че искаш. — Крофърд я вдигна и я прегърна здраво. Ръчичките ѝ се обвиха около врата му, а крачетата — около кръста.

— Може ли да идем в твоята къща?

— Не и този път.

Тя облегна главица на рамото му и извърна личице към шията му. Жестовите разкъсваха душата му. Ала трябваше да се държи зряло, да бъде смел. Постара се в гласа му да прозвучи престорен ентузиазъм.

— Ще си прекарате страхотно.

— Така каза и Холи.

— Права е. Дядо и баба са планирали много изненади. Но ти трябва да си послушно момиче и да изпълняваш каквото ти казват. Нали?

— Защо не може и ти да дойдеш?

— Защото трябва да работя. Но ще си мисля за теб през цялото време и ще ми се иска да сме заедно.

Усети как гърдите ѝ се надигат в хълцане, което предшествахше сълзите. Каза си, че плаче, защото е сънena и защото се плаши от непознатата ситуация, която не може да разбере. Но каквато и да бе причината, не можеше да си представи да се разделят, докато тя плаче.

Потърка гръбчето ѝ с длан и прошепна в косата ѝ:

— Хайде, стига. Всичко ще бъде наред. Да те настаним в колата.

— Ще ме носиш ли?

Той стисна очи, за да скрие собствените си сълзи.

— Разбира се.

Притисна я силно към себе си и я пренесе през къщата, която сега беше тъмна, до пристроения гараж. Там вече Джо прибираше куфара ѝ и последната част от багажа им отзад в колата. Тъстът го забеляза, но нищо не каза, все едно го нямаше. Крофърд се обърна към него.

— Ти си единственият човек, на когото мога да се доверя да направи това, Джо. Знам, че ще я пазиш толкова свирепо, колкото и аз.

Джо престана да подрежда и го изгледа. Срећна погледа му, кимна отсечено и после седна зад волана.

Без повече да се бави, Крофърд занесе Джорджия до задната врата, която Холи държеше отворена за тях. Настани момиченцето на столчето ѝ. Тя се пресегна за колана, но той я спря:

— Нека аз да те закопчея този път.

— И Господин Бъни, също.

— Разбира се. — Закопча колана, увери се, че е здраво закрепен, после обхвана с длани лицето ѝ и опря чело в нейното. — Бъди послушна заради татко.

— Добре.

— Обичам те.

— Повече от всичко ли? — попита тя, повтаряйки думите, които той ѝ казваше често.

— Повече от всичко. — Целуна я по челото, по косата, по бузката и накрая по устните.

Но когато се опита да се отдръпне, тя се пресегна към него.

— Тате? Там, където отиваме, ти ще дойдеш ли утре?

— Вероятно няма да е утре.

— Кога?

— Веднага щом мога.

И после, преди тъжното ѝ лице да промени решението му за необходимостта от тази раздяла, той отново я целуна, бързо се отдръпна и затвори вратата на колата. Тя залепи ръчичка на стъклото на прозореца. Той я целуна от външната му страна, после долепи своята едра длан до нейната мъничка ръчичка и останаха така, докато Джо изкара колата на заден ход.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Къде ще отидат? — попита Холи. Двамата с Крофърд бързо се настаниха в нейната кола.

Улицата беше пуста. Близките къщи бяха тъмни. По всичко изглеждаше, че никой не е забелязал краткото им посещение при семейство Гилрой. Въпреки това Крофърд оглеждаше зорко наоколо, внимаваше за всяко трепнало листо и за трополенето на дъжда.

— Сестрата на Грейс се омъжи, след като дълги години беше вдовица. Живее с новия си съпруг в малко градче с предимно пенсионирани двойки близо до Остин.

— Чака ги дълъг път.

— Около пет часа. Дъждът може да ги позабави. Надявам се Джорджия да спи през повечето време.

— Не знам как успя да се сбогуваш с нея, без да се разплачеш.

— И аз не знам. — Той продължи да се вира невиждащо навън няколко секунди, после се покашля и посочи към стартера. — Потегляй. Трябва да съм далеч оттук, преди Нийл да дойде да ме търси.

— Търсил ме е. — Шофирайки с лявата ръка, тя извади с дясната телефона от предния джоб на джинсите си и му го подаде. — Усетих го да вибрира, но не му обърнах внимание. Проверих кой е бил, докато Грейс обличаше Джорджия, но не съм прослужала съобщенията.

— Оставил е две — отвърна Крофърд. — Имаш и друго съобщение от Мерилин.

— Тя пък за какво ще ми пише?

— Искаш ли да го прочета?

— Да, моля.

Той отвори съобщението.

— „Какво, по дяволите, става?“ Не звучи, сякаш иска да се сдобрите.

— Набери ми номера й, моля те.

Той използва телефона, за да набере, но разговорът се прехвърли директно в уредбата на колата. Веднага щом вдигна отсреща, гласът на Мерилин гръмна в купето.

— Холи, слава богу, че се обади. Ужасно се притесних.

— Защо?

— Онзи детектив ми позвъни. Сухарът... Лестър ли се казваше? Все едно, беше до къщата ти и...

— Вкъщи ли? Кога стана това?

— Преди една водка и три цигари. Попита дали съм се чувала с теб и аз му казах, че не съм, тъй като вече не си ми клиент. А после той ми каза, че си изчезнала и че се страхува, че си станала жертва на измама. Така се изрази. Спомена убийството на полицай. Направо откачих. Къде си? Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Нали не го казваш под заплахата?

— Не. Но сега не мога да говоря. Има нещо, за което трябва да се погрижа... Съжалявам, че си се уплашила и оценявам загрижеността ти. Наистина.

Тъкмо щеше да прекъсне връзката, използвайки бутона на волана си, когато Мерилин попита:

— Това „нещо“ е свързано с него, нали? И не смей да ме обиждаш, като попиташ за кого говоря. Стрелбата беше само първият шок за теб, нали? А високият, рус и корав господин беше вторият.

По време на разговора им Холи гледаше право напред в пътя. Сега хвърли кос поглед към Крофърд, който седеше като вкаменен до нея. Само очите му бяха вперени в лицето ѝ, не изпускаше нито дума.

— Мълчанието ти направо крещи, Холи — продължи Мерилин. — И това, което чувам, е конфликт на интереси, предпазливост срещу страст, морална и етична дилема в най-чистия ѝ вид. Което е точно по моята част! — Тя се разсмя гръмко. — Нямам търпение да се захвана с това.

— Уволних те, забрави ли?

— Да, но сега разбирам защо. Защищавала си него.

— От теб.

— Да, но мога да преглътна и забравя това.

— Слушай, Мерилин...

— Не, ти ме чуй. Ти си отличен съдия, Холи. Всеотдайна и идеалистка по природа. Наистина вярваш в онова, което правиш. И не го казвам само защото се опитвам да те спечеля отново като клиент, а защото го мисля. Ти заслужаваш да получиш тази работа.

— Опасявам се, че след събитията от тази седмица губернаторът Хътчинс ще преосмисли подкрепата си. Грег Сандърс ми предложи да се оттегля тихо, за да запазя репутацията си.

— В никакъв случай. Благословията на губернатора е допълнителен бонус, който винаги можем да използваме, но мога да направя така, че да спечелиш и без него. По дяволите, може даже да сторя нещо напълно революционно в политиката и да зашеметя избирателите с истината. Понякога това всъщност е най-добрият начин. Да се скриеш на видно място. Ще помисля над стратегията ни. Междувременно се погрижи за онова „нещо“ с тексаския рейнджър. Макар да е грубиян, определено има чар. Когато ти потрябвам, ще бъда готова.

След като връзката прекъсна, тя нямаше как да не обърне внимание на широката усмивка на Крофърд.

— Нарекла си ме „висок, рус и корав“?

— Не съм, Мерилин беше.

— Ще я наемеш ли пак?

— Не знам. По-важното е дали чу какво каза за Нийл в къщата ми?

— Да. — Усмивката му помръкна и той въздъхна. — Не биваше да те замесвам, но не можех да разчитам на Грейс да ме подкрепи. После Джо можеше и да я принуди да заяви, че съм им поверил Джорджия без всякаква уговорка, че е само временно.

Крофърд се замисли за момент и продължи:

— Нуждаех се от теб там, но никак не ми се иска да те замесвам допълнително в нещо, което Джо правилно определи като каша, която сам съм забъркал. Макар че проклет да съм, ако знам с какво съм ядосал Отърмън, когото никога не бях виждал, преди да влезе в полицейския участък.

Той облегна глава назад и затвори очи. Загледана в профила му, Холи бе поразена от изтощения му вид. Под очите му имаше тъмни кръгове. Изсечените му скули бяха още по-ясно изразени на фона на хлътналите му страни.

— Кога си спал за последно? — загрижено попита тя.

— Не помня.

— Изтощен си.

— Джо не е някой слабак, а днес два пъти се бих с него. После и случката с баща ми. Срещите ни никога не са лесни. Но онова, което наистина ме смаза, беше раздялата с Джорджия.

— Което също се наложи да направиш два пъти днес.

— И двата пъти беше мъчително. Тази нощ беше различно обаче. Тя усети, че нещо не е наред. Мразя, когато детето се тревожи. Не можех да й обещаю кога ще я видя отново, а истината е, че...

— Какво?

— Ако Отърмън постигне своето, никога няма да я видя.

Той се изправи рязко на седалката и отвори очи, които изглеждаха изключително ярки на фона на тъмните сенки под тях и блестяха от решителност. Той стисна юмруци бавно и отчетливо заговори:

— Не мога да позволя това да се случи. Може и да не си върна попечителството над нея, но по-скоро ще ида в ада, отколкото да се откажа от момиченцето ми.

— Какво ще правиш?

— Ще остана жив. Ще се покрия достатъчно дълго, за да изоблича Отърмън, преди той да ме докопа.

— И как възнамеряваш да го постигнеш?

— Това е сложната част. Ще измисля нещо.

— Може да се предадеш на Нийл. Да потърсиш помощта му.

— Няма начин. Той се подмазва на Отърмън.

— А ако вече е променил мнението си?

— Не мога да рискувам. Ще остана с вързани ръце.

— Значи каквото и да ти предложи, няма да промениш решението си?

— Съжалявам, Холи, не.

Тя спря до банкета и го погледна в очите:

— Тогава трябва да слезеш от колата.

Крофърд видя как стоповете на автомобила ѝ изчезват в мрака, после тръгна с бързи крачки, надявайки се да се слее с тъмнината и да

остане незабелязан. Най-напред трябваше да се скрие от дъжда. Измина няколко пресечки, преди да попадне на пуста къща, пред която имаше табела „Продава се“.

Приклепна до стената на навеса за кола, обади се на Хари Лонгбоу и го събуди.

— Съжалявам, човече — каза приятелят му, прозявайки се — още не съм открил нищо. Нищо не свързва Отърмън с теб или с някой твой близък. Но трябваше да затворя очи за малко. Обадох се да ти кажа, че искам да отдъхна, ала се включи гласовата ти поща.

— Трябваше да си оставя телефона.

— О, по дяволите. Това не звучи добре.

— Пат Конър е убит, а Отърмън ми отправи заплаха.

Хари изръмжа.

— Отиде ми дрямката.

Крофърд му разказа всичко накратко.

— Изпратих Джорджия извън града. Това беше най-важното.

— Къде сте сега ти и съдията?

— Тя е на път за дома си.

— Ами ти?

— По-добре да не знаеш. Така няма как да кажеш, ако на Нийл му хрумне да те попита. Изненадан съм, че още не те е потърсил. Когато го направи, ще можеш честно да му обясниш, че нямаш представа къде съм и какви са плановете ми.

— Ще информирам Сесънс, за да не го свари неподготвен.

— Благодаря.

— Може би не е лоша идея да оставиш този досадник да те задържи. Арестът поне е сигурно място.

— Ала е и доста ограничаващо.

— Има го и това.

— Как приема началникът ни, че съм обвинен в убийство?

— Казва, че е най-голямата каша, в която му се е налагало да се забърква. Нарича Нийл Лестър с любовни епитети, а дори още не го е срещал.

При друг случай Крофърд щеше да се засмее. Но положението му никак не беше за смях.

— Обвинявам Отърмън за Чет, Родригес, а сега и за Конър. Три трупа само за седмица. Искам да хвана това копеле, Хари.

— Веднага се залавям отново за работа.

— Не, довърши си дрямката. Отърмън вероятно също събира сили тази нощ. Имал е тежък ден. Видеото от парка, срещата в стриптийз клуба.

— Убийството.

— Не е направил видеото лично, нито е застрелял Конър. Не върши сам черната работа. Има си Фрик и Фрак.

— Кой са тези?

— Двама бодигардове. А хора като Пат колкото щеш...

— Изпълнители, твърде тъпи, за да му откажат?

— Твърде уплашени може би. Знаеш ли на какво ми прилича всичко това? На организирана престъпност.

— Все по-малко ми харесва този мръсник — отсече Хари.

— И на мен.

— Пази се.

Крофърд му даде номера на нерегистрирания си телефон, после го използва, за да набере друг телефон и преброи няколко позвънявания, докато носовият глас на Смити не го посъветва да остави съобщение.

Крофърд каза само:

— Знаеш кой съм. Обади ми се, иначе можеш да се сбогуваш с топките си.

Затвори, провери колко е часът, после вдигна яката на якето си и се втурна под дъжда.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Когато му казахте да слезе от колата ви, той не се ли възпротиви?

— Отначало — призна Холи в отговор на въпроса на Нийл. — Но му заявих категорично, че няма да го возя повече. Той слезе. Аз се прибрах.

Когато бе пристигнала пред къщи, Нийл Лестър и Мат Нъджънт седяха в цивилна кола в дъното на алеята. Тя заобиколи с автомобила си отзад, влезе през кухненската врата, после ги посрещна на входа.

Докато ги канеше да влязат, подхвърли:

— Говорих с Мерилин. Тя ми каза, че ще бъдете тук.

Предложи да направи кафе, но те отказаха. Настаниха се във всекидневната и през следващите двайсет минути тя им разказа всичко, което се бе случило, след като Крофърд ѝ се бе обадил.

Сега Нийл я гледаше изпитателно.

— Не обясни ли какво ще прави?

— „Ще остана жив.“ Това бяха думите му. Иначе няма как да спаси дъщеря си, ако се наложи. След като я изпрати на безопасно място, беше много по-спокоен, отколкото час по-рано. Когато ми се обади и помоли за помощта ми, звучеше отчаян.

Нийл я прекъсна:

— Много ясно. Тъкмо е бил избягал от полицейската охрана.

— Той ми каза, че сам е шофирал с колата си до съда и е бил готов да съдейства. Не е бил с белезници. Не е бил арестуван, нито са му били прочетени правата му. — Тя спря и погледна очаквателно детективите. — Освен ако не ме е излъгал.

— Не е. Не бяхме направили нищо такова — обади се Нъджънт, а когато Нийл му хвърли изпепеляващ поглед, продължи: — Именно затова сметнах, че може да бъде оставен насаме, за да разговаря с адвокатата си.

— Ако сам е искал да се погрижи за безопасността на дъщеря си — бавно изрече Нийл — защо е трябвало да лъже Нъджънт и да

изоставя колата си? Защо не е казал на мен за това обаждане, което го е накарало да предприеме такива драстични мерки?

— Опасявал се е, че няма да му повярват. И мисля, че е бил прав. — Тя помълча, докато думите ѝ бъдат осмислени. — Бил е наясно, че всяка минута, прекарана в обяснения, е време, в което дъщеря му е в опасност.

Нийл сърдито се обади:

— Никой друг не е чул този мистериозен телефонен разговор, нали?

— Аз бях с него, когато му позвъниха — каза Нъджънт.

— Но той те е излъгал, че е адвокатът.

— Говорихте ли с адвоката? — попита Холи.

Готов с отговора, Нъджънт побърза да я осведоми:

— Крофърд поискал да му препоръчат адвокат. Бен Нотс му се обадил, но се включила гласова поща. Това обаждане е постъпило само минути след онова от неизвестния номер.

Тя погледна към Нийл.

— Поискал е да говори с адвокат. Това не показва ли, че е имал намерение да се яви на разпита? И е щял да го направи, ако не е било онова заплашително обаждане от Чък Отърмън.

— Никой не е установил категорично, че е бил Отърмън — възрази Нийл. — Обаждането от неизвестен номер може да е било случайно. Използвал го е, за да измами Нъджънт.

— Ако обаждането е било трик и заплахата е измислена, защо би умолявал тъста и тъща си да заминат незабавно с дъщеря му? — попита Холи. — Те ще потвърдят, че точно това се случи.

— Господин Гилрой вече потвърди.

Думите на Нъджънт не оставиха на Нийл друг избор, освен да започне да обяснява:

— След като изпратих патрулна кола до дома им и разбрах, че къщата е празна, се обадох на мобилния номер на Джо — с неохота заговори той. — Знаех го от разпита след стрелбата в съда.

— И той потвърди онова, което ви казах, нали?

— До последната дума. Все още никак не се обичат с Крофърд, но явно е успял да го убеди, че момиченцето трябва да бъде изведено от града незабавно.

— И аз бях убедена в същото — кимна Холи. — За разлика от вас, аз вярвам, че Отърмън е виновен.

— Онова видео го потвърждава — съгласи се Нъджънт.

— Млъкни, Мат — сопна се Нийл. — Нищо не потвърждава.

Холи не се издаде, че знае откъде и какво е видеото, за което бе намекнал Нъджънт. Вместо това изгледа Нийл с въпросително повдигнати вежди. Той стисна устни, после се предаде и обясни:

— Крофърд има видеозапис на разговор между Пат Конър и Чък Отърмън. Той твърди, че е заснет в местен бар по-рано тази вечер.

— Затова Крофърд си е оставил телефона в колата — обясни Нъджънт. — За да видим записа.

— Оставил си е телефона, за да не можем да го проследим — ядосано възрази Нийл.

Холи попита:

— Господин Отърмън има ли обяснение за този разговор с жертвата?

— Той е извън града. Опитваме се да установим къде е.

Тя се озърна наоколо.

— Простете ми, но ми се струва, че повече се интересувате от това къде точно е рейнджър Хънт.

— Защото той се измъкна от разследване за убийство. И дори да се докаже, че е невинен, той е опасен и безотговорен. Не би трябвало да ви го напомням. Видели сте го в действие.

— Да, видях го в действие да спасява човешки живот и да защитава другите. Сигурен ли сте, че неодобрението ви към методите му, в добавка към личната ви неприязън, не замъглява преценката ви?

— А вие сигурна ли сте, че хормоните не замъгляват вашата?

Нъджънт преглътна задавено.

Нийл продължи да я гледа гневно.

— Мисля, че продължавате да го защитавате, защото сте леко привлечена от него, съдия Спенсър.

— Грешите, сержант Лестър. Защиствам го, защото вярвам, че е прав. И не съм леко привлечена от него, а много силно. Това, естествено, е доста неудобно. Докато не се оттеглих от неговото дело, беше също и неетично. Потенциално е в състояние да ме постави в неудобна ситуация и дори да ми струва кариерата, което превръща Крофърд Хънт в неочаквано усложнение в живота ми. Но не го прави

убиец. Вие обаче изглеждате като глупак, защото преследвате него вместо виновника. — Тя се изправи. — Има ли още нещо?

Нийл още кипеше вътрешно, когато тя ги изпрати до вратата. Видя ги как се отдалечиха с колата. Едва тогава се прибра обратно в стаята и я обиколи, за да угаси лампите. След като се увери, че къщата е безопасна, тя отиде в спалнята си. Притвори вратата зад себе си, после се облегна на нея и опря чело в хладното дърво.

Една силна ръка обви талията ѝ и уверено притисна гърба ѝ към несъмнено много възбуден мъж. Той вдигна косата ѝ и я отмести встрани, за да може да докосне с горещи устни нежното място под ухото ѝ. После възхитено прошепна:

— Браво, Ваша Чест, наистина му го казахте в очите.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Крофърд плъзна ръце под тениската ѝ и разкопча сутиена ѝ. Пресегна се отпред и нагоре и обхвана гърдите ѝ с длани. Пръстите му погалиха зърната ѝ. Холи простена от удоволствие и стонът ѝ премина в молба за още.

Той я извърна с лице към себе си, освободи я от тениската и сутиена, издърпвайки ги над главата ѝ, и преди още косата ѝ да е паднала обратно върху раменете, устните му целунаха гърдата ѝ. Тя сграбчи главата му, докато той засмукваше жадно зърното ѝ. Действията му сякаш разпалиха в тялото ѝ електрически искри. Холи потръпна, не искаше той да спира, но мокрите му дрехи пречеха и на двамата. Отдръпна се от нея, за да свали якето. Разкопча горните няколко копчета на ризата, но после стана по-припрян и просто я вдигна нагоре и свали през глава.

Тя не смееше да светне лампа и да рискува пазачите ѝ да го видят, но искаше да го опознае. Сложи длани върху гърдите му, усети нежните косъмчета там и се сгуши в него. Зърната му бяха корави. Тя погали едното с език, при което той тихо изохка, докато разкопчаваше копчетата на панталона си.

Тя се пресегна надолу, пъхна пръсти в разтворения панталон, погали косъмчетата там и после го обхвана с ръка. Крофърд тежко отпусна чело на рамото ѝ.

Докато го изучаваше, накъсаното му дишане изгаряше кожата ѝ.

Беше невероятно корав, кожата бе опъната до дължината му, а главичката бе гладка и изпълнена до пръсване. С палеца си тя усети капка семенна течност, която ловко разтърка в кръг, докато той не извика и не отмести ръката ѝ.

Скръсти длани под дупето ѝ, вдигна я и я отнесе в леглото. Когато се озова легнала по гръб, той смъкна джинсите и бикините ѝ. След като се отърва от тях, той се качи на леглото, застанал на колене между бедрата ѝ, които вдигна нагоре към гърдите ѝ.

И тогава и двамата останаха напълно неподвижни. В продължение на няколко секунди тежкото им, накъсано дишане бе единственият звук в стаята, в целия свят около тях. Тя почувства движението му, преди да усети дланите му върху прасците си. Крофърд ги стисна лекичко, запознавайки се с формата им. Погали ги нагоре зад коляното, после очерта коленете ѝ с палци, преди да ги обхване с длани.

Дъхът ѝ спря, когато ръцете му отново се задвижиха, този път плъзгайки се от вътрешната страна на бедрата ѝ, бавно, но целенасочено ги отваряха, разтваряха я цялата за устните му.

Горещата му уста я завладя. В продължение на няколко скъпоценни мига той не направи нищо повече. Само това. Просто беше там. Нежната целувка я държеше неподвижна и пленена от невероятната интимност. Докато той бавно започна да я завладява.

Всяко докосване на устните му, всяка ласка на езика му предизвикваха тръпка в цялото ѝ тяло. Когато устата му се отместеше, за да ухапе лекичко вътрешната страна на бедрото ѝ или да целуне венериния ѝ хълм, бедрата ѝ се надигаха в неумолим, отчаян копнеж той да открие мястото, около което я бе целувал, но което още не бе докоснал.

Едва когато простена името му, Крофърд реши да откликне на желанието ѝ, но изкусително бавно, докосна я с език толкова нежно, толкова разтапящо, че дишането ѝ се превърна в стонове, а тялото ѝ се напрегна. Отговаряйки на желанията ѝ, той съсредоточи ласките си в смаляващи се спираловидни движения, докато усещанията, които предизвикваше в нея, не се превърнаха в експлодиращо удоволствие, което тя не можеше да удържи...

Той се надигна и с един твърд тласък проникна в нея, утолявайки копнежа ѝ да бъде изпълнена. Пленени виковете от оргазма ѝ в целувка, а после я изчака да се приземи обратно и да се отпусне, докато докосваше нежно ушите ѝ, очите, устните.

Устата ѝ се разтвори и желаната целувка се превърна в страдна. Езикът му проникваше в устата ѝ, докато бедрата му се движеха в еротичен ритъм. Плъзгаше се навътре и навън в спираци дъха ѝ тласъци. Всеки я водеше все по-близо до следващия оргазъм и когато отново беше на ръба, той пхна ръка под дупето ѝ, за да я задържи

намясто, докато следващите няколко бързи тласъка я накараха да изгуби представа за всичко. Тогава той потъна дълбоко в нея.

Неговият оргазъм бе разтърсващ, дълъг, невероятен.

Най-сетне и двамата се осъзнаха, но когато той понечи да се отмести, тя го стисна недоволно с ръце и той отново се отпусна тежко отгоре ѝ.

Заровил устни в шията ѝ, попита тихо:

— Къде се научи да правиш такъв страхотен секс? В университета по право ли?

— Не, тук. Тази нощ.

Усети усмивката му до шията си. Той се надигна и я погледна в лицето.

— Помниш ли онази вечер, след стрелбата, докато си говорехме в коридора на полицейския участък?

Тя кимна.

— Ето за какво си мислех тогава — каза той и надигна бедра.

— Не може да бъде!

Той вдигна рамене типично по мъжки и абсолютно без капка разкаяние.

— Толкова беше пристегната и официална в онзи тъмен костюм и синя риза. Строга и недостъпна. През цялото време, докато се мъчех да водя разговор, си мислех: „Колко ли е стегната?“. И тази мисъл ме подлудяваше.

— Ала тогава ме мразеше.

— Така е, но това не ми пречеше да те желая. — Той докосна с устни нейните, които се бяха разтворили шокирано. — Освен това си мислех, че никога няма да се случи. Дори и след милион години.

— Милион години или няколко часа. Беше лесно.

Той се отдръпна, отпусна се по гръб.

— Нищо от това не е лесно, Холи. — Вдигна глава и погледна тялото си. — Даже не мога първо да се съблека.

Поправи това, като смъкна ботушите и чорапите си, после изу мокрите си джинси. Преди да ги метне на пода, извади пистолета от кобура, закачен на колана.

— Каза ми, че не си въоръжен.

— Когато ти го казах, не бях. Взех го назаем от Джо. — Остави пистолета на нощното шкафче.

— Назаем ли?

— Ако усети липсата му, ще го помоля за прошка. — Легна отново и я притегли към себе си. Сега, когато за пръв път лежаха един до друг чисто голи, той погали с длан дупето ѝ и прошепна доволно: — Много по-добре.

— Много. — Тя стисна между пръстите си няколко от косъмчетата по гърдите му. — Не знаех за тези тук.

— Имаш ли нещо против?

В отговор тя потърка буза в гърдите му, после целуна топлата му кожа.

— Колко време беше в къщата?

— Преди да си тръгнат Нийл и Нъджънт ли? Около десетина минути.

— Десет минути!

Той галеше гърдите ѝ и замислено попита:

— Някога ще ги видя ли на светло? На пипане са страхотни. Как ли изглеждат?

— Планът беше да изчакаш да си тръгнат, преди да влезеш.

— Бях прогизнал от дъжда. Освен това исках да чуя какво ще кажат.

Беше се изненадал, когато тя бе спряла колата и му бе наредила да слезе. После тя му бе изложила плана си, както бе казала на детективите. Отначало наистина беше възразил срещу идеята ѝ да го подслони за през нощта. Но накрая го бе накарала да се съгласи. Всяко друго място, където би могъл да отиде, щеше да бъде наблюдавано — не можеше просто да обикаля улиците в дъжда, а и трябваше да си почине и събере сили.

Бяха стигнали до съгласие на около километър-два от дома ѝ. Тогава той измина разстоянието пеша, докато тя се бе прибрала с колата, за да се срещне с детективите.

— Пътъом спрях да се обадя по телефона — каза ѝ той сега — но после дойдох тук и влязох...

— Напомни ми да заключа здраво онзи прозорец.

— Дойдох навреме да чуя, че си *много* привлечена от мен.

— Казах ти, че няма да лъжа полицаите.

— Значи е вярно?

— Вярно е. — Личеше си по широката му усмивка, че се радва да го чуе. — Мерилин ме накара да се замисля за укриването на видно място.

— Моля те — изстена той. — Не я споменавай. Не искам да изгубя това тук. — Той хвана ръката ѝ, пъкна палеца ѝ в устата си и го облиза, така че да го навлажни добре, след което свали ръката ѝ надолу и притисна палеца ѝ върху главичката на пениса си. — Направи пак онази магия. — Затвори очи и въздъхна дълбоко, докато тя започна нежно да го масажира с кръгови движения.

Шепнешком Холи попита:

— На кого се обади?

— Хм... — Ръката му потърси гърдата ѝ.

— Каза, че си се обадил на някого.

— На Хари — измърмори той във възглавницата.

— И какво каза той?

— Толкова е хубаво. Не спирай.

Тя се усмихна.

— Съмнявам се, че Хари е казал това. На кого се обади после?

— На Смити. Утре трябва да го намеря и да го убия.

— Недей. Ще идеш в затвора. Там няма да ти позволят да носиш ботушите си, а аз ги харесвам. Имат собствен характер. Износени са, а не нови и лъскави. А може и да те накарат да си подстрижеш късо косата. Би било жалко да се простиш с тази буйна коса. — Тя прокара пръсти в гъстите му кичури. — Истината е — а както знаеш, аз много държа на истината, че няма нещо, което да не ми харесва в теб.

Той отговори с тихо похъркване.

Чък Отърмън рядко прекарваше нощта в рибарската хижа. В нея имаше дори по-малко удобства, отколкото във фургона му в лагера на работниците, макар че разполагаше с двойно легло зад преграда от шперплат, където понякога си почиваше. И бездруго никога не спеше повече от четири-пет часа нощем.

След като се бе разправил със собственика на клуба, той бе задрямал, но се бе събудил преди зори. Докато си правеше кафе, получи съобщение, че Нийл Лестър се е обаждал в лагера и казал на надзирателя там, че спешно трябва да говори с него.

Загледан в проливния дъжд, докато пиеше кафе, той реши, че е по-добре да успокои разтревожения детектив. Използва телефона, който не можеше да бъде проследен, за да се обади.

— Ало?

— Сержант Лестър? Обажда се Чък Отърмън. Твърде рано ли звъня? Разбрах, че се опитвате да се свържете с мен.

— Къде сте, господин Отърмън?

— Проклет да съм, ако знам. — Той снижи глас, сякаш не искаше да бъде чуто от другите наоколо. — Няколко колеги от Луизиана ме поканиха на риболов за уикенда. Срегнахме се на езерото Чарлс, после шофирахме часове наред. Доколкото мога да преценя, се намираме наред пустошта. Още е тъмно, а те вече са във водата. Благодарен съм, че ми дадохте извинение да не ходя с тях.

— По кое време ги срещнахте на езерото Чарлс?

— Моля?

Лестър повтори въпроса.

— Късно. След вечеря. Защо?

— Полицай от участъка в Прентис на име Пат Конър е намерен мъртъв снощи.

Той замълча за момент, сякаш да осмисли чуто. После въздъхна.

— Сега разбирам защо сте се опитвали да се свържете с мен. Срегнах се с него, преди да напусна града.

— В мъжки клуб, наречен „Гъделичкащо розово“.

— О, вече знаете. Сигурно сте разпитвали собственика. Смити ли се казваше? Той е истински негодник. Дойде няколко пъти до масата да ме пита дали всичко е по вкуса ми.

— Искаме да го разпитаме, но засега не успяваме да го намерим.

Отърмън се засмя.

— Това може да се окаже проблем.

— Защо смятате така?

— Защото, доколкото разбирам, той се опитва да стои далеч от закона. Вероятно не му е съвсем чиста работата.

— Какво правехте в клуба му с Пат Конър?

— Често се срещам с разни хора там.

Лестър се прокашля.

— Това не изглежда особено подходящо място за срещи за човек като вас, господин Отърмън.

— Нефтената индустрия има противници както сред влиятелните политици, така и сред обикновените хора. Огромен брой местни бизнесмени и държавни чиновници подкрепят проучванията ни, но не искат това да става публично достояние. Отказват да идват при мен в кабинета ми в лагера, а и определено не могат да ме поканят в своите, затова се срещаме в онзи долнопробен клуб.

— Все още не съм сигурен, че разбирам.

— Осигурява ни дискретност. Всеки, който е бил в подобно място, не може да каже кого е видял там, защото ще издаде себе си, нали така?

Детективът сякаш се замисли. Минаха няколко минути, преди да каже:

— Пат Конър беше ченге, а не бизнесмен.

— Бил чул — предполагам, че от познатите си в полицията, че съм видял Крофърд Хънт заедно с онзи Родригес.

— Какво общо има това с Пат Конър?

— Не знам. Помоли ме да поговорим насаме. Единствената причина да се съглася на срещата беше уверението му, че бил дежурен в съда в понеделник. Реших, че може да иска да ми съобщи нещо във връзка със случая. Или пък че настоява да ме пита за нещо. Но когато пристигнах в клуба, той не беше в състояние да говори за каквото и да било. Вече беше пиан. Говореше несвързано. Потеше се.

— Потеше се?

— Не беше с униформа. Носеше каубойска шапка и непрекъснато я сваляше, за да бърше челото си. Беше притеснен. Направо параноичен. След десетина минути реших, че ми стига толкова. Само ми губеше времето. Казах му да говори направо или да се маха. Той изчезна.

— Как така изчезна?

— Сметнах, че е твърде пиан, за да шофира и му предложих някой от асистентите ми да го заведе у дома. Но той отказа. Сега, като се замисля, май трябваше да настоявам повече. Не е трябвало да сяда зад волана. Някой друг пострадал ли е?

— Той не е катастрофирал с колата си, господин Отърмън. Бил е убит в дома си.

— Господи! Когато казахте, че е загинал, предположих, че...
Господи.

— По време на параноичното си несвързано говорене спомена ли да е имал някакви врагове?

— Не, но явно е имал поне един. — Остави думите му да бъдат осмислени, преди да продължи. — Имал ли е семейство?

— Беше ерген. Живееше сам.

Отърмън не каза нищо. Не попита дали е имало свидетели или някакви улики на мястото на убийството, защото не се тревожеше, че престъплението може да бъде свързано с него. Хората, които използваше за подобни задачи, не правеха грешки. Ако направеха, то това бе последната им грешка. Пример: Пат Конър.

След поредното проточило се мълчание в разговора Лестър се обади:

— Разбрах, че се прибирате в понеделник.

— Около обяд.

— Вие сте едно от последните известни лица, които са говорили с Конър. Бихте ли дошли в участъка, за да дадете официални показания?

— Разбира се. — После продължи: — Простете ми, сержант Лестър, ала преди да приключим, трябва да попитам. — Той завъртя монетата върху opakото на пръстите си. — Имате ли причина да смятате, че този полицейски служител е поредната жертва на инцидента в съдебната зала? Имам предвид, възможно ли е да е бил убит заради нещо, което е знаел или видял?

Лестър отговори сухо:

— Не мога да коментирам течащо в момента разследване.

— Да. Разбира се.

— Ще се видим в понеделник, господин Отърмън. А дотогава на кой номер мога да ви потърся, ако трябва да се свържа с вас?

— Използвайте телефона в лагера. Там винаги има някой, който знае как да се свърже с мен.

Затвори, преди детективът да успее да каже още нещо. Улови монетата в длан и я плесна върху масата.

— Последният пирон в ковчега — каза той с усмивка. Сега бе само въпрос на време.

Крофърд се събуди с Холи, сгушена до него, с лице до неговото на възглавницата и бедро, пъхнато между краката му. Още лежах на върху покривката на леглото, ала в някакъв момент, след като бе заспал, тя бе метнала завивка отгоре им.

Когато го бе направила, той се бе разбудил, бе вдигнал бедрото ѝ върху своето и бе проникнал в нея. След като вече бе вътре, полусънното му желание се бе превърнало в настойчиво. Тя услужливо се бе наместила по-близо, поела го бе по-дълбоко. Той се бе размърдал лениво, поклащайки се еротично и сладостно, докато и двамата бяха свършили заедно. Изживяването беше отпускане като гореща вана.

Дори не бе отворил очи. Никой не бе отронил и дума. Но бе толкова интимно и съкровено, че освен сексуална наслада, той бе изпитал вътрешно удовлетворение, което му бе липсвало през годините, когато спеше и се събуждаше сам.

Сега, загледан в лицето на Холи, която изглеждаше невероятно спокойна и доверлива в съня си, той изпита прилив на нежност към нея, а с това и първичното чувство на собственост. Желаше тази жена. Искаше да бъде негова. Да я задържи. А знаеше, че не може...

Но сега беше тук.

Отметна завивката. Дневната светлина, проникваща през щорите на прозорците, беше крехка и бледа, но вече можеше да види достатъчно ясно тялото ѝ. Досега само си го беше представял или опипвал в мрака, ала в момента извивките ѝ му се сториха по-красиви, отколкото бяха във въображението му.

Наведе глава към гърдата ѝ и нежно засмука розовото връхче между устните си. Докато го галеше с език, тя се разшава, прошепна името му и сложи ръка върху главата му.

— Най-сетне мога да те видя гола на светло.

— И какво?

— Ще ми се да бях изгорил всичките ти дрехи, докато спиш.

Тя се засмя тихо.

— И ти не изглеждаш особено зле.

Холи се наведе над него и го целуна по гърдите, после по корема. Премести се по-надолу и прокара ръце по бедрата му, а сетне, щом намери двата белега на прасеца му, където куршумът бе проникнал и

излязъл от крака му, също ги целуна. И заговори тихо колко е благодарна, че раната не е била по-страшна.

— Ами ако беше загинал онзи ден? — попита тя, вдигнала развълнуваните си зелени очи към него. — Никога нямаше да те срещна.

Треперливият ѝ глас го развълнува дълбоко.

— Ела тук.

Пъхна ръце под мишниците ѝ и я издърпа върху себе си, докато устата му жадно се вкопчи в нейната. Постепенно, докато устните им продължаваха да се изучават, той я завъртя под себе си и вдигна ръцете ѝ високо над главата.

Проследи ги с целувки, докато неговата ръка нежно масажираше гърдите ѝ, след това мина надолу към корема ѝ. Дъхът ѝ пресекна под устните му, когато пръстите му погалиха нежната вдлъбнатина, преди да се зароят в интимните ѝ косъмчета. Които бяха светли и меки. А под тях беше копринено нежна и влажна.

Той пъхна пръсти в горещата влага и отново потърси с уста гърдите ѝ. Забелязал леко зачервяване, попита:

— Това от брадата ми ли е? Трябваше да ми кажеш.

— Не ме беше грижа.

— А сега?

— Няма значение.

— Ще бъда нежен.

Съвсем леко докосване с език предизвика реакцията ѝ.

— Така ли искаш?

— Да — простена тя. — Да...

Чувственото проникване на пръстите му скоро я накара да се извива страстно и той усети, че всеки момент емоциите ѝ ще избухнат. Протегна се над нея и се надвеси над лицето ѝ.

— Искам да те гледам как свършваш.

Беше внимателен с натиска на палеца си, проточваше удоволствието, задържаше я, докато тя не простена умоляващо. Тогава той сви пръстите си напред вътре в нея. Тя прехапа устни. Гърбът ѝ се изви, слабините ѝ се притиснаха към ръката му. В ухото ѝ устните му шепнеха еротични и любовни слова. Накрая тя се отпусна и лениво отвори очи.

Той я целуна нежно по устните.

— Красива си.

— Ти си красив. — Вдигна ръце и зарови пръсти в косата му. — И много по-нежен, отколкото се показваш.

— Нежен ли?

— Да, с мен. — Тя очерта устните му с върха на пръста си. — Не си толкова корав.

— С тези приказки ще ми съсипеш репутацията.

— Обещавам да не те издам, ако ме целунеш отново.

— Страхувах се, че никога няма да ме помолиш. — Удовлетвори желанието ѝ и езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, наслаждавайки се на вкуса ѝ, който вече познаваше и от който се нуждаеше.

Когато откъснаха устни един от друг, тя леко се притисна в твърдостта му.

— Това направо ще остави синина върху корема ми.

— Не бива да го допускаме, след като имаш такъв красив корем. А друго искаш ли?

Тя сви пръст и му даде знак да сведе глава към нея, след което му прошепна на ухо какво има предвид. Той я изгледа слисан и шокиран.

— Да не би да си надничала в еротичните ми фантазии? — Съсредоточи се върху устата ѝ, върху пълната долна устна и когато сложи палец върху нея, тя го погали с език. С отмалял от възбуда глас той тихо каза: — Първо трябва да си взема душ.

Влязоха заедно под душа и покритите им със сапунена пяна тела се вкопчиха едно в друго. После тя бавно се отпусна пред него. Той се облегна на стената. Молеше се страстно да оживее след невъздържаните ласки на устата ѝ.

Тя излезе първа от банята и се загърна в познатия му халат.

— Ще приготвя закуска. — И отиде в кухнята.

Той се подсуши и обиколи спалнята да събере дрехите си, за да се облече. Бяха неприятно влажни, но трябваше да се примири с това. Тъкмо пъхаше пистолета на Джо в кобура, когато Холи се върна с чаша кафе.

— Това ще ти стигне... — Тя спря, когато забеляза, че е напълно облечен и само якето му още е на земята. — Какво правиш?

— Трябва да тръгвам, преди да е станало късно.

— Къде ще отидеш?

— Не знам още.

— Нямах кола.

— Това е проблем, който трябва да реша.

— Крофърд! — възпротиви се тя. — Не може да тръгнеш пеша.

Той облече якето си.

— Нали така дойдох.

— Какво ще правиш?

— Казах ти снощи. Ще остана жив. Ако мога.

— Ще докопаш Отърмън, преди той теб ли?

— Или да се докопа до Джорджия. — Не искаше дори да споменава тази вероятност, за да не я превърне в прокоба. — Защото ако Отърмън желае да стигне до мен, накрая ще тръгне след нея. И най-сигурният начин да я защитя, е да го премахна от лицето на Земята.

— Ще го убиеш ли?

Той само я изгледа, после присви очи:

— Не мога да направя нищо, преди да го намеря.

— И когато го намериш?

— Ще видим какво ще стане.

Тя тръшна чашата кафе на тоалетката.

— Искам точно да ми обясниш какво си наумил.

— Спри да ме питаш, Холи — раздражено отговори и той. —

Няма да ти кажа.

— Законно ли е?

— Донякъде.

Лицето ѝ стана мрачно от тревога и нарастващ гняв.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти напълно. Вярвам, че винаги ще кажеш истината.

Именно затова е най-добре да не знаеш всичко. За каквото и да било. Ако имаш проблем с това...

— Имам проблем, че исках да се разправиш с Отърмън сам-самичък.

— Така действам аз.

— Което е върхът на самонадеяността.

— Е, мисли каквото исках за мен. Знам защо го правя и трябва да тръгвам.

Той отиде към прозореца, но тя застана пред него.

— Ако нарушиш закона, ще унищожис всички шансове някога да получиш Джорджия.

— Твоята сделка с Джо унищожис шансовете ми.

— Това ли е причината за това бързане тази сутрин? Ядосан си ми?

— Не, не съм ядосан. — Но вече почти крещеше, затова снижи гласа си до по-нормален тон. — Можех ли да правя секс с теб, ако бях ядосан?

— Снощи каза, че си ме мразел и въпреки това си ме желаел.

— Но нямаше да искам да се събудя до теб. Да, сексът беше страхотен. Ала ми се ще да се будя до теб още много пъти. Ако обстоятелствата бяха различни.

— Кои обстоятелства, Крофърд?

— Много.

— Отърмън ли имаш предвид?

— Това е най-належащото.

— Съгласна съм, тогава защо не се обадим на Нийл Лестър? Ще призная, че съм те приютила за през нощта. Поговори с него, убеди го като колега. Заедно, действайки по правилата, ще заловите Отърмън.

— Добре, да кажем, че извадим късмет и го хвърлим зад решетките преди края на деня. Той ще подпише самопризнания за всичките си злодеяния. И после какво? *Нашите* проблеми ще останат.

— Връщаме се към онези неуточнени обстоятелства.

— Да, ще ти кажа едно. Ти пресече границата с мен. — Махна към леглото. — Твоята работа, кариерата ти, онова, което ти е най-скъпо, нямаше да е под заплаха, ако не бях аз.

— Никой не знае за нас.

— Засега. Но такива тайни излизат наяве, Холи. Не си толкова наивна, че да смяташ, че можем да се крием вечно. — Мълчанието й му подсказа, че е съгласна. — Да предположим, че нашата тайна остане скрита, но ако ти все пак загубиш изборите, винаги ще се чудим дали не е било заради връзката ни. Не бих могъл да си простя, ако заради мен изгубиш съдийското място. А ти би ли могла? — Той поклати глава. — Има неща, които двамата с теб просто не можем да преодолеем.

— Най-голямото от тях е, че аз стоя между теб и попечителството ти над Джорджия.

Той разпери ръце, сякаш казваше: „Виждаш ли?“.

— Всеки от нас е враг за другия.

— Това не те притесняваше снощи.

— Притесняваше ме. Просто те желаех прекалено силно, за да ме спре. — Преди тя да отговори, той каза тихо: — Теб също не те спря.

Съпротивата ѝ угасна.

— Вярно е. Защото бях започнала да се надявам, че можем да преодолеем тези пречки.

— Някои може би. Не и всички.

Тя се загледа дълбоко в очите му и отрони тихо:

— Бет?

Това бе неочакван удар и сърцето му подскочи, после започна да бие трескаво.

— Какво за нея?

— Ти ми кажи. — С наранено изражение тя се загледа в омачканите завивки на леглото. — Тя беше ли с нас тук?

— Не. Не. — Той приглади косата си и си пое дъх на пресекулки. — Господи, не бива да го мислиш. Изобщо не е така.

— Истината ли говориш?

— Да. Кълна се.

С едва чут глас тя добави:

— Но не и цялата истина.

Не. Не цялата истина. Цялата истина би го обрекла.

Той се приближи бавно към нея и сложи ръце на раменете ѝ, завъртя я и нежно я побутна, така че тя се озова по лице върху леглото.

— Крофърд, какви ги вършиш?

— Тихо. Чуй ме.

Наведе се над нея, прокара длани по бедрата ѝ, върху дупето, нагоре по гърба, докато палците му проследяваха гръбнака ѝ. После сложи длани върху нейните и сплете пръстите им, докато нежно сгуши лице в косата ѝ, която още ухаеше сладостно и беше влажна от душа им.

— Холи, ако можех, щях да се влюбя до полуда в теб. Щеше да си част от живота ми, в дома ми, в леглото ми. — Когато тя понечи да се обърне, той я притисна по-здраво. — Ако можех. Но не мога.

Постепенно освободи ръцете ѝ, изправи се и се отдръпна от леглото.

— Кажи им, че съм влязъл през прозореца на спалнята ти, принудил съм те да ми дадеш ключовете и съм откраднал колата ти. Всичко е вярно.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Беше измъкнал ключовете за автомобила ѝ от джоба на джинсите ѝ, които още лежаха захвърлени на пода до леглото. Спомни си, че му бе казала как е минала с колата през задния двор, покрай голямата къща и е излязла на съседната улица, без пазачите отпред изобщо да разберат.

Преди Холи да е успяла да вдигне тревога, той вече се бе измъкнал през алеята до къщата, където живееше старата дама, и караше из града, като избягваше оживените улици. Рано или късно щяха да го заловят. Но се надяваше да е по-късно.

Докато шофираше, се обади на мобилния номер на Джо Гилрой. Вдигна му Грейс.

— Къде е Джо? — попита той.

— Под душа. Каза ми да се ослушвам за телефона.

— Всичко наред ли е?

— Никой от двама ни не е спал много, но сме добре.

— Как е Джорджия?

— Още спи. Снощи се разстрои и все питаше защо сме тук. Искаше да знае как ще разбереш къде да ни търсиш.

Помъчи се да ѝ отговори, въпреки че гласът му потреперваше:

— Ако попита отново, кажи ѝ, че винаги ще мога да я намеря.

— Искаш ли да я събудя, за да можеш сам да ѝ го кажеш?

Изкушаваше се, но би било егоистично от негова страна. Да чуе гласчето ѝ щеше да го успокои, но само щеше да засили тревогата на Джорджия и притеснението ѝ от новата обстановка.

— Благодаря за предложението, Грейс — трогнато изрече той. — Вярвам, че ще я успокоите.

Когато тя го попита притеснено дали е в безопасност, той само уклончиво каза, че е добре.

— Надявам се, че всичко ще приключи скоро и ще можете да се върнете у дома. Не мога да ти опиша колко съм благодарен за помощта ви.

— Пази се, Крофърд.

— Вие също внимавайте.

Затвори, преди тя да зададе въпрос, на който не знае какво да обясни.

Но Смити можеше да знае.

Не беше отговорил на съобщението му от снощи, което беше сигурен знак, че знае нещо, което не иска да сподели. Но преди да успее да измъкне някаква информация от него, трябваше да го открие.

Стриптийз клубовете изглеждаха пусти и окаяни в ранните часове, особено в мрачно и дъждовно утро като това. Започна обиколката от клуба, който беше най-близо до града, но мястото се оказа тъмно и неприветливо без блесналите си неонов светлини. Паркингът пустееше. Същото беше и в „Гъделичкащо розово“. Както в следващия клуб, който посети.

В четвъртия никога не беше стъпвал. Той беше още по-западнал на вид от другите клубове на Смити. Това беше място за пропаднали типове, които бяха стигнали до дъното. Мрачните му прозорци, нисък покрив и паркинг от отъпкана пръст, който сега бе покрит с локви кална вода, не бяха привлекателни за търсещите забавления.

Крофърд заобиколи от задната страна на сградата, която беше точно до края на гората. Дърветата и храстите сякаш бавно настъпваха към квадратната сграда с намерение накрая да я погълнат, вероятно за да я избавят от мъките ѝ.

Близо до задната врата имаше грозен сив автомобил. Крофърд спря колата на Холи, слезе и огледа купето. Много мръсотия, мърлява тапицерия, но нищо друго.

Измъкна пистолета на Джо от кобура. Вече бе проверил пълнителя и знаеше, че има трийсет и осем милиметров куршум във всяка от петте прегради. Предпазливо се приближи до металната врата. Бравата беше стандартна и леко разхлабена. Дори не се наложи да се старае особено, за да я отвори, използвайки кредитната си карта.

Вратата се отваряше навън. Той я дръпна към себе си само колкото да се промъкне през отвора, после побърза да я затвори, осъзнавайки, че силуетът му е идеална мишена дори на фона на мътната дневна светлина. Вътре беше задушно, миришеше на съблекалня, на алкохол и застоял цигарен дим. Остана напълно

неподвижен и се ослуша. Чуваше трополенето на дъжда по покрива. Освен това — нищо.

— Смити?

Гласът му потъна в мрака, сякаш сградата го бе погълнала. Извика името отново, по-високо, без да получи отговор. Включването на телефона бе риск, който трябваше да поеме. Без светлина от екрана му не можеше да види къде да продължи навътре. Тя беше достатъчна, за да огледа обстановката наоколо. Точно пред него имаше щайги с алкохол, струпани пред бетонна стена. В ъгъла от лявата му страна беше захвърлен голям парцал с кофа за почистване. Беше сух и покрит с паяжини. Вдясно се виждаше тесен коридор. Тръгна по него.

Първата врата, до която стигна, беше открехната. Тъкмо се изравни с нея, когато екранът примигна и угасна. С разтуптяно сърце, той зачака в непрогледната тъмнина и когато нищо не се случи, отново светна с телефона и побутна вратата с дулото на пистолета.

Единствено неговото лице се отразяваше в огледалото над тоалетката, която заемаше цялата отсрещна стена на стаята. Отстъпи назад и продължи по коридора, подминавайки втора врата, която водеше към тясна като телефонна кабина воняща тоалетна и мръсна мивка.

Третата врата беше на офис, който приличаше на останалите, в които се бе срещал със Смити в течение на познанството им. В тясната стая имаше отрупано с какво ли не бюро, очукани кантонерки, препълнен кош за боклук и стени, облепени с порнографски плакати.

И Смити беше там. На пода.

Крофърд просъска:

— По дяволите!

Сцената беше позната — тя беше във всекидневната си, подложена на разпит от Нийл Лестър и Мат Нъджънт. Само няколко часа, след като ги беше изпратила и бе отишла при Крофърд в спалнята си, детективите отново бяха тук и местонахождението на тексаския рейнджър беше тема на разговора им.

— Нямате представа накъде е поел, така ли? — попита Нийл.

— Вече два пъти ми зададохте въпроса — отвърна тя. — Ако знаех къде отива, вече щях да съм ви казала, когато ви се обадох.

Беше позвънила веднага щом бе стигнала до задната врата и се бе уверила, че колата ѝ липсва.

— Видях стоповете на колата, докато завиваше наляво от алеята пред голямата къща. Това е всичко.

— Не знаехте ли, че се кани да ви я вземе?

— Разбрах едва когато тръгна. Предполагам, че е взел ключовете преди това от джоба на джинсите ми.

— Как е успял, без да разберете?

Тя изгледа Нъджънт.

— Не бях с тях.

— О, да...

Усещаше го като предателство, да издаде Крофърд пред полицията, особено пред Нийл. Но той трябваше да бъде намерен, да бъде спрял, преди да...

Не искаше да мисли отвъд това, да си представя какво може да му се случи или какво той може да направи с Отърмън. Разкъсваше се между гнева си към Крофърд и страха за живота му. Той щеше да я ненавижда, задето е насъкала ченгетата подире му, но тя предпочиташе да е жив и да я мрази до гроб, вместо да е мъртъв. Двата детективи я наблюдаваха, сякаш очакваха да каже нещо по-съществено.

— Защо не сте хукнали да го търсите? — Ядосана на бездействието им, тя стана от стола си, намеквайки им да си тръгват. — Той е с моята кола. Даже и да не знаете регистрационния номер, с който е сменил моя, знаете модела и цвета ѝ.

— Издал съм заповед за задържане — отвърна Нийл. — Но нямаше да сме в това положение, ако снощи ни бяхте казали, че Крофърд е тук.

— Не сте ме питали дали е тук. Отговорих искрено на всичките ви въпроси.

— Това е баламосване, съдия. Укриването на истината е лъжа. Нарочно ни подведохте.

— Защото искахте да го задържите, вместо да следвате други улики, като например видеозаписа от клуба, намерен в телефона на Крофърд. Той ви го остави като ясен знак, сочещ към Чък Отърмън, за убийството на онзи полицай.

— Опитваме се да разследваме този запис, като издирваме мъж на име Дел Рей Смит.

Смити, така го бе нарекъл Крофърд, но тя не се издаде, че знае това.

Нийл отстъпи думата на Нъджънт, който изгаряше от желание да бъде полезен.

— Той е собственик на клуба, където са се срещнали Конър и Отърмън. Отидох там снощи и един от служителите ми каза, че Смит си е тръгнал към десет часа. Никой не знаел къде отива, но не се е връщал преди затварянето на клуба. Опитваме се да го намерим.

— Безуспешно — допълни Нийл.

— Ходихте ли до клуба тази сутрин? — попита тя.

— Заключено е. Той не е и в апартамента си. Колата му също я няма. Наредили сме на един помощник-шериф да наблюдава мястото.

Смити явно е тръгнал от „Гъделичкащо розово“ веднага след като тя и Крофърд бяха излезли оттам. Но вместо да се задълбочава в това, тя искаше да наблегне колко важно е да намерят Отърмън.

— Защо Пат Конър се е срещал с Чък Отърмън?

— Господин Отърмън обясни това.

Невярваща на ушите си, Холи зяпна Нийл.

— Говорили сте с него ли?

— Рано призори. Разбрал от свой бригадир, че съм го търсил. Той ми се обади.

— Още ли е извън града?

— На риболов някъде в Луизиана. Не можеше да бъде по-точен. Приятели го завели. Каза, че не знае къде точно се намира.

— Не знае ли? — възкликна тя. — Човек, склонен да контролира всичко и всички, няма представа къде се намира? Наистина ли го вярвате, сержант Лестър?

Засегнат от възмутения ѝ тон, той зае отбранителна позиция.

— Той сам призна за срещата с Конър дори преди да го попитам за това. Каза, че са се срещнали по молба на полицаая. Отърмън си мислел, че може да има нещо общо със стрелбата в съда. Но обясни, че когато се видели, Конър говорел несвързано. Бил параноичен и уплашен.

Замислено добави:

— Всички от службата приемат тежко убийството на Конър — екзекуцията му. Първо Чет. Дни след това Пат Конър. Макар да има улики, сочещи, че той е бил стрелецът от съда, сякаш има някаква зараза, която се разпространява сред всички служители на закона.

— Крофърд не причинява заразата — каза тя.

Нийл се загледа към коридора, водещ към спалнята ѝ, но преди да каже на глас онова, което се четеше по лицето му, телефонът ѝ звънна. Тя го грабна светкавично.

— Ало?

— Съдия Спенсър? Обажда се Хари Лонгбоу.

Тя направо залитна от облекчение. Изрече безмълвно името му на Лестър и Нъджънт.

— Говорил ли си с Крофърд?

— Не и след снощи. Затова звъня на вас. Мислех, че може двамата... Не е ли с вас?

С помръкнало лице тя обясни ситуацията.

След като разбра какво е станало, Хари въздъхна дълбоко.

— Лестър и Нъджънт всичко ли знаят?

— Още са тук при мен, но има заповед за задържане.

— И Крофърд е напуснал дома ви призори?

— Малко след зазоряване.

— Твърдо решен да преследва Отърмън.

— Да — отчаяно потвърди тя. — Беше категоричен, че ще го търси сам. Страхувам се за него.

— Той може да се погрижи за себе си. Но щях да се чувствам по-добре, ако имаше по-солидна подкрепа. Казвате, че Лестър вече е издал заповед за задържане на Отърмън?

— На Крофърд.

— *Крофърд?* — Той измърмори нещо неразбираемо, но тонът му беше презрителен. — Трябва да преследват Отърмън.

— Напълно съм съгласна. Но сержант Лестър е говорил с Отърмън тази сутрин и той му е дал обяснение за срещата в нощния клуб. — Тя разказа чутото, но опитният тексаски рейнджър не остана убеден в невинността на Отърмън, както и тя самата не беше.

Хари каза:

— Приказките му са големи, но не му вярвам. Още нямаме доказателство, но вече започват да излизат някои парченца от пъзела.

— Свързани с какво?

— Със събитията в Халсън. Крофърд трябва да го научи, незабавно. Звънях на онзи номер, който той ми даде, но не вдига.

Тя седна на ръба на стола, от който преди малко бе станала, и потърка чело.

— Защо не вдига телефона?

— Може да е по ред причини.

Тя не се подведе по уверения му тон. И той бе разтревожен колкото нея.

— Вижте — продължи Хари — ако се чуете с него преди мен, кажете му веднага да се свърже с мен или Сесънс.

— Да, разбира се. Непременно.

— И, просто за всеки случай... Не искам да ви плаша, съдия, но ако Отърмън си мисли, че има нещо между вас и Крофърд, може и вие да сте в опасност.

— Ще внимавам.

— Пазете се.

Когато тя затвори телефона, Нийл попита:

— Е? Какво каза той?

Тя го погледна с укор.

— Заяви, че би се чувствал много по-добре, ако Крофърд има солидна подкрепа.

— Съсипваш ми *живота*!

— Остави пистолета, Смити.

— Искам да те застрелям.

— И аз искам да те убия. — Крофърд се пресегна зад гърба си и потърси ключа за лампата, след което я светна.

Смити, свит зад бюрото на пода, се беше прицелил в корема на Крофърд.

Той спокойно вдигна предпазителя на револвера, който беше взел от Джо.

— Ако аз те убия, ще изкореня една морална язва в обществото и законът е на моя страна. Вероятно ще ми издигнат паметник на площада. Ако ти ме застреляш, ще получиш смъртна присъда за убийство на служител на закона.

Крофърд го изгледа и продължи сговорчиво:

— Ще бъдеш умъртвен с инжекция, в случай че изобщо стигнеш до изпълнение на смъртното наказание, в което се съмнявам. Тексаските рейнджъри не са никак благосклонни към убийците на свои колеги, но сводниците и браконьерите наистина ги отвращават. Някои от тези момчета изобщо не биха се поколебали да те пресрещнат на път за съдебната зала, да те смажат с ботушите си, докато се „опитваш да избягаш“ и после да те остържат от подметките си като кучешка фъшкия. Така само ще спестят на щата разходите за спринцовката.

Смити направо се разхлипа.

— За последен път ти казвам, остави пистолета.

И без това не го държеше особено здраво. Когато го пусна, оръжието изтрака на пода. Крофърд отиде и го изрита надалеч, после се наведе и сграбчи Смити за ризата. Измъкна го изпод бюрото и го изправи на крака, след което го бутна да седне на един стол.

— Животът ти не е пример за подражание, Смити. Как точно го съсипвам?

— Налей ми джин.

— Няма да стане.

— Моля те. Треперя целият.

Наистина трепереше. Като листо на вятъра. Дори и за Смити това изглеждаше прекалено. Косата над плешивото му теме бе праметната на грешната страна, дрехите му бяха размъкнати. Както и да бе прекарал нощта, по всичко личеше, че е била дълга и мъчителна.

Крофърд се смили над него, но не защото го съжаляваше, а защото нямаше време за губене и Смити можеше да хленчи и да усуква часове наред.

В картонена чаша на масата имаше около един пръст останало старо кафе. Той го изсипа на пода, после напълни чашата с евтин джин от бутилката върху шкафа с документи, след което му я подаде. Смити отпи голяма глътка. Преди да успее да изгълта втора, Крофърд му взе чашата.

— Моля те — примоли се Смити. — Имам нужда от това.

— Аз се нуждая от отговори. Защо не ми се обади?

— Бях зает.

— Няма да получиш и глътка повече, докато не ми кажеш нещо. Защо се криеше тук в тъмното, със зареден пистолет и вид на уплашен

заек?

Мълчание.

— От мен ли се криеше?

— Не.

— От кого тогава?

— Това не е ли твоят телефон, който звъни?

— Ще вдигна после. Трябваше да ми събереш сведения за Отърмън.

— Забравих.

— Така ли?

— Имах други грижи. Не мога да нарежа всичко заради теб, да знаеш. О, чакай — щракна с пръсти той. — Направих го. Точно така! Снощи зарязах всичко, за да ти кажа, че баща ти беше...

— Снимал е видеоклип.

— Хм? Какво? Това е против правилата на клуба.

— Снимал е среща между Чък Отърмън и един полицай, вече мъртъв полицай. — Забеляза, че Смити не показва изненада. — Хм, виждам, че вече си знаел.

— И какво? — Той се размърда на стола си, оправи косата си и се загледа жално към чашата с джин. — Някакво ченге е било убито. Не помня къде съм го чул. Пак ти звъни телефонът. По-добре вдигни. Сигурно е важно.

Крофърд го остави да звъни.

— Когато снощи дойдох да взема Конрад, ти пропусна да споменеш, че Отърмън е бил в „Гъделичкащо розово“ цял следобед и се е срещал с разни хора, сред които и вече убитият полицай.

Смити помръдна нервно на мястото си.

— Имаш пет секунди, Смити.

— За какво? — попита той с изтънял глас.

— Да ми кажеш какво знаеш за Чък Отърмън.

— Не знам нищо!

— Пет.

— Кълна се. Аз... Значи, виждал съм го да говори с всякакви хора. Вече ти го казах.

— Четири.

— Той ще ме убие — измърмори Смити.

— Затова ли се криеше зад бюрото? Попаднал си в черния списък на Отърмън?

— Не! Не съм казал това...

— Защо се страхуваш от Отърмън?

— Когато казах, че ще ме убие, се шегувах!

— Три.

— Трябва ми още джин.

Крофърд му подаде чашата. Той продължи да пие, докато не му я взе обратно.

— Защо се страхуваш от Отърмън?

Смити отново изхлипа.

— Той ме питаше за теб.

Крофърд запази безизразно лице.

— За мен?

— Да не би да заеквам?

— Кога те е питал за мен?

— Снощи.

— Къде?

Смити затвори уста и поклати глава.

Крофърд реши да остави този въпрос за момента.

— Какво му каза?

— Увъртах.

— Излъгал си.

Смити въздъхна примирено.

— Попита дали те познавам. Престорих се, че не те познавам, но после...

— Изпял си всичко, защото всъщност си долен страхливец. И двамата го знаем, така че ми обясни какво си му казал.

— Нищо важно. Кълна се. Питаше ме дали имам, нали се сещаш, вземане-даване с теб. Отрекох. Казах му, че те мразя. Кое то си е самата истина — добави той с мрачно изражение.

— Какво друго искаше да знае?

— Ами само туй...

— Смити.

— Крофърд, зарежи това — примоли се той. — Не ти трябва да се разправяш с този тип.

— И с мен не ти трябва да се разправяш. Какво още му каза?

— Може ли да пийна?

— Зависи.

Смити се поколеба, после въздъхна:

— Искаше да знае какво си правил в клуба снощи. И коя е била жената. Такива неща.

— Казал си му, че е Холи Спенсър?

— Беше ме страх, че ще ме хвърлят на алигаторите. Парче по парче...

Крофърд обмисли това.

— Отърмън твърди, че е на риболов за уикенда. В Луизиана ли е? Там ли се срещна с него?

— Ти слушаш ли ме? Ако ти помогна, той ще ме убие! — кресна Смити. — Пет, четири, три, две. Можеш да си броиш колкото си щещ, не ме е грижа. Няма да ти кажа нищо повече.

Крофърд се дръпна леко назад, сви рамене.

— Добре. Не ми казвай. Ще те прибера на топло за неприлично държане с малолетна, за склоняване на малолетна към проституция, за изнасилване. И ако е продължило повече от трийсет дни, това се счита за продължително сексуално насилие над дете. Да видим, забравям ли нещо? О — махна към стената с порнографски снимки. — Ако си я снимал, това е...

— Беше на шестнайсет!

— Непълнолетна. Танцувала е гола, в скута на клиенти? — Крофърд зацъка с език. — Лоша работа, Смити. Това е ново падение дори за теб.

— Излъга на интервюто. Веднага щом разбрах на колко години е наистина, я уволних.

— Колко пъти си правил секс с нея?

— Не съм!

Крофърд само го изгледа.

Смити се намуси и измърмори възмутено:

— Дори не знаеше, че има такова момиче. Налучка.

— Не беше трудно.

— Къде са ти доказателствата?

— Ще затворя клубовете, докато търся такива — обясни Крофърд. — Но напоследък съм зает. Може да отнеме доста време, докато събера доказателства, докато издира момичето...

— Момиче, друг път.

— Накрая ще я намеря, но през цялото това време ти ще се мотаеш в затвора на Прентис, ще тътриш чехлите си и ще се опитваш да си мил с онези здравеняци вътре. Много от които имат малки сестрички.

Смити упорито клатеше глава.

— Заплашвай ме колкото си искаш. Няма да ти кажа нищо повече за Отърмън, особено пък къде е.

Телефонът на Крофърд отново звънна. Този път го вдигна.

— Къде се губиш?

Беше Хари.

— На нещо за Отърмън ли попадна?

— Нещо, което ни притеснява.

— Какво?

— Оставил е доходна работа в северната част на щата, за да подпише договор с компанията, за която работи сега. Заплатата му е намаляла значително.

— Кога е станало това?

— Няколко месеца е пътувал насам-натам. Преместил се е за постоянно горе-долу по времето, когато станаха събитията в Халсън. Което доста изнервя двама ни със Сесънс.

Крофърд също се притесни. Даже леко му прилоша.

— Компанията му е ситуирана в Хюстън, нали?

— Така е. Сесънс работи по една следа — каза Хари. — Знаеш ли какво ни плаши? Ако това е отмъщение срещу теб заради нещо, свързано с Халсън, значи доста е почакал. Което ми говори, че, първо, планира добре нещата. Второ, търпелив е. И трето...

— Готов е да сложи край.

— С оглед на събитията от седмицата? Така изглежда. Откри ли къде е?

— Притискам една невестулка. Ще ти обадя после.

— Задръж — прекъсна го Хари. — Има и още.

— По дяволите.

— Да, не съм стигнал до хубавата част. След като си откраднал колата на съдията, тя се обадила на Нийл Лестър. — Остави думите му да бъдат осмислени и след като Крофърд не отговори, продължи: —

Знам го, защото ѝ позвъних, търсейки теб. Лестър и другарчето му бяха в дома ѝ.

— Тя добре ли е?

— Разтревожена е. Издаде те е само защото се страхува, че ще пострадаш, ще те убият или ще направиш някоя глупост. А най-лошото е, че Лестър още се опитва да припише всичко на теб.

— Не може да е толкова глупав. Онзи видеозапис на срещата между Конър и Отърмън трябваше да е променил мнението му.

— Хм, колкото до това... Отърмън те е надцакал.

Хари му преразказа сутрешния разговор между Нийл и Отърмън.

— Признал си за срещата, престорил се, че не знае как е загинал Конър.

Крофърд изруга.

— Отърмън си играе с Нийл както му е угодно.

— И той му вярва. Издал е заповед за задържане на колата на съдията.

— Имаш ли и други добри новини, Хари?

— Засега толкова.

— Е, поне нещо хубаво има във вманиачаването на Нийл по мен. Така полицаите непрекъснато ще са около Холи.

— И аз се радвам на това. О, Сесънс тъкмо нахлу тук с превъзбуден вид, който едва ли е заради новите тапети. Продължавай с невестулката. Ще ти се обадя пак. И този път гледай да вдигнеш проклетия телефон. — След което Хари затвори.

Крофърд прибра телефона си.

— Кой беше? — интересува се Смити.

— Друг тексаски рейнджър. Посъветва ме да престана да си играя с теб и направо да те застрелям за нападение с огнестрелно оръжие. „Отърви се от мръсника“, така ми рече.

— Не съм те нападал...

— Не искам да те убивам, Смити. Предпочитам да те пратя в затвора за всички углавни престъпления. — Крофърд се наведе към него. — Но понеже съм толкова добър човек, може би ще убедя прокурора да бъде милостив с теб предвид, че тя е търсела работа... И е скрила възрастта си по време на интервюто. Но ще го направя само ако ми кажеш къде е това място в Луизиана.

— Не съм споменавал никакво място в Луизиана. — Смити се пресегна за чашата с джин.

Крофърд замахна и я събори на пода. Наведе се още по-ниско към него:

— Наистина ли ще ме разиграваш, след като мога да ти уредя среща с всеки перверзник в Хънтсвил за следващите деветдесет и девет години?

Смити захленчи.

— Виж, Крофърд, кълна ти се, че само съм носил пари там и съм ги оставял.

Крофърд дори не бе питал Смити дали има общ бизнес с Отърмън. Споменаването на парите беше неволно изпуснато от негова страна, което реши да запомни за следващ момент.

— Къде е той?

— Първо, искам нещо в писмен вид за онова... Непълнолетно момиче.

— Първо, ще получиш ритник отзад. Къде е Отърмън? Кажи ми името на града.

— Няма никакъв град.

— Изглеждаше на двайсет и две. Двайсет и пет! Само да я видят, и никое жури няма да ме осъди.

— Смити.

— Искам гаранции.

— Честна скаутска...

— Не е достатъчно.

— Честна скаутска, че когато намеря Отърмън, което все ще стане, ще се постарая той да разбере, че ти си ми казал къде да го търся.

Смити простена и стисна слабините си, сякаш трябваше да пикае.

— Прентис.

— Какво?

— Прентис. Е най-близкият град.

— Не е ли в Луизиана?

Смити окаяно поклати глава.

— От тази страна на щатската граница е. Почти на границата.

— Но е в Тексас?

Смити избърса носа си в ръкава и кимна.
Крофърд се усмихна.
— Идеално.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Крофърд искаше да говори с Холи, но вместо това позвъни на Нийл, който малко грубо попита:

— Кой се обажда?

— Трябва да вземеш заповед за арест на Чък Отърмън и не ме интересува на кого ще се подмазваш за това.

— С какво обвинение?

— Започни със заговор за убийство, после допълвай нататък. Пат Конър ще бъде най-удобен за случая. Имам човек, който ще свидетелства срещу Отърмън, ако сключим сделка с него.

— Дел Рей Смит ли? — пренебрежително изсумтя Нийл. — Вече го намерихме, Крофърд.

По дяволите!

— Служителите на шерифската служба го намериха със запушена с тиксо уста и завързан за стол в един от клубовете му. Обвинява те в полицейско насилие и в кражба на колата му, което, изглежда, е истина, защото тази на съдия Спенсър е била изоставена там, а неговата — липсвала. Притискат го здраво, но той отказва да каже на шерифите защо си го измъчвал и къде си отишъл, след като си го зарязал там.

Смити щеше да го издаде. Винаги го правеше. Времето на Крофърд да намери Отърмън току-що се бе съкратило, преди да пристигне кавалерията.

— Престани да се мотаеш със Смити — ядосано викна Крофърд. — Имаш видеозапис на Отърмън с Конър.

— Което не доказва нищо, освен че са разговаряли, а никой прокурор няма да си заложи името на това.

— Поне е някакво начало. Достатъчно е да го отведеш на разпит, да го притиснеш и да го накараш да обясни срещата.

— Вече го направи. Разпитах го по телефона рано тази сутрин.

— Чух за приятелския ви разговор. Примерният гражданин Чък си признал дори преди да го попиташ. Това не ти ли мирише на

манипулация, Нийл?

— Това обаждане ми звучи като манипулация.

Проклинайки мислено, Крофърд се опита да намери с какво да го стресне. После се сети за признанието на Смити, че е пренасял пари.

— Отърмън е замесен в тъмни сделки. Различни от добиването на нефт.

— Какви например?

— Още не знам.

Нийл изсумтя скептично.

— Измисли нещо друго, Крофърд.

— Какво имаш предвид?

— Според съдия Спенсър твоите приятелчета в Хюстън са близо до намирането на връзка между Отърмън и Халсън. Може би друг, а не Отърмън е замесен в тъмни сделки. Може би си ти.

— Отърмън може да мисли така.

— И защо да го прави?

— Не знам.

— Или го пазиш в тайна.

Крофърд реагира гневно.

— Едно ще ти кажа. От стрелбата в съдебната зала насам всичко е свързано с мен. С Отърмън и мен. Но той започна, защото аз никога не бях виждал този човек, докато не влезе в участъка онзи ден. Той ме издири, а не обратното. И макар да си затваряш очите, защото не искаш да го повярваш, мисля, че зад преструвките му на примерен гражданин се крие нещо съвсем различно. И ако не беше изгубил толкова много време в опити да ме изкараш виновен, вече щяхме да знаем какво е намислил. А и с какво е изнудвал Пат Конър, което в крайна сметка му струваше живота. И щяхме да пъхнем този кучи син зад решетките.

Крофърд млъкна за момент, сякаш за да овладее яростта си, после продължи:

— Предишните ти грешки си остават в миналото, Нийл. Ала онова, което ще определи бъдещето ти, е дали нещо няма да сполети малкото ми момиченце или Холи Спенсър. Защото тогава ще съсия кариерата ти, като разкажа на всички как си оплескал нещата само заради безумната си неприязън, която храниш към мен от детството. И

после ще ти откъсна главата от раменете. А ако съм мъртъв, „моите приятелчета“ от Хюстън сигурно ще го направят вместо мен.

Нийл не каза нищо, но Крофърд усещаше как кипи от гняв. И добави:

— Джорджия е далеч от лапите на Отърмън, но дръж Холи под охрана. Да бъде под наблюдение през цялото време. И всичко там, както е редно. А когато докопам Отърмън, гледай да си взел проклетата заповед за арест.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Отивам за риба.

Затвори телефона и го метна на седалката до шофьорското място в колата на Смити, където лежеше и неговият деветмилиметров пистолет. Крофърд се радваше на допълнителното оръжие, но то и револверът на Джо бяха всичко, с което разполагаше. В зависимост от това какво щеше да открие, когато стигне до мястото, това можеше да се окаже твърде недостатъчно. Отърмън имаше поне двама от охранителите си на разположение. „Страхувах се, че ще ме хвърлят на алигаторите“, беше казал Смити. Вероятно бяха Фрик и Фрак.

Подкрепен от още няколко глътки джин и под заплахата да бъде вързан за стола, Смити му бе начертал груба карта. „След пет-шест километра по главния път ще стигнеш до знак, рекламиращ препарирани на животни. С броненосец на него. Завий рязко наляво. Ако пропуснеш знака, направо си загубен, защото изобщо няма да видиш отбивката без него. След тази точка, ако пътищата имат имена или номера, аз поне не ги знам.“

След като получи картата, той все пак върза Смити за стола и го остави със запушена уста. Знаеше, че рано или късно някой ще дойде да го потърси, за да го разпита за посещението на Пат Конър в „Гъделичкащо розово“ няколко часа преди да бъде убит.

Крофърд бе извадил късмет, че се бе измъкнал, преди Смити да бъде намерен. Най-доброто, на което можеше да се надява сега, бе, че Смити ще увърта пред полицаите, които го разпитваха. В този случай неговото хленчене и пазарене можеха да спечелят ценно време за Крофърд.

Смити го бе предупредил, че го праща насред пустошта и поне в това не бе излъгал. Крофърд вече бе изминал поне осем километра по

главния път, преди да забележи знака за препарирани животни, който отбелязваше отбивката. Която водеше към нищото очевидно.

Заблатена местност се простираше до безкрая от двете страни на тесния път. Теренът беше подгизнал, обрасъл с лиани и дървета, които се бореха срещу задушаването от испанския мъх, увиснал по клоните им на големи туфи. Кипариси се бяха вкопчили в блатото с възлестите корени, които се подаваха над воднистата повърхност.

Виещият се път, който едва се различаваше, се пресичаше от десетки други, които изглеждаха също толкова труднопроходими. Без картата Крофърд щеше да кара дни наред, да обикаля в кръг или да се връща обратно. Смити заслужаваше или да го похвали за отличната му памет, или да го убие, задето го беше пратил за зелен хайвер.

Скоро щеше да разбере кое от двете.

Изчисли, че се намира на около километър-два от мястото, отбелязано с голяма точка в картата на Смити, затова отби леко встрани от пътя, така че храсталаците да скрият донякъде колата, но не чак толкова далеч, че да затъне в кишата. Можеше да се наложи да потегли бързо.

Пъхна пистолета на Смити в кобура на колана си, но остави този на Джо в ръката си, когато пое пеша.

Смити беше казал, че мястото се намира отсам граничната линия на щата. Крофърд не бе забелязал никакъв знак, че е пресякъл в съседния щат. Ако всичко свършеше с размяна на изстрели, щеше да е далеч по-удобно, ако значката му имаше официална сила.

Но на този етап дори важна подробност като юрисдикцията нямаше да го спре. Беше решен да намери този свой самопровъзгласил се враг преди всички останали, защото това беше лична битка, започната от Отърмън. Крофърд се страхуваше да научи какво е провокирало омразата на мъжа, но искаше да е първият, който ще го разбере. Дори и ако това му струваше живота.

Пътят беше оранжево оцветена кална локва. Крофърд крачеше встрани от него, за да не бъде видян, а и да не оставя следи, но трамбоването из блатото и треволяка беше уморително и скоро дрехите му подгизнаха от пот. Беше спряло да вали, но ниско надвисналите сиви облаци заплашваха да изсипят порой във въздуха, който вече беше наситен с влага. Освен случаен плясък, прошумоляване или

някой и друг крясък на птица, блатото беше тихо и потискащо. И въпреки това изглеждаше пълно с невидими и опасни обитатели.

Почти бе стигнал до заключението, че все пак ще се върне и ще убие Смити, когато пред погледа му се появи ръждив ламаринен покрив. Приклекна и зачака, опасявайки се, че приближаването му е било забелязано и проследено. Ала след пет минути реши да тръгне напред, за да огледа отблизо.

Смити бе описал мястото като „полусрутена колиба“. И наистина вехтата дървена постройка изглеждаше готова да се килне на изгнилите си подпори и да цопне в калния поток.

Ако паднеше, щеше да завлече и Чък Отърмън със себе си.

Той седеше на дървен стол на верандата под голям навес. Парапетът, на който бе подпрял краката си, бе накривен настрани и едва половината му летви още стояха, но той изглеждаше високомерен като крал на златния си трон. Облегнат назад, изпускаше във въздуха димни кръгчета, които имаха идеална кръгла форма и се издигаха нагоре, преди да отлетят.

Крофърд бе достатъчно близо, за да усети аромата на пурата.

Двамата мъже, които разпозна от видеото на Конрад, бяха застанали в противоположните ъгли на хижата. Единият държеше под око потока, докато си подрязваше ноктите с нож. Другият не правеше нищо особено, освен да се обляга на стената и лениво да почесва брадата си, докато наблюдава пътя. На ръка разстояние от него имаше пушка, облегната на стената.

Отърмън допуши пурата си, после смъкна нозе от парапета и се изправи. Протегна се, каза нещо на мъжа, който наглеждаше потока, но Крофърд бе твърде далеч, за да чуе думите. Но чу скърцането на пантите на вратата с мрежа против насекоми, когато Отърмън я отвори и после се скри вътре. Тя се затръшна подире му. Часовоите му останаха по местата си.

Крофърд се оттегли назад, внимавайки да не вдига излишен шум.

Пое си дъх едва когато бе изминал двайсетина метра. Докато стигне обратно до колата на Смити, от него капеше пот.

Но вместо да е изтощен, той усещаше прилив на енергия. Адреналинът кипеше във вените му. Проблемът бе, че трябваше да запази спокойствие до падането на нощта. Казваха, че е импулсивен и безразсъден. Можеше и да е така, донякъде. Но не беше самоубиец.

Замисли се дали да не извика Хари и Сесънс. Знаеше, че ще пристигнат незабавно, но не искаше да ги въвлича в престрелка, в която юрисдикцията беше под съмнение. Искаше да знае дали предчувствието на Сесънс се е потвърдило и какво е било, но ако се обадеше да пита, те щяха да го принудят да им каже къде е и какво е намислил.

Освен това се страхуваше да чуе докъде го е довело предчувствието на Сесънс.

Зачуди се дали да не се обади на Нийл и да попита дали вече има заповед за арест, но така или иначе щеше да се разправи с Отърмън и без нея. Ако после се наложеше да защитава действията си, можеше да заяви искрено, че е действал с презумпцията, че такава заповед е била издадена, предвид последния му разговор с водещия следовател.

Замисли се дали все пак да не поговори с Джорджия. Копнееше да чуе гласа ѝ. Щеше да му каже, че го обича и той щеше да знае, че говори самата истина. В нейната любов нямаше никакви условия и ограничения. Много би искал да чуе отново как го изрича. Но ако се обадеше, тя можеше да иска да ѝ обещае нещо. А той никога не би ѝ дал обещание, което не може да спази.

Щеше му се да може да върне часовника назад и да преживее отново онези първи минути, когато се бе събудил с дъха на Холи върху лицето си, с топлото ѝ и меко тяло до него. Много би искал пак да се върнат онези кратки мигове на задоволство. „Ще ми се тепърва да ми предстоеше“, беше казала тя за онзи бурен секс на дивана ѝ. Сега се запита дали още мисли така.

Господ му беше свидетел, че не биваше да го прави. Трябваше да се извинява за толкова много неща, че нямаше да знае откъде да започне. Ако не беше той, изобщо нямаше да има стрелба в съдебната зала. Животът ѝ нямаше да е застрашен, кариерата ѝ щеше да е стабилна. Дали минутите на споделено блаженство можеха да компенсират всички неприятности, с които сега трябваше да се справя? Само тя можеше да отговори и не би могъл да я вини, ако отговорът ѝ беше отрицателен.

Реши да не се обажда на никого, извади батерията от телефона и се настани удобно в очакване на тъмнината.

След като двамата детективи си тръгнаха от дома ѝ, Холи притеснено обикаляше от стая в стая, сякаш търсеше нещо, което можеше да ѝ подсказе какво да предприеме. Колата ѝ беше намерена и върната, но усещането ѝ за безполезност и опасенията ѝ за безопасността на Крофърд нарастваха, колкото повече той оставаше в неизвестност.

По обяд включи телевизора, за да види какво ще кажат в новините. Водещата новина беше убийството на Пат Конър. На кадрите, заснети пред дома му, се виждаше как следователският екип изнася затворени и надписани торби с улики.

— Това е вторият полицейски служител от Прентис, убит тази седмица — със сериозен тон съобщи говорителят. — Макар двете престъпления да не са свързани, скръбта на...

— Не са свързани ли? — Гневният ѝ вик отекна в къщата.

Бързо се облече за работа и отиде с колата до съда, следвана от пазачите си в полицейския автомобил. Реши да не чака мудния асансьор и се качи по стълбите, докато полицаите подтичваха подире ѝ.

Госпожа Бригс се сепна от внезапната ѝ поява. Още повече се изненада от искането ѝ.

— Обади се на телевизията в Тайлър. Да те свържат с репортера, който изнесе информацията за Чък Отърмън. И когато се чуеш с него, му кажи, че ако желае ексклузивно интервю с мен, трябва да дойде тук до един час. — Замълча за секунда, после добави: — И виж дали не можеш да ме свържеш с губернатора.

— Кога?

— Сега.

Влезе в личния си кабинет и закрачи напред-назад, докато не звънна телефонът на бюрото ѝ.

— Губернатор Хътчинс е на линия — уведоми я госпожа Бригс.

Холи си пое дълбоко дъх и натисна светналия бутон.

— Губернатор Хътчинс, знам, че току-що сте се прибрали от конференция. Благодаря, че се съгласихте да говорите с мен.

Той изказа скръбта си за събитията, развили се в нейната съдебна зала, и се поинтересува как се чувства тя. След като чу, че е добре, той неохотно спомена за „неприятните последици“.

— Точно затова се обаждам, губернаторе. След малко ще дам телевизионно интервю, което несъмнено ще предизвика вълнение, и отзивите неминуемо ще стигнат и до вашето бюро. Исках да знаете за него предварително.

Тя продължи да говори пет минути без прекъсване. Когато свърши, той каза:

— В общи линии, според теб, следователите вървят по грешна следа.

— Да, сър. Когато интервюто бъде излъчено, преценката ми ще бъде подложена на съмнение. Вече чух обвинения, че съм твърде лично свързана с рейнджър Хънт.

— Такъв ли е случаят?

— Има силно емоционално привличане, да. — Даде му време да обмисли думите ѝ и да си направи сам изводи. — Но това не ме заслепява, сър. Стана ясно обаче, че също толкова силно емоционално предубеждение срещу рейнджър Хънт възпира разследването. Опасявам се, че този личен сблъсък възпрепятства търсенето на справедливост за убийството на Чет Баркър и сега на полицай Конър. Независимо от възможните последици за мен и кариерата ми, аз съм длъжна да го споделя.

В последвалото мълчание Холи затаи дъх. Най-сетне той каза:

— Бъди внимателна как ще го формулираш.

Телевизионният екип се появи четирийсет и пет минути след обаждането на госпожа Бригс, а двацет минути по-късно репортерът вече имаше ексклузивното си интервю. Десет минути след като екипът бе събрал камерите и микрофоните си и бе напуснал покоите ѝ, Нийл Лестър нахлу в личния ѝ кабинет, готов да експлодира.

— Съжалявам, съдия. Той... — извика зад него секретарката ѝ.

— Всичко е наред, госпожо Бригс.

Секретарката ѝ се оттегли, но остави вратата отворена.

Нийл започна:

— Можехте да ме предупредите поне. Новинарски екип се появи в участъка с искане за моята гледна точка по повод вашето интервю.

— Звучи ми справедливо. Защо сте разстроен?

— Защо изобщо сте им дали интервю?

— Защото Грег Сандърс намеква, че „предвид серията трагични инциденти, свързани с мен“, е редно да направя услуга на обществото

и да се оттегля от изборите, като му осигуря мястото в съдебната зала. Искам хората да знаят, че нямам подобно намерение.

— Не ме интересуват вашите избори. Какво казахте за Чък Отърмън?

— Репортерът ме попита дали той има нещо общо със смъртта на Чет Баркър при стрелбата в съдебната зала. Отговорих му, че понеже е свързано с разследване, което тече в момента, не бих могла да коментирам и го препратих да вземе вашето мнение за трагедията в понеделник, както и снощното убийство на полицай Конър.

— Като по този начин на практика направихте връзка между двете и свързахте и двата случая с Чък Отърмън. — Виковете му разтресаха полилея.

Тя не каза нищо.

— Репортерът попита ли ви защо вашият приятел се е измъкнал, преди да бъде разпитан за убийството на Конър?

Не беше лесно, но тя се постара да не избухне.

— Попита ме дали Крофърд Хънт е заподозрян в убийството на Конър. Отговорих, че не съм чула да бъде определян като такъв. Което е вярно.

— Засега. Но е факт, че той се измъкна от властите с вашата помощ. Доста невероятно звучи, че насила ви е взел ключовете и откраднал колата.

— Точно това се случи.

— Кажете ми къде е.

— Не знам.

— Не подценявайте интелигентността ми.

— Започвам да се съмнявам в нея, детектив.

— Къде е?

— Не знам!

Внезапно зад него се появиха двамата познати тексаски рейнджъри. Хари Лонгбоу любезно се извини на госпожа Бригс.

— Трябва да поговорим със съдията.

Двамата със Сесънс минаха покрай Нийл в кабинета ѝ. След което Хари избута детектива навън през вратата и я хлопна под носа му. По сериозните им лица си личеше, че нещо ужасно се е объркало. Тя попита тихо:

— Крофърд?

— Това, което каза преди малко, че не знаеш къде е, така ли е?

— Кълна се, че не знам.

— И не си се чувала с него цял ден?

— Последно говорихме призори. Много искам да го чуя.

— Да, ние също.

— Ти ми спомена, че ти е дал друг телефонен номер.

— От часове звъним на него. Нищо. Опитахме се да го локализираме посредством триангулация. Или не е близо до мрежова клетка, или е извадил батерията от телефона, или и двете. Във всеки случай решихме да дойдем тук, защото смятаме, че може да е в беда и да му е нужна помощта ни.

— Съдия — обади се за първи път Сесънс. — Предполагаме, че има нещо между вас двамата и това е чудесно. Но не правиш услуга на Крофърд, като не споделяш с нас всичко. Затова, ако знаеш къде е тръгнал тази сутрин, трябва да ни кажеш.

— Знам само къде е оставил колата ми.

— И къде?

Тя им обясни за Смити.

— Това трябва да е невестулката на Крофърд. — Хари кимна към преддверието на кабинета ѝ. — Предполагам, че и детективът трябва да го знае.

Сесънс отвори вратата и направи знак на Нийл да се присъедини към тях. Веднага щом той прекрачи прага, Хари го пресрещна с думите:

— Разкажи ни за този тип Смити.

Нийл им сподели основната информация, която имаха. С видима неохота добави:

— Разпитвахме го подробно, но той отказва да разкрие каквото и да било. Заявява, че Крофърд ще го убие, ако преди това Отърмън не го направи.

— Е, може и да е прав — подхвърли Хари. — Поне за Отърмън.

Сесънс предложи:

— Нека ние да поговорим с него.

— Няма никаква полза — измърмори Нийл. — Доникъде няма да стигнете.

— Поне ще опитаме — настоя Хари.

Сериозният му тон накара сърцето на Холи да се свие.

— Открихме защо Отърмън мрази Крофърд — каза тексаският рейнджър. — Нашето момче изобщо не очаква какво ще го сполети.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Крофърд бе решил да изчака да стане дълбока нощ, преди да действа. Ала планът му пропадна, щом забеляза фарове да прорязват мрачната околност, приближавайки се откъм рибарската хижа.

Нямаше време за губене, затова изби лампата на тавана в колата, прехвърли се на съседното до шофьорското място и слезе оттам, като тихо затвори вратата след себе си. Другата кола се появи точно когато залепи гръб в дънера на най-близкото дърво, сливайки се с мрака.

Колата подмина, но после видя стоповете ѝ да светват, сякаш шофьорът едва тогава бе забелязал автомобила на Смити. Крофърд стисна по-здраво револвера на Джо и затаи дъх, докато чакаше да види дали шофьорът ще продължи, или ще слезе да разузнае.

Не можеше да прецени колко човека са в спрялата кола. Беше луксозна, нов чуждестранен модел. Прозорците бяха затъмнени, но дори и ако не бяха, мрачният ден вече бе преминал в непрогледна нощ. Не можеше дори да види ръката пред лицето си.

И тогава вътре светна лампичка с отварянето на шофьорската врата. Крофърд разпозна в човека зад волана бодигарда, който си подрязваше ноктите. Фрик. Той слезе и застана до отворената врата, озъртайки се предпазливо и внимателно наоколо.

— Хей! Това е частна собственост.

След като не получи отговор, той остави колата наскреж пътя, с работещ двигател, и бавно се върна назад към автомобила на Смити. Крофърд забеляза, че държи дясната си ръка свалена надолу и близо до бедрото си. Там сигурно бе оръжието му.

Приближи колата отзад, откъм шофьорското място. Докато пристъпваше, бавно вдигна дясната си ръка и я задържа протегната напред, когато рязко дръпна вратата. След като нищо не се случи, той пъкна глава вътре, за да огледа и именно това чакаше Крофърд.

Скочи и се нахвърли отгоре му, преди мъжът да има време да реагира на шумоленето в храстите. Сграбчи врата му, притисна лицето

му в седалката, сложи коляно между раменете му и опря дулото на трийсет и осемкалибровият револвер зад ухото му.

— Ако искаш да живееш, пусни ножа.

Точно както бе и очаквал, мъжът стискаше нож. Щом като го използваше да си подрязва ноктите, явно много му харесваше.

Бодигардът се поколеба, стиснал здраво дръжката му.

— Можеш да се опиташ — тихо го подразни Крофърд — но мозъкът ти ще стане на каша само за частица от секундата. Толкова бърз ли си?

Остави го да обмисли това в продължение на два удара на сърцето, после допълни:

— Пусни го на пода до седалката.

Мъжът го послуша. И попита:

— Ти ли си Хънт?

— Приятно ми е да се запознаем.

Бодигардът се изсмя грубо:

— Отърмън те чака. Ще те убие.

— Мислиш ли? Жалко, че ти няма да си там, за да го видиш.

— Какво си се разсвирил, по дяволите?

Чък Отърмън тъкмо си режеше парче от сочната пържола, когато внезапен звук на клаксон го накара да замръзне наред движението. Пусна ножа и вилицата върху чинията си, грабна пистолета и отиде до вратата с мрежа против насекоми.

Разпозна в приближаващата кола една от тези, които притежаваше и която бе изпратил по задача преди малко. Тя се плъзгаше по калния и хлъзгав път, въртеше се наляво и надясно неконтролируемо, докато водачът ѝ натискаше до дъно педала на газта и караше право към хижата, надул клаксон.

Вторият бодигард на Отърмън стоеше нащрек на горното стъпало на верандата, стиснал с една ръка двуцевката, а с другата засенчил очи от фаровете, които бяха включени на максимална мощност и заслепяваха всички.

— Какво, по дяволите, прави той?

Колата стигна на около трийсетина метра от хижата, когато рязко се включиха спирачки, така че се завъртя силно вдясно и почти излезе

от контрол, при което щеше да цопне в потока. Сетне продължи още няколко метра напред и спря с разтърсване.

Клаксонът внезапно замлъкна.

После — нищо.

След няколко минути злокобна тишина бодигардът погледна към Отърмън за инструкции.

— Е, какво зяпаш! — Той нетърпеливо му махна да върви напред.

Бодигардът слезе тежко по стъпалата на верандата и решително се отправи към колата, като пътят викаше името на колегата си. Но с приближаването му крачките му се забавиха и станаха по-колебливи.

Отново засенчи очи.

— Изглежда, няма никой зад волана.

— Да не си откачил? — викна Отърмън. — Какви ги плещиш?

Бодигардът се приближи, а после от безопасно разстояние се пресегна да отвори шофьорската врата. Обърна се към шефа си и безпомощно изтърси:

— Няма никой вътре.

— Е, колата не е карала сама — изръмжа Отърмън. — Изключи проклетите фарове.

Човекът направи каквото му наредиха и околността отново потъна в тъмнина. Единствената светлина на километри околоръст беше от голата крушка, висяща от тавана над масата, където в момента изстиваше пържолата на Отърмън.

Той викна на бодигарда.

— Имаш ли фенерче в теб?

— Да, сър.

— Огледай наоколо.

Отърмън се върна в бараката, отиде до масата и дръпна мръсната връвчица, за да угаси лампата над главата си. Сега тъмнината бе пълна, с изключение на някой случаен лъч от фенерчето в хрусталака.

Опипом намери стола, на който бе седял преди това, и се отпусна на него. Едва успяваше да различи очертанията на вратата с мрежата на нея, но се вторачи в правоъгълника и зачака, надявайки се очите му постепенно да свикнат с тъмното. Вече не виждаше проблясъци от фенерчето. Чуваше единствено тиктакането на ръчния си часовник и нищо друго.

А после, откъм потока, се чува два изстрела един след друг. Само единият беше от двуцевката.

Отърмън остана напълно неподвижен и само леко любопитен към това кой ще влезе през вратата. Колкото повече време минаваше обаче, толкова по-сигурен беше, че няма да е неговият бодигард, който би използвал фенерчето, за да намери обратния път.

Изминаха десет минути, преди Отърмън да усети раздвижване във въздуха. А това подсказваше, че някой е влязъл в хижата, макар и не през вратата. Вероятно бе използвал прозореца в отделената с преграда част от помещението, където беше леглото. Отърмън трябваше да му признае ловкостта — толкова беше добър, че той не бе чул дори звук.

Отърмън дръпна връвчицата над главата си. Когато крушката светна, огря него, недоядената му пържола и мъжа, който седеше до рамото му на масата, завързан и със запушена уста, с притиснато дуло на магнум 357 към слепоочието му.

При вида му Крофърд се закова намясто.

Отърмън се обади:

— Е, най-после се появи. Двамата с баща ти бяхме почнали да се тревожим за теб. Нали така, Конрад?

Двамата тексаски рейнджъри влязоха сами при Смити в стаята за разпити. Три минути и половина след това Сесънс излезе и мимоходом сподели с Нийл:

— Малко изцапа пода. Ще ви трябва парцал.

Хари се появи зад колегата си, който вече набираше някакъв номер на телефона си.

— Той каза ли ви къде е Крофърд? — попита Холи.

— Нарисува ни карта.

Нъджънт се изуми:

— Как я измъкнахте от него?

— Подхвана онази песен, че Крофърд щял да го убие, ако Отърмън не го направи. А аз му казах, че това са вероятности, докато аз съм абсолютно сигурна алтернатива и пъхнах пистолета си в ухото му.

— Не одобрявам методите ви — възпротиви се Нийл.

— Малко ме засяга.

— Щатският патрул вече отива натам — докладва Сесънс, след като приключи краткия си разговор. — Един от тях знае къде е знакът за препарирани животни. Ще ни чакат там. Ще уведомят шерифската служба на Прентис, както и на съседните окръзи, защото приятелчето със слабия мехур вътре не знаеше точно къде се намира мястото. За всеки случай ще бъдат предупредени и властите в Луизиана.

Хари погледна към Нийл.

— Определено е извън юрисдикцията на полицейския участък на Прентис, но ако искате да се присъедините към купона, последвайте ни.

— Кажете им за отпечатъка от пръста — обади се Нъджънт, който подтичваше подире им, докато цялата група се отправяше към страничния изход на съда.

Нийл обясни:

— Отпечатък от пръст, който беше взет от стол в кухнята на Конър, принадлежи на човек, който работи за Отърмън. Веднага беше идентифициран. Има цял куп предишни провинения. Незаконно притежание на оръжие. Нападение. Заподозрян, но без да е бил подведен под отговорност, за две показни убийства.

Хари погледна към Нийл и се подсмихна:

— Жалко, че Крофърд не е тук да ти рече „Нали ти казах“. Ала той бездруго нямаше да го направи, защото това твърде много прилича на нещо, което ти би издумал.

Сесънс първи стигна до вратата и я задържа отворена, докато и другите излязат навън. В тила на групата беше Хари. Той спря и се извърна към Холи, която крачеше редом с него.

Рейнджърът сложи ръце на раменете ѝ.

— Съдия, ти си дотук. Имам телефонния ти номер. Ще ти се обадя веднага щом научим нещо.

Под тежките му длани раменете ѝ се отпуснаха в знак на разочарование и примирение.

— Моля ви, внимавайте. И искам да разбера веднага щом... Е, каквото и да е — довърши с потрепващ глас.

— Дадено. О, и съжалявам за резкия тон. Този тип просто ми лази по нервите. — Пусна раменете ѝ и побърза да догони Сесънс.

Двамата се качиха в джип, подобен на този на Крофърд, и бързо потеглиха. Нийл и Нъджънт ги последваха веднага.

Холи преброи до десет, после изтича до колата си и пое подире им.

При вида на баща му сърцето на Крофърд се сви.

Нозете на Конрад бяха завързани за предните крака на стола с нещо, което приличаше на въдичарска корда. Ръцете му бяха омотани зад гърба. Навита кърпичка, завързана здраво на тила му, беше пристегнала устата му.

Но очите на Конрад бяха тези, които най-много притесниха Крофърд. Гледаха го със срам, отчаяние и съжаление.

Отърмън кимна отегчено:

— Няма нужда да ти го казвам, нали?

Крофърд пусна револвера на пода и нареди:

— Отвържи го.

— Не би дошъл тук само с един пистолет.

Крофърд се пресегна към кобура на кръста си.

— Бавно — предупреди го Отърмън.

Крофърд извади деветмилиметровия пистолет на Смити от кобура. Пусна го до другия на пода.

— Изритай ги настрани.

Той го направи.

— Благодаря.

— Вече няма нужда да е със запушена уста — рече Крофърд. — Махни му кърпата.

— Не и преди двамата с теб да обсъдим някои неща. — Отърмън протегна крак под масата и избута един стол за Крофърд. — Седни и сложи ръцете си отгоре.

Крофърд направи както му беше наредено.

— Вече можеш да насочиш проклетия пистолет към мен.

Отърмън се ухили, но задържа пистолета, опрян в слепоочието на Конрад.

— Баща ти е страхливец.

— И каква новина е това?

— Накарах да го вземат сутринта и ми казаха, че усилията му да се защити са били особено жалки. Къщата му ми бе описана като съборетина.

— И по-зле дори.

— О, явно ще се правиш на безразличен. — Отърмън се изсмя. — Няма смисъл. Грижа те е за него, иначе нямаше да се втурнеш да му помагаш снощи.

Със същото престорено безразличие Крофърд отговори:

— Направих го за себе си, а не за него. Не искам всички да научат какъв пропаднал пияница е баща ми.

— Но вече знаят.

— Такава ми била съдбата.

Отърмън изгледа Конрад с презрение.

— Преди малко можеше да те предупреди, като издаде някакъв звук, макар и с превръзката на устата. Но той знаеше, че ако го направи, ще му пръсна мозъка. Затова си седеше ням като пън и остави сина си да влезе в смъртоносен капан.

— Още не съм мъртъв.

Думите на Крофърд прозвучаха заплашително, но Отърмън не се впечатли. Кимна в посока към потока.

— Моят човек?

— Оказа съпротива при арест.

— Мъртъв ли е?

— Не ме взе насериозно.

— А другият?

— Изпраща своите съболезнования.

Отърмън се усмихна или поне направи гримаса, която минаваше за усмивка.

— Бяха ми споменали, че си голям умник.

— Кой ти го е казал?

— Един приятел. — Този път усмивката, която се разля по цялото му лице, бе непоносимо самодоволна. — Един много близък приятел, който те е познавал добре.

Злорадството му предизвика у Крофърд смразяваща мъка, която тръгна от сърцето му и завладя цялото му тяло, но той се постара да запази безизразно изражение, защото не искаше да дава и най-малкото предимство на Отърмън.

Ако оставеше чувствата да диктуват реакциите му към *каквото и да било*, казано от Отърмън, знаеше, че двамата с Конрад са мъртви. Оцеляването им зависеше от хладнокръвната му преценка. Трябваше да успее да го надхитри.

— Освен това си изключително предвидим — продължи Отърмън.

— Защо?

— Пушката на бодигарда ми е била твърде обемиста, за да я вкараш незабелязано през прозореца, но вероятно си задържал ножа на другия. Сигурно си мислеше, че съм забравил за това, но не съм. Наблюдавах те. По-късно ще съжаляваш, че не си го използвал досега. И вярвам, че макар много да се стараеш в безразличието си към Конрад, единствената причина да не си го направил е, че още държа пистолета, опрян в главата му.

Отърмън присви очи:

— Сега ще измъкнеш ножа оттам, където си го скрил — предполагам, в ботуша. И с острието, насочено към теб, ще го оставиш на масата, след което отново ще върнеш ръцете си, където бяха. С дланите надолу.

Крофърд мислено изруга, ала остана със спокойно лице, докато се пресягаше към ботуша си. След което измъкна ножа и изпълни нарежданията на Отърмън. Той го взе и го метна далеч, заедно с другия, с който бе рязал пържолата си.

Крофърд забеляза, че се бяха озовали чак до отсрещната стена, така че нямаше никаква надежда да стигне до тях. Когато отново се загледа към Отърмън, за момент погледът му се срещна с очите на Конрад.

— Напразно си го довел тук — каза той на Отърмън. — Той няма нищо общо.

— Така ли? А нима е било съвпадение, че двамата сме били в един и същи клуб вчера?

— Той е пияница. Пие, където свари.

— Е, няма значение дали е било съвпадение или не. Запълваше ми времето, докато чаках теб. Ето колко си предвидим. Знаех, че няма нужда да те преследвам, не и след като ти видях видеото, което Пат Конър направи на детето ти. Обзалагам се, че направо си откачил, когато си получил онова съобщение.

Крофърд запази каменно изражение.

— Освен това — продължи Отърмън — знаех, че онзи сводник ще се огъне под натиск и ще ти посочи пътя насам. Трябваше само да седя и да чакам. Бях сигурен, че ще се появиш и сблъсъкът ни ще е на моя територия. И ето те и теб.

Самодоволството му бе непоносимо. Крофърд положи максимални усилия да остане спокоен. Проговори с равен глас:

— Каква е сделката ти със Смити?

Отърмън се изсмя презрително.

— Той е само посредник.

— Между теб и кого?

— Разни отрепки, които имат повече братовчеди, отколкото зъби. Съмнявам се, че много от тях могат да четат, но пък доставят изненадващо качествени оръжия.

Оръжия? Отърмън се занимаваше с *оръжия*? Мозъкът на Крофърд заработи на пълни обороти, но той се опита да се държи така, сякаш това бе всеизвестно.

— Федералните са по петите ти, Чъки. Агенцията за контрол над оръжията е...

— Блъфирането ти е по-убедително от безразличието. — Отърмън се ухили злокобно, преди да вземе монетата си, която лежеше до чинията му. След което започна да я прехвърля между пръстите на лявата си ръка, докато все още стискаше магнума с дясната. — Никой не е по петите ми, рейнджър Хънт. В крайна сметка ти може би щеше да се досетиш за доходния ми страничен бизнес. Независимо колко добре покриваш следите си, винаги остава дيريا и затова толкова често се местех в началото на кариерата си. Ти се доказва като добър следотърсач, дори и от мястото си пред компютъра. Почти толкова добър си в разследването, колкото и в стрелбата.

Отърмън си придаде тъжен вид и продължи:

— Само че напоследък беше толкова зает с Джорджия. Хубаво име. Хубаво малко момиченце. Освен това прекарваш доста време с Холи Спенсър, съдийката със секси задник, която те хвалеше по телевизията. Няма нужда да ми казваш какво има между вас, мисля, че и сам се сещам. — Той размърда вежди. — Във всеки случай умът ти не е ангажиран напълно с работата напоследък, нали?

При споменаването на имената им кръвта на Крофърд замръзна във вените му. Но старателно не издаде емоциите си.

— Осветли ме как става — каза той. — Смити купува оръжията за теб и получава процент, когато ги достави, така ли?

Отърмън се засмя.

— Ти би ли се доверил на онзи лъжлив негодник да пренася товар от скъпи и много търсени на пазара оръжия?

— Едва ли.

— Опитай пак.

— Смити изобщо не докосва оръжията, само изпира парите в клубовете си.

— Аз също не ги докосвам.

— Разбирам — кимна Крофърд, който започваше да навързва нещата. — Ти си само диригент. Другите свирят в оркестъра. И макар да си зает с трафик на оръжия, имаш законна работа и намираш време да изнасяш речи пред видни общественици за икономическия растеж.

— Виждаш ли колко добре работи схемата?

— Две страни на монетата.

Отърмън сведе поглед към лявата си ръка и се усмихна.

— Твърде много мислиш. Това е просто навик. Няма нищо символично.

— На кого продаваш оръжията?

— Ами, допреди четири години имах един много добър клиент. Онзи, който те познаваше толкова добре...

Колелцата в мозъка на Крофърд изведнъж се задвижиха в синхрон и всичко си дойде на място.

— Господи — прошепна той. — Всичко е заради Фуентес?

— И той беше също толкова обсебен от теб, колкото и ти от него. — Разсмя се на очевидната изненада на Крофърд. — Не го ли знаеше? Май все пак не си чак такъв умник. А Фуентес беше умен, но не е и нужно човек да е чак толкова обигран, за да те забележи. Ти не се вписваш особено в профила на канцеларски плъх... Набелязал те е още щом си се появил в Халсън. Очаровал си го. Разбираш ли, моят амиго Мануел вярваше в онзи идеален образ на стария тексаски рейнджър. Обожаваше легендата и ореола му. Ала малко се разочарова, че обикаляш наоколо в пикап, а не на кон.

Отърмън се замисли и махна с ръка:

— Както и да е, той знаеше, че ще направиш своя удар. Само че смяташе, че от добро възпитание няма да го нападнеш на партито на племенницата му. Както се оказа, фатална грешка от негова страна. Явно все пак не си толкова добре възпитан.

— Отрязах главата на змията.

— И разби цялата схема. — Сдържаното му изреждане на фактите внезапно приключи с рязък удар с юмрук по масата, при което тенекиената чиния се раздрънча отгоре ѝ. — Ти ми отне нещо хубаво.

— И това е разплата.

— Само началото — поясни Отърмън. — Първо ще видиш как той умира — кимна към Конрад. — После — намигна закачливо — съм планирал няколко други забавления. Знаем колко много държиш на жените в живота си.

Крофърд усети ледени тръпки от отвращение и страх. Ала остана съсредоточен в словесната битка. Или той, или Отърмън щеше да бъде мъртъв скоро. Ако извадеше късмет и оцелееше, искаше да научи колкото може повече за престъпното му минало.

Насочвайки разговора в друга посока, той подхвърли:

— След като пратих Фуентес в ада, ти си подписал договор с компанията за газ в Хюстън.

— За да те държа под око. Ти се премести в Прентис, за да бъдеш близо до детето си, а аз помолих компанията да ме прехвърли тук. Оттогава чакам удобен момент.

— Защо не ме ликвидира веднага? Можеше да ме блъсне кола. Или да ми устройш засада у дома, както при Конър. Защо е целият този маскарад?

— Подценяваш звездния си статус. Никакво обикновено, безболезнено убийство за теб. Искан краят ти да е забележителен. Когато чух за изслушването за попечителство, измислих онзи план с Пат Конър. Насрочих си среща с асистент прокурора, така че да бъда там и да видя как прибират надупченото ти от куршуми тяло в чувал.

— Но не се случи така.

— Не. Тъпакът не улучил. Изплашил се. Побягнал. — Гневното му изражение се смекчи. — Но — продължи по-спокойно той — всъщност така стана по-добре. Беше забавно да те гледам как се гърчиш цяла седмица, да те видя уплашен.

Крофърд не искаше да му достави удоволствие, признавайки колко ефективно е проработил новият му план.

— Какво щеше да направиш, ако Конър беше заловен?

— Ами, в идеалния случай, той нямаше да излезе от съда жив. Предполагах, че в сграда, гъмжаща от полицаи, все някой ще го застреля. Може би дори приставът, когото той уби. Но не се тревожех, че ще го заловят. Ако ме посочеше за виновен, кой би повярвал? Ти го изпита на собствен гръб колко е трудно хората да приемат обвиненията към мен.

— А защо се спря точно на Конър?

— Избираш човек, когото всеки вижда, но никой не забелязва. Който води безличен живот. Предлагаш му малко вълнение в иначе скучното му ежедневие.

— Оценявам урока по корупция, но как си успял да го убедиш да извърши опит за убийство?

— Беше ме свързал с някои от онези отрепки, които продават оръжия. Схемата работеше добре за известно време, а после Пат реши да си вземе парче от пая. Сякаш няма да забележа. Тъпа грешка. Но не го убих, защото винаги е полезно да имаш човек в местната полиция. Още по-хубаво е, когато ти дължи и живота си. — Той сви рамене. — Но полезността му се изчерпа.

— В това няма нищо ново — отбеляза Крофърд. — Освен факта, че си направил всичко, за да отмъстиш за Фуентес.

— А ти какво мислеше?

— Мислех... — Спря дотук, защото не искаше да изрече най-големия си страх: че Бет е била замесена някак в отмъщението на Отърмън. Отново се съсредоточи в хладните му очи: — Смятах, че зад отмъщението ти се крие поне малко чест. Извратена чест може би, но поне някакво подобие. Мислех, че всичко е отмъщение заради някой от гостите на партито, който е бил убит в Халсън, или може би заради някой от полицаите, които загинаха...

— А защо да ме интересува някой от тях?

Крофърд отново се загледа дълбоко в очите на по-възрастния мъж. Или се опита. Те бяха непроницаеми. Мъртви. Нямаше нищо в тях. Сега разбра защо бе изпитал такова мигновено отвращение от него. Нямаше душа в очите му. Зад неговото отмъщение не стоеше загубата на любима жена, приятел или близък. Просто алчност. За пари

и власт. Това бе голямата страст на Отърмън — да си играе с човешкия живот.

— Сбъркал съм — каза Крофърд. — Не те интересуват. Смятах те за човешко същество, а ти си само един престъпник, който си отмъщава, задето съм ликвидирал бизнес партньора му.

— Отне ми години да спечеля доверието на онзи нафукан мошеник. И още години след това, за да установя монополна търговия с него. А после се появи ти и унищожих всичко в една петминутна престрелка.

— Всъщност бяха седем минути.

Отърмън улови монетата в юмрука си и отново го удари силно в масата.

— Седем минути, които ми струваха милиони долари.

— Е, вероятно много те е заболяло.

При последната дума Крофърд силно изрита под масата стола на Отърмън и го прекатури. Стреснат, мъжът сви пръст и натисна спусъка на пистолета. Изстрелът отекна като топовен гръм и проби дупка в тавана.

Докато прескачаше масата, Крофърд грабна вилицата от чинията, хвърли се върху Отърмън и я заби отстрани в шията му. Целеше се в сънната артерия, но не беше сигурен, че е улучил, затова я измъкна и отново го прободде. И после трети път. Когато яркочервената кръв бликна на струя, той се надигна от гърчещото се тяло и измъкна пистолета от дясната му ръка.

Очите на Отърмън не бяха толкова пусти в крайна сметка. Сега бяха подивели от страх. Той пусна проклетата монета и с две ръце напразно се помъчи да спре бликналата кръв от шията си. Монетата се търколи по ръб на пода и накрая падна в една цепнатина между неравните дъски.

Крофърд насочи пистолета надолу към него.

— За да съм сигурен, че няма да хукнеш нанякъде, докато умираш... — Простреля го в капачката на коляното. — Заради заместник-шериф Чет Баркър.

Остана безразличен към задавените писъци на Отърмън, докато отиваше в другия край на помещението да вземе ножа от земята. Използва го да среже възела на кърпата, с която бе запушена устата на Конрад.

— Добра работа, синко — задъхано каза той, когато изплю кърпата.

— А ти добре ли си?

— Малко съм насинен, но общо взето съм наред. Мисля, че китките ми кървят.

Кордата се бе впила дълбоко в ръцете му и бе разкъсала кожата. Крофърд срязва въжетата внимателно и освободи краката на Конрад от стола, после му помогна да се изправи.

Докато разтърсваше китки, за да върне чувствителността си в тях, Конрад попита:

— Моето малко представление снощи ти е свършило работа, изглежда?

— И то много добра.

Крофърд забеляза проблисък на гордост в очите му, макар той да изсумтя презрително.

— Отвлякоха ме, макар че се съпротивлявах повече, отколкото той ти каза. Предполагам, че е вярно другото обаче. Можех да издам някакъв звук, за да те предупредя на какво ще попаднеш...

— Щеше да те убие, без да му мигне окото.

Конрад се засмя.

— Нямаше да е голяма загуба. Запазих тишина, защото исках да разбера дали някой от онези негодници отвън не те е убил. Исках да се уверя, че си добре. За няколко минути...

После смая Крофърд, като го сграбчи в прегръдка. Беше неловко и смущаващо и за двамата. Потупаха се един друг по гърба.

Когато се отдръпнаха, Конрад му се усмихна и Крофърд забеляза сълзи в очите на баща си.

После погледът на Конрад внезапно се отклони вдясно от него. Мигновено осъзнал какво може да означава това.

Крофърд реагира светкавично, вдигайки пистолета, докато се извърташе. Прогърмяха изстрели.

Отърмън изобщо не усети куршума, който го довърши. Нито чу измъчения вик на Крофърд:

— Татко!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Холи последва колоната от полицейски коли, докъдето ѝ беше позволено. Докато стигне до отбивката, маркирана с добре известния им вече знак, пътят бе барикадиран и само служители със специални задачи бяха допускани отвъд.

Дори и полицаи, които нямаха конкретна причина да са там, бяха спирани да продължат. Заеха се да разчистят задръстването, което се бе създало от събралите се автомобили. Заради струпването им линейките трудно минаваха. Никой от хората, които Холи попита, не знаеше броя на жертвите или ранените, заради които бяха повикани линейките.

Тя и останалите наблюдатели, привлечени към мястото от разигралата се трагедия, бяха паркирали по банкета от двете страни на второкласния път. Крачеше напред-назад, стиснала телефона в ръка, мислено заклинайки го да звънне. Беше се обадила на Хари, на Сесънс и на Нийл подред и им беше оставила съобщения на гласовата поща.

Естествено най-много искаше да чуе гласа на Крофърд, но нямаше номера на временния му телефон, който бе използвал да се свърже с Хари, докато не бе спрял да се обажда изобщо.

Когато телефонът ѝ най-сетне звънна, на екрана се появи името на Нийл Лестър. Тя вдигна нетърпеливо.

— Обаждам се от името на Крофърд.

— Добре ли е? — попита задъхано тя.

— Добре е, просто е зает.

Облекченото ѝ хлипане бе толкова разтърсващо, че чак я заболяха гърдите.

— Заклевах ли се? Наистина ли е добре?

— Да. Обяснява на всички какво е станало. Тук е лудница.

— Знам. И аз съм тук.

— Къде?

— Паркирала съм на банкета точно до отбивката.

Той замълча за миг, после каза:

— Ще се видим на бариерата. След пет минути.

Дори и пеша тя успя да стигне дотам преди него. Той спря с колата си от другата страна, слезе, поговори с полицаите, които държаха хората настрана, и се наведе да мине под бариерата, за да стигне до нея.

— Какво правите тук?

— Не можех да си стоя у дома и да чакам. Кажете ми точно какво е станало. Арестуван ли е Отърмън?

— Мъртъв е. Куршум в главата. Коляното му е простреляно. Ще ви спестя по-ужасяващите подробности.

— Крофърд ли?

— Да.

Тя попиваше всяка дума, докато Нийл описваше положението. Когато спря да си поеме дъх, тя каза:

— Рейнджърите бяха открили връзката на Отърмън с Мануел Фуентес. Затова толкова бързаха да стигнат до Крофърд.

Той кимна.

— Отърмън си признал пред Крофърд за незаконната търговия с оръжие. Бодигардът, който Крофърд е напъхал в багажника на колата на Смити, беше бесен, задето е бил овързан с тиксо. Ала е извадил подобър късмет от колегата си, чието тяло намерихме на брега на потока, наполовина във водата. Мъртъв. След като чу какво е станало с приятелчето му и за касапницата в хижата, той нямаше търпение да ни разкаже за трафика на оръжия.

При думата „касапница“ тя потрепери.

— Но Крофърд е добре, нали? — Сякаш не можеше да спре да пита за това.

Нийл кимна смръщено:

— Да. Ала баща му не е оцелял.

Тя отстъпи крачка назад.

— Какво? Конрад е бил тук?

— Познавате ли го?

— Да. А какво е станало?

Той ѝ разказа за отвличането.

— Мъжът, когото извадихме от багажника, ни каза, че са хванали господин Хънт по-рано днес и са го довели тук. Има дълбоки рани от връзване по китките и глезените. Отърмън го е застрелял. Крофърд е...

Той извърна поглед и поклати глава.

Тя закри устата си с ръка.

— Може ли да ме заведете при него?

— Не. Дори и да можех, нямаше да го направя. Не ви трябва да го виждате сега. Повярвайте ми. Той направо полудя, когато чу, че сте наблизо. Малко е... — Каквото и да се канеше да каже Нийл, очевидно промени намерението си. — Трябва да се приберете у дома, съдия Спенсър. Той ще бъде зает тук още доста време. Изчакайте да се свърже с вас.

След като Крофърд не беше се обадил лично, тя нямаше как да спори. Нийл тъкмо щеше да се обърне и да си тръгне, когато Холи го спря.

— Благодаря, че дойдохте да ми кажете всичко лично. Не бих искала да го чуя по телефона.

— Сметнах, че дължа това на Крофърд — каза той, притеснен на вид. — Дължа го и на двама ви. — Кимна ѝ отсечено и мина под бариерата.

Тя се запъти обратно към колата си, вбесена от хаоса наоколо — безкрайната редица от полицейски коли с техните противни просветващи лампи, които ѝ напомняха на светлините на долнопробен крайпътен мотел. Беше ядосана и на събраните край пътя зяпачи, които си споделяха слухове за броя на загиналите, гадаеха кой е умрял и кой е оживял, за да разкаже случилото се. Искаше ѝ се да им извика на всички да замълчат.

Когато стигна до колата си, влезе вътре и облегна уморено чело на волана.

— Потегляй, съдия.

Тя направо подскочи, извърна рязко глава и прошепна задавено името му, когато видя подгизналите му от кръв дрехи.

Огромното червено петно бе толкова прясно, че лъщеше под калейдоскопа от играещите червени, бели и сини светлини наоколо. Очите му блестяха, потънали в тъмните си орбити. Челото му беше покрито с пот, със залепнали кичури коса.

Не помръдваше изобщо, проснат в ъгъла на задната седалка, протегнал левия си крак по протежението ѝ, а върхът на опръскания му с кръв ботуш сочеше към тавана на колата. Десният му крак бе свит в коляното. Беше облегнал ръка върху него, стискайки зловещ на вид пистолет.

Той каза:

— Кръвта не е моя.

— Така чух.

Той сведе очи към тялото си, после се изсмя горчиво.

— Беше мъртъв, още преди да падне на пода, ала исках да се уверя в това. Тъпо решение. Съсипах си ризата, а беше от любимите ми.

Нагоре по редицата полицаите бяха започнали да се движат край колите и да правят знаци на водачите им да разчистят района. Трябваше или да изпълни нареждането му, или да бъде хваната с него в колата си.

— Сержант Лестър ми каза, че ти...

— Застрелял съм копелето? Така е. Мъртъв е. Сега карай.

Слава богу, тя не възрази. Без повече приказки, запали колата, после излезе на пътя и продължи.

— Трябва повече да внимаваш и да не оставяш колата си отключена — отбеляза той. — Но се радвам, че сега беше така.

— Къде искаш да те заведа?

— Давай към Прентис. Оттам ще те упътвам.

След като вече бяха подминали събралите се коли, той седна и остави пистолета на пода.

— Чудя се дали Джо вече е забелязал липсата му.

— Искаш ли да говориш за станалото?

— Отърмън уби Конрад. Аз убих Отърмън. Мислех, че вече е мъртъв, но... Той знаеше, че нося допълнително оръжие. Защо аз не проверих него за друг пистолет? — Притисна с длани очите си, които пареха от избилите сълзи. — Не биваше да му забранявам да види Джорджия.

— Говориш за Конрад.

— Беше злобно от моя страна. Отмъстително. Толкова дълги години му бях ядосан. Аз... — Замлъкна, неспособен да продължи.

Холи заговори тихо:

— Той разбираше...

Крофърд свали длани от очите си и погледите им се срещнаха в огледалото за обратно виждане.

— Разбираше и беше съгласен с решението ти. Някой път ще ти разкажа какво точно ми сподели, ала сега не е времето. Не трябва ли да се върнеш там?

— Вече получиха от мен всичко, от което се нуждаеха, за тази нощ. Ще започнем отначало сутринта. Конрад вече нямаше никаква полза от мен. Един от хората на спешния екип каза, че медиите вече са се разположили пред болницата и само чакат линейките да се върнат. Просто не мога да понеса това сега.

— Ще те търсят. Поне се обади на Нийл. — След като той не отговори, тя предложи да се обади вместо него.

Той кимна неохотно.

— Може би е по-добре така. Не ми се ще цял куп полицаи да си губят времето да ме търсят.

Тя набра номера и включи на високоговорител, за да може и Крофърд да чува. Гласът на Нийл потрепваше от напрежение:

— Крофърд пак е изчезнал. Никой не го е видял да си тръгва. Не е казал на никого...

— С мен е.

— Защо ли това не ме изненадва? — измърмори той. — Къде сте?

— Каза ми, че ще продължите на сутринта.

— В седем и половина.

— Ще бъде там. — Тя затвори. — Мисля, че се притеснява за теб.

Крофърд изсумтя.

— Притеснява се само, че ще го скастрият, задето е сбъркал. Все едно, благодаря ти, че се обади.

Изненадващо за него, тя рязко отби от пътя, спря на банкетата, излезе и отвори задната врата. Седна почти в скута му, сложи длани върху страните му и придърпа лицето му към своето.

— Холи, не сега, мръсен съм.

— Не ме интересува. Не мога да чакам повече, преди да те докосна.

Целунаха се жадно и страстно. Когато най-сетне откъснаха устни един от друг, тя продължи да гали с пръсти лицето му, сякаш да се увери, че наистина е до нея. — Мислех, че ще загинеш — прошепна тя.

— Честно казано, и аз така смятах.

Обхвана тила ѝ, наведе главата ѝ назад и отново се целунаха. Той прекъсна целувката с нежелание.

— Питаш за причината да се измъкна? Разследването ще ме ангажира дълги часове, дни и седмици дори, а трябва да видя Джорджия. Ако не искаш да ме закараш, ще намеря друг начин да стигна там.

— Искаш да идеш чак в Остин тази нощ?

— Те не са в Остин. Грейс изобщо няма сестра.

Красивата дървена хижа беше собственост на приятели на семейство Гилрой от църквата, която посещаваха заедно. Използваше се за почивка през уикенда. Намираще се в борова горичка край едно езеро, на около трийсетина километра южно от Прентис. Джо я бе предложил като убежище и Крофърд се бе съгласил, че е идеална за целта.

Беше излъгал за мястото, където отиваха, заради близостта му до Прентис. И до Отърмън. Беше го запазил в тайна и от Холи, в случай че бъде притисната да сподели с някого това, което смяташе за истина. Двамата заедно застанаха пред входната врата. Той почука тихо. Само няколко секунди след това лампата над вратата светна. Грейс изпищя стреснато, когато отвори и видя Крофърд.

— Кръвта не е от мен.

Грейс никак не изглеждаше успокоена, щом двамата с Холи влязоха вътре и тя забеляза покритите му с кал ботуши и джинси, пистолета, който държеше отпуснат до бедрото си.

— Искам да видя Джорджия. Но първо трябва да се измия.

— Надолу по коридора.

Тя ги поведе към просторна всекидневна, приятно обзаведена, едната стена изцяло остъклена и с гледка към езерото. Джо се бе настанил в един кожен фотьойл, със слушалки на ушите, и гледаше телевизия.

Грейс го повика достатъчно силно, за да я чуе над звука на телевизора. Той кимна към нея, после примигна сепнато, когато забеляза Крофърд. Скочи от фотьойла и смъкна рязко слушалките от главата си.

— По дяволите!

За пореден път Крофърд поясни:

— Кръвта не е от мен. От баща ми е всъщност. Той е мъртъв. — Докато тъстът и тъща му се опитваха да осмислят това, той продължи: — А също и копелето, което го уби.

— Отърмън ли?

Крофърд кимна.

— Но го застрелях със собствения му пистолет, а не с твоя. Взех го миналата вечер, обаче не съм го използвал. — Остави пистолета на ниската масичка. — Може ли да ми дадете назаем една тениска?

Грейс, все така слисана, излезе и се върна веднага с обикновена бяла тениска, каквато Джо носеше под ризата през цялата година. После заведе Крофърд до малка баня на долния етаж. След като затвори вратата, той се огледа в огледалото над мивката и отражението му се стори ужасяващо.

Но сега нямаше време да разсъждава колко смазан изглежда. Свали изцапаната си с кръв риза и изми гърдите и ръцете си. Чешмяната вода се смеси с кръвта на баща му, превръщайки се в червен водовъртеж, който накрая избледня до розово. Докато я гледаше как се изцежда в канала, сълзи закапаха от очите му. Написка лицето си със студена вода и прокара пръсти през мократа си от пот коса.

Когато излезе от банята, облечен с бялата тениска, той се обърна към Грейс:

— Ако може да те помоля за някакъв хартиен плик. Трябва да запазя ризата, в случай че е нужна като доказателство. — Щом се погрижи за това, попита: — Къде спи Джорджия?

Джо изпъчи гърди, заемайки обичайната си войнствена поза.

— Ограничителната заповед още е в сила.

Грейс го изглежда смразяващо.

— За бога, Джо.

Тя поведе Крофърд обратно по коридора, по който бяха дошли във всекидневната, и двамата спряха пред затворена врата.

— Много съжалявам за баща ти.

— Благодаря.

Той влезе в стаята и затвори вратата. Вътре светеше нощна лампа, под чиято светлина различи Джорджия, спяща на една страна, сгушила Господин Бъни до себе си. Не искаше тя да се събуди и да се

развълнува, че го вижда, само за да я остави отново. А и бездруго мръсотията по него щеше да изцапа леглото.

Приклепна до него и не можа да се въздържи да не хване с пръсти една от къдричките ѝ, след което я поднесе към устните си. Заради това би убил Отърмън и всеки друг хиляди пъти, ако се наложи.

Гледаше я как спи, усмихваше се на тихото ѝ дишане, което би разпознал където и да е по света. Нейната нежност и невинност бяха като балсам за разкъсаното му сърце. След десетина минути прошепна колко много я обича, отново целуна къдрицата коса, излезе на пръсти и затвори тихо вратата след себе си.

Другите трима го чакаха в напрегната тишина. Холи изглеждаше особено загрижена. Грейс седеше скована като статуя, изражението на лицето ѝ беше измъчено и напрегнато.

Джо даде воля на гнева си, който бе сдържал досега.

— Как може да идваш тук с вид на изпълзъл от гроба!

— Тази нощ просто не искам да се карам с теб, Джо. — Той кимна на Холи да тръгне към вратата.

— Поздравления, че си го ликвидирал — додаде Джо.

— Благодаря. Лека нощ, Грейс.

— Колко закона наруши, за да го хванеш?

Крофърд спря, обърна се и с усещането за крайно изтощение се изправи очи в очи с тъста си.

— Няколко. Заобиколих други. Но проклет да съм, ако се извиня за това, особено пред теб. Отърмън е прекарал четири години да планира всичко и нямаше да спре, преди да ме убие. Мен или близките ми.

— Простих ти за нарушаването на ограничителната заповед заради заплахата му към Джорджия.

— Вече ти благодарих за това и бях искрен. Защо тогава водим този разговор? Да вървим, Холи. — Той хвана ръката ѝ.

Джо обаче не беше готов да приключи.

— Утре отново ще бъдеш герой.

— Знам, че това те дразни. И на мен не ми харесва особено.

— И очакваш да ти повярвам?

— Единственото, което очаквам от теб, Джо, е да не се държиш като задник поне след такъв наистина ужасен ден.

— Искам само да знаеш, че няма да се откажа от битката да запазя внучка си.

— Ще се видим в съда.

— И тя няма да е на твоя страна.

Холи, за която говореше Джо, пристъпи напред.

— Моля ви да не спорите, сякаш ме няма тук, господин Гилрой. Ако имате нещо да ми казвате, ето ме.

— Ти склучи сделка с мен. Не го забравяй.

— Не съм забравила. Крофърд знае. Когато застана пред съда, ще свидетелствам само истината.

— Ти ще го направиш, но не и *той*.

— Крофърд няма да излъже под клетва.

— Той лъже, откакто започнахме тази история. Живее в лъжа.

Крофърд забеляза тържествуващото пламъче в очите на тъста си и в този миг, в този момент на убийствена яснота, разбра всичко.

— Господи. — Главата му се отпусна напред, докато брадичката му почти опря в гърдите. Стисна с длани слепоочията си.

— Крофърд? — Холи загрижено изрече името му и го допря с длан по рамото. — Какво има?

Той свали ръце, вдигна глава и бавно тръгна към Джо. Взираше се в очите му и намираше там същината на проблема.

— Ти знаеш. — Опита се да надникне още по-дълбоко в непроницаемите му очи. — Винаги си знаел, нали така? Това е бил скритият ти коз.

По-възрастният мъж вече не изглеждаше толкова самодоволен и сприхаво отвърна:

— Не знам за какво говориш.

— Напротив — тихо каза Крофърд. — Кога щеше да го използваш, Джо? Когато изчерпиш всички други козове?

— За какво приказвате вие двамата? — попита Грейс.

— Не си ли й казал, Джо? — попита Крофърд.

Той само вдигна рамене.

— Бръщолеви глупости.

— Не, сега всичко е ясно — рече Крофърд. — Допреди малко ти не си знаел, че аз знам. Чакал си подходящия момент да ме изненадаш с това.

— Какво си знаел? — с нарастващо раздразнение попита Грейс.

Джо я погледна и отпусна ръце. Пламъкът в очите му помръкна. Изглеждаше като генерал, попаднал в собствената си засада.

Грейс настоя:

— Джо? Какво има?

Но когато съпругът ѝ не каза нищо, Крофърд ѝ се усмихна тъжно, а после погледна Холи в очите.

— Аз не съм бащата на Джорджия.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Холи отвори уста от изненада.

Грейс притисна длан към бузата си, сякаш я бяха ударили.

Крофърд продължи да говори на Холи:

— Под клетва никога не съм я наричал своя дъщеря. Можеш да провериш протоколите от съдебните заседания. Никога не я наричам така дори и в обикновен разговор. Другите го правят и аз никога не съм ги поправял, затова, строго погледнато, предполагам, че лъжа, защото не съм я създал аз.

— Откога знаеш?

— Откакто беше на една годинка. Бет ми каза на сутринта, когато тръгнах за последен път към Халсън. Тя не искаше да заминавам. Аз настоявах, че трябва да го направя, че съм длъжен да довърша работата си. Спорът ни прерасна в кавга. Тя искаше да ме нарани възможно най-силно. И го направи.

Грейс вече открито плачеше, сложила ръка пред устата си, за да заглуши хлипането.

— Кой е бащата? — попита Холи.

— Девет месеца, горе-долу, преди да се роди Джорджия, трябваше да се прибера у дома за уикенда. В последния момент изникна нещо, наложи се да остана в Западен Тексас. Бет беше бясна. Събрала няколко приятелки и заедно излезли по баровете. Прекалили малко. Срећнала някакъв тип в един бар и преспала с него, за да ме накаже. След две седмици, когато се прибрах за уикенда, двамата правихме много секс за сдобряване, така че нямах повод да се съмнявам, че бебето не е от мен. Бет избра момента, в който да ми каже.

— Именно затова се съмнявам в думите ѝ — обади се Холи. — Може би си е измислила всичко само за да те спре да преследваш Фуентес.

Крофърд погледна тъста си и усетил тежестта на погледа му, той отрони:

— Да, така е...

— И не си ми го казал? — едва не изплака Грейс.

— Бет ми го сподели поверително — защити се той. — Беше разбрала, че е в по-напреднала бременност, отколкото се предполага, осъзнала какво се е случило и се уплашила. Дойде при мен за съвет какво да прави. Беше много разстроена и ядосана на себе си. Засрамена. Не искаше това да разруши брака ѝ. Искаше теб — каза той на Крофърд — затова я посъветвах никога да не ти казва. Допреди малко не знаех, че го е направила.

— Твърдеше, че никога не е срещала този тип дотогава — каза Крофърд. — И че никога повече не го видяла, дори не помни името му. Вярно ли е това?

Джо кимна отсечено.

— Класическа свалка за една нощ.

Това облекчи напрежението, което бе притискало Крофърд дни наред.

— Надявах се да не ме е излъгала за това. През тази седмица имаше моменти, в които се питах дали мъжът не е бил Отърмън.

— О, Крофърд — Холи се пресегна за ръката му и я стисна силно.

— Всъщност от това се страхувах най-много. Най-голямото ми облекчение не беше да го видя мъртъв, а да науча, че не е имал нищо общо с Бет, нищо общо с Джорджия. — Гласът му пресекна, когато изрече името ѝ. — Най-различни предположения имах за Отърмън, но това беше най-ужасното. Не знам как бих могъл да го понеса, ако разберях, че... Е, вече няма значение.

Отиде до Грейс, която седеше с приведен гръб, и приклепна пред нея, за да хване ръцете ѝ.

— Не мисли нищо лошо за Бет. Беше нещастна заради мен. Направила е една грешка. Обичаше Джорджия. Обичаше и мен. Знам, че беше така... Само няколко дни след онзи скандал ѝ се обадили, че съм ранен. Може би си е казала, че ми е донесла лош късмет, че заради това са ме простреляли... Мисля, че затова е бързала да дойде при мен. Искала е да изгладим отношенията си.

— Ти щеше ли да ѝ простиш?

— Да. Простил съм ѝ. Защото и аз я обичах. Колкото до Джорджия, тя стана моя още когато докторът я сложи в ръцете ми,

секунди след раждането. Не бих могъл да я обичам повече дори и ако бях неин биологичен баща.

Джо изпъна рамене.

— Но не си. Тя носи нашата кръв, а не твоята. Толкова много пъти ми се е искало да те зашемета с истината. Бесен съм, че ми отне това удоволствие.

— Не съм. — Крофърд се изправи на нозе и го погледна в очите: — Бет го направи.

— Мислел си, че тайната е само твоя и затова си я пазил.

— За да предпазя Бет от унижение. От страна на теб и Грейс или когото и да било.

— Кого си мислиш, че заблуждаваш? — присмя се Джо. — Мълчал си за това, защото знаеш, че така имаме предимство в искането си за попечителство над Джорджия.

Крофърд понечи да реагира, ала се овладя. Не искаше разговорът да излезе извън контрол. Освен това беше твърде слаб и изтощен, за да води поредната битка. Тихо, но категорично заяви:

— Вярвай в каквото си щещ, Джо. Запазих тайната на Бет, защото не исках истината да опетни името ѝ. Исках също и да предпазя Джорджия от възможни жестоки подигравки. — Замълча за миг, после добави: — Сега тази тайна изцяло зависи от теб.

Изражението и стойката на по-възрастния мъж останаха войнствени.

Крофърд взе плика с изцапаната си риза и отново хвана Холи за ръка. Заедно излязоха от стаята, минаха по коридора, а до входната врата той спря и прошепна:

— Сега разбираш ли защо споменах, че не мога да те имам? Бях абсолютно искрен преди малко, когато казах, че искам да предпазя името на Бет и Джорджия. Но Джо е прав. Ако истината за биологичния баща на Джорджия излезе наяве, с мен е свършено. Затова да, живея в лъжа. Това не ме притесняваше, докато не срещнах теб. Ти си пристрастена към истината и не можеш да живееш без нея. Кариерата ти е посветена на търсенето ѝ... И внезапно моят живот в лъжа придоби друго значение. При това огромно.

Тя го слушаше напрегнато.

— Разбирам дилемата, пред която си изправен. Но да не говорим повече за това тази нощ — тихо каза тя. — Искам само да те прегърна.

— Обви ръце около кръста му, после сепнато отдръпна бавно ръка от гърба му. Беше обагрена в червено. — Крофърд, това е прясна кръв!

Той сви невинно рамене.

— Имаше и моя.

— Готова ли си?

— Да, тате.

— Дръж си очите затворени, докато ти кажа да ги отвориш.

Поведе Джорджия по коридора към отворената врата на стаята ѝ, намести я, после каза:

— Добре, можеш да погледнеш!

Тя свали ръчички и започна да пищи, докато подскачаше нагоре-надолу.

— Това ли ще е моето легло?

— Всичко е твое. Това е твоята стая от сега нататък.

Тя се обърна и го прегърна през коленете.

— Благодаря, тате! Това е най-хубавата изненада на света!

Той отвърна на прегръдката ѝ, после я поведе към стаята.

— Хайде, разгледай я.

Тя отиде право при балетните пантофки и пачка.

Той бе възстановил всичко, което бе унищожено. Вандализмът бе приписан на Пат Конър. Това бе само част от изобилието от информация, споделена от оцелелия бодигард като част от сделката му с прокурора.

От него също бяха научили, че Чък Отърмън, работейки за няколко различни компании през годините, бе създал сложна разпространителска мрежа за трафик на оръжие, за която иначе щяха да са им нужни години да я разкрият. И още повече да се докопат до участниците. Бодигардът, освен това бе идентифицирал работниците на Чък, които бяха играли важна роля в страничния му бизнес, и бе оневинил онези, които нямаха нищо общо.

Много от местните доставчици на Отърмън бяха заловени в координиран удар на служители на закона от няколко различни агенции, щатски и федерални, включително и Хари и Сесънс от Хюстън, както и Крофърд от службата му в Прентис. Както се оказа, братовчеди дори и от най-сплотените кланове бяха склонни да издадат

съучастниците си. Ставаха странно услужливи, когато им бѣдеха предявени обвинения. Както и при вида на пистолета на Хари.

Холи застана до него пред стаята на Джорджия, като остави розовия ѝ куфар до прага.

— Мисля, че ѝ харесва.

— По какво личи? — попита той усмихнат, докато се радваше на възторжените възклицания на Джорджия, докато обикаляше от едно съкровище към друго.

— Багажникът на колата ми е пълен с неща. Къде ще побереш всичко?

— Ще намерим място. Може би тя сама ще си ги подбере... — Прегърна Холи през рамо и я целуна по челото. — Благодаря, че направи това за мен.

Бе приел предложението ѝ да вземе Джорджия от дома на семейство Гилрой и да я доведе, заедно с нещата ѝ, при него.

— Не беше толкова зле.

— А Джо?

— Хладно учтив. Грейс се просълзи, но се усмихваше и вълнуваше заради Джорджия. Хубаво е, че ще я взима след училище всеки ден.

Беше казал на баба ѝ и дядо ѝ, че той ще води Джорджия сутрин на училище, но че има нужда някой да я взима и да я наглежда, докато свърши работа. Когато попита Грейс дали би се съгласила да го прави, тя се разплака. И прие с благодарност предложението му.

Сега той кимна на Холи:

— Това устройва всички.

— Беше мило от твоя страна.

— Знам колко им е трудно да се откажат от нея. А и като ги вижда всеки ден, на Джорджия ще ѝ е по-лесно да свикне с промяната.

Ограничителната заповед бе отменена. До изслушване изобщо не се стигна. Когато делото за попечителството бе насрочено за разглеждане от друг съдия, Джо не използва най-силния си коз. Крофърд беше убеден, че Грейс му е забранила. Освен това вярваше, че Джо, който бе имал достатъчно възможности да му натяква истината, не го беше направил, защото и той искаше да предпази името на Бет и Джорджия от всякакви скандали.

Обаче, верен на думата си, Джо не се бе предал без бой. Бе оспорил способността на Крофърд да се грижи за Джорджия така добре, както го правеха те с Грейс.

Холи бе призована за свидетел и искрено бе разказала как той е избухнал и нападнал тъста си. Но по време на кръстосания разпит Бил Мур се бе постарал съдията да чуе от нея и смекчаващите вината обстоятелства, които обясняваха и оправдаваха действията му в парка през онзи ден.

Съдията взе всичко под внимание и след три мъчителни дни Бил Мур се обади на Крофърд.

— Твоя е. Поздравления. Гледай да не оплескаш всичко.

С преливащо от щастие сърце той въздъхна:

— За това обаждане можеш да ме таксуваш двойно.

— Не си мисли, че няма да го направя.

Докато гледаше сега как Джорджия подскача на леглото си, той попита Холи:

— Защо смяташ, че съдията отсъди в моя полза?

— Беше спечелен от теб, когато заяви, че има голяма разлика между баща и татко. Ти си имал баща. Но искаш да бъдеш татко на Джорджия. — Тя се поколеба, после тихо каза: — Вчера се отбих до гроба му и оставих цветя.

— Откъде знаеш къде е?

— Проверих в регистъра на гробищния парк.

Тя бе искала да присъства на траурната церемония, но Крофърд не искаше и да чуе за това, изтъквайки, че появата ѝ там ще предизвика недоумение и ще трябва да се обясняват...

Само шепа приятели се бяха събрали край гроба. Крофърд се обади на майка си в Калифорния. Тя изпрати съболезнованията си и рехав букет цветя. Появиха се няколко мъже от дъскорезницата и един адвокат, колега на Конрад от далечното минало. Хари и Сесънс изненадаха Крофърд, като дойдоха за погребението чак от Хюстън. Нийл и Нъджънт също бяха там, като Нъджънт неловко пристъпваше от крак на крак.

Сега с тих глас той продума на Холи:

— Не очаквах, че ще ми липсва, но е така. Никога не е бил до мен, но знаех, че го има. Скърбя за него, и то заради онези последни няколко секунди от живота му. Той ме прегърна. Усмихнахме се един

на друг. Не си спомням да се е случвало, откакто бях малко по-голям от Джорджия.

— Той загина, докато ти помагаше, а това беше важно за него. Мисля, че трябва да чуеш какво ми каза в онази нощ.

Тя му предаде разговора им.

— Каза ми, че би бил горд Джорджия да го познава какъвто е бил в разцвета на силите си.

Крофърд, с натезжал от възмущение глас, прошепна:

— Ще ѝ разкажа за него, когато е по-голяма и ще може да разбере. И когато намеря начин да ѝ споделя всичко. Не ме бива много в приказките.

— Това изобщо не е така. Още помня словото ти на възпоменателната служба за Чет.

Беше сред мъжете, които носеха ковчега, и по молба на госпожа Баркър беше произнесъл кратко, но прочувствено слово.

Холи тихо попита:

— Някога ще кажеш ли на Джорджия за биологичния ѝ баща?

Той отговори без колебание:

— Определено. Най-малкото трябва да знае, че носи гена само от единия си родител. Ще ѝ кажа, когато е достатъчно голяма, за да разбере всички последствия.

— Най-важното от които е колко много я обичаш. Когато Бет ти е казала, че не си неин баща, си можел да я отхвърлиш.

— Не бих го направил. Знам какво е родителите ти да вдигнат ръце от теб. Тогава се захлех, че Джорджия никога няма да се почувства отхвърлена.

— Затова ще те обича безкрайно.

— Тя е луда и по теб.

— Наистина ли?

— Холи каза така, Холи каза иначе. Къде е къщата на Холи? Може ли Холи да дойде с нас? Все такива неща ме пита. — Той сведе поглед към нея. — Честно казано, малко ревнувам.

Седмици наред, преди делото за попечителството, животът му бе точно както бе предвидил — изцяло погълнат от последствията от смъртта на Отърмън. Той и Холи бяха разговаряли всеки ден, понякога по няколко пъти, но се бяха въздържали от срещи. Всеки от двамата

все още бе зорко следен в публичното пространство. Той бе много по-загрижен за нея, отколкото за себе си.

— Няма да допусна да загубиш изборите заради връзката ти с мен.

Но след като делото за попечителство бе приключило, ограниченията бяха отпаднали. Бяха започнали да се появяват заедно публично. Когато това бе коментирано злобно от Грег Сандърс, Мерилин бе излязла с изявлението, което бе подготвила точно за този случай. В него се описваше „все по-близкото им приятелство“ като „една щастлива последица от кризисната ситуация, която са преживели заедно и са оцелели след нея“.

Мерилин отново бе наета да ръководи предизборната кампания на Холи, при условие Крофърд и Джорджия да не бъдат замесвани. Засега бе спазила този ангажимент.

— Говорих с губернатора днес — сподели Холи.

— Какво ти каза?

— Говореше само за теб. Иска да се запознаете.

Крофърд я изгледа скептично.

— Сериозна съм. Нарече те „любимия син на Тексас“. Попита дали огнестрелната ти рана... — Тя спря и го изгледа гневно.

— Знаех, че не е нищо сериозно — оправда се той.

— Не си знаел.

— Имах да свърша някои неща онази нощ, преди да ида в болницата.

Все още ядосана, задето се беше бавил, което можеше да му коства кръвозагуба и опасност от инфекция, тя продължи:

— Губернатор Хътчинс иска да ти стисне ръката. Твърдо стои зад решението си да ме назначи за съдия.

— Изборът ти е вързан в кърпа.

— Ако Сандърс ме победи, мога да започна адвокатска практика тук, в Прентис.

— Ще спечелиш. Имаш подкрепата на местната полиция.

Бяха се помирили с Нийл Лестър. Той беше спрял Крофърд един ден в коридора на съда и сдържано се бе извинил, задето е допуснал личните му чувства да попречат на разследването.

— Оплесках всичко.

— Продължавай да си вършиш работата, Нийл — каза му Крофърд, докато си стискаха ръце. — Полицейските служби имат нужда от ченгета като теб, за да балансират такива като мен.

Сега, прегърнал по-здраво Холи, той допълни:

— Освен това имаш подкрепата на криминалните елементи в окръг Прентис. Смити ми се обади днес. Искаше да знае кога ще използваш онзи купон за намаление.

— Не мога да повярвам, че съдия Мейсън го е пуснал под гаранция.

— Той е дребна риба. Властите искат да заловят по-едрите и Смити го знае. Ще успее да договори сделка с прокурора и ще отърве сериозен престой в затвора. Всъщност надявам се да не остане дълго зад решетките. Полезен е. Нищо, че е проклет негодник.

— Шшт, вече внимавай с езика.

— Съжалявам. Истински негодник е.

Холи се засмя. Двамата отново се загледаха в Джорджия, която си слагаше балетната поличка.

— Трябва да я доведеш в съда някой ден. Мога да я разведа из съдебната зала и да ѝ покажа кабинета си.

— Много би ѝ харесало. Преди няколко дни ме попита дали носиш тога като Съдия Джуди. Казах ѝ, че е така. Не ѝ обясних обаче, че си фантазирам как те освобождавам от тази тога.

Той се завъртя така, че двамата да не бъдат пред очите на Джорджия и притисна Холи между тялото си и съседната стена. Там, където бяха стояли и преди и се бяха целували при много потчайващи обстоятелства.

— Във фантазиите ми — подхвана той — не носиш нищо под тогата.

— И как точно откриваш това?

— Ще ти покажа, когато го изиграем насаме. — Двамата се усмигнаха едновременно, пламнаха и когато той притисна бедрата ѝ, целувката стана далеч по-страстна.

— Тате?

Холи се опита да отскочи от него, но той я задържа до себе си, обхванал с ръце талията ѝ.

— Най-добре е да свиква с това — прошепна той. После извика на Джорджия: — Какво има, скъпа?

Тя се появи в коридора с пачка, коронка и балетни пантофки, гушнала новата си кукла. Огледа двамата, после каза на Холи:

— Трябва да внимаваш и да не гушкаш татко много силно, защото има голяма лепенка на корема си.

— Ще внимавам, обещавам.

— Добре. Може ли сега да си направим мелба?

— Обещах мелба и винаги изпълнявам обещанията си — каза той.

— Може ли и Холи да остане? — попита момиченцето.

Той се взря дълбоко в очите ѝ и повтори въпроса:

— Може ли Холи да остане?

Тя отговори:

— Холи може да остане.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на почитаемата Даян Хадък, помощник-съдия в Окръжен съд на район 233, окръг Тарънт, Тексас...

... най-напред за това, че е мой фен, после, че се превърна в приятел, а докато пишех тази книга, задето ми даваше ценна информация. Моля, не я винете за грешки, допуснати от мен.

Аз и цялото ми семейство искаме да изразим специални благодарности на Пери Джейн Каръл, която бе моя лична асистентка цели дванайсет години. На мен не ми се сториха толкова дълги, колкото може би са били за нея! Тя успяваше да поддържа ред в живота ни с възхитително търпение, сдържаност, доброта и привидна лекота, макар всички ние да знаем отлично, че сме направо неукротими. Много ни липсва, но е заслужила всеки миг от спокойствието на пенсионирането си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.